

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He always
brings down
his prey...

THEA
HARRISON

Author of *Dragon Bound*

Storm's
Heart

A Novel of
THE ELDER
RACES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STO BEN HEART

Bir Harrison

BERKLEY CENSATION. NEW YORK

STORM' HEAST

Thea Harrison

BERKLEYSENSATION.NEWYORK

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Sayfası _
Teşekkür _____

BİR İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON ON

BİR ON

İKİ _____

ON ÜÇ ON DÖRT

ON BEŞ ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YIRMI

EPILOG

Teaser bölümü

Thea Harrison'dan Berkley Sensation Başlıkları

DRAGON BOUND İÇİN ÖVGÜ

"Kara Hançer Kardeşliği okurları *Ejderha Bağı'na* bayılacak. Ben bağımlı oldum!"

-J. R. Ward, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu kitabı o kadar çok sevdim ki bitmesini istemedim. İçten içe yanan duygusallık, büyüleyici karakterler ve merak uyandıran bir *dünya-Ejderha Bağlandı* beni sayfalara yapıştırdı. Thea Harrison'ın içimde yeni bir hayranı var!"

-Nalini Singh, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison gerçekten orijinal bir şehir fantezisi romanı yaratmış. Şekil değiştiren ejderha, çok özel kahramanıyla boynuzları kilitlediğinde, her okuyucunun keyif alacağı kıvılcımlar uçuşuyor. Kendinize ekstra büyük bir cappuccino alın, arkanıza yaslanın ve çökmekte olan eğlencenin tadını çıkarın!"

-Angela Knight, *New York Times* çoksatan yazarı

"*Dragon Bound* gerilimli aksiyon, tüyler ürperten aşk sahneleri ve hikâye bittikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak ilgi çekici karakterlerle dolu. Tüm bunlar, okuyucunun hissedebileceği kadar gerçek bir büyüye sahip, renkli ve ilgi çekici bir dünyanın içinde yer alıyor. Thea Harrison yakında paranormal romantizm dünyasını kasıp kavuracak muhteşem bir yeni yetenek."

-Shannon K. Butcher, ulusal çoksatan yazar

"Thea Harrison kesinlikle izlenmesi gereken bir yazar. Seksi ve aksiyon dolu *Ejderha Bağı*, güçlü ve sempatik bir kadın kahramana, ateşli bir kahramana ve beni içine çeken orijinal ve ilgi çekici bir dünyaya sahip. Bu roman

Başından sonuna kadar beni kendine bağladı! Bu serinin bir sonraki kitabı için kesinlikle gözlerimi açık tutacağım."

-Any a Bast, *New York Times* çok satan yazarı

"Eğlenceli, vahşı ve son derece heyecanlı... Doyamıyorum! Thea Harrison lezzetli ve bağımlılık yaratan bir paranormal romantizm sunuyor ve ben şimdiden bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum."

-Ann Aguirre, ulusal çok satan yazar

*Thea Harrison'dan Berkley Sensation
Başlıkları*

EJDERHAYA BAĞLI
FIRTINA'NIN KALBI

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group tarafından
yayınlanmıştır Penguin Group
(USA) Inc.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,

Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

FIRTINANIN KALBI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Ağustos 2011

Telif hakkı© 2011 Teddy Harrison tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN : 978-1-101-51745-1

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin.com>

TEŞEKKÜRLER

Tüm olağan şüphelilere büyük bir minnet borcum var, ancak birkaçı özel olarak anılmalı.

Menajerim Amy ve editörüm Cindy'ye, yaptığınız her şey için teşekkür ederim. İkinizi de asla hafife almayacağım.

Lorene ve Carol'a, desteğiniz mucizevi olmaya devam ediyor.

Matt'e, benim cömert ve sabırlı rock yıldızı web tasarımcıma. Sen tamamen melek malzemesinden yapılmışsın ve şık, güzel bir site yarattın.

Ve çok geç bir tarihte gelip beta okumaya katılan Kristin'e. Heyecanın, hızlı yanıtların ve ayrıntılara verdiği önem tam bir zevkti. Sen, Shawn, Anne ve Fran çalışmamı normalde olabileceğinden çok daha şık hale getirdiniz.

kraliçe,

n:

1. bir kralın karısı veya dul eşi
2. bir kadın hükümdar
3. güzellik yarışması birincisi <film kraliçesi> gibi rütbe, güç veya cazibe bakımından seçkin bir kadın

kraliçe,

n:

4. tam bir baş belası

-NINIANE LORELLE, KARANLIK FAE KRALİÇESİ

BİR

New York'ta Wyr Lordu'ndan gelen bir çağrışı görmezden gelemezdiniz, çünkü bu genellikle büyük bir felaketin habercisiydi. Özellikle de onun nöbetçilerinden biriyseniz bunu görmezden gelemezdiniz.

Tiago, Cuelebre Kulesi'nin zemin katında bulunan Starbucks'tan dışarı çıktı. Kuzey merdiven boşluğundan yetmiş dokuzuncu kata doğru koştu. Asansöre binebilirdi ama kendini kapana kısılmış ve huzursuz hissediyordu. Kahve dükkânının sokak çıkışını itip Wyr formuna geçebilir ve Kule'nin çatısına uçup iki kat aşağı inebilirdi ama hayal kırıklığı içini kemiriyordu ve tırmanışın kaslarında ve ciğerlerinde yarattığı yanmayı hissetmek istiyordu.

Modern şehir mekânlarını sevmiyordu. New York'tan ayrılmak için dakikaları sayıyordu. Yağmurlu, ıslak bir bahar mevsimi, boğucu doksan derecelik bir havaya dönüşmüş, ılıman erken yaz sıcaklıklarını sanki hiç var olmamışlar gibi es geçmişti. Şimdi Haziran, Ağustos gibi geliyordu. Egzoz dumanı, inşaat artıkları, çöpler, restoran kokuları, kuru temizleme kimyasalları ve modern insanlığın diğer tüm kokuları sıcakta cızırdıyordu. Kokular boğazını yakıyor, kendisini sinirli ve yersiz hissetmesine neden oluyordu.

O kadar uzun ömürlü olan ve ölümsüz olarak bilinen kadim Wyr'lardan biriydi. Eskiler ya güneş sisteminin doğuşundan itibaren yaratıcı ateşin içinde oluşmuşlardı ya da o kadar uzun zaman önce doğmuşlardı ki kökenleri onlar için bile bir gizemdi. Binlerce yıl boyunca hayvan formlarında var olmuşlardı, ancak yeni insan türleri filizlendiğinde, yaşlı Wyr şekil değiştirmeyi öğrendi, böylece insanlar arasında gizlice yürüyebildiler.

Uygarlık bir dansı ve kadim Wyr baloya geç kalmıştı. Maskelerini taktılar ve sessiz, yırtıcı bir zarafetle balo salonuna süzıldüler. Görünüşlerinin ardındaki gölgelerin derinliklerinde parıldayan keskin gözlerle izlediler, dansın k ı v r ı m l a r ı n ı ve ritmini, sosyal adabı, ne zaman eğileceklerini ve dudaklarını ellerinin arkasına bastıracaklarını, nasıl gülümseyeceklerini ve iyi akşamlar, lütfen ve teşekkür ederim ve evet, çayımın yanında biraz daha şeker alacağım diyeceklerini kaydedip öğrendiler.

Tüm bunlar olurken dansçıların boyunlarının dibinde çırpınan nabızlarını, ter kokularını ve hızlanan nefeslerini not ettiler. Bunları not ettiler çünkü bir rol oynayan hayvanlar olduklarını hatırlıyorlardı. *İlkel*, dili öğrendiklerinde anladıkları ilk kelimeydi, çünkü

onlardı. Gülümseyen insan maskelerine rağmen, diş ve pençe darbeleriyle nasıl hayatta kalacaklarını bilen vahşi yaratıklardı. Avlarının canını ezerken şahdamarlarından fişkırان kanı hatırlıyorlardı.

Eskiler kılıklarına alıştılar ve onlarla rahat ettiler, bazıları diğerlerinden daha çekici, yetenekli ve zevkliydi. Ancak hepsi özlerinde o vahşi vahşiliği, dünyanın gizli, işlenmemiş büyülü yerlerinde dolaşmak için ihtiyaç duydukları kesin bilgiyi taşıyordu.

Dünya oluştuğunda zaman ve mekân bükülmüştü. Bükülme, büyüün toplandığı, zamanın farklı hareket ettiği, modern teknolojilerin çalışmadığı ve güneşin farklı bir ışıqla parladığı Diğer toprakların boyutsal ceplerini yarattı. Yaşlı Irklar olarak bilinen Wyrkind ve Elfler, Aydınlık ve Karanlık Fae'ler, Demonkind, Nightkind, insan cadılar ve her türden canavar yaratıklar, Öteki topraklarda veya çevresinde kümelenme eğilimindeydi.

Kadim Wyr'lerden insan medeniyetine uyum sağlamayı seçenler zaman zaman modern şehir ve kasabalardan uzaklaşmak zorunda kalıyordu. İnsan yüzlerinden sıyrılıp kendilerini arkaik argent güneş ışığına bırakırlar, uçarken ya da en eski evcilleşmemiş ormanların büyüye doymuş yeşilinin derinliklerine dalarken kendilerini kaybederlerdi. Yaşlılar ile genç Wyr'ler arasında temel bir fark vardı. Genç Wyr'ler uygarlığın içinde doğmuşlardı. Baloya çoktan evcilleşmiş olarak gelmişlerdi.

Tiago evcil değildi. En eski Wyr'lerin çoğundan bile daha vahşiydi. Sıkı çalıştırılmaya, zorlu mücadelelerle yüzleşmeye ve serbestçe dolaşmasına izin verilmeye ihtiyacı vardı. Onu bir şehirde çok uzun süre tutmak akıllıca olmazdı.

Rune'un onu Güney Amerika'dan geri çağırmasının üzerinden iki buçuk hafta geçmişti. Wyrkind malikânesinin Lordu Dragos Cuelebre o sırada kayıptı. Dragos tuhaf bir kadınla birlikte yeniden ortaya çıktığında Tiago Amerika'ya yeni dönmüştü. Anlattıkları hikâyeye hırsızlık, adam kaçırma, büyü ve cinayetle ilgiliydi.

Tiago'nun dönüşünden ve Dragos'un yeniden ortaya çıkışından bu yana çok şey olmuştu. Bazıları eğlenceliydi, örneğin Dragos'un yeni eşi kaçırıldığında onu takip etmek -yine- ve Dragos sonunda eski düşmanı Karanlık Fae Kralı Urien'i alt ettiğinde cinayetin içinde olmak gibi.

İntikam, sıcak servis edilir. Tiago'nun parti tarzı buydu.

O zamandan beri yaptığı tek şey temizlik ve meşguliyetti. İlgili tüm Goblinlerin öldüğünden emin olun, tamam. Karanlık Fae Kralı'nın peşine düşüp

Urien'in partisinin bir parçası olan Fae, tamam. Başparmağı kılıcında uyuyacak, tamam.

Üzerinde daire şeklinde 79 rakamı bulunan kapıyı tokatlayarak açtı. Mermer zeminli koridorda ilerlerken uzun bacakları mesafeyi tüketti.

Cuelebre Enterprises, inanılmaz miktarda para kazanan çok uluslu bir şirketti. Şirket çalışanları ve Wyr malikânesinin yönetiminde yer alanlar son derece iyi ücret alıyorlardı. Wyr nöbetçilerinin kıyafet (nöbetçilerin yaşamlarının şiddet içeren yönü bunu önemli bir avantaj haline getiriyordu), seyahat, yiyecek ve silahlarla ilgilenen masraf hesapları vardı. Bir adamın başka neye ihtiyacı olabilirdi ki? Tiago arada bir tüm rakamların tuttuğundan emin olmak için artan banka bakiyesini iki kez kontrol ediyordu, ancak bunun dışında çoğunlukla görmezden geliyordu.

Cuelebre Kulesi'nin ne zaman inşa edildiğini hatırlıyordu. 1970'li yıllar nötron bombasının icadına, Three Mile Island felaketine, Münih Olimpiyat Oyunları'ndaki terörist saldırıya ve Cuelebre Kulesi'nin inşasına tanıklık etmişti.

Evet, bu projeden uzak durmak iyi bir şey olmuştu. Güney Afrika'da kendi ordusunu kurmuş, insan ve Wyr kurban ayinleriyle elde ettiği güce tutkun, tozlu, küçük bir büyücüyu avlamak, tahtından indirmek ve öldürmek için dünyanın dört bir yanına seyahat etmekten oldukça memnundu. Tiago New York'a döndüğünde -ki bunu yapmak için acele etmediğinden emindi- Cuelebre Kulesi yeryüzüne fırlamış ve şehrin silüetini sonsuza dek değiştirmişti.

Kulenin dış yüzeyi değişken gökyüzünü yansıtan şık ve pırıl pırıl bir görünüme sahipken, iç kısmı altın damarlı Türk mermeri döşemeler, pırıl pırıl buzlu cam ışıklar ve cilalı pirinç armatürlerin yanı sıra stratejik olarak sergilenen paha biçilmez sanat eserleri ve heykellerle süslenmişti. Tüm gökdelen, Wyr Lordu Dragos Cuelebre'nin zenginliğinin ve gücünün bir ilanıydı.

Bu başarının mimari ya da ekonomik öneminden daha fazlası vardı. Diğer Mürver Irklara siyasi bir bildiriden daha fazlasını ifade ediyordu. Kule'nin inşa edildiği yıl, Wyr folkloruna kolektif işbirliği, kişisel hakimiyet ve acımasız yönetimin bir mucizesi olarak geçti. Tıpkı Dragos'un yüzyıllar önce inatçı ve değişken Wyrkind'leri hükümdarlığı altına aldığı gibi, onları modernliğe sürüklemiş ve itaate zorlamıştı.

Kule'nin inşasının ve ardından şirket ve idari ofislerin taşınmasının en stresli anlarında bazı Wyr'ler birbirlerini kana bulamış olsa da, aslında kimse cinayet işlemeye cesaret edememişti. Eğlenen Tiago gökdelende bir tur attığında yerleşmenin son aşamalarındaydılar. Tüm Wyr'ler kendi köşelerine gönderilmiş, tüyleri diken diken olanları yatıştırmış, gerçek ve mecazi yaralarını sarmış, ofislerini döşemiş ve dosyalarını açmışlardı. Şimdi, istisnasız, Kule'nin inşasında yer almış herkes o dönemden gururla ve en ufak bir ironi anlayışı olmadan bahsediyordu.

Tiago konferans salonuna ulaştı. Siyah deri koltuklar, büyük cilalı meşe masa, son teknoloji telekonferans ekipmanları ve Tiago'ya tasarımcıların cappuccino ve espresso makineleri olduğu söylenen gizemli siyah metal mekanizmalar gibi tüm avantajlara sahip büyük bir yönetim kurulu odasıydı. Bunların nasıl çalıştırılacağına dair talimatları hatırlayamıyordu. Bunların nöbetçilerin kullanmak üzere eğitilecekleri yeni model bir silah olmadığını anladığı anda konuşmaya olan ilgisini kaybetmişti.

Dragos ve diğer tüm Wyr nöbetçileri çoktan toplantı odasındaydı. Tiago, Dragos'un yeni eşi Pia'nın da orada olduğunu görünce neredeyse irkilecekti. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve şimdi Dragos'un karar vermesinde önemli bir rol oynuyordu.

Wyr'ler çiftleştiklerinde bunu ömür boyu yaparlardı. Bu nadir bir olaydı, özellikle de son derece uzun yaşamlarında ve geri dönülmez bir olaydı, bu yüzden değişim kalıcı olacaktı. Dragos'un çiftleşmesi Wyr demesinde ve şüphesiz diğer demelerde de şok dalgaları yaratmıştı. Bu Tiago'nun hoşuna giden bir değişiklik değildi ama o da dünyanın geri kalanıyla birlikte bunu sineye çekmek ve alışmaya başlamak zorundaydı. Altın ejderha gözlü, iri yarı, esmer bir adam olan Dragos odanın bir ucunda volta atıyordu.

"Zamanı gelmişti," diye tersledi Wyr Lordu.

Tiago, nöbetçi toplantıları sırasında duvarı tuttuğu geleneksel köşesine doğru ilerledi. "Artık buradayım, değil mi?"

Tiago'nun keskin kulakları Dragos'un eşi Pia'yı yakaladı, yanındaki gryphon Graydon'a fısıldıyordu: "Ev terbiyesi aldığınızdan emin misin?"

Tiago onu görmezden gelmeyi tercih etti. Onun yerine odadakilere ilk kez dikkatlice baktı. Olağan şüphelilerin hepsi oradaydı, biri hariç. Dört gryphon, Bayne, Constantine, Graydon ve Dragos'un Birinci Nöbetçisi Rune, hepsi de bronz tenli ve kaslıydı. Wyr malikânesinde huzuru sağladılar. Soruşturmalardan sorumlu olan Harpy Aryal, yanında

Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, ayaklarını sallıyordu. Bu hatun kıpırdamadan oturmayı pek beceremiyordu. Cuelebre Enterprises'ın güvenlik şefi çirkin Grym her zamanki gibi Aryal'ın yanında oturuyor, dikkatinin yarısını harpy'ye veriyordu. Çoğu zaman, Aryal'ın aceleci öfkesi başını belaya soktuğunda, Grym onu beladan kurtarmak için orada olurdu.

Tiago onlara katılmayan ve bir daha asla katılmayacak olan tek kişiyi tanıırken kaşlarını çatı. Cuelebre Enterprises'ın halkla ilişkiler departmanını yöneten peri Tricks, uzun süredir gruplarının ayrılmaz bir parçasıydı. Küçük, sevimli bir perinin yokluğunun odada bu kadar büyük bir boşluğa neden olması tuhaftı.

Bir de bendeniz varım. Wyr formu Amerikan Kızılderili ulusları tarafından devasa gök gürültüsü kuşu olarak bilinse de, çoğu kişi sadece insan formunu görüyordu; kalın kaslı pazularını çevreleyen dikenli tel dövmeleri ve kısa siyah saçlarına tıraş edilmiş girdapları olan, altı ayak dört, iki yüz elli kiloluk bir erkek. Yüzü balta ile yontulmuş gibi görünüyordu ve gülümsemeyi pek hatırlamıyordu. Gülümsediğinde de çoğu zaman telaşa neden oluyordu.

Hayatının temel dinamiği şuydu: O savaş işleriyle uğraşırken, günlerinin olağan gidişatı şaşırtıcı derecede huzurluydu. Bunun nedeni basitti. İnsanlar onunla tartışmama eğilimindeydi.

Birkaç yüz yıl önce Dragos'un özel ordusunun başına geçmişti ve bu ordunun büyük bir kısmı şu anda Güney Amerika'da iptal edilen bir görevden dönüyordu. New York'ta parmağı kıkırda oturmak yerine birlikleriyle seyahat ediyor ve bir sonraki görevlerine hazırlanıyor olmalıydı. Hay sikeyim.

Odadaki üzüntü sonunda fark edildi. Tiago'nun gözleri kısıldı. Herkeste bir tür mutsuzluk havası vardı. "Ne oldu?" diye sordu.

Dragos odanın sonunda döndü ve bir tur daha attı. "Tricks kayıp. Cep telefonuna da cevap vermiyor."

Tiago duvardan doğruldu ve ellerini kalçalarına koydu. "Gideli sadece dört gün oldu. Ne oldu?"

Dragos odanın diğer tarafındaki devasa düz ekrana döndü ve kumandayı ona doğrulttu. "Bazı insanlar bunu çoktan gördü."

Tiago döndü. Düz ekran MSNBC sabah haberleriyle canlandı. Ekranın alt kısmında akan bant, kaydın bu sabahtan olduğunu gösteriyordu. Kayıt sadece birkaç saatlikti.

Gülümsemeyen bir kadın muhabir kameranın karşısına geçti. "Bu bir peri masalından fırlamış gibi görünen bir hikaye, yani kurgusal bir hikaye. Tıpkı Marilyn Monroe'nun bir zamanlar dünyanın dört bir yanında kalpleri fethetmesi gibi hayal gücünü ele geçirdi. Thistle Periwinkle uzun yıllar boyunca Amerika'nın sevgilisi ve Yaşlı Irkların en ünlü halk şahsiyetlerinden biri olmuştur. Kendisi 1970'lerin başından beri Cuelebre Enterprises'ın halkla ilişkiler sözcüsü olarak görev yapmaktadır. Hem paparazziler hem de halk onu çok seviyor. Uluslararası dergilerin kapaklarını süsledi, düzenli olarak televizyona çıktı ve bir keresinde Johnny Carson'ın *Tonight Show*'una konuk oldu ..."

Muhabir konuşurken Tricks'in fotoğrafları ve film klipleri gösterilirken Tiago'nun kaşları çatıldı. Çok çeşitli kaynaklardan alınan bu fotoğraflar, minyon periyi yıllar boyunca farklı tarzlarda gösteriyordu. Sadece birkaç dakika içinde onun hakkında daha önce hiç bilmediği kadar çok şey öğrendi.

Bir film klibinde saçlarını Mary Tyler Moore taklidi yapmıştı. Bir diğerinde, kameraya göz kırparken koyu renk saçları Monroe'nunki gibi kabarık ve dalgalıydı. 1960'lardan üçüncü bir klipte ise uzun örgüler, platform ayakkabılar ve batık bir mini elbise giymişti. Örgüler, incelikle sivriltilmiş kulakları, çoğu insaninkinden daha büyük olan uzun koyu gri Fae gözlerini, yüksek elmacık kemiklerini, kalkık bir burnu ve köşeli bir yüzü ve çoğu zaman geniş bir gülümsemeyle ışıldayan dolgun bir ağzı açıkça gösteriyordu.

Bu hiç de iyi bir yöne gitmiyordu. Midesi sıkıştı. "Neden onun hakkında geçmiş zamanda konuşuyorlar?" diye sordu.

Ekrana odaklanmış, yüz ifadeleri gergin olan diğer nöbetçilerden birkaçı tarafından susturuldu. Kaşları çatıldı ama dikkatini tekrar film klibine verdi. Tekrar muhabire dönerek, "Daha birkaç gün önce Karanlık Fae Kralı Urien Lorelle garip bir at binme kazasında öldüğünde Amerika şok oldu. . ."

"Garip bir binicilik kazası," diye homurdandı Graydon. "Evet. Yanlışlıkla kızgın bir ejderha tarafından parçalandı. Tüh."

Bu kez Tiago da gryphon'u susturmaya katıldı. Haber bölümü t a m da konuyla ilgili olmaya başlamıştı.

". . ve Thistle Periwinkle'ın aslında merhum Karanlık Fae Kralı Rhian ve Kraliçesi Shaylee'nin uzun süredir kayıp olan kızı Niniane Lorelle olduğu ortaya çıktı. Niniane Lorelle'in uzun zamandır ölü olduğu düşünülüyordu, ancak hem DNA hem de büyü testleri Thistle Periwinkle'ın iddiasını doğruladı. O gerçekten de Karanlık Fae tahtının varisiydi." Muhabir dramatik bir şekilde durakladı. "Aradan sonra, dün gece çekilen kötü şöhretli görüntüleri göstereceğiz.

bir görgü tanığının cep telefonu. Klip, üç Karanlık Fae'nin öldüğü ve veliahtın kayıp olduğu bir olayı gösteriyor. Dün gece geç saatlerde YouTube'a yüklenen video kısa sürede viral oldu. İnterneti kasıp kavuran video, Chicago polisi ve Fae yetkililerinin ciddi sorular sormasına yol açtı. Dün gece Chicago'nun o karanlık sokağında gerçekten ne oldu? Karanlık Fae ölümlerinden Niniane Lorelle mi sorumlu? Karanlık Fae tahtının veliahtı nerede? Bizimle kal."

Sahne bir tuvalet kâğıdı reklamına kesilirken odada şiddet sesleri yükseliyordu. Dragos kumandaya bakarken "Kahretsin," dedi. "Bir saniye."

Reklam ileri sarılmaya başladı.

Rune, "Gitmeden önce söyledikleri konusunda haklıydı. Onun hakkındaki düşüncelerimizi değiştirmeliyiz. Artık ona Niniane demeyi unutmamalıyız."

Pia, "Çok korkmuş olmalı," dedi.

Karanlık Fae toplumu son iki yüz yıldır Urien'in demir yumruklu yönetimi altındaydı ve çoğunlukla dünyanın geri kalanına kapalı hale gelmişti. Tricks -ya da Niniane, her neyse- hükümet temsilcileriyle, bağlılıkları ve motivasyonları bilinmeyen kişilerle buluşmaya tek başına gitmişti.

Tiago başını salladı, içinde öfke kaynıyordu. Kaymadan önce onu kontrol altına aldı. "Sana bazılarımızın onunla gitmesi gerektiğini söylemiştim!" "Eski bir tartışmayı yeniden gündeme getirmenin anlamı yok," dedi Dragos ona ters ters bakarak. "Tr-Niniane ve ben ikimiz de Wyr malikânesinden kimsenin onunla gitmemesine karar verdik. Aksi takdirde, Wyr'ler de Karanlık Fae demesi için güç gösterisi yapıyor."

Kıta Birleşik Devletleri'nin insan coğrafyasını kaplayan yedi Mürver Irk demesi vardı. Dragos'un yüzyıllardır yönettiği Wyr demesi New York'ta bulunuyordu. Elf gücünün merkezi Charleston, Güney Carolina'daydı.

Karanlık Fae'lerin merkezi Chicago'da, Aydınlık Fae'lerin merkezi ise Los Angeles'taydı. Aynı coğrafi ve siyasi farklılıkların yanı sıra, Karanlık Fae ve Aydınlık Fae renkleri ve Güç tezahürleri bakımından da farklıydı. Aydınlık Fae sarışın, karizmatik bir ırktı, mavi ya da yeşil gözleri vardı ve demirden nefret ederlerdi. Kara Fae siyah saçlı, soluk tenli ve gri gözlüydü ve genellikle metalürji konusunda yetenekliydi.

Tüm Vampirik formları içeren Nightkind, Kuzeybatı Pasifik ile birlikte San Francisco Körfez Bölgesi'ni kontrol ediyordu ve insan

Büyü gücüne olan hakimiyetleri nedeniyle Yaşlı Irkların bir parçası olarak kabul edilen cadıların merkezi Louisville'deydi. Wyr ve Nightkind gibi, Goblinler ve Cinleri de içeren birkaç farklı türden oluşan Demonkind'in merkezi Houston'daydı.

Dragos ve perinin aldıkları karar için iyi bir nedenleri vardı. Tüm Yaşlı Irklar kendi bölgelerini ve mevcut Güç dengesini kısıkanıyordu. Bir bölgenin diğerini ele geçirmeye ya da kontrol etmeye çalışmasına şiddetle karşı çıkıyorlardı.

Ancak.

"O zaman öyleydi, şimdi ise böyle," dedi Tiago.

Dragos başını salladı ve patlayıcı bir iç çekişle nefesini dışarı verdi.

"Anlaştık."

Tiago başının arkasını ovuşturdu. Tanıdık olmayan duygular içinde çağlıyordu. Niniane, amcası Urien kanlı bir darbeye Kara Fae tahtını ele geçirip ailesini öldürdüğünde kaçmıştı. Sığınmak için doğruca Dragos'a kaçmış ve neredeyse iki yüz yıldır Wyrkind yakın çevresinin bir parçası olmuştu.

Tüm bunlara rağmen Tiago onu pek tanımıyordu. Çoğu zaman Dragos'un ordusuyla birlikte uzak çatışmalara karışıyordu. Yıllar boyunca onunla belki yirmi kez karşılaşmıştı, genellikle New York'a yaptığı nadir ziyaretler sırasında bunun gibi toplantılarda. Onunla belki bir düzine kez bire bir konuşmuştu.

Yine de onlardan biriydi. Onun bulaşıcı sırtışına ve kamerayla ya da yüz yüze biriyle flört ederken küçük şirin kıcıyla yaptığı o seksi kıvırmaya alışmıştı. Birinin ona zarar vermeye cüret etmesine öfke duyuyordu. O kadar küçük ve narindi ki, belki de sadece 1.80 boyunda ve sırlıslıkam, yüz kiloydu. Ve şimdi kayıptı.

Elleri yumruk oldu.

Dragos homurdandı ve bir düğmeye bastı. "İşte."

Tiago herkesle birlikte tekrar düz ekrana baktı.

Kadın muhabir geri geldi, daha fazla haber gevezeliği yapıyordu. Bla-bla-bla. Niniane'in daha seksi görüntüleri, kameraya göz kırpmıyor ve bir öpücük üflüyor. Kahretsin, o ağzı Playboy TV için yaratılmıştı. Bu düşüncüyü bastırdı ve konuyla ilgili olmaya odaklandı.

Chicago'ya kuzeni ya da başka birinden ve çeşitli muhafızlardan oluşan bir Karanlık Fae eskortuyla gelmişti. Karanlık Fae'nin en güçlü hükümet figürlerinden biri olan Şansölye Aubrey Riordan başkanlığındaki küçük bir heyetle bir araya geldi. O ve heyet

taç giyme töreni için Karanlık Fae diyarına geçmeye hazırlanırken Regent'in çatı katındaki süitinde kalmıştı. Dün gece kuzeni ve küçük bir eskortla akşam yemeği için otelden ayrılmıştı.

Her zamanki paparazzi sürüsü peşine düşmüştü. Karanlık Fae yüksek hızlı bir kovalamacanın ardından paparazzileri kaybetti. Sonraki birkaç saat boyunca ne olduğu bilinmiyordu.

Tiago ekrana bakarken dişlerini sıktı. Sadede gel artık.

Ve işte oradaydı, elli altı inçlik düz ekran plazmanın her yerine ve görünüşe göre internete de sıçramıştı. Saat 1:30 itibariyle bir milyon yedi yüz elli bin kez izlenmiş ve sayılmaya devam ediyor.

Grenli, kötü çekilmiş görüntü, dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir şehrinde olabilecek kirli bir sokağı gösteriyordu. Sahne sarsıldı. Görüntüleri her kim kaydetmişse, denemiş olsalar bile daha kötü bir iş çıkaramazlardı.

Yine de Niniane, kum saati figürünü belirginleştiren kırmızı askılı elbisesiyle kusursuzdu. İki Karanlık Fae çoktan yere düşmüştü. Üçüncüsüyle bir tür mücadeleye kilitlenmişti.

Karanlık Fae onun kaburgalarına sertçe vurdu. Tiago'nun nefesi sanki darbeyi alan kendisiymiş gibi bir hırıltıyla kesildi. Cep telefonu olan pislik herif bu pislği *çekmeye* devam etti ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadı mı? Sahne sarsıldı. Kahretsın!

Sonra tekrar netleşti. Son Karanlık Fae de ölmüştü.

Niniane saldırganın üzerinde durdu, nefesi kesilmiş ve darmadağınktı, bir elini böğrüne bastırmıştı. Cesedi tekmelemeye başladı. "Ailemden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Ailemden nefret ediyorum! Ailemden nefret ediyorum!"

Sahne MSNBC muhabirine geri döndü ama Tiago yeterince şey görmüştü. Tek topuğu üzerinde Dragos'a doğru döndü ve homurdandı: "İzin istiyorum."

Ejderha ona baktı, en az onun kadar öfkeliydi. Dragos, "Git," dedi.

Rune, Tiago'nun peşinden koridora çıktı. Kapı yerine yerleşirken gryphon'la yüzleşmek için döndü.

Ölümsüz nöbetçilerin hepsi etraflarındaki havayı kaynatan yoğun bir enerji fırını taşıyordu. Dragos'un Birinci Nöbetçisi Tiago kadar uzun boyluydu ama onun kadar iri değildi. Rune dört gryphon arasında en yakışıklı olanıydı. Grateful Dead hayranı kılığına girmiş bir Yunan tanrısına benziyordu. Göğsünü ve pazularını zorlayan bir Jerry Garcia tişörtü, dizleri yırtılmış solmuş bir kot pantolon ve tabanları çelik burunlu botlar giymişti.

birden fazla Wyr eşeğinin üzerine basılmıştı. Aslan rengi gözlerinin köşelerinde gülme çizgileri olan, güneşten bronzlaşmış, ince taneli bir cildi vardı. Hem kameralar hem de dişiler onun düzgün yüz hatlarına ve muzip beyaz gülümsemesine bayılıyor gibiydi ve geniş omuzlarına dökülen güneşten kavrulmuş saçlarından oluşan yelesi soluk altın, kestane ve yanık bakır parıltıları taşıyordu.

Tiago diğer nöbetçiye asla tam olarak uyumayan bir savaşçının değerlendirmesiyle baktı. Rune'un gryphon formunda dövüştüğünü birçok kez görmüştü. Rune'un gryphon şekli bir SUV büyüklüğündeydi ve bir aslanın ağır kaslı vücuduna sahipti. Her iki formunda da bir kedi çevikliğine sahipti ve kışkırtıldığında bir anda buharlaşıp kükreyen bir saldırıya dönüşebilen tembel, rahat bir tembellik havası yansıtıyordu. İnsan formunda, Rune bir kılıç ustasının yağsız sert kaslarına sahipti. Hem güç hem de hız için yaratılmıştı, oysa Tiago bazen ayaklarını iki yana açmış, bir elinde savaş baltası, diğerinde savaş çekici tutarak dövüştürdü. Tiago'nun düşmanlarını parçalara ayırdığı ya da güç ve inatçı dayanıklılıkla onları yere serdiği bilinirdi. Yüzyıllar boyunca ona pek çok şey denmişti. *Kurnazlık* bunlardan biri değildi.

Tiago, "Riehl ya da Jamar'la benim yerime geçmeleri için konuşun."
-

"T-bird," dedi Rune. "Askerler için endişelenme. Ben hallederim dostum. Chicago'daki Tucker'ı arayacağım, böylece oraya vardığınızda sizi bekleyen ulaşım ve malzeme olacak."

"Teşekkürler." Tiago ona acımasız bir bakış attı, Rune da ona karşılık verdi.

İki erkek de ne düşündüklerini söylemedi. Olaydan bu yana periden haber alamamış olmalarının pek çok nedeni vardı ve bu nedenlerin çoğu iyi nedenler değildi.

"Tricks iyi," dedi Tiago. İyi olsa iyi olurdu, yoksa bunun bedelini cehennemde ödetirdi.

"Niniane," dedi Rune.

Sabırsızlanan Tiago omuz silkti. "Her neyse."

Rune Tiago'nun omzuna vurdu. "Peki, git onu bul ve iyi olduğundan emin ol."

"Bulacağımı biliyorsun."

Tiago merdivenlerden koşarak Kule'nin çatısına çıktı. Güneşin parlak küresine tam olarak bakmak için yüzünü yukarı çevirdi. Tarifsiz bir rahatlama duygusuyla, insan formunun prangalarıyla birlikte düşmesine izin verdi.

Şehri. Yukarı doğru hamle yaptı. Havaya tırmanırken devasa kanatları yere çarptı ve bir gök gürültüsü gökyüzünü yırttı.

Ruhunun en eski, en gerçek parçasına kaydı.

Gerçek yaşını bilmiyordu ama uçsuz bucaksız bizon sürüleri kilometrelerce alanı kaplarken Büyük Ovalar'ın üzerinde süzüldüğünü hatırlıyordu. Bizonlar bir zamanlar onun en sevdiği avdı. Büyük bir yükseklikten düşerdi, öldürücü bir juggernaut seçtiği hayvanın üzerine çarpar ve omurgasını paramparça ederdi. Bizon sürüsünün geri kalanı panik içinde kaçar, rüzgâr devasa bir turkuaz gökyüzü altında sonsuz bir çayır otu denizinde dalgalanırken onu tek başına huzur içinde boğulmaya bırakırdı.

Amerikan Kızılderili uluslarının birçoğu tarafından gök gürültüsü ve şimşeklere hükmeden, gazap ve savaş için çabucak harekete geçen bir yaratık olarak bilinirdi, ancak gerçek kimliği Dünya'nın bir yolcusuydu. Günlerce uçar, dev kanatlarının ısıltılı gölgesi altında okyanusların ve karaların akıp gidişini seyredirken bir fûg durumuna geçerdi.

Sonunda merakı onu yere indirdiğinde, ilk kez şekil değiştirerek altın çöl tapınakları ve ölümlerin şehirleriyle çevrili kralların saray mezarlarıyla dolu bir diyarda insanların arasında yürümeye başladı. İnsanlar, ipek bir elbisenin kıvrımlarının şehvetli bir kadının kıvrımlarına uyum sağlaması gibi, bir nehrin kıvrımlı yolunu takip eden canlı yeşil verimli bir toprak şeridinde kümelenmişlerdi.

Mısır'daki Eski Krallık döneminden kalma Piramit Metinleri'nde kendisinden bahseden küçük, karanlık, zeki bir halkla kısa bir süre için kaynaştı. İnsanlar onun kanatlı formuna tapıyor ve ona rüzgâr tanrısı diyorlardı. Onun yaşam nefesini beraberinde getirdiğini iddia ediyorlardı.

Mısır halkı ona bir insanın isteyebileceği her şeyi sunmuştu ama o insan değildi. Onu altın sunularla, tapınma, cinsiyet ve hanedanlık zincirleriyle tutmaya çalıştılar, ama o zincirlenmeyecek ya da tutulmayacaktı. Ancak büyük kanatlı yılan Cuelebre onu avladığında, yere çivilediğinde ve ona sabırlı bir kandırmaca ve kurnaz bir zekâyla birleşmiş bir Wyr ulusu vizyonundan bahsettiğinde dinlemeye razı oldu.

Cuelebre, kadim Wyr'lerin en yaşlısı ve en güçlüsüyle zorlu bir mücadeleye girişmişti. Onları sopayla döverek kendi yönetimine boyun eğdiremez ve daha sonra herhangi bir yüksek işlevli yönetim seviyesinde onlara güvenmeyi umamazdı. Bunun yerine, onları kendi tarafına çekmek ve bir Wyr ulusunun yaratılmasında kendisiyle ortak olmalarını istemek için ikna yöntemini kullanmak zorundaydı.

Cuelebre, Tiago'yu büyümenin hem insanlık hem de Yaşlı Irklar için kaçınılmaz olduğunu anlaması için ikna etti. Uygarlığın dansı dünya üzerinde amansız bir vals yapmaya başlamıştı.

Tiago da bu valsın bir parçası olmalıydı. Dünya değiştikçe o da değişmeli ya da önemsiz hale gelmeliydi. Dünyanın yeni oluşumunda küçülmeyi ya da bir kenara atılmayı reddetti.

Böylece, uzun zaman önce, bazen kırılğan bir kolektif ortaklık içinde çalışmayı kabul etti. Bunun kim olduğunu azaltmadığını, aksine onu geliştirdiğini ve karşılıklı yarar için en iyi şekilde kullandığını kabul ederek büyüdü.

O bir savaş lorduydu. Kadim bir halk için o bir fırtına ve şimşek tanrısı, bir gökyüzü prensiydi.

O Wyr'dı.

İKİ

Motel 6 o kadar da kötü değildi. Aslında polyester gibi sevimli bir yerdi.

Elbette bir Regent, Renaissance ya da Ritz-Carlton değildi. Ama Niniane giriş yaptığında resepsiyon görevlisi neşeyle ilgisiz davranmıştı, fiyatlar uygundu ve en önemlisi sigara içilebilen odaları vardı. Puan.

Bir yandan, oda servisi ya da küçük bir buzdolabında o sevimli küçük içki şişeleri yoktu. Diğer yandan, herhangi bir suikast girişimi ya da bekleyen bir taç giyme töreni de yoktu. *Hmm*. Niniane on iki aylık kira kontratı teklif edip etmediklerini merak etti.

Topallayarak odaya girdi. Yeni güneş gözlüklerini burnundan aşağı indirdi ve kenarından çevredeki manzaraya uzun, dikkatli bir bakış attı. Ilık öğleden sonra güneşi motelin otoparkının asfaltını kızartıyor, sert bir rüzgâr kiri ve egzoz dumanını zehirli bir çorbaya dönüştürüyordu. Motel, birkaç fast-food restoranı, benzin istasyonu ve bir Walgreens ile birlikte bir eyaletler arası çıkışa yakın bir yerdeydi. Trafik sesi arka planda sürekli duyuluyordu ama kapıyı kapattıktan sonra çok rahatsız edici olmamalıydı.

Motelin yakın çevresinde olağandışı bir şey göremiyor ya da duyamıyordu ve görme ve işitme duyuları ile büyüye karşı hassasiyeti insanlık dışı derecede keskindi. Daha yorucu bir incelemeye hazır değildi. Kapı aralığından yapacağı görsel bir tarama yeterli olacaktı.

Kapıyı kapatıp güvenlik zincirini taktıktan sonra yaptığı ilk şey şık topuklu ayakkabılarını tekmelemek oldu. Ah, teşekkürler, ayakların tanrısı. Güneş gözlüklerini televizyonun üzerine koydu. Çift kişilik oda ya bej rengine boyanmış ya da duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Israrcı bir turuncuyla desenlendirilmiş parlak yatak örtüleri, ince uzun bir duvar klima ünitesinin üzerine asılmış kısa ve ağır perdelerle kaplı bir pencere ve duvara yaslanmış sade bir masa ve sandalye vardı. Alışveriş poşetlerini en yakındaki yatağın üzerine bıraktı, topallayarak klimanın yanına gitti ve sonuna kadar açtı.

Dragos amcasını öldürdüğünden beri hayat kesinlikle cehenneme dönmüştü. Urien'in ölmesi gerekiyordu, hiç şüphesiz. Öldüğü için *mutluydu*. Sadece bunun birkaç on yıl içinde olmasını diliyordu. Bu Karanlık Fae Kraliçesi olma meselesi mi? Hiç havasında değildi.

Alışveriş torbalarının içindekileri döktü. Eşyalar uzun ve yoğun bir günü anlatıyordu.

İkinci kuzeni Geril ve iki yandaşını öldürdükten sonra yapması gereken çok şey vardı. Gündemindeki ilk madde kaçmaktı. İkinci madde ise bir şeyler almak ve kaçmaya devam etmektir. Yirmi dört saat açık bir eczaneye girmiş, sargı bezi, bir çift eşofman altı, güneş gözlüğü ve bir tişört almış, tuvalette üstünü değiştirmiş ve dışarı çıkmıştı.

Gece yarısı güneş gözlüğü. *Hah*. Aptal.

Bunlar gün ağarana kadar ilk alışveriş çantasına girmişti. Sonra bir araba çaldı ve kafasının içindeki donmuş tundrayı düşünmeye çalışırken amaçsızca daireler çizdi. Bir süpermarkette durup bir şeyler daha aldı, çalıntı arabayı otoparkta bırakıp bir taksiye bindi, taksiyle havaalanına gitti, o r a d a n bir taksi daha aldı ve işte buradaydı.

Yolu o kadar rastgele, o kadar düzensizdi ki, stresten kaynaklanan anlık kararlarla oluşturulmuştu ki, "buranın" nerede olduğunu bulmak için herkese meydan okuyordu. Kendisi bile "burası"nın neresi olduğunu bilmiyordu, sadece hâlâ Chicago bölgesinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. Her iki yolculuk da onu başka bir yere götürecek kadar uzun sürmemişti, ne yazık ki. Her iki taksi şoförünün de hafızasında çok derin izler bırakmak istememiş, bu yüzden her iki yolculuğu da mümkün olduğunca normal tutmaya çalışmıştı. Her zaman yeniden bir araba çalıp bölgeden uzaklaşabilirdi ama önce birkaç saat dinlenmesi ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünmesi gerekiyordu. Şu anda birbiriyle çelişen dürtüler, acı ve yorgunluk yüzünden hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Bir alışveriş çantasında buruşuk kırmızı askılı elbisesi, diğerinde ise pudra, ruj, cüzdanı ve iki küçük bıçak vardı. Uçlarını zehirle temas ettiriyordu ve onları takabileceği ya da taşıyabileceği çeşitli yerler vardı; bir çantanın yan cebinde, kollarına bağlanmış olarak ya da elbisesinin altından kalçalarına bağlanmış olarak.

Neyse ki elbisenin kırmızı rengi kan lekelerini gizliyordu, yoksa eczanede daha fazla dikkat çekebilirdi. O çantayı bir kenara koydu. Başka bir çantada açılmamış bir şişe votka, bir paket Cheetos, üç paket Marlboro reds ve bir çakmak vardı.

Bu geceki ateşli randevuya merhaba deyin. Neden stresliyken hep sigara içmek isterdi? İçini çekti ve hepsini ikinci yatağın baş ucundaki komodinin üzerine koydu.

Üçüncü çantada ilk yardım çantası, ekstra bandajlar, banyo malzemeleri ve iç çamaşırları vardı. Son çantada ise kot pantolon, parmak arası sandalet, bir çift şort ve birkaç üst vardı.

Yatağın kenarına oturdu ve topuklarındaki kabarcıkları inceledi. Parmak arası terlikleri alır almaz değiştirmeliydi. Parmak arası terlikleri ilk mağazadan, güneş gözlüklerini ise daha sonra almalıydı ama saldırıdan sonra düşünebildiği tek şey, aman tanrım, tanınmamam gerektiği idi.

Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım. Onlar pişmanlığın üç yordakçısıydı. Tek yapabildikleri "vin vin vin" demek ve birbirlerinin kafasına **v u r m a k t ı** .

Dişlerini sıktı. Eczanenin tuvaletinde üzerini değiştirirken geçici bir bandaj yapıştırmıştı ama bıçak yarasını düzgünce temizlemesi ve sarması gerekiyordu.

Önce duş aldı. Tahmin ettiğinden daha zor ve yorucuydu. Daha sonra tuvalete oturdu ve bıçak yarasını yeni pamuk pedlerle silerken tısladı. Yaranın içinde elbisesinin kumaş lifleri ya da başka bir kir olup olmadığını görmek için yarayı dürttü. Gözlerinin önünde gri yıldızlar belirdi. Kahretsin, acıyordu. Derin bir delikti, yavaş ve düzenli bir şekilde kıpkırmızı sızmaya devam ediyordu.

Üzerine antibakteriyel yapışkan madde sürdü, dolguyu iki katına çıkardı ve elinden geldiğince yerine bantladı. Topuklarındaki kabarcıklara biraz daha sürdükten sonra Hello Kitty yara bantlarını yapıştırdı. Sonra yeni iç çamaşırını giydi. Kalçalarına kadar inen minicik kamuflajlı boxer şort.

Sonraki kısım o kadar kolay değildi. Spor sütyeninin içine olabildiğince dikkatli bir şekilde girmeye çalışırken homurdandı. Yapısal olarak çok büyük olmayabilirdi ama şımarık yavruları onu C beden yapıyordu. Önden kopçalı bir sütyen almalıydı ama bugün iyi düşündüğü söylenemezdi. *Bip bip bip*, şaplak. Sütyeni giymeyi başardıktan sonra, piercingli göbeğinin üzerinde duran, uyumlu bir kamuflaj spagetti askılı tişört giydi.

Sonra saçlarını atkuyruğu yaptı. Saçları dışa doğru kıvrılan bir bob şeklinde kat kat olduğu için, atkuyrukları kafasında ikiz siyah yıldız patlamaları gibi duruyordu. Aynada kendine dudak büktü, burnunu kırıştırdı ve "Sowwy." dedi.

Sevimli görünmüyor muydu? Sevimli ve çaresiz görünmek bazen sizi uzun bir yola sokabilirdi. Geçmişte onu bir sürü beladan kurtarmıştı. Asla bilemezsin. İşler böyle giderse, buna tekrar güvenmesi gerekebilirdi.

Ve şimdi o ateşli randevunun vakti geçmişti. Topallayarak yatağa gitti ve ağrıyan, morarmış bedenini yatağa yatırdı, bir sigara yaktı ve televizyonu açtı. O

Cheetos paketini yırtarak açtı ve ağzına parlak turuncu bir puf attı.

Sonra televizyonda oynayan şey yorgun beynine kaydoldu.

Gözlerini dikti. Sigarayı kül tablasına koydu. Votka şişesini aldı, açtı ve sert bir yudum aldı.

İkinci kuzeni Geril'in cesedini tekmelediği ara sokaktaki saldırının cep telefonu ile çekilmiş video görüntülerini ilk kez o zaman görmüştü.

Bu son kez olmayacaktı. Hem de hiç.

Tiago hak edene hakkını vermek gerektiğine inanırdı. O küçük pislik izini kaybettirmek için elinden geleni yapmıştı.

Chicago'ya ulaştığında, Rune'un talep ettiği SUV, nakit para, birkaç kıyafet değişikliği, bir dizüstü bilgisayar ve tercih ettiği silah türlerinden oluşan ayrıntılı bir malzeme listesiyle birlikte onu bekliyordu. Tiago aracı Lakeview'de Wyr bağlantıları Tucker'dan teslim aldı; Tucker malzemeleri arka koltuktaki büyük bir spor çantasına çoktan yerleştirmişti.

Tucker, Wyr porsuğu doğası gibi kısa boylu, güçlü, tıknaz ve antisosyal bir erkekti. Wyr malikânesinin sosyal yapısının dışında, göreceli bir izolasyon içinde yaşamayı iyi beceriyordu. Porsuk, çok sevdiği Wrigley Field'a yürüme mesafesinde yaşayabildiği sürece, düzensiz, genellikle garip görevleri ve düzensiz saatleri olan bir işten memnundu.

Tiago bir cep telefonu istemeyi akıl edememiş olsa da, ağır kanvas spor çantasının yan cebine sıkıştırılmış bir cep telefonu da vardı. Sürücü koltuğuna tırmanırken çaldığında fark etti.

Telefonu açtı. "Ne?"

Dragos, "Ölen üç Karanlık Fae erkeğinin ön otopsi raporu geldi," dedi.

Tiago'nun kaşları kalktı. "Bu çok hızlı oldu."

Dragos, "Karanlık Fae malikânesinin bir sonraki hükümdarı kayıp olduğu için yetkililer işi aceleye getirdiler," dedi. "Tüm Karanlık Fae erkekleri, T-Niniane'in stilettolarında tercih ettiği aynı tür zehirden öldü."

Tiago koltuğu düzeltti ve arabayı trafiğe soktu. Homurdandı, "En azından New York'tan ayrılırken silahlarını zehirlememiş. Aferin ona."

Dragos, "Görüntüleri çeken şerefsiz polisle işbirliği yapıyor," dedi. "Görüntüleri çektiği sırada çevrede başka kimseyi görmediğini iddia ediyor."

Sokağın aşağısında."

"Nerede yaşadığını bilmek istiyorum," dedi Tiago. Yoldaki diğer araçlara ters ters bakarken hızlı ve agresif bir şekilde arabayı sürdü.

"Sonra görüşürüz. Havaalanını kontrol et. Güvenlik kamerası görüntülerinde taksiden inen birinin o olabileceği görülüyor."

Dragos veda etmeden telefonu kapattı. Tiago telefonu kapattı ve yolcu koltuğuna fırlattı.

Urien Karanlık Fae hükümetinin kontrolünü ele geçirdiğinde, Niniane 1809 yılında Dragos'un yanına sığınmıştı. Genç olmasına rağmen yetişkin boyutlarına çoktan ulaşmıştı. Bir Fae için bile küçük ve narindi. Wyr'lerin sahip olduğu gücün çok küçük bir kısmına sahipti. Ayrıca, onu ölü görmeye kararlı olan, dünyanın en iğrenç ve en Güçlü adamlarından biri olan amcası Urien vardı.

Wyr nöbetçileri, onu hayatta tutmaya yardımcı olmak için akıllarına gelen her kirli numarayı ona öğretmeye devam etmişlerdi, lakabını da bu şekilde almıştı. Hiçbir şey sınır dışı değildi ya da Tiago öyle duymuştu. Osage'lar Clark Kalesi Antlaşması'nı imzalayıp topraklarını ABD hükümetine devrettiklerinde Missouri'de barışı korumaya yardım etmekle meşguldü.

Her şey birbirini tamamlıyordu. Otelden üç erkekle birlikte ayrılmıştı ve üç erkek de ölmüştü. Ya saldırı yerinden kaçırılmıştı ya da kaçıyordu. Mantık onun kaçtığını ve firarda olduğunu söylüyordu.

Ama öyleyse, neden destek için New York'u aramamıştı? O ailedendi. Herhangi biri ona yardım etmek için seve seve koşardı ama o hâlâ kimseyi aramaya çalışmamıştı ve cep telefonuna bırakılan mesajların hiçbirine cevap vermemişti.

Tiago onu yakaladığında tam da bu soruyu sormayı planlıyordu. İzini sürmek zor olabilirdi ama o yaşlıydı, Güç'le yoğrulmuştu ve yeteneklerinin çoğu avlanmaya odaklanmıştı. Aklına koyduğunda bu dünyada izini süremeyeceği hiçbir şey yoktu. Kaybolan koku izlerini buluyor, kimsenin aklına gelmeyecek sezgisel sıçramalar yapıyor ve çoğu zaman şans ona gülüyordu. Bu biraz zamanını alabilirdi ama sonunda her zaman avını yakalardı.

Sonunda avı, I-294 Tri-State Tollway'de bir motel odasında saklanıyor gibi görünüyordu.

Bir kapının önünde bir an durdu ve dinledi. Kadının kokusu çevredeki kaldırımlarda her yerdeydi ama saat gece yarısına yaklaşıyordu ve yanlışlıkla yanlış kapıyı çalmak istemedi.

Onu içeride duydu. Berrak, tatlı bir sesle şarkı söylüyordu. Kaşları kalktı.

"*Vadinin aşığında, vadinin çok aşığında, başını sarkıt ve rüzgarın esişini dinle ... ' "* Şarkı durdu. Kadının, "Sırada ne olduğunu hatırlayamıyorum, bir şey, bir şey ..." diye mırıldandığını duydu.

Rahatlayıp kapı direğine yaslanırken sııttı. Eğer şarkı söyleyip kendi kendine konuşuyorsa, bir çukurda ölmemişti. Her şey yolundaydı.

"Ah, doğru ya..." dedi. Hayır, bekle, bu başka bir şarkı. Kahretsin, çok sarhoşum."

Bu onun işareti gibiydi. Kapıyı çaldı.

Sessizlik. Bu sesin ürkütücü bir niteliği olduğunu hayal etti. Kapıyı tekrar çaldı. "Tricks, ben Tiago. Aç kapıyı."

Sarhoş bir insanın yavaş kuşkuculuğuyla, "Siz misiniz, Dr. Ölüm mü? Burada Tricks adında biri yok."

Dr. Ölüm mü? Gözlerini devirdi. "Haydi, Niniane. Kapıyı aç." "Bekle, ben saklanıyorum. O ismi de kullanma."

Ellerini kalçalarına koydu. "O zaman sana ne dememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Uğradığın için teşekkür ederim ve git. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Artık her şey halledildi. Sadece bir süre televizyon izleme, tamam mı? New York'a ya da bir şeyleri öldürmediğin zamanlarda nerede saklanıyorsan oraya geri dönebilirsin."

Kaşlarını çattı. Hayır, teşekkürler ve televizyon seyretme mi? Bununla ne demek istemişti? "Ben bir inimde yaşamıyorum" diye mırıldandı.

Omzunu, yangın güvenliği kurallarına uymak ve hırsızları dışarıda tutmak için inşa edilmiş ağır metal kapıya dayadı. Sürekli artan bir basınçla ittikten sonra kilit ve zincir kırıldı.

Kapı açılırken sigara dumanı yükseldi. Öksürdü, elini yüzünün önünde salladı ve içerideki manzaraya baktı.

Motel odası domuz ahır gibiydi. Kapının yanındaki yatağın üzerine alışveriş torbaları yığılmış, giysiler ve diğer eşyalar dökülmüştü. Giysi etiketleri yere saçılmıştı. Niniane, buruşuk olan diğer yatakta sırt üstü yatıyordu. Yastıkları tekmelemişti ve onlar da yerdeydi. Kamufajın bir tür porno versiyonunu giymişti, çok kısa bir şort ve dar belini açıkta bırakan küçük, esnek bir tişört giymişti. Başı yatağın ucundan sarkıyordu. Küçük bir elinde bir şişe votka tutuyordu. Sıvı seviyesi oldukça düşüktü. Diğer elinde bir uzaktan kumanda tutuyordu.

diğer eli. Yarısı dolu kül tablasında bir sigara tütüyordu ve yatağın yanında açık bir Cheetos paketi duruyordu.

Kompakt, kıvrımlı vücudu bir pagan tanrısına sunulan bir tür adak gibi ortaya serilmişti. Bir zamanlar pagan tanrısı olmuş biri olarak, neden bahsettiğini biliyordu ve manzarayı kesinlikle takdir ediyordu. Baş yatağın ucundan sarkarken, kontrast oluşturan dar bir belin üzerinde kıvrılan yuvarlak, tatlı göğüslerin itişini vurguluyordu. Göbeğinde parlayan altın bir yüzük, yalanmak için adeta yalvarıyordu. Zarif kalça kemikleri ve leğen kemiğinin kavisi, Kongre'nin yasadışı ilan etmesi gereken bir şortla belirginleştirilmişti. Şımarık bir pembeye boyanmış ayak parmaklarının ucundaki ince, biçimli çıplak bacaklar paketi tamamlıyordu ve adamın minnettar siki, kadının görünen her etli santimini selamlamak için kabardı.

Kendi yoğun ve istenmeyen tepkisi yüzünden dengesi bozulan adam gözlerini kısarak baktı. Dizginle onu, aygır. Duman kokusunun altında kadın parfümünün kokusunu alabiliyordu ve bu kan kokusu muydu?

"Bunu yapmamalıydın," dedi Niniane. Baş aşağı duran iri Fae gözleri ona odaklanmaya çalıştı. "Haneye tecavüz. Bu yasalara aykırı." Kıs kıs güldü.

Tiago garip duygularından çok daha tanıdık bir duygu olan saldırganlığa sığındı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne demek 'New York'a geri dön'? Kan kokusu mu alıyorum?"

"Bir seferde sadece bir soruya cevap verebilirim, biliyorsun," dedi. Dikkate değer bir asaletle. "Rüzgârın esişini duymak için başımı eğiyorum. Şarkı sözlerindeki o kısmı hiç anlamadım. Kim başını sarkıttığında rüzgârın sesini duyar ki? Başını neye asar? Bu ne anlama geliyor ki? Sen biliyor musun?"

Kadının ne gevelediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Söylemeye çalıştığı aptal şarkıyla ilgili bir şeydi. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve yanan sigarayı söndürmek için yanına gitti. "Bu iğrenç," diye tersledi. "Neden aramadınız? Senin için çok endişelendik."

"Vay canına," dedi. Tiago'nun tam önünde duran kasıklarına baktı -ya da aşağıya, olduğu gibi-. Siyah kot pantolonu, siyah çizmeleri ve siyah deri yeleğiyle korkunç, huysuz görünümlü, iri yarı bir barbardı. Silahları ve öfkesi yüzünden kılları kıpır kıpırdı ve her yerinden kaslar fışkırıyordu. Kasıklarında da belirgin bir şişkinlik vardı. Çok belirgin bir çıkıntı. Dudaklarını yaladı. Sarhoş olabilirdi ama ölü değildi. Bu manzarayı hemen unutmayacaktı.

Obsidyen gözleri parladı. "Hileler, bu da ne? Ciddiyim."

"Kraliçe olacağım, biliyorsun," dedi. "Bana Tricks demeyi bırakmalısın. Bu beni sirk palyaçosu gibi gösteriyor. Ve uzun süre majesteleri olacağımı sanmıyorum, bu yüzden bana majesteleri demeye çalışmalısın." Hıçkırdı ve bir elini havada salladı. "Başlayabilirsiniz."

Tiago ona, "Söylediklerimin önemli kısmını nasıl görmezden geldiğini fark ettim," dedi. Çömeldi ve aniden baş aşağı duran yüzü onunkinin önüne geldi. "Tekrar ediyorum: Ne oluyor?"

Adamın kasıklarındaki o ağız sulandıran çıkıntının nereye gittiğini bulmaya çalıştı ama bulamadı ve onun yerine yüzüne odaklandı. Kahverengi teni, güçlü şahin yüz hatları ve çoğu zaman betonu delip geçecekmiş gibi görünen, duygusal bir şekle sahip ağzı. Her zaman onun, gördüğü en uzun bacaklara ve en seksi hareketlere sahip, gururlu ve mesafeli bir adam olduğunu düşünmüştü. Her yere hızlı, yer yiyen, zayıf kalçalı adımlarla yürüyordu.

"Hiç kimse sana Dwayne Johnson'a çok benzediğini söyledi mi?" diye sordu.

Adam kaşlarını çatı. "Dwayne Johnson da kim?"

Adam votka şişesini kadının elinden almaya çalıştı. Kadın şişeye yapıştı.

"The Rock'ı biliyor musun? Ateşli, seksi futbolcu-güreşçiden sinema oyuncusuna dönüşen adam? Sadece ... sen çok daha acımasızsın." Çok sert bir şekilde konsantre oldu, dili dişlerinin arasındaydı ve işaret parmağının ucunu onun kaşlarına dokundurdu. Votka şişesi burnuna çarptı. Adam başını önünden çekti.

Gözlerini ona dikti. Karanlık, ısıltılı bakışlarında bir erkeğin ilgisi mi vardı? Şu anda gözlem gücüne pek güvenmiyordu.

"Sıcak se-" durdu. Tekrar konuştuğunda, normal hırıltısı boğuk bir mırıltıya dönüşmüştü. "Beni bir sinema oyuncusuyla mı kıyaslıyorsun? Evet, tabii ki çok daha acımasızım."

Hah. Yürüyüşün horozu o değil miydi?

"Her neyse, kafana girmesine izin verme," dedi küçümseyerek. "Düşündüğüm kadar seksi değilsin." Gözlerini kıstı. Bir dakika. Bu doğru çıkmamıştı. Votkadan sersemlemiş kafasında her şeyi çözmeye çalıştı. Adamın ona beynini daha da karıştıran hızlı beyaz bir sırtış atması da yardımcı olmadı.

Çok geçmeden o sırtış kayboldu. Sonra Dr. Ölüm geri döndü ve yine kaşlarını çatı.

Ooh. Seksi. Hayır, korkutucu. Hayır, seksi. Oh phooey.

Onun elini tuttu. Kemiklerinin ne kadar narin olduğunu hissedebiliyordu. Onu kolayca ezebilirdi. O Karanlık Fae erkeklerinden herhangi biri onu doğru şekilde tutabilseydi boynunu zahmetsizce kırabilirdi.

"Lanet olsun, peri, bazı sorulara cevap vermeye başlasan iyi olur." derken bile dokunuşunu nazik tutmaya özen gösterdi.

"Yoksa ne olur?" Uzaktan kumandayı ona doğrulttu ve sessiz düğmesine bastı. "*Pleh*. Bana gerçekten işe yarayan sihirli bir dilsiz yapacak birini bulacağım."

Sert yüz hatlarında bir tür çaresizlik belirdi. Adam kadının elinden votka şişesini kaptı ve bir yudum aldı. Kadın, adamın yüzünde beliren şoku büyük bir ilgiyle izledi. Adam öğürdü ve ağzındakini halının üzerine tükürdü. Şişeye ters ters baktı. "Sakız aromalı votka mı? *Sakız* mı?"

"Ne? Bu iyi." Kadın şişeye uzandı. Adam şişeyi onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Hayatta olmaz."

Kaşlarını çattı. "O benim yemeğim. Geri ver onu."

"Hayır, genç bayan. Yeterince yediniz."

Sadece milyonlarca bin yaşındaki bir Wyr iki yüz yaşındaki bir periye "genç bayan" diyebilirdi. Vay canına, baş aşağı ya da değil, çok yakışıklı bir barbardı. Ama çok vaazcı! Votkayı hatırladı. Tekrar uzandı.

Ayağa kalktı, kül tablasını aldı ve banyoya doğru yürüdü. Adam şişeyi lavaboda ters çevirirken banyo aynasının köşesinde ne olduğunu zar zor g ö r e b i l i y o r d u . Ateşli randevusunun geri kalanı da gitmişti.

"Canın cehenneme," diye seslendi arkasından. Bir düşünce vardı. Adamın zayıf, sıkı kıcını ilgiyle i n c e l e d i . Vay canına, vay canına.

Tiago onu görmezden geldi ve kül tablasını banyo çöpüne attı. Çöp kutusuna bakarak durakladı. Daha önce olduğundan daha da öfkeli görünüyordu. Birini öldürecek gibi görünüyordu. Yüzünün güçlü, mağrur kemikleri bir yumruk gibi sıkılmıştı.

Düşünmeye çalışırken göz kapakları yavaşça kapandı. Eğer ona bu kadar kızgınsa, kaçmayı ciddi ciddi düşünmeliydi. Ve ayaklarını tekrar bulur bulmaz o da kaçacaktı.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Yan yattı, dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. Onun kendisine bu kadar kızmasını istemiyordu. Kimsenin ona bu kadar kızmasını istemiyordu.

Tiago yatağa doğru yürüdü. Uzaktan bir gök gürültüsü duyduğuna yemin edebilirdi. Yatağın yanına çömeldi ve kocaman nasırlı eliyle kızın omzunu ovdu. "Neren ağlıyor, peri?"

Yumruklarını sıkmış öfkeli bir surattan gelen bu kibarlık öylesine beklenmedikti ki, neredeyse onu öldürecekti. Gözleri yaşlarla doldu. Kadın

onun tarafını işaret etti.

Buz gibi bir şok tenini sardı ve ardından bir ısı patlaması geldi. Tiago öfkesini nereye koyacağını bilemiyordu. O piç Fae ona sokakta yumruk atmamıştı. Onu *bıçaklamıştı*.

"Bir bakayım." Kadının tişörtünü kaldırmaya çalıştı.

Kadın direndi. "Zaten temizledim ve bandajladım."

Adam patladı. "Lanet olsun, kadın! Bırak da bir bakayım dedim!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dondu kaldı. Adamın öfkesinin gücü hissediliyordu. Tenine çarpıyordu. Gök gürültüsü yuvarlandı, bu sefer daha yakından. Neredeyse tepesindeydi.

Tiago hakkındaki hikâyeleri duymuştu. Gök gürültüsü ve şimşek, kendini gerçekten kaybettiğinde gelirdi. Temkinli bir şekilde kıvrıldı. Ona bakarken pasif bir şekilde uzanmaya çalıştı. Bazen baskın Wyr savaşçılarına karşı yapılabilecek en iyi şey sessiz kalıp yollarından çekilmek ya da bu durumda boyun eğmektir. Er ya da geç azgınlıkları dururdu ve o zaman tekrar mantığa kulak verebilirlerdi.

Bir dizini yatağın üzerine koydu ve kadının tişörtünü kaldırırken ağırlığını ona verdi. Bandaj sol göğsünün altındaki kaburgalarını örtüyordu. Adam bandajı sıyrıp altında ne olduğuna bakarken kadın irkildi.

"Ne kadar sinir bozucu olduğuna biliyor musun?" dedi. "Çünkü eğer bilmiyorsan, zamanım var."

"Bu derin görünüyor," dedi sessiz bir sesle. Dışarıda şimşekler çaktı. Gök gürültüsü bir gümbürtüyle patladı. Kadın sıçradı ve titredi. Adam elini kısa bir süreliğine kızın dar beline koydu. "*Şışt*, sakın ol. Pansuman sıırıslıklam olmuş. Bandajı değiştireceğim."

Gözlerini yumdu. Lanet olsun. İki gündür uyumamıştı. Sarhoşken şarkı söylemenin etkisinden çıkmaya başlamıştı. Çok ciddi ve endişeli davranıyordu, dışarıda bir fırtına kopuyordu ve tüm eğlence bavullarını toplayıp partiyi terk ediyordu. Kendini tutmaya çalıştı.

"Biliyor musun, yirmi birinci yüzyılda teknoloji oldukça havalı," dedi ona. "Kendi çöküşümü kaydedeceğim ve terapistime e-posta ile göndereceğim."

Adam gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

Kadın sarktı. Adam onu düz yatmaya zorlayınca kıvrıldı. Kirlenmiş bandajı çıkardı ve dikkatli, kadife gibi hafif bir dokunuşla yarayı temizledi ve tekrar pamukla kapladı. Bir noktada kızın derisine doğru eğildi ve yarayı kokladı. Tamam, bu biraz garip görünüyordu ama ne yaptığı nı biliyordu; Wyr koku alma duyusuyla kontrol ediyordu

Zehri tespit edip edemeyeceğini görmek için. Daha sonra onunla göz göze geldi ve muhtemelen güven verici olması gereken sıkı, hızlı bir gülümseme verdi ama konuşmadı. Kendi iç meseleleriyle meşgul görünüyordu. Otoparka yıldırım düştü. Titremesi derinleşti. Bu düpedüz seksiydi. Hayır, ürkütücü. Hayır, seksiydi. LANET OLSUN!

"Pekâlâ, şimdilik bu kadar," dedi. Yumuşak, düzgün sesi her nasılsa bağırان sesinden çok daha kötüydü. Bandajı yerine bantladı. Sonra ona baktı ve karanlık gözlerindeki öfke onu bıçakladı. "Önemli olan her şeyi biliyoruz."

Utançtan yanan bir kulağının sivri ucunu ovuşturdu. "Görünüşe göre bütün dünya biliyor," diye mırıldandı. "Cep telefonu olan adamı hiç görmedim bile."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o pislik bu haftayı atlattığı için şanslı olacak. Birinin saldırıya uğradığını fark eder etmez 911'i aramadığına inanamıyorum." Kızın elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Şimdi bana söylemeni istiyorum, neden aramadın ve neden eve gitmemi istiyorsun?"

Elini çekti ve göğsüne bastırdı. "Bana iyi davranma."

"Ne olmak istiyorsam o olacağım," diye tersledi. "Neden aramadın?"

"Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Wyr'e izin yok." "Bu eski bir haber," dedi Tiago. "Planlar değişti."

Öylece mi? Planlar değişti mi? Kız ona kaşlarını çatı. "Hey kovboy, ne dediğimi unutma. Ben Kraliçe olacağım. Bana böyle patronluk taslayabileceğini sanmıyorum."

Başının arkasını ovuşturdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Beni nasıl durduracaksın?"

"Canın cehenneme," dedi.

"Bunu zaten söyledin," diye belirtti. "Artık sıkılmaya başladım." "Evet, şu anda aklıma gelen tek şey bu," dedi.

mırıldandı. Herkülvari bir çabayla adamın kasıklarına tekrar bakmamayı başardı.

"Oyun değişti. Bunu kabullen."

Bakışları adamın koyu satürin yüz hatlarında gezindi. Adamın varlığının gücü kollarındaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Alkolle elde etmeyi başardığı uyuşukluk halini yakıp kül etti. Bir yırtıcı hayvanın aşırı fizikselliğine sahipti, vücudu yıllarca savaşıarak sertleşmişti.

kalın kaslar, sinirler ve damarlarla kordonlanmıştı. Gücü onu yatağa bastıran ağır, kükürtlü bir güçtü.

Otmak için mücadele etti. Adam aniden onun üzerine eğildi. Dik durmasına yardım etmek için kocaman bir kolunu omuzlarının altından geçirdi. Kadın kaşlarını çattı ve adama ters ters baktı. "Bak, burada kalamazsın, hepsi bu kadar. Ben iyiyim. Her şeyi ben hallettim."

"Kaburgalarının arasında bir bıçak yarası var!" diye tersledi. "Diğer adamlara da bir bakmalısın," dedi ona.

Sözleri taş bir duvara çarptı. "Bunu tartışmayı bitirdik," dedi. Diğer yatağa doğru yürüdü. "Yanına ne almak istiyorsun?"

Kadın bir elini yanına bastırdı. "Buraya gel de seni tokatlayayım." "Evet, hemen geliyorum."

"Ciddiyim. Kaldır kışını da buraya gel." İşte yine en sevdiği konuya dönmüştü.

"Bunu yapmak için çok istekliyim çünkü bu açıkça benim çıkarıma. Bunların hepsini senin istediğini varsayıyorum." Eşyaları tekrar çantalara doldurdu.

Sırtı ona dönüktü. Kadın yine onun kışına baktı. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğü en seksi kıştı bu. Önce ön tarafını yakından görmüştü, şimdi de arka tarafını. Sıkı, gergin ve sanki sadece onun için hediye paketi yapılmış gibi siyahlara bürünmüştü.

Poposunu okşadı ve ona "Güzel topuzlar, kovboy" dedi.

Arka cebinden cüzdanını çıkarmaya başladı ve adam onun elini tuttu. Oyunbozan. Kadın içini çekerek parmaklarını açtı ve adam onu bırakırken başını okşadı. "Çantaları arabaya götürüyorum," dedi ona. "Hemen dönerim."

Adam dışarı çıktı ve kadın hayatı üzerinde sahip olduğu küçük kontrolü de bir anda kaybetti. Sarhoşun eğlenceli kısmından kızakla kaydı ve üzgün sahne olarak etiketlenen kar yığınının içine daldı.

Adam geri geldi ve onu kollarının arasına aldı. Çok kaba bir barbardı ve ona karşı çok dikkatli, çok nazik ve kibar davranıyordu. Ve ona güvenmesine izin veremezdi. Bir daha kimseye tamamen güvenmesine izin veremezdi.

ÜÇ

Tiago hayatını bir günde nasıl bu kadar mahvedebildiğini anlamaya çalıştı. Bir gün. Yirmi dört saat. Dün sadece New York'ta topuklarını soğutmaktan ve birileri -neredeyse herkes- tarafından halledilebilecek önemsiz şeyler yapmaktan rahatsız olmuştu.

Bu gece Chicago'da, tüm sinirlilik duygusunu kaybetmiş ve düpedüz çaresiz hale gelmişti.

Başka bir motelin, Red Roof Inn'in otoparkında volta atarken, ilk zil sesinde telefonu açan Dragos'u aradı. Tiago, "Buldum," dedi.

Ejderha uzun bir nefes verdi. "Güzel."

"Yaralıydı. Durumu iyi ama yakında bir doktora görünmesi gerekiyor." Uzun adımlarıyla park alanındaki mesafeyi kat ederken olanları ya da en azından bulduklarını ve tahminlerini anlattı.

Parlayan sokak lambaları bulanık sarı halelerle çevriliydi. Hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı, minik gümüş meteorlar aydınlığın içinden süzülüyordu. Güneşin ısıttığı asfalttan sis dalları yükseliyordu. Dallar, Gorgon'un şeffaf yılanlardan oluşan yuvasında duruyormuş gibi çelik burunlu botlarının etrafında kıvrılıp bükülüyordu.

Binadan birkaç metre uzakta durdu ve aşırı dikkatli bir bakışla binayı ve çevresini taradı. Motel binası birkaç katlıydı ve birbirinin aynı kapılar üst üste dizilmişti. Doğrudan otoparka açılan zemin katta bir oda tutmuştu, böylece gerekirse aceleyle çıkabilirlerdi. Saat o kadar geç olmuştu ki motel sessizdi ve otoparkı dolduran arabalar dokunulamayacak kadar soğuktu. Bir tur daha atmak için kaldırımında döndü.

"Neye ihtiyacınız var?" Dragos sordu.

"Kadının saklandığı Motel 6'ya bir temizlik ekibi göndermelisiniz. Çalıntı bir arabayı Wal-Mart otoparkında bıraktığını söyledi. Direksiyon simidindeki ve kapı kolundaki parmak izlerini sildiğini söyledi ama saldırıdan bu yana oldukça sarsıldığını ve sağlıklı düşünemediğini itiraf ediyor. Arabanın temizlenmesi ve sahibine iade edilmesi gerekiyor."

"Tucker'ı çağırayım. Bekle."

Dragos emirleri iletirken bekledi. Sonra Tiago, "Dragos, burada bir cinayet-intihar olayı yaşanmadan önce onunla başa çıkmama yardım etmelisin."

Hüngür hüngür ağlıyor. Sana söylemek için buradayım, etrafta üzgün bir periden daha kötü bir şey olamaz."

Dragos öksürdü. "Tamam. Dur bakalım."

Tiago'nun keskin kulakları arka planda Pia'yı yakaladı, "Hepiniz Neandertalsiniz, başka ne bekliyordunuz ki? Ne, onunla *ben mi* konuşayım? Oh hayır-" Telefon el değiştirmiş olmalıydı. Pia iç çekti, "Merhaba Tiago. Onu bulduğuna çok sevindim. Neler oluyor?"

Başka bir kadın. Başını salladı. Zekice. Hızlı cümlelerle konuşarak onu bilgilendirdi. "Ağlamasını durdurmam için bana yardım etmelisin," dedi.

"Bana sarhoş olduğunu söyledin," dedi Pia. "Ayılınca susacağını düşünmüyor musun?"

"O kadar çabuk değil," diye hırladı Pia.

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Pia sordu.

Telefonu kulağından çekip ona ters ters baktı. Sesinde alaycılık mı vardı? "Tabii ki denedim. Bunca yolu ona yardım etmek için geldim, ama o gitmem için ısrar edip duruyor. Yarasına bakmamı bile istemedi. Bu da neyin nesi?"

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. Pia, "Bunu beş dakikalık bir konuşmayla halletmemi istiyorsun," dedi.

Adam ona sert bir sesle, "Bu kadar uzun sürmesi şart mı? Ben sadece bu geceyi atlatmanın bir yolunu arıyorum."

Birkaç santim açık bıraktığı motel odasının kapısına baktı. Hâlâ onun ağladığını duyabiliyordu. En kötüsü de sessiz olmaya çalışması, hıçkırıklarını yastığına gizlemesi idi. Muhtemelen bunu ondan sakladığını düşünüyordu. *Ahh*. Kulaklarına bir şey saplamak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Pia. "Gray ve ben bugün Niniane'den söz ettik, çünkü hepimizin aklında o var. Urien ailesini katleden darbeyi yönettiğinde canını zor kurtardığını biliyor muydun?"

Tiago volta atmayı bıraktı. Eli cep telefonunu sıkıca kavradı. "Urien'in ailesini öldürdüğünü ve onun kaçtığını biliyordum ama ayrıntıları bilmiyordum."

"On yedi yaşındaydı," dedi Pia. "On yedi. İkiz kardeşlerinin cesetlerini gördüğünü ve Urien'in adamlarının annesinin karnını deşmelerini izlediğini biliyor muydun?"

Midesi sıkışmıştı. Annesinin bağırsakları gözlerinin önünde çıkarılmıştı. Kardeşlerinin kaç yaşında olduğunu merak etti. Nasıl öldürüldüklerini. Cevap vermeden önce boğazındaki çakıl taşlarını temizlemesi gerekti. "Hayır," dedi. "Ben yapmadım."

"İşte benim beş dakikalık çözümüm," dedi Pia, sesi yumuşaktı. "Niniane çok fazla stres altında. Daha çocukken ailesinden biri, hatta belki de bir zamanlar değer verdiği ve güvendiği biri, sevdiği herkesi katletti. Şimdi başka bir aile üyesinin suikast girişiminden kurtuldu ve bir şekilde dünyada onun için önemli olan her şeyi kaybettiği o saraya geri dönecek cesareti bulması gerekiyor. Eğer onunla benimle konuştuğun ses tonuyla konuşmaya çalıştıysan, Tiago, New York'a geri dönmeni öneririm. Diğer nöbetçilerden herhangi biri gelip senin yerini almaktan memnuniyet duyacaktır. Onu seviyorlar."

Keskin bir nefes çekti. O bakmıyorken bıçağı saplamanın bir yolu. Volta atmayı bıraktı ve kaskatı kesildi. Pia onun yerine geçeceğinden söz ettiğinde içinde patlayan inkâr kükremesini dinledi. Bunun olmasına izin verecekse lanet olsun.

"Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım. Dayan," diye hırladı. Öfkesiyle savaştı, kendini kontrol etme mücadelesini kazandı ve sesini onunki kadar yumuşak ve eşit tuttu. "Başka kimse dışarı çıkmayacak. O benim elimde ve ona göz kulak olacağım."

"Doğru yol," dedi Pia.

"Doğru yol," diye karşılık verdi. Halojen lambayla aydınlatılmış geceye acımasız bir gülümseme gönderdi. "Pia, sen bir kaltaksın. Teşekkür ederim."

Arka planda Dragos, "Hey," dedi.

"Sakin ol koca adam," dedi Pia, yarı boğuk bir sesle. "Bu bir iltifattı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum." Sesi tam olarak geri geldi. "Başka bir şey var mı, Tiago?"

Tekrar motelin kapısına bakmak için döndü. "Hayır."

"Yapabileceğimiz bir şey olursa lütfen arayın."

"Yapacağımı biliyorsun." Telefonu kapattı ve cep telefonunu cebine koydu.

Birkaç dakika sonra odaya girdi ve kapıyı kapatıp kilitledi. İçerisi sessizdi. Çok sessizdi. Nefesini mi tutuyordu? Gergin kaslarını rahatlatmak için boynunu gerdi. İşleri berbat etmenin yolu, Dr. Ölüm.

Yırtıcı Wyr gözleri içerideki daha yoğun karanlığa çabucak alıştı. Odada kral boy bir yatak, ülkenin dört bir yanındaki motel odalarında yankılanan yavan bej bir dekor vardı ve sigara içilmiyordu. Bunu özellikle talep etmişti. Niniane yatağın yorganının altına kıvrılmıştı, küçük bedeni duvara en yakın tarafa, yatağın kenarına düşmeden olabildiğince yaklaşmıştı. Sanki ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyor gibiydi.

Başını salladı ve zihinsel bir kış tekmelemeye girişti. Sonra yatağa doğru yürüdü. En rahatsız edici silahlarını çıkarıp komodinin üzerine koydu ve Glock'unun elinin altında olduğundan emin oldu. Bir yandan da dinliyordu.

Evet, kahretsin. Kesinlikle nefesini tutuyordu.

İçini çekti ve yatağa, yorganın üstüne uzandı. Kadın iyi tarafına yatıyordu, bıçak yarası sol tarafını destekliyordu.

"Ho-New York'u aradın mı?" diye sordu.

"Evet. Dragos ve Pia ile kısaca konuştum."

Başını hafifçe ona doğru çevirdi. "Pia'yı severim. Birbirimizi tanımak için çok uzun zamanımız olmadı ama onu şimdiden özleyeceğim."

"O da senden hoşlanıyor," dedi adam. Onun küçük, gergin bedeninin etrafında dikkatle kıvrıldı ve bir kolunu ona doladı. Yeniden nefes almaya başladı. Sesi dalgalı ve düzensizdi. Başını bükülmüş kolunun üzerine koydu ve ona sarıldı.

"Bana iyi davranma" diye fısıldadı.

"Neden olmasın?" diye sordu, kafası karışmıştı. Pia az önce ona daha nazik olmasını söylememiş miydi? Burnunu kızın saçlarının arasına soktu. O gülünç **a t k u y r u k l a r ı n ı** çıkarmıştı, saçları yumuşacık ve gevşekti. Sigara, bitkisel şampuan ve tamamen ona ait olan o eşsiz kadın kokusu gibi kokuyordu. Niniane. Her neyse. Niniane'nin güzel bir isim olduğunu fark etti. Ona yakışıyordu.

"İyi davrandığında her şey daha da zorlaşıyor."

Birkaç gün önce gözyaşları içinde veda edişini ve havaalanına gitmeden önce kendisi de dahil herkese şiddetle sarılışını düşündü. Dünyada kendisi için önemli olan her şeyi kaybetmiş olan on yedi yaşındaki kızı ve 1809'da küçük, avlanmış bir Fae kızının Adriyel'den New York'taki Wyr malikânesine güvenli bir şekilde ulaşmak için karşılaşmış olması gereken pek çok engeli düşündü.

Son suikast girişimini ve hala bazıları onu öldürmek isteyebilecek olan Karanlık Fae'lerle birlikte yaşamaya nasıl niyetlendiğini düşündü ve tüm bunların nedeni iyi bir insanın iktidarda olmasının başka bir Urien'in tahta geçmesi riskinden çok daha iyi olmasıydı.

Urien'i yeniden parçalara ayırmak istiyordu.

Eli titremeye devam etti. Başını kaldırdı. Bir süre sonra kadının yatak örtüsünün kenarlarını çekiştirdiğini fark etti. Elini dikkatle onun elinin etrafına sardı ve sinirsel hareketleri durdurdu. Parmakları küçük, narin ve soğuktu. Adamın dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştı ama adam bırakmadı.

"Şimdi ne kadar sarhoşsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Burnunu çekti. "Ayaklarımı tekrar hissedebiliyorum. Yanım ağrıyor. Çok değil, sanırım."

Çok yorulmuş olmalıydı. Acı çekiyor olmasından nefret ediyordu. Ona ilaç vermek istedi ama o kadar votka içtikten sonra neyin güvenli olabileceğinden emin değildi. Ona "Her şey yoluna girecek" dedi.

Başı hafifçe hareket etti. "Elbette düzelecek."

Bu neşeli ifadeyi nasıl bu kadar berbat bir hale getirdiğini bilmiyordu. İçini çekti. "Şimdi biraz dinlen."

Kız başını salladı. "Tamam."

"New York'a giderken daha fazla konuşabiliriz," dedi ona.

Kadın başını kaldırdı. "Ne?"

"Seni New York'a geri götüreceğimi söyledim." Hâlâ sarhoş olduğu belli olduğu için sesini sabırlı tuttu. "Ve yolda daha fazla konuşabiliriz."

İçini çekti. "Tiago, geri dönmeyeceğim."

"Elbette döneceksin," dedi adam. "Kuledeki dairen güvende ve sana yapılan saldırı araştırılırken senin için güvenilir bir güvenlik görevlisi ayarlayabiliriz. Merak etmeyin. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Söylemesi gereken başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştı ama o Dr. Phil değildi. O Dr. Ölüm'dü ve tüm önemli kısımları ele aldığını düşünüyordu. Ona uzun süre sarıldı. Komikti. Bunu onun için yapıyordu ama bu ona da çok iyi geliyordu. Kadın kıvrımlı ve yumuşaktı ve bir dakikadan daha büyük değildi. Onunla kaşıklıırken vücudunun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Sonunda sert vücudu gevşedi ve nefesi derinleşti. Uykuya dalmıştı. Adam her seferinde dikkatli bir hareketle ondan uzaklaştı. Adam ayağa kalktığında kadın hiç kıpırdamadı.

Daha önce bir duvara dayadığı spor çantasını aldı. İçinde bir tuvalet seti ve kendi bedenine uygun birkaç kıyafetin yanı sıra koruyucu bir kılıf içinde hafif bir dizüstü bilgisayar ve fazladan silahlar vardı. Banyoya girdi ve ışığı yakmadan önce kapıyı yavaşça kapattı.

Soyundu ve duş aldı. Yıkanıp durulandıktan sonra ellerini duş duvarına dayadı ve onlara yaslandı. Sıcak su boynundan ve omuzlarından akarken başı aşağıda durdu. New York'tan yaptığı uçuştan sonra ıslak sıcaklık iyi geldi ve iyi kullanılan kaslara nüfuz etti. Burnundan ve çenesinden su damladı. Ne gündü ama.

Akıllıca olanı yapmalıydı. Pia'nın söylediklerini dinlemeli ve New York'u arayıp diğer nöbetçilerden birinin gelip onun yerini almasını sağlamalıydı.

Birlikleriyle birlikte bir sonraki görevlerine gitmeliydi.

Akıllıca olanı yapmayacaktı.

Yapabileceği tek şeyi yapacaktı. Burada kalacak ve Niniane için her şeyi yoluna koyacaktı. Çünkü ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişti. Ve çünkü başka bir seçim yapabilecek gibi görünmüyordu.

Sıcak su ılık akmaya başladığında musluğu kapattı. Havluyla kurulandıktan sonra temiz bir çift siyah tayt ve siyah bir tişört giydi. Kapıyı açmadan önce ışığı kapattı. Gece görüşünün geri gelmesi için bir süre bekledikten sonra odaya girdi ve çantayı duvara dayadı.

Nefes alıp almadığını kontrol etmek için durakladı, aynı derin, eşit uyku ritmini bekliyordu.

Ama ne nefes alıyordu ne de başka bir canlı varlığı hissediyordu.

Işığı yaktı.

Oda boştu. Kadın gitmişti. Alışveriş torbaları da öyle. Cipin anahtarları da öyle.

Glock'u da öyle.

Öfke patladı. *"Lanet olsun sana, Tricks!"*

Tiago denese bile ona bundan daha etkili bir işkence yapamazdı.

İyi olduğundan emin olmak için Chicago'ya kadar peşinden gelmişti. Acımasız, barbar ve seksi olmak.

Bununla başa çıkabilirdi. İki yüz yıl boyunca bununla yaşamış ve bundan büyük keyif almıştı. Dragos'un tüm nöbetçileri acımasız, barbar ve seksiydi. Küçük bir kıza aşık olabileceği o garip cadalog Aryal bile. Bilirsiniz, tamamen hetero bir şekilde.

Ama sonra Tiago iyi biri olmuştu. Onun iyi bir hızı olduğunu bilmiyordu. Onun sadece iki hızı olduğunu sanıyordu; öldürme hızı ve durma hızı.

Savaş lordu nöbetçisi ona iyi davranıyordu. Sanki üzerine asit dökmüş gibi tenini yakmıştı.

Karanlıkta arkasından yaklaşmıştı. O güçlü kaslı vücudunu kızın etrafına sarmış, onu çevrelemiş ve ona kendini güvende, sıcak ve şefkatli hissettirmişti. Onu önemsiyormuş gibi elini okşadı. Ondan uzaklaşmak için çıldırıyordu.

Ne düşünüyordu ki? New York'a dönmesi söz konusu bile olamazdı. İşler sarpa sardı diye koşarak Wyr malikânesine geri dönemezdi.

biraz sert. Bu politik bir intihar olurdu. Sadece Karanlık Fae'lere değil, diğer tüm demesnelere de zayıf ve yönetmeye uygun olmayan biri gibi görünecekti.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Lanet olsun.

Nasıl her şey yoluna girecekti? Ne kadar süre için? Birkaç gün mü, birkaç hafta mı, yoksa ona yardım etmeye karar verdiği süre kadar mı? Sonra ne olacaktı? Kendi hayatına devam edecekti, olan buydu ve onu Karanlık Fae tahtında yalnız bir hükümdar olarak bırakacaktı. Bu arada yüzlerce ikinci dereceden kuzeni vardı. Bazılarının yasalara saygılı vatandaşlar olduğuna şüphe yoktu, ama büyük bir kısmının Geril ya da amcası kadar hırslı olduğuna bahse girebilirdi

Urien öyleydi.

Aptal Wyr. *Hiçbir şey* yolunda değildi.

New York'a kaçamazdı. Artık sarhoş ya da şokta olmadığına göre, başka bir yere de kaçamayacağını biliyordu. Akşamın sonunda tüm haber kanalları aynı temel hikayeyi anlatıyordu. İnsan polisi ve Karanlık Fae yetkilileri onu bulmak için büyük bir insan avı başlatmak için işbirliği yapıyordu.

Zaman aşımına uğramıştı ve tepki verme şansı vardı ve şimdi Naip' e geri dönüp Karanlık Fae delegasyonu ile buluşması gerekiyordu. Başka gerçekçi bir seçenek yoktu. Gerçek kimliğini halka açıklamayı seçtiğinde, geri dönüşü olmayan bir yola girmişti.

Heyet, Karanlık Fae hükümetinin en güçlü üç yetkilisinden oluşan geleneksel bir üçlü idi. Bunlardan ilki, Lorelle labirentimsi soy ağacının uzak bir dalına ait olan Şansölye Aubrey Riordan'dı. Aubrey, Niniane doğduğunda yaşlıydı ve ailesi katledilmeden yaklaşık on beş yıl önce kamu görevinden emekli olmuştu. 1950'lerin sonunda Urien, Aubrey'i yeniden hükümete almıştı.

Aubrey'nin karısı Naida, Chicago'ya geldiğinde Niniane'i karşılayan grupta yer almamıştı. Niniane, Naida'nın kocasından biraz daha genç olduğunu duymuştu. Niniane diğer kadınla tanışmak istiyordu. Siyasi kaygıların bu kadar ağır basmadığı biriyle sohbet etmeyi dört gözle bekliyordu.

Heyetin ikinci üyesi, Kara Fae askeri güçlerinin şu anki başı olan Komutan Arethusa Shiron'du. Arethusa soğuk bakışlı, sessiz bir kadındı ve sadece varlığıyla bile Niniane'nin gözünü korkutuyordu. Üçüncüsü ise Yargıç Kellen Trevenan'dı. Kellen yaşlı Karanlık Fae'ler arasında nadir bulunan biriydi, çünkü o kadar yaşlıydı ki saçları beyazlamıştı.

Heyetin üç üyesi de, Aubrey, Arethusa ve Kellen, hiç değilse hayatta kalmayı başarmış cesur insanlardı. Hepsi de babası Rhian'ın hükümdarlığı boyunca yaşamışlardı. Babası değişimi kucaklayan ve sadece uzun süredir var olan Amerikan Kızılderili nüfusuyla değil, on sekizinci yüzyılın ikinci yarısındaki Amerikan Devrimi'nden sonra kıtaya yayılan ve sayıları hızla artan Avrupalı yerleşimcilerle de Karanlık Fae ilişkileri geliştiren ilerici bir yöneticiydi.

Daha sonra delegasyon üyeleri Urien'in babasına karşı yürüttüğü darbeyi atlatmışlardı. Urien, Rhian'ın yeni gelen Avrupalılara yönelik açık kapı politikalarına karşı çıkan muhafazakâr bir Karanlık Fae grubunun lideriydi.

Niniane'nin bildiği kadarıyla, heyetteki üç kişiden hiçbiri darbeye fiilen katılmamıştı. Urien'in iktidara ve tahta yükselişine tanık olmuşlardı. Sadece onun Karanlık Fae toplumunu dünyanın geri kalanından izole eden ayrımcı yönetimini yaşamakla kalmamış, aynı zamanda hatırı sayılır bir güce sahip oldukları pozisyonlara da gelmişlerdi. Şimdi monarşideki bir başka değişime tanık oluyorlardı.

Her ne kadar olanlara karışmış olabileceklerine inanmak istemese de, gerçek şu ki, herhangi biri kendi başına hareket ederek ya da bir başkasıyla gizli anlaşma yaparak hayatına kastedilmesinden sorumlu olabilirdi. Ya da bu olayla hiçbir ilgileri olmayabilirdi ve kuzeni Geril ile suç ortakları bağımsız hareket etmişlerdi. Ya da saldırı tamamen başka biri tarafından başlatılmış olabilir.

Chicago'ya ilk geldiğinde delegasyonla yüzleşmek yeterince zor olmuştu. Onlarla şimdi yüzleşme düşüncesi midesinin sıkışmasına ve avuçlarının terlemesine neden oldu. Karanlık Fae'ler kurnazlıkları ve sessiz siyasi bağlılıklarıyla tanınırlardı ve o uzun süredir ortalıkta olmadığı için tüm bunlara neredeyse yabancıydı. Mirası hakkında bildikleri, ergenlik duyguları ve anılarıyla renklendirilmiş kısa bir ansiklopedi maddesi gibiydi. Binlerce yıllık ve kıvrımlarında Bizans olan bir kültürün ve hükümetin iki yüz yıl öncesine ait modası geçmiş bir görüntüsüydü.

Hain bir yanı yüzyıllardır bildiği tek güvenli limana geri dönmeyi arzuluyordu ve sızlanmayı bırakmıyordu. *Kendisi* bile New York'a geri dönmenin zayıflık olduğunu düşünüyordu.

Orada mutlu olduğunu ya da en azından yeterince mutlu olduğunu düşünüyordu. Bir çeşit evlatlık ailesi vardı. Tehdit seviyesini düşük tutmuşlardı.

Öyle ki, huzur olmasa bile bir ölçüde memnuniyet duymaya başlamıştı. Hayatını korumaların hapsinde ve sürekli saldırı beklentisi altında geçirdiği için kendini hiç özgür hissetmemişti; ama pek çok insan hayatlarını sürekli savaş tehdidi altında yaşıyordu ve yoksulluk ve fırsat yoksunluğuyla onun sahip olduğundan çok daha fazla kısıtlanmışlardı. Hayatındaki kısıtlamaları takdir etmese de, ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayabilecek ve ciddi bir ayakkabı bağımlılığına düşkünlük gösterecek kaynaklara, hem arkadaş hem de maddi olarak sahip olduğu için ne kadar kutsanmış olduğunu biliyordu.

Ama New York'a dönüp eski hayatının güvenliğinde saklanmayı ne kadar isterse istesin, Wyr'lere bu tür bir siyasi gerginlik yaşatamazdı, hele ki ona bu kadar uzun süre kalplerini cömertçe açtıktan sonra. Dragos'un zaten yeterince derdi vardı. Bir yandan yeni ve hamile bir eşe alışmaya çalışırken, bir yandan da Elf arazisine izinsiz girişinin yarattığı serpintiyle ve Urien'in ölümünün olası siyasi yansımalarıyla uğraşıyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Her şeyi sineye çekip Naip'e geri dönmeli ve ne kadar sürerse sürsün berbat hayatına devam etmeliydi. Neden daireler çiziyordu? Bu konuda bu kadar korkak davrandığına inanamıyordu. Bu kadar berbat durumda olduğunu fark etmemişti. Nefesi titredi ve görüşü bulanıklaştı. Gözlerini ovuşturdu.

Dört yol ağzındaki bir durakta durdu. İkinci motellerinin yanından geçen garip, hızlı otoyolun zorluğuyla yüzleşmek istememişti, bu yüzden onun yerine bir yerleşim bölgesine dönmüştü. Bakımlı fundalıkları olan mütevazı evler, soluk kaldırım şeritleriyle çevrili ağaçlı sokakları süslüyordu. Evlerin çoğu karanlık ve sessizdi.

Böyle mahallelere bayılırdı. Çok egzotiktiler. Bu evlerde bütün aileler yaşıyordu. Ebeveynler işe gidiyor, çocuklar sarı otobüslere binip okula gidiyordu. Çamaşırlar kurutucularda kırısrken akşam yemeklerini birlikte paylaşırlardı. (Kendi çamaşırlarınızı yıkadığınızı hayal edin. Ne eğlenceli!)

Bazen Noel'de tıpkı bunun gibi mahallelere giderdi. Sokaklarda yürür, pencerelerden aile ve tatil toplantılarına bakar, cicili bicili ve parıldayan renkli ışıklarla kaplı parlak altın, kırmızı ve yeşil süslü ağaçlara hayretle bakarken, böylesine sıradan ve ulaşılmaz bir hayatın güzelliğini deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdi.

Akşamın erken saatlerinde başlayan hafif yağmur şiddetini arttırmıştı. Ön cam silecek düğmesini ararken SUV'un gösterge panelindeki değerlere baktı. Vay canına, bu gerçekten güzel bir SUV'du. Bir hibrit. Gösterge panelinin ona söylediklerinin sadece yarısını anladı. Saat 3:32'yi gösteriyordu.

Tiago artık peşindeydi ve ateş püskürüyordu. Onun arkasından yaklaştığını hissedebiliyordu. Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Hava elektrik yüklüdü, parazit doluydu.

Hey, belki de kahvaltı etmek için durmalıydı. Zaten bir restorandaysa, ona bu kadar bağıramazdı, değil mi? Ayrıca, yanında öfkeli bir Wyr nöbetçisiyle şafak sökmeden Regent'e gelmesi kabalık olurdu. İnsanları uyandırır ve kargaşaya neden olurdu.

Sıra kendisine geldiğinde hızlandı ve SUV'u geri döndürmek için kullanabileceği bir araba yolu aradı. Yaklaşık yarım mil geride bir IHOP restoranı gördüğünü hatırladı. Çilekli ve krem şantili krepleri mideye indirmek kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilir ve tüm sorunlarını çözebilirdi. Tamam, bu uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama denemeye hazırды.

Bir bloktan diğerine şiddetli bir rüzgâr yükseldi. Etraftaki ağaçları kırbaçladı. Şimşek havayı mızrakladı. Bir ağaca çarpan beyaz ışık retinasında tırtıklı bir yol açtı. Eşlik eden gök gürültüsü yol kenarındaki bir bombanın patlaması gibiydi. Sarsıntı kulak zarlarına saldırdı ve aracın gövdesini salladı. O kadar kötü irkildi ki neredeyse cipin kontrolünü kaybediyordu.

Sonra yirmi metre kadar önünde, kanat açıklığı otuz metreyi bulan devasa bir yırtıcı kuş aşağıya düştü. Bir an için SUV'un farlarına yakalandı, devasa kanatları havaya kalktı ve jilet gibi kılıç uzunluğundaki pençelerini uzattı. Şekli altın bir kartal gibiydi ama rengi koyu isli bir siyahtı.

O büyük, vahşi gözlerinde şimşekler çakıyordu. Gök gürlerken havada değişti ve siyah kıyafetler ve savaş botları giymiş, şahin yüzlü devasa bir adam olarak yere indi. Ona doğru ilerledi, öfke vücudunu sert kenarlı bir silaha dönüştürmüştü.

Kadın çığlık attı ve frene bastı. Frene çok sert bastı ve araç patinaj yaptı. Tiago öne doğru sıçradı. Elleri kaputun kenarına ikiz balyoz gibi çarptı.

Cipi durdurdu.

Kadın ağzı açık bir şekilde ona bakarken donakaldı. Süslü hibrid motor bir şikâyetinde bulundu ve durdu.

Tiago sürücü tarafına geldi ve kapıyı çekerek açtı. İki eliyle tavanın kenarını kavradı ve ona ters ters baktı. Adam çoktan sıırıslıkla olmuştı. Bir damla suyun bir kasın seğıirdiğı zayıf, sert bir yanaktan aşağı kayışını kocaman ve yuvarlak gözlerle izledi.

Bıçak yarası, emniyet kemerini takamayacak kadar çok acıtmıştı. Yüzünü buruşturarak, onunla yüzleşmek için dikkatle döndü. Yağmur çıplak bacaklarına ve kollarına yağıyordu.

Belki de sevimli olmanın zamanı gelmişti. Alt dudağı dışarı çıktı ve alnı kırıştı. Belirsiz bir sesle, "Sowwy?" dedi.

Bu onu daha da sinirlendirmişe benziyordu. Daha da kötüsü, gücenmiş görünüyordu.

"Bana o manipülatif seks kedisi saçmalığını yapma" diye hırladı.

Kadın geri çekildi, gözleri endişeyle kırıştı. "Ama ya ben çıkarıcı bir seks kedisiysem?"

Arabanın tavanını tutuşu ağır kol ve göğüs kaslarını belirginleştirmişti. Zor nefes alıyordu. Şimşek dolu bakışları düştü ve hareketsiz kaldı.

Aşağı baktı. Motel odasından kaçtığında, gizlilik ve hızın giyinmekten daha önemli olduğunu düşünmüştü, bu yüzden hâlâ kamuflajlı şortu ve göbeğı açık tişörtünün içindeydi. Yağmur önünü de çabucak ıslatmıştı. Meme uçları soğuk ıslaklığın etkisiyle büzüşmüştü ve ince spor sütyeninin ve tişörtünün altından oldukça belirgindi.

Tekrar adamın tehlikeli yüzüne baktı ve "Bu benim hatam değil. Sadece söylüyorum."

Onu ensesinden yakaladığı gibi başını ve omuzlarını aracın içine itti.

Açık ağzı onunkine doğru indi. Kız ne olduğunu tam olarak anlayamadan

diliyle ağzının derinliklerini kazıyordu. Kız bir ses çıkardı, bir şaşkınlık iniltisi, adam yuttu ve çıplak kolları ve bacakları boyunca tüyleri diken diken eden gırtlaktan bir hırıltıyla ona geri verdi. Adam e n s e s i n i kavrarken, öpücüğün gücü kadının başını adamın eline doğru itti. Kadın, adamın eli ile eli arasında sıkışıp kalmıştı.

Ağzını. Elleri çırpındı. Adamın sıırıslıkla tişörtünün önünü kavradı.

Öpücüğü acımasız ve açgözlüydü ama onu tutuşu nazikti. Bir kolunu onun beline doladı ve koltuğun kenarına tüneyene kadar onu öne doğru itti. Bir kolu belinde, bir eli ensesinde kilitli halde onu yerinde tutarken, bacaklarının arasını dürttü ve uzun koltuğunun iri cüssesini

gövdesi onunkiyle aynı hizadaydı. Tüm bu süre boyunca ağzının derinliklerine doğru ilerledi ve şaşkınlıktan yumuşayan dolgun dudaklarını yedi.

Adamın tadı ve dokusu duyularına şok edici bir saldırıydı, soğuk yağmur sıcak, agresif dudaklarda kayganlaşıyordu. Kot pantolonu, uyluklarının iç kısmındaki hassas deriye karşı sert bir his veriyordu ve sert, şişmiş bir uzunluk leğen kemiğine baskı yapıyordu. Adam hava emerken vücudunun hareket ettiğini hissetti. Her yeri kocaman olmuştu, vücudu onun iki katından fazlaydı.

Denese bile onu durduramazdı.

Denemek istemedi. Onun tutuşuyla gevşedi, bedenini onun sunduğu sağlam desteğe emanet etti. Başını ona doğru eğdi, gözleri yağmura kapalıydı ve içinde biriktirdiği tüm aç tutkuyla onu öptü.

Tiago, kadının olgun, hınzır küçük ağzı ve istekli dili onunkinin saldırısı altında çalışırken vücudundaki gerginliğin eriyip gittiğini hissetti. Kadının bedenini teslim edişi o kadar erotikti ki, Tiago neredeyse giysilerinin içine boşalacaktı.

Lanet olsun. Kendini kaybetti. Ne halt ediyordu bu adam?

Kız yaralanmıştı. *Dikkatli* ol, çılgınlığa izin yok. Adam içine girerken dilini emdi ve ince beyaz bacakları adamın beline dolandı. Tamam, belki biraz çılgınlık. İnledi ve ereksiyonunun sert uzunluğunu pelvisinin tatlı karşılama kavisine sürttü. Onun o güzel göğüslerini avuçlamak ve göbeğindeki altın halkayı dillemek istiyordu. Onu yaymak ve aklıktan ölmek üzere olan bir adamın yoğunluğuyla ona ziyafet çekmek istiyordu.

Narin parmaklar kısa ıslak saçlarını okşadı. Tırnaklarının kafa derisine kedi pençeleri gibi battığını hissetti. Onların çıplak sırtını tırmıklamasını istiyordu. Onun kollarında çılgılık atıp doruğa ulaşırken kan akıtmasını istiyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Yanıyordu ama küçük bedenini şiddetli ürpertiler sarsmaya başlamıştı.

Aklı, kalın kafatasına doğru buldozerle ilerledi. Sert bir solukla ağzını onunkinden ayırdı ve başını yağmura doğru eğerek kadının yüzünü boynuna bastırdı. "Lanet olsun," diye tısladı. "Özür dilerim."

"Tabii ki üzgünsün," diye mırıldandı. "Bugün benim için tek bir şey bile doğru gitmedi. Bu neden farklı olsun ki?"

Adam kızın başının tepesine dik dik baktı. Ne demek istiyordu acaba?

Titremesi artarken burnunu adamın boynunun omzuyla birleştiği çukura doğru itti. Vücudunda çok fazla şey oluyordu. Bu

Bıçak yarası yanıyormuş gibi hissediyordu. Çok sıcaktı ama aynı zamanda da donuyordu. Halsizlik uzuvlarını istila etmişti ve kalçalarının arasındaki keskin, boş sızı kafasından çılgınca düşüncelerin geçmesine neden oluyordu, mesela adamın fermuarını açıp o şişmiş, sert aleti eline almanın ne kadar kolay **o l a c a ğ ı** gibi. Adamın etinin garip, şehvetli bölgesini keşfetmeyi ve üzerine boşalana kadar pompalamayı ne kadar çok istediği gibi. Nefesi kesildi.

Bir araba yaklaşırken farlar üzerlerinden geçti. Adam onu sürücü koltuğundan aldı, taşıdı ve yolcu koltuğuna bıraktı. Sonra geri döndü, sürücü koltuğuna tırmandı ve cipi çalıştırarak yolun kenarına park etti. Motor zaten sıcaktı, bu yüzden ona tekrar dönmeden önce ısıtıcıyı sonuna kadar açtı.

Kadın darmadağın bir haldeydi. Çıkarcı seks kedisi yarı boğulmuş bir fareye dönüşmüştü. Siyah saçları kafatasının zarif kıvrımlarına karşı ıslak ve şık bir şekilde parlıyordu ve o muhteşem dik meme uçları, Tanrı yardımcısı olsun, porno tişörtünün altında koyu renkli kabarık çakıl taşları gibiydi. Gözle görülür bir şekilde titriyordu. Dişlerini gıcırdatarak, kadının yolcu koltuğunun zeminine attığı alışveriş torbalarından birine uzanmak için yanından geçti. Ne aldığına aldırmadan bir giysi çıkardı ve onunla kadının ıslak çıplak kollarını ve bacaklarını okşamaya başladı.

"Kafamda her şey çok daha farklı gidiyordu" diye mırıldandı. "Sormaya cesaret edemiyorum," dedi adam. Beyaz dişleri havayı ısıırıyordu.

"Bir kere, arabanın kontrolünü elimde tutacaktım," dedi. Dişleri gıcırdayıyordu. Adamın elini itti. "İşte yine kibarlık yapıyorsun. Kes şunu."

"Ne yani, kötü muameleyi mi tercih ediyorsun?" diye hırladı adam. "Bu ayarlanabilir. Sadece beni itmeye devam et, peri."

"Seni zorlamak." Bir kahkaha attı. "Beni kışkırtma. Daha başladığımı bile görmedin."

Adam ona zarif, alaycı bir kaşını kaldırdı. "Aslında bu konuda haklı olabileceğinden korkuyorum."

Adamın elinden eşofman altını kaptı ve kurulanmaya başladı. Malzeme kalın ve emiciydi. Omuz silkip eşofmanı giyecekti ama eşofmanı kalçalarının üzerinden geçirmek için gereken hareketin çok acıtacağını düşündü. Bunun yerine çantadan tişörtlerden birini çıkardı.

Tiago'nun elleri onunkilerin üzerine geldi.

"Acı çektiğini biliyorum," dedi, o an için huysuz tavrını bir kenara bırakarak. Güçlü bir savaş alanı sesi vardı, derin, zengin ve delici, ama şimdi sadece ruhunu sarsacak kadar yumuşak olan karanlık bir mırıltıya indirgenmişti. "Bırak sana yardım edeyim."

Haklıydı; canı yanıyordu ve hâlâ bir yaprak gibi titriyordu. Dudaklarını ısırdı ve başını salladı. Adam gömleği hafifçe giydirdi ve kolunu yaralı tarafına doğru yönlendirdi. "Teşekkür ederim" diyebilirdi.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu adam.

"Çilekli ve krem şantili krep istiyorum." Eşofman altını ısınmak için kucağına yayarken burnunu çekti.

"Kahvaltı almaya gitmişsin." Sesinin düzlüğü ve sert yüz hatlarındaki alaycı ifade ona inanmadığını gösteriyordu.

Kadın gözlerini devirdi. "Senden uzaklaşmak için ayrıldım" dedi.

"Beni atlatılabileceğini düşündüğüne göre hâlâ sarhoş olmalısın," diye tersledi. "Hiç şansın yoktu."

Şey, hayır. Gözlerini kocaman açtı. "Sen bakmıyorken arabayı ve silahını aldım, değil mi?"

Eğer kaşları çatıksa, duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Bakışları boyayı soyabilirdi. Onun derdi neydi böyle? Tanrı aşkına, kızgın bir gök gürültüsü kuşunu iğneliyordu.

El yordamıyla aklını başına toplamaya çalıştı ve ona şöyle dedi: "Bak, New York'a geri dönmek bir seçenek değil. Bu konuda seninle tartışmaya devam edecek enerjim yok. Bana IHOP'ta kahvaltı ısmarlayıp Regent'e geri götürür müsün?" dedi.

O konuşurken adamın dikkati ondan uzaklaştı. Bakışları az önce yanlarından geçen arabaya kaydı. Arabanın fren lambaları yanmış, yağmurlu gecede parlak kırmızı renkte parlıyordu.

"Glock'a ne yaptın?" diye sordu. Yüzü, sesi ve vücudu sakindi.

Kadının midesi bulandı. Bir alışveriş çantasını karıştırdı ve silahı adamın uzattığı eline koydu. Tiago'nun dikkatini çeken araba keskin bir lastik gıcirtısıyla geri döndü.

Tiago çoktan cipten çıkmıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıktı. Ona telepatik olarak, "*Kapıları kilitle ve yere yat.*" dedi. *Şimdi, Tricks.*

"Dr. Ölüm" onun durup dururken uydurduğu bir lakap değildi. Diğer Wyr nöbetçileri Tiago'yu arkasından böyle çağırıyordu. O bir katildi

Çabuk öfkelenen ve muazzam bir güçle beslenen bir makine.

Tehdit seviyesi ne zaman bir koruma ekibine sahip olmasını gerektirse, Wyr nöbetçileriyle çalışma konusunda yılların deneyimine sahipti. Ne zaman savaşacağını, ne zaman kaçacağını ve ne zaman yoldan çekileceğini biliyordu.

Çok yaşlı bir peri değildi ve o kadar da Güçlü değildi. Sahip olduğu düşük seviyeli Güç, bir Öteki diyara geçmeye ya da telepati kurmaya ancak yetiyordu ki bunu Yaşlı Irk ya da insan olsun, sihir kıvılcımına sahip olan herkes yapabilirdi. Ayrıca, bazen müzakerelerde ve düğümlü sosyal toplantılarda ona avantaj sağlayan hassas bir karizma serpintisine sahipti, ancak bir savaş durumunda hiçbir değeri yoktu. Küçük, hafif bir yapısı vardı ve şimdi yaralıydı. Kendini savunma yetenekleri tamamen yapaydı ve doğal yetenekle çok az ilgisi vardı.

Bildiği her şeyi nöbetçiler tarafından yıllarca verilen kararlı ve sabırlı eğitime borçluydu. Elbette, canlarına okuyabilirdi ama bunu yaparken genellikle birinin arkasının dönük olmasını tercih ederdi. Stilettolarında zehir kullanmak, çok dengesiz bir oyun alanını dengelemenin başka bir yoluydu. Şu an onun için dövüşme zamanı değildi. Bu, ona söyleneni yapma ve yoldan uzak durma zamanıydı.

Kapıları kilitledi ve kollarını başının üzerine koyarak kendini yolcu koltuğunun zemininde kompakt bir paket haline getirdi. Bıçak yarası öyle şiddetli bir zonklama yapıyordu ki, sanki omurgasına doğru fırlayacak gibiydi. Tekrar kanamaya başladığında soğuk teninde bir sıcaklık fışkırdığını hissedebiliyordu. Şu anda en az endişelendiği şey buydu.

Bu kısımdan nefret ediyordu, değer verdiği birinin onun için hayatını tehlikeye atmasından nefret ediyordu. Bunu kaç kez yaşarsa yaşasın, asla kolaylaşmıyordu.

"İyi ol," diye fısıldadı Tiago'ya. "Güvende ol."

Çatışma o zaman başladı.

DÖRT

Silah sesleri hızla geçti. Daha sonra duyduğu şey anlaşılmaz ve bir o kadar da korkutucuydu. Camların kırıldığı ani bir patlama, bir öfke çılgılığı ve ardından yüksek bir acı çılgılığı.

Sonsuz gibi görünen ama sadece birkaç dakika süren bu olaydan sonra Niniane daha fazla dayanamadı. Temel bir kuralı çiğnedi ve korumasına itaatsizlik etti. Yer değiştirdi ve yağmurun lekelediği pencereden dışarı bakabilecek hale gelene kadar bir dizinin üzerine çöktü.

SUV ve diğer arabanın farları, sokak lambalarıyla birlikte çevrenin düzensiz bir şekilde aydınlanmasına ve derin gölgelerle dolmasına neden oldu. Yine de, Tiago'nun saldırgan siyah giyimli formu, bir botunu sırtüstü yatan bir figürün kafasına indirirken açıkça görülüyordu. Figür sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Ağzını kapattı ve zorlukla yutkundu. Direksiyona yığılmış başka bir figür daha vardı. Sürücü camı kurşun delikleriyle doluydu.

Bakışları etrafı taradı. Karanlık Fae'lerin üçlü gruplar halinde çalışma geleneği, hükümet görevlilerinden oluşan meşru gruplardan daha fazlasını kapsıyordu. Eğer bu bir Karanlık Fae üçlüsüyse, üçüncüsü neredeydi?

Bir elini yanındaki yaraya bastırdı ve cipin sürücü koltuğuna geri dönmek için acı verici bir sürece başlarken yüzünü buruşturdu ve nefes nefese kaldı. Belki yardım etmek için fazla bir şey yapamazdı ama gerekirse onları olay yerinden uzaklaştırmak için hazır olabilirdi.

Yakındaki çalılıkların karanlığından karanlık bir figür fırladı. Nefesi onu bir tıslamayla terk etti. Tiago'dan daha kısa, daha ince bir figürdü ve ona bir şey fırlatırken öldürücü bir hızla hareket ediyordu.

Ama Tiago tehdidin farkındaydı ve çoktan harekete geçmişti. Bir tarafa doğru atladı. Yere düşen diğer figürü vurdu. Saldıran Fae sıçradı ve yere düştü. Tiago yuvarlandı. En az yirmi metrelik tek bir sıçrayışla, çoktan ölmüş olması gereken düşmüş Fae'nin üzerindeydi, çünkü Tiago neredeyse anında doğruldu. Uzun bir süre boyunca yere düşmüş rakibine baktı. Sonra dönerek etrafa ters ters baktı. Ona doğru dönerken yırtıcı kuşun gözleri arabanın farlarında ürkütücü bir şekilde parladı.

"İşte bu," dedi. Kızın hassas Fae kulaklarıyla onu duyabildiğini çok iyi biliyordu. "Bu sefer bana dudak bükme. Seni güvende tutabileceğimi bildiğim New York'a geri dönüyoruz."

Adam cipe doğru yürürken kızgın yüzüne baktı. Parmağı dışarı çıktı ve kapılardaki kilit düğmesinin üzerinde gezindi. Elini çekti ve kapıları kilitli bıraktı.

Tiago sürücü tarafına uzandı ve kolu çekti. Yumruğunu arabaya çarptı. "Şimdi ne halt ediyorsun?"

"Beni hiçbir yere götürmüyorsun," dedi ona. "Sen delinin tekisin. Aç şu lanet kapıyı."

Onun sert bakışlarına baktı ve başını salladı. Adamın camı kırmayacağını ya da ona zarar verebilecek herhangi bir şey yapmayacağını biliyordu. Adamın yumruğunu dayadığı cama dokundu. Onu eve götürmesine, bu kâbusu sona erdirmesine izin verme arzusuyla doluydu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Sonra cipi vitesine taktı ve uzaklaştı.

Tiago, sıkılı yumruklarını kalçalarına dayayarak onun uzaklaşmasını izledi. Dikiz aynasından ona bakarken, ayaklarının yakınındaki kaldırıma kör edici bir şimşek çaktı ve sahne siyah beyaz parladı.

"Lanet olsun, Tricks!" diye kükredi.

Yoğun bir konsantrasyonla, hız sınırına ve tepesinde onu gölgeleyen öfkeli gök gürültülü kuşa dikkat ederek sürdü. Aynı zamanda oldukça kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra rotayı kendi başına bulmaya çalışmaktan vazgeçti ve varış noktasını gösterge panelindeki GPS sistemine girdi.

Korkunç bir yolculuktu ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Direksiyonu Tiago'ya bırakmak için neredeyse birkaç kez kenara çekecekti. Üşümesi geri geldi ve vücudunu içten içe tırmaladı ve derisi acıdı. Sonra kalbi sanki koşuyormuş gibi çok fazla çalışmaya başladı ve bakışları bulanıklaşmaya başladı. Direksiyonu ölümüne tutuyor, bir an bile gevşetmeye korkuyordu.

Regent Oteli, Chicago'nun kuzey yakasındaki Gold Coast bölgesinde, Büyük Chicago Yangını'ndan sonra ortaya çıkan tarihi bir mahallede yer alıyordu. Michigan Caddesi'ndeki ünlü Magnificent Mile alışveriş bölgesinden sadece birkaç blok ötede yer alan Regent, maun panelli duvarları, antikalari, sanat eserleri, şömineleri ve Elder Races tarafından çok tercih edilen eski dünya cazibesıyla lüks bir butik oteldi.

Sonunda Regent'in bulunduğu tek yönlü kısa caddeye girdi ve otelin iyi aydınlatılmış revakını görebiliyordu. Şemsiyelerin ve tentelerin altında toplanmış, konuşup kahve içen bir insan kalabalığı da vardı.

Kamera ekipleri ve televizyon minibüsleri. Tabii ki.

Ve işte Tiago, deli suikastçı suratiyla yaya geçidinin direğine yaslanmış, o karanlık katil gözleriyle tek yönlü caddede karşıdan gelen trafiğı izliyordu. Oldukça şeytani bir figürdü; iri, hareketsiz, siyahlara bürünmüş ve tamamen ona odaklanmıştı. Gözlerini kaçıırken adamın görüntüsünün kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı ama adamın varlığına dair aşırı farkındalığı beceriksizliğini artırdı. Çok vahşi görünüyordu. Hayır, seksi. Hayır, vahşiydi. Oh, Tanrı aşkına.

Cipi dikkatlice kaldırıma çekti ve bir yangın musluğunun önüne yasadışı bir şekilde park etti. "Büyük, sert, korkutucu Wyr," diye fısıldadı. "Senden korkmuyorum."

Tiago ona bakarken çenesini göğsüne indirdi. Kaşlarının aşağı doğru açısı daha da belirginleşti. Tepedeki sokak lambası baltayla oyulmuş yüz hatlarına siyah gölgeler düşürüyordu.

Boynunun arkasındaki deri karıncalandı. "O kadar uzaktan fısıldadığı mı duyamazsın, değil mi?" diye fısıldadı.

Sessiz bir onaylamayla başını eğdi. Adrenalin zonkluyordu. Kemikleri aptal beyninden daha akıllı ve mantıklıydı. Ona bu deli suratın birçok yaratığın ölmeden önce gördüğü son şey olduğunu hatırlattılar. Phooey. Titreyen parmakları kontağı kapatırken anahtarlar takırdadı.

Kasları yapışkan bir maddeye dönüşürken, adrenalin patlaması zayıf bir adrenalin patlamasıydı. Koltuğuna yığıldı. Nefes almak canını yakıyordu.

Pencereden hafif bir tıkırtı duyuldu. Kendini yukarı bakmaya zorladı. Tiago yine sürücü penceresinin önünde duruyordu. Çılgın yüzü keskin bir endişeye dönüşmüştü. Düzleştirilmiş elini cama koydu. Bir yemek tabağı kadar büyük görünüyordu. "Faerie," dedi. "Niniane. Lütfen hemen kapıyı aç."

Kilit düğmesine basarken kolu sanki elli kilo ağırlığındaymış gibi hissetti. Adam kapıyı çekerek açtı ve kaşları çatılmış bir halde ona doğru eğildi. Bir elini alnına koydu ve hızlı bir nefes aldı.

"Hepsi Niniane Lorelle'i istiyor," dedi ona. Sesi tiz ve tuhaf geliyordu ve kendi kulaklarında yankılanıyordu. "Ama kimi kandırıyorum ki? O kız uzun zaman önce öldü. Tricks'in numara yapması gerekecek."

Adamın ifadesi, kendi gözleriyle görmemiş olsaydı asla inanamayacağı bir şekilde yumuşadı. Şeytani katil, yakışıklı ve endişeli bir adama dönüşmüştü. "Niniane ölmedi," dedi. Onun saçlarını okşadı. "Sadece çok uzun bir süre saklandı. O cesur, güzel bir kadın ve şu anda tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Biliyorum, enfeksiyon kapmış," dedi. Kalabalıktan bir adamın onları fark edip onlara doğru yürümeye başlamasını izledi. Birkaç kişi daha ona katıldı, sonra daha fazlası. İçinden gelen bir titreme uzuvlarını sarstı ve nefes alış veriş kesildi. Tiago'nun kalın, güçlü bileğini kavradı ve bakışları onunkilere yapıştı. "Lütfen iyileşene kadar beni bırakma. Bunu tek başıma ve hasta halimle yapamam. Güvenebileceğimi bildiğim tek kişi sensin."

Yaklaşmakta olan kalabalığa bakarken yüzüne ölüm geri geldi. "İstesen de beni buradan gönderemezsin," dedi. "Ve hatırlarsın, peri -Denedin. Sadece rahatla. Ben her şeyi halledeceğim."

Kadın başını salladı. Alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve cipten indi. Belindeki Glock'u çıkardı ve kalabalığa doğrulttu. İnsanlar çığlık attı ve sarsılarak durdu. Tiago, savaş alanını andıran derin sesiyle, "Ekselansları otuz altı saatten kısa bir süre içinde iki suikast girişiminden kurtuldu. Sizi vurmayacağımı düşünerek hata yapmayın, çünkü vururum. Geri çekil lan."

Kalabalık ona bakarak geri çekildi. Niniane de ona baktı. Güçlü kaslı vücudundan baltayla yontulmuş yüzüne, yağmurdan ıslanmış siyah saçlarına ve o sert, ışıltılı gözlerine kadar saf saldırganlıktı. Rahatladıkça son gücü de tükeniyordu. O gerçekten de her şeyi halledecekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gözleri titredi, dudaklarının köşesinde küçük, kısa bir kıpırdanma oldu. Kalabalığa, "Herkes caddenin karşısına geçsin. Şimdi."

Bir an için gözlerini kapatmış olmalı, çünkü birden etraf üniformalı polislerle doldu. Aşırı yorulmuş vücudu başka bir alarm vermeye çalışırken şiddetle irkildi, ama bakmadığı sırada bir şey olmuş olmalıydı. Polis Tiago'yu tanıdı ve onunla yüzleşmek yerine ona yardım ediyordu. Otele giden yolu temizlediler.

Tiago bir kez daha cipin içine doğru eğilerek kollarını kadının omuzlarının ve dizlerinin altından geçirdi. Tiago onu geniş göğsüne yaslarırken kadın yüzünü Tiago'nun boynuna gömdü. Kameralar yanıp sönmeye başladı, ıslak gecede ateş böcekleri gibi parladılar. Tiago'nun Gücü onu sardı, sıcak erkeksi bir battaniye gibi

tükenmez enerji. Onun kokusuna, kaotik ve tehlikeli dünyanın geri kalanını uzakta tutan muazzam gücüne odaklandı. Teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Regent'a doğru ilerlerken üniformalı personel kapıları tuttu. Resepsiyona doğru yöneldi, kollarında titreyen küçük kadının yoğun bir şekilde farkındaydı. Kendini çok savunmasız hissediyordu. Kadının bıçaklandığı anın görüntülerini hatırlayınca yeniden öfke kapladı içini.

Seçkin, iyi giyimli, tuzlu ve biberli saçlı bir insan erkeği, Tiago daha masanın yarısına gelmeden ona yaklaştı. Erkeğin yanında otel güvenliği vardı. Tiago onlar daha birkaç metre uzaktayken dişlerini gösterdi. "Dur orada."

Adamlar donup kaldılar ve gözlerini dört açarak ona baktılar. Takım elbiseli insan, "Efendim, ne yapabilirsek yapalım, lütfen otelin tüm kaynaklarının majestelerinin emrinde olduğunu bilin," dedi.

"Güvenli bir katta bir süite ihtiyacımız var," diye emretti Tiago. "Karanlık Fae delegasyonundan en az iki kat uzakta olmalı. Ve majestelerinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Bir doktor bulun. Bunu hemen yapın."

Kıyafet başını salladı ve acil bir alçak sesle bir el cihazına konuştu. "Beni takip ederseniz, efendim." dedi. Eliyle işaret etti ve asansörlere doğru ilerlediler. Güvenlik arkalarından geldi. Takım elbiseli adam önce Niniane'e, sonra Tiago'ya baktı, gözlerinde endişe vardı. Bıçak yarası sargı bezine ve tişörte kadar kanamıştı. Açık renk kumaşta bir parça kırmızı açıkça görünüyordu. Parmak arası terliklerini giyme zahmetine katlanmamıştı. Narin soluk bacakları ve ayakları çıtır çıtır görünüyordu. Tiago onun yaralı çıplaklığının halk tarafından bu kadar görünür olmasına öfkelenmişti.

O ve takım elbiseli asansöre bindiler. Tiago güvenlik görevlilerine, "Merdivenleri kullanın," diye çıktı.

Sarsılarak durdular. Kapılar kapanırken, koşarak uzaklaşmak için döndüler. Takım elbiseye baktı ve "Kim olduğumu biliyor musun?" dedi.

"Evet, efendim. Sen Wyr nöbetçisi Tiago Kara Kartal'sın," dedi insan. "Lord Cuelebre şahsen aradı ve bizi olaya karıştığınız konusunda bilgilendirdi. Anladığım kadarıyla Lord Cuelebre Chicago Polisi ile de temas halinde. Ben otel müdürü Scott Hughes."

Tiago başıyla onayladı. Yedi Wyr nöbetçisinin, federal bir ABD Marshal'ıninkiyle birçok ortak noktası olan yasal bir yetkisi vardı, ancak esas olarak emir komuta zinciriyle ilgili olan birkaç ayrı farklılık da vardı. Tiago Birleşik Devletler'deyken, diğer şeylerin yanı sıra

Wyr adaletinden kaçanları yakalama, gönüllü sivillerden yardım alma ve Wyr yargı mensuplarını, ileri gelenlerini ve tanıklarını koruma yetkisi. Mevcut durumun kontrolünü uzun süredir devam eden bir emsalden devraldı. Niniane uzun yıllardır Wyr toplumunun kamusal bir üyesiydi ve sık sık nöbetçilerin koruması altındaydı.

Yolunun bir kısmını düzeltmiş olmak işine yaramıştı. Şimdi yetki ve silah ayrıcalıkları üzerine bir tartışmayla oyalanmanın zamanı değildi.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Tiago. "Otele geri dönmek onun seçimiymi, benim değil. Tetikteyim ve çok hızlı hareket eden ya da çok yaklaştırmaya çalışan herkesi öldüreceğim. Sütün zeminini boşaltın, asansörlere ve merdiven çıkışlarına nöbetçiler koyun. Aslında, eğer henüz yapmadıysanız, oteli boşaltın. Dışarıda söylediklerimi duymuş olmalısınız - otuz altı saatten kısa bir süre içinde ona karşı iki suikast girişimi oldu. Ateş etmeye ve soruları sonra sormaya hazırım. Karanlık Fae delegasyonunun herhangi bir nedenle o kata çıkmasına izin vermeyin, ta ki biz sahada bir tür bağımsız otorite ve hakemlik sağlayana kadar."

Hughes, "Otel personelinin ve korumaların bir kısmı sivil polis," dedi. "Ekselanslarının taç giyme töreni için Karanlık Fae diyarına geçmeden önce burada kalmasına karar verildikten sonra yerleştirildiler. Lord Cuelebre bize Yaşlılar Mahkemesi'nin Konsey üyelerinden birini gönderdiğini ve kısa süre içinde burada olacağını bildirdi."

"Daha azını beklemezdim," dedi Tiago. Mahkeme ne Karanlık Fae ne de Wyr temsilcisini değil, ortaya çıkabilecek anlaşmazlıklarda tarafsız bir duruş sergilemek için diğer beş demeden birinden bir temsilci gönderecekti. Tiago konuyu kapattı ve bir an için düşündü. Güvenlik, barınak, yiyecek, giyecek. "İşgal edeceğimiz sütün yanında mutfaklı olan bir süt var mı?"

"Evet, o kattaki tüm sütler business class. Küçük mutfakları var."

"Komşu süite bir şef ve bir asistan yerleştirin. Yirmi dört-yedi saat nöbetçi olacaklar. En iyisi oraya bir de otel temizlikçisi koyun. Şu gizli polislerden birini de oraya koy. Personel şimdilik tecrit altında kalacak. Ne pişirirlerse onu yiyorlar, ayrıca marketten gelen ürünlerde zehir olup olmadığını test edebileceklerinden emin olmalısın. Ayrıca kıyafete ihtiyacı var. Çatı katından bazı eşyalarını almasını sağla. Teslim edilmeden önce zehir taramasından geçirildiklerinden ve iyice temizlendiklerinden emin olun."

Otel müdürü her an daha da kasvetli görünüyordu. "Pekâlâ."

Tiago sert gözlerle müdüre baktı. "Seni sorumlu tutuyorum. Beni kızdırmak istemezsin. Anladın mı?"

Hughes zorlukla yutkundu ama sakın tavrını koruyarak başını salladı. "Anlıyorum."

Tiago çenesini eğdi ve Niniane'in kulağına nazikçe, "Neredeyse geldik, peri. Dayan biraz."

Niniane başını salladı, ipeksi siyah saçlarından bir tutam Tiago'nun çenesini gıdıkladı ve "Senin de giysilere ihtiyacın var," diye fısıldadı.

"Benim için endişelenme. Eşyalarımı birazdan getiririm," dedi ona. Onu yerleştirir yerleştirmez Tucker'a çantasını motel odasından getirtecekti.

Kadın sesini yükseltti. "Scott?"

Scott mı? Tiago hızla başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. Otel müdürünün yüzü ağırbaşlı bir endişeden saf bir hayranlığa dönüşmüştü. "Evet, majesteleri?"

"Her şey için çok teşekkür ederim. Yardımınız olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Vücudunu ürpertmeye devam ederken, dişlerini çok fazla takırdatmamak için sıkıktığı belliydi.

"Bu benim ayrıcalığım, majesteleri, elimden ne gelirse yaparım. Bu korkunç bir çile oldu. Hepimiz sizin için çok endişelendik."

Tiago yüzünü asansör kapılarına doğru çevirdi ve ifadesi alaycı bir hal aldı. Elbette. Niniane müdür ve çalışanlarla çoktan tanışmış ve onlar üzerinde kendine has bir sihir yaratmıştı. Görünüşe bakılırsa, onu öldürmeye niyetli olanlar hariç, gittiği her yerde fetihler yapıyordu.

"Lütfen tüm otel personeline benim için de teşekkür edin. Yeterince iyileşir iyileşmez herkese şahsen teşekkür etmek istiyorum."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye söz verdi müdür hararetli bir gülümsemeyle.

Tiago, Niniane'in bu kadar çok yabancının yanına geleceğini düşününce içini çekti. Evet, onu bundan vazgeçireceğinden emin olabilirdi.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Tiago dışarı çıkmadan önce koridorlara şöyle bir göz attı. Sonra müdürle birlikte hızlı adımlarla ilerledi ve Tiago koridorun her iki ucunu da net bir şekilde görebilen bir koridorun ortasındaki süitte durdu. Müdüre başıyla işaret etti. Hughes anahtar kartıyla kapıyı açarken iki güvenlik ajanı merdiven çıkışına doğru koştu.

"Siz ikiniz gizli polis misiniz?" Tiago sordu. Birbirlerine, Hughes'a ve son olarak da Tiago'nun kollarında büyük bir güvenle dinlenen Niniane'e baktılar.

Çiftlerden daha yaşlı olanı başını salladı. Tiago ikiliye, "Kapıyı koruyun. Doktor geldiğinde kapıyı çalın."

İkisi de başıyla onayladı. Hughes kısa koridordan oturma odasına doğru ilerlerken Tiago için kapıyı tuttu. Sehpayı bir kenara bıraktı ve değerli paketini kanepenin üzerine bıraktı. Bir dizinin üzerine çöktü ve Niniane'e bir süredir ilk kez gün ışığında baktı. Solgun teni solgunlaşmıştı. Normalde parlak olan iri Fae gözleri donuktu ve koyu mor gölgelerle çevrelenmişti. Dudakları titriyordu.

Çenesi sıkıştı. Yarasının hayati tehlikesi olmadığını biliyordu. Savaşın korkunç kayıplarına uzun zamandır aşinaydı. Onun için bıçak yarası New York'a bir e-posta göndermeyi bile gerektirmezdi. Onun iyi o l a c a ğ ı n ı biliyordu. Ama bunların hiçbirisi onun çaresizce çektiği acıya bakarken hissettiklerini hafifletmeye yardımcı olmamıştı.

Bir emir verdi. "Battaniye."

O elini uzatırken bile Hughes yumuşak, ağır ve sıcak bir şeyi eline tutuşturuyordu. Battaniyeyi silkeledi ve Niniane'in etrafına özenle sardı. Kaşlarını çatarak onu incelerken bir elini titreyen omzuna koydu. "Neden üşümen birdenbire kötüleşti?" diye sordu.

"Vücut ısınız yardımcı oluyordu," diye homurdandı.

Durakladı, sonra sonsuz bir dikkatle onu tekrar kucağına aldı, kanepeye oturdu ve battaniyeyi üzerine örterek kucağına yerleştirdi. Kadın ona yaslandı, başı omzundaydı, ince bedenini pençeleyen titreme dışında gevşek bir ağırlıktı. Hughes elinde soğuk bir şişe suyla mutfaktan yaklaşırken Glock'u kanepenin koluna yerleştirdi.

"Al," dedi müdür, şişeyi Tiago'ya uzatarak. "Hâlâ kapalı."

Tiago başıyla onayladı, şişeyi bacağına dayadı ve Niniane'i diğer koluyla kucaklarken kapağını kapattı. Sudan bir yudum aldı, dilinin üzerinde yuvarladı ve içmek için yeterince güvenli olduğuna karar verdi. Şişeyi Niniane'e uzattı.

Niniane ona baktı. "Bunu bir daha asla yapma," dedi. Zayıf sesinin güç eksikliğini öfkeyle telafi etti. "Zehri tadarak kendini riske atma. Benim için korumalık yaparak kendini tehlikeye atmanla yaşamak yeterince zor zaten."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı ve şişeyi eğerek ya içmesini ya da suyun çenesinden aşağı damlamasına izin vermesini istedi. Gargara yaptı ve yutkundu. "Buna sen karar veremezsin, ukalalık etme." dedi.

"Tiago," dedi kadın. Sesi, sabrı ciddi şekilde sınanmış gibi geliyordu. "Kim Kraliçe olacak? Ben, sen değil. Burada yetkili sen değilsin. Olamazsın da. Ya bunu aş ya da evine git."

"Sanki öyle bir şey olacaktı gibi," diyerek su şişesini tekrar ona doğru eğdi. O muhteşem gözlerinde fırtına bulutları toplanırken daha fazla içmek zorunda kaldı. "Benden yardım istedin ve aldın. Bununla başa çık ve çeneni kapa."

Çenesini yukarı kaldırıp ağzını şişeden uzaklaştırdı ve adam da ona izin verdi. "Hastaya yaklaşımın sosyopatik." diye homurdandı.

"Bunu umursamaya çalışıyorum," dedi adam. Başını eğdi ve gözlerini büyüttü. "Huh. Sanırım bunu başaramıyorum."

Alaycı orospu çocuğu. "Bu gece yaptığın her şey için teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Kalman konusunda fikrimi değiştirdim. Kovuldun."

"Sen istesen de istemesen de Chicago'ya geldim, o yüzden bunu da o kadar umursamıyorum," dedi ona. Adam şişeyi havaya kaldırdı ve kadın irkilerek koruyucu elini ağzına götürdü. "Hadi ama, inatçılığın yüzünden, bitir şu şişeyi. Yaranın enfeksiyon kapmasının yanı sıra çok fazla votka içmişsin. Hidrasyona ihtiyacın var."

"Bunu da anlamıyorum," diye mırıldandı. Zaten susamış olduğu için su şişesine uzandı ve adam da almasına izin verdi. "Bu kadar alkol aldığıma göre tüm vücudum steril bir ortam olmalı."

"Hayat mantıklı değil."

Onun vücut sıcaklığı ve battaniye sayesinde üşümesi hafiflemişti ama somurtkan ve isyankâr görünüyordu. O küçük, tatlı, seksi ağzının alt dudağı dışarı çıkmıştı. İçindeki sıkışma hafiflemeye başladı ve neredeyse neşeli hissetti.

Göz ucuyla Hughes'un yüz ifadesini görebiliyordu. Menajerin her zamanki vakur ifadesi yerini ağzı açık bir hayranlığa bırakmıştı. Tiago ona kaşlarını çatı. Sonra bir ses duydu. Niniane'i kanepeye yatırmış, Glock'u kapmış ve Niniane ya da Hughes tepki veremedi koridorda ilerlemeye başlamıştı.

O yaklaşırken biri kapıya vurdu. "Ne?" dedi açmadan.

"Otel doktoru geldi."

Yan tarafta durdu ve gözetleme deliğinden bakmak için eğildi. Otel güvenliği ve gizli polisler kapının arkasında, gözetleme deliğini görecektir şekilde duruyordu. Aralarında hafif, zeki görünümlü bir erkek duruyordu.

bir çanta taşıyordu. Tiago kapının arkasından bile adamdaki büyüün fısıltısını duyabiliyordu. Doktor bir cadıydı.

Hughes da kapıya gelmişti. Tiago kapıyı işaret etti. "Bu adamı doğrulayın," dedi.

Müdür gözetleme deliğinden bir göz attı. "Bu Dr. Weylan, aradığım kişi. Otel birkaç yıldır ona hizmet veriyor."

Tiago kapıyı açtı, doktora içeri girmesini işaret etti ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Sonra doktoru bir eliyle boğazından tutarak duvara yapıştırdı ve Glock'u ona tanıttı.

"İşte kurallar," dedi. "İkinci şans yok. Senin hayatta olduğundan çok daha uzun süredir savaş meydanlarındayım. Triyaj yaptım ve büyülü olanlar da dahil olmak üzere tıbbi prosedürlere çok aşinayım. Yaptığın hiçbir şeyi yanlış anlamamı istemezsin. Bana en ufak bir şekilde ters gelen tek bir şey yaparsan ölersün. Ve bu karar yüzünden bir an bile uykumu kaybetmeyeceğim. Anladın mı?"

Paling, doktor başını salladı. Hughes gözlerini Tiago'ya dikti ve Niniane oturma odasından, "Tiago!" diye bağırdı.

Sesini yükselterek, "Tartışmacılığınızı tekrar gözden geçirelim. Otuz altı saatten kısa bir süre içinde *iki suikast girişimi* oldu. Seni New York'a geri götürmeme izin vermiyorsun, bu yüzden güvenli bir operasyon üssü kurana kadar bu pompalı tüfek adaleti." Doktora daha sessiz bir şekilde, "Anladın mı?" dedi.

"Aslında anladım," dedi küçük adam. Tiago insan erkeğin boğazındaki tutuşunu gevşetti. Sabit, keskin gözler onunkilerle buluştu. Doktor ona sıkı bir gülümseme verdi. "Demek istediğinizi anladım. Bırakın da yapmak için geldiğim şeyi yapayım ve hastamı tedavi edeyim."

Tiago derin bir nefes aldı ve geri çekildi. İçgüdülerine güvenerek uzun bir hayat yaşamıştı. İçgüduları ona Hughes'un gerçek olduğunu ve yıllar boyunca insan doktorun kendisini beş yıldızlı otele ve müşterilerine defalarca kanıtlamış olacağını söylüyordu.

Tiago'nun içgüduları aynı zamanda rüşvet ya da baskı yoluyla, rehin tutulan aile ya da sevgililer aracılığıyla ya da dini veya siyasi inançlar yoluyla herkesin elde edilebileceğini de biliyordu. Bu yüzden, insan oturma odasına girip kanepenin yanına diz çökerken ve çantasını açarken Niniane'e kendini tanıtırken doktorun arkasından bu kadar yakından takip etti.

Tiago'nun Niniane'ye söylediği gibi, hayat mantıklı değildi. Çoğu zaman belirsizliklerle doluydu. O anda kesin olarak bildiği tek bir şey vardı.

O küçük çıkarıcı seks kedisi bu gece ölmeyecekti. Başka herhangi birinin kaderi açık bir soru olarak kaldı.

* * *

Niniane battaniyenin altına b         ve donuk bakışlarla   vresine baktı. Otelin oturma odası yeterince sakıncasız görünüyordu. Sandalyeler, kanepeler, masalar, düz ekran bir televizyon, tüm zorunlu unsurlar vardı ama bitkin zihni hiçbir ayrıntıyı   z  mseyemiyor gibiydi.

Garip bir tür enfeksiyonu oldu  na karar verdi. Birisi kafasına fazladan bir boyut sokmaya çalışmıştı ve bu boyut ona uymuyordu. Çok yüksek sesler gelip gidiyordu. Görüşü kenarlarda titriyordu.

Bıçak yarası acıyordu. Işık çok parlaktı ve gözleri acıyordu. Cildi acıyordu, nefes almak acıtıyordu, hatta saçları bile acıyordu. Kanepede uzanıp yaşamaya ancak yetecek enerjisi varmış gibi hissediyordu.

Ama Tiago ne zaman yanında olsa, onunla tartışmak için bol bol enerjisi varmış gibi görünüyordu. Bu, Tanrı'nın ona ne kadar hatalı oldu  nı söyleme şekli olmalıydı.

Odaya     adam girdiğinde gözlerini açtı. Hughes sağduyulu bir adam oldu  nı gösterdi, kızla göz göze geldi ve mutfağa gitmesini işaret etti. Kadın başıyla ona teşekkür etti. Zayıf bir insan erkeği onun yanında yere diz    kt  , bir tıbbi   anta açtı ve ona gülümsedi. Tiago onun hemen arkasında duruyordu, karanlık yüzü asıktı ve öldürücü obsidyen gözleri insan erkeğinin en ufak hareketini takip ediyordu.

Dikkatini tekrar yanında diz çöken adama çevirdi. Adamın zeki yüzü nezaketle buruşmuştu. "Ben Dr. Weylan," dedi ona. "Ekselansları ile tanışmak büyük bir onur, ama eminim ikimiz de bunun daha iyi koşullar altında olmasını dileyebilirdik. Zorlu birkaç gün geçirdiğinizi duydum."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi. Yorgunluk sesini zayıf tutuyordu. Sonra dikkatle Tiago'ya baktı ve gözlerini doktora çevirerek ekledi: "Ve biri de beni öldürmeye çalıştı."

Doktorun kaşları havaya kalktı ve güldü, Tiago ise omzunun üzerinden ona ha   er gibi baktı. "Tamam," dedi Dr. Weylan. "Yapacağım her şeyi yapmadan önce açıklayacağım. Yapmak istediğim ilk şey ellerimi üzerinize koyup size büyülü bir tarama yapmak. Bir elimi alnınıza, diğer elimi de yaralandı  ınız yerin yakınına koymak istiyorum. Daha önce bu taramalardan birini yaptırđın mı?"

Başını salladı.

"Güzel, o zaman biraz karıncalanabileceğini biliyorsun ama acıtmayacak. Sen bana başına gelenleri anlatırken bu sadece bana bilgi verecek. Tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi.

Elini hafifçe alına koydu ve ona sorduktan sonra diğer elini bıçak yarasının yanına koydu. Ela gözlerindeki bakış niyete dönüştü. "Devam et, ne olduğunu anlat bana," diye cesaretlendirdi. Kadın iç çekti. "O aptal viral videoyu izlediyseniz, ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuzdur. Kuzenim beni yemeğe çıkarmak istediğini söyledi. Sonra o ve diğer iki refakatçim bana saldırdı ve bıçaklandım. Yarayı temizledim

Elimden geldiğince, ama çok derin. Enfeksiyon kapmış olmalı."

Doktor başıyla onayladı. O konsantre olurken oda sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra ellerini çekti ve ona gülümsedi. "Oldukça şanslı bir hanımefendi olduğunuzu söylemekten memnuniyet duyuyorum, majesteleri. Yara derin ve eğer giriş biraz daha farklı bir açıdan olsaydı, akciğeriniz delinebilirdi."

Tiago'ya baktı. Adamın karanlık bakışları onunkilerle buluştu. Saçının bir tutamını çekiştirmek için uzanan eli oldukça nazik olmasına rağmen, her zamankinden daha ölümcül ve sert görünüyordu.

Doktor devam etti: "Haklısınız elbette. Bir enfeksiyon oluşmuş. Deliğe sıkışan kumaş liflerinden kurtulduktan sonra temizlemek yeterince kolay olacak. Şok ve kan kaybından muzdaripsiniz, ancak bunun dışında oldukça sağlıklısınız. Sıvı seviyelerinizi yenilemeye yardımcı olmak için bir serum takmak istiyorum-"

Tiago kıpırdandı. "Serum yok," dedi. "Enjeksiyon yok. Önce tüm tıbbi malzemelerinizi test ettirmeden olmaz."

Tiago konuşurken doktor donup kalmıştı. Weylan gözlerini onun bakışlarından ayırmadan devam etti, "Ama bunun dışında, sizi zorla sıvı almaya teşvik edeceğim. İhtiyacınız olan her şeyi bu süitin mahremiyeti ve güvenliği içinde yapabilirim. Yaranızın yanına lokal anestezi bir tılsım koyabilirim ve yarayı temizleyecek ve lifleri on dakika içinde dışarı atacak bir çıkarma büyüüm var. Tuhaf hissettirecek ama yaranın kendisini fiziksel olarak incelemekten çok daha az acı verici veya invaziv. Bundan sonra ya bir büyüyle enfeksiyonu temizleyebilirim ya da almanız için bir antibiyotik reçete edebilirim." "Hangisi daha iyi?" diye sordu. Ne kadar kendini tutmaya çalışsa da

gözleri açtı, sonra kapandılar.

"Birinden altı, diğerinden yarım düzine," dedi ona. "Arındırma büyüsü hızlı ve etkilidir ama sistemde fırtınalar koparır. Sonrasında birkaç gün boyunca kendini oldukça güçsüz ve bitkin hissedersin. Antibiyotikler daha fazla zaman alır ama insanı o kadar da bitkin hissettirmez."

Gözlerini tekrar zorla açtı ve Tiago'ya baktı. "Belki de antibiyotikler," dedi. "Böylece daha hızlı ayağa kalkabilirim."

"Hayır," dedi Tiago. Ona doğru eğildi ve elini tutarak parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Eli kocamandı ve onunkini sardı. "İyileşmek için ihtiyacın olan tüm zamana sahip olacaksın ve dünya seni bekleyecek. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Tamamen güvendesin."

Kız ona boş boş baktı. *Tamamen güvende*. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini kapattı. "O zaman en iyisi neyse onu yap," dedi cansız bir sesle.

Bir duraklama oldu. Doktor battaniyeyi indirdi, bol dış gömleği yukarı çekti ve kamuflaj tişörtünü geriye katladı. Dokunuşu nazik ve etkiliydi. Lokal anestezi büyüsü karnına yerleştirildiği anda bunu anlayabildi. Ağrının en azından bir kısmı hafifleyince rahatlayarak iç çekti.

Gözlerini kapalı tuttu ve adamlar konuşurken ilgisiz bir şekilde dinledi.

"Çıkarma büyüsünü kullandığımda daha fazla sıvı kaybedecek. Ama ben Dehidrasyon seviyesi gibi. Elimdeki salin solüsyonu torbalarının güvenli olduğuna sizi ikna etmek için ne yapabilirim?" diye sordu doktor Tiago'ya.

Wyr savaşçısı, "Elinizde birden fazla serum iğnesi var mı?" diye sordu. "Evet."

"Birini kendi üzerinde kullan. Beş dakika sonra torbanın geri kalanını ona aktarabilirsin."

"Tamam, oldu." Weylan sesini yükseltti.

"Scott?" Müdür aceleyle odaya girdi. "Evet?"

"Lütfen banyodan birkaç havlu getirir misin?"

"Elbette." Müdür bir kucak dolusu havlu getirdikten sonra tekrar ortadan kayboldu.

Sıcak bir el alnına inip saçlarını düzeltirken irkildi. Tiago'nun elleri doktorunkilerden çok daha büyük, daha sert ve nasırlıydı. Parmaklarını onun kaslarla kaplı ön koluna dayadı. Adam o kadar çok gizli Wyr Gücü ile titriyordu ki, kendini bir ağaç gövdesine sarılmış elektrik akımı gibi hissetti.

Gözlerini kısa bir süreliğine açtığında adamın başının yanında diz çökmüş olduğunu gördü. Onun üzerine eğilmiş, keskin bir yırtıcı kuş bakışıyla doktorun ıslak sargıyı çıkarışını ve delinmiş yarayı temizleyişini izliyordu. Doktor sağ elini duvardaki bir resim kancasına astığı tuzlu su torbasına bağladığı için dikkatli çalışmak zorundaydı.

Tiago parmaklarını kızın saçlarında gezdirmeye devam etti. Bu o kadar iyi hissettiriyordu ki, kız elini birazcık ısırması olabilirdi. Tiago ona mırıldandı: "İçindeki şeyler döküldüğünde hiç eğlenceli olmuyorsun, halsizliğin."

Bu bir cevap gerektiriyor muydu? Kadın iç çekti.

"Zıplamayan lastik bir top gibisin," dedi. Yanağını geniş bir avucunun içine aldı. "Kıpırtısını kaybetmiş bir solucan."

Solucan mı? "Oh, lütfen, mübalağa." Bir elini alına götürdü. "Çok çiçekli."

Yakınlarda biri homurdandı. Doktor, "Beş dakika oldu." dedi. Tiago ona, "Serumu kullanabilirsin. Sadece o torbayı."

"Anlıyorum."

Doktor iğneyi duvara en yakın olan sol eline soktu, yerine bantladı ve seruma bağladı. Ardından rulo halindeki havluları yan tarafına sıkıştırdı ve çıkarma büyüsünü yaptı. Kadın bir ses çıkardı ve sağ yumruğunu sıktı.

Yumruk Tiago'nun daha büyük olan avucunun içinde anında yutuldu. "İyi misin peri?" **d i y e** sordu, sesi keskindi.

"Evet, iyiyim," dedi kadın. Gözlerini açtı ve ona mutsuz bir bakış attı. "Sadece derinlerde, kaşınmaması gereken bir yerde kaşınıyor."

Kaşlarını çattı ve doktora "Onu daha fazla uyuşturabilir misiniz?" diye sordu.

Doktor delinmiş yaradan sızmaya başlayan parlak kan ve sıvı damlasını silmekle meşguldü. Başını iki yana salladı. "İlaç tedavisine başvurmadan olmaz. Ve iyi bir nedenim olmadan ne kendime ne de bir başkasına iğne yapmam." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu olabildiğince kötü. Söz veriyorum. Birkaç dakika içinde her şey bitecek."

"Pekâlâ," dedi düz bir sesle. Daha rahat edebilmek için bacaklarının yerini değiştirdi.

Tiago tekrar saçlarını okşamaya başladı. Kadın sustu ve içindeki her şey onun sunduğu sıcak rahatlığa odaklandı. Tiago onun bakışlarını yakaladı ve "Tahmin et doktorda bu kadar iyi bir kız olmanın karşılığında ne aldın?" dedi.

Hâlâ ateşi vardı ve yarasının derinliklerinde hissettiği kaşıntıdan nefret ediyordu. Ona gülümsemek istemedi. O yapmadı. Bir köşesi

Ağızı kalktı. "Ne?" diye sordu.

Adam ona göz kırptı. "Çilekli ve krem şantili kreplere ne dersin?"

Kızın gözleri parladı. "Söz veriyor musun?" "Tabii ki söz veriyorum."

Gülümsemesi derinleşti. Bir yanağında bir gamze belirdi. "Madem söz verdin, sanırım istesem de istemesem de krep alacağım."

Bunu söylerken bile doğru olduğunu biliyordu. Kesin bir bilgi kemiklerinin derinliklerine yerleşmişti. Tiago'yu bazı açılardan çok iyi tanımıyor olabilirdi ama onlarca yıl Wyr nöbetçileriyle birlikte yaşadıktan ve onlarla etkileşime girdikten sonra, başka açılardan onu yakından tanıyordu. Bir şeyi kafasına koydu mu, hiçbir şey onu durduramazdı. Bir kez söz verdiğinde, yapacağını söylediği şeyi başarana kadar asla vazgeçmez, asla durmazdı. Zaman zaman çileden çıkarıcı olsa da, tamamen güvenebileceği bir şeydi bu.

"Oh, hadi ama, peri. Sadece huysuzluk ediyorsun." Beyaz dişleri o sert, engebeli yüzünde parladı. "Onları hâlâ istediğini biliyorsun."

İçindeki mutsuz, yalnız ve tedirgin bir parça huzura benzer bir şeye doğru gevşedi. Yanağını onun eline doğru çevirdi.

Adamın karanlık gözlerine bir bakış geldi, çözemediği yeni bir ifade. Başparmağıyla dudaklarını okşadı ve ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Kapı bir kez daha çalındı. Hughes, "Bakalım ne istiyorlar?" dedi.

Tiago gözlerini ondan ayırmadan emretti: "Kapıyı açma.

Kimsenin içeri
girmesine izin
verme." "Hayır,
efendim."

Gerçeklik araya girmeye çalışıyordu. Bunu istemiyordu. Alnı kırışırken boştaki elinin parmaklarını adamın kalın bileğine doladı. Bakışlarını tutarak fısıldadı, en ince sesiyle, "Şşşt."

Hughes karşılık verdi. "Karanlık Fae delegasyonu majestelerini görmek istiyor. Onu koruma hakkınızı reddediyorlar ve Wyr ile savaşmakla tehdit ediyorlar."

BEŞ

Kadın gerildi. Tiago işaret parmağıyla onun burnuna dokundu. "Yanlış tepki," diye fısıldadı ona. "Unutma, dünya seni bekliyor. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı ve kendini rahatlatı. "Tamam."

Tiago döndü, tavrı sakın ve telaşsızdı. "Hughes, bir otel müdürüne söylenecek ne kadar saçma bir şey. Merdiven boşluğunun kapısını geçmedikleri sürece istedikleri kadar sinirlenebilirler. Anladın mı?"

Müdür yutkundu ve başını salladı. "Kat arandı ve boşaltıldı. Her merdiven boşluğu kapısında iki koruma var ve asansörler şimdilik kilitlendi."

"Güzel. İşler böyle yürüyor." Kadına döndü. "Nasıl gidiyor?" "Kaşıntı durdu." dedi.

Dr. Weylan ona, "Mükemmel ve yara artık akıyor," dedi. "Bu da çıkarma işleminin tamamlandığı anlamına geliyor. Yarayı birkaç dikişle kapatacağım ve seni bandajlayacağım. Hızlı bir temizleme büyüsü yaptıktan sonra biraz dinlenebilirsiniz."

Kadın başıyla onayladı ve doktorun işi hemen bitti. Doktor arındırma büyüsünü yapmak üzereyken onu durdurmak için elini uzattı. Tiago kaşlarını çattı, ancak doktora sorarken onu görmezden geldi, "Zaten titriyorum. Siz o büyüyü yapmadan önce temizlenmek istiyorum."

Doktor ona gülümsedi. "İyi fikir."

Daha oturmak için hamle yapmıştı ki Tiago kollarını omuzlarının ve dizlerinin altından geçirerek onu ayağa kaldırdı. Serum torbasını bir parmağına taktı ve onu hâlâ battaniyeye sarılı halde en yakındaki yatak odasına ve oradan da banyoya taşıdı.

Onu özenle ayağa kaldırdı. Kadın döndü ve serum torbasına uzandı. Adam onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Kes şunu," dedi. "Sana yardım edeceğim."

Ateş rengi elmacık kemiklerine dokundu. Kaşlarını çattı. "Hiç sanmıyorum. Bu senin için yolun sonu, kovboy." Adam tartışmak için ağzını açtığı anda kız ona, "Bir kızın kendi başına yapmaktan hoşlandığı bazı şeyler vardır," dedi.

Adamın kara gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Daha önce binlerce kez daha çirkin, daha kıllı insanlardan oluşan bir ordunun yaptığını görm e d i ğ i m hiçbir şeyi yapamazsın." "Olabilir," dedi ağırbaşlılıkla, "ama sen *benim* hiçbir şey yaptığımı görmedin. daha önce. Lütfen bu konuda benimle tartışma Tiago. Yorgunum ve canım yanıyor."

Her şey bitti ve yatmak istiyorum."

Ağzı gerildi ama başını salladı. Banyo kapısının arkasını kontrol etti ve bulduğu kancaya tuzlu su torbasını astı. "Kapıyı kilitleme," dedi ona. "Ben hemen diğer tarafta olacağım."

Wyr savaş lordunun gerçek hayvan formunun bir anne tavuk olduğunu kim bilebilirdi?

Gözlerini devirdi ve iç çekti. "Peki. Çık dışarı."

Adam kapıyı kapattı.

Tuvaleti kullanırken bir duş daha almanın olası yararlarını tartıştı ama bir elinin arkasındaki serum iğnesiyle bunu nasıl yapabileceğini düşünecek enerjisi yoktu. Bunun yerine lavaboda yüzünü yıkadı ve ikram edilen malzemelerle dişlerini fırçaladı.

Yapacak çok şey, planlayacak çok şey ve manevra yapması gereken koca bir siyasi mayın tarlası vardı ve temizlenmek gibi basit bir eylem bile ona fazla geliyordu. Tiago yardım etmek için ne kadar kalacaktı? Kız artık hasta olmayana kadar kalacağına söz vermişti ama bu ne anlama geliyordu? Kız uyuduktan ve onu emin ellere teslim ettikten sonra gidecek miydi? Beklenmesi gereken makul şey buydu.

Banyonun kapısını açtığı anda yine titriyordu ve kendini mantıksız hissediyordu. Tiago hemen dışarıda duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş onu bekliyordu. Kapı açıldığında doğruldu. "Şu kanlı tişörtü çıkarmama yardım eder misin?" diye sordu.

Adam kızın sıkıntılı yüzüne bir kez baktı ve ifadesi yumuşadı. "Elbette yardım ederim." Klozet kapağını indirdi ve oturması için ona rehberlik etti. Sonra önünde diz çöktü ve gözlerinin içine endişeyle bakarken saçlarını okşadı. "Seni üzen tişört mü?"

Kızın bakışları adaminkilerden uzaklaştı. Başını salladı ve dudakları titredi.

"O zaman sorun ne?" Başını eğdi ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. Kadın izin vermedi. "Konuş benimle."

Bunu birine söylemesi gerekiyordu, en azından bir kez. "Beni seven bir kuzenim olsun istedim," diye fısıldadı. Yüzü buruştu.

Nefesi ciğerlerini sanki ona yumruk atmış gibi terk etti. Onu yakınına topladı. Başını onun omzuna koydu ve onu sallarken ağladı. Adam o kadar büyüktü ki banyoyu dolduruyordu. Ona yaslanmak, kokusunu içine çekmek, saçlarını okşamasına, sırtını ovmasına ve ona mırıldanmasına izin vermek çok doğru geliyordu. Bu onu neredeyse iyi şeylere inandıracaktı. Buna karşı koyamayacak kadar yorgundu. Ona yaslandı ve soğuk, yorgun kemiklerinin onun gücü ve sıcaklığıyla ıslanmasına izin verdi.

"Bir daha asla olmayacak," dedi ona. "Yemin ederim. Keşke ilk seferinde orada olup bunu engelleyebilseydim. Orada olamamam çok kötü. Ama şimdi sana söylüyorum, peri, bir daha asla olmayacak."

Yanağını adamın sağlam köprücük kemiğinin üzerindeki çukura yasladı. Adamın göğsündeki kalın kaslar gergindi ve kollarını ona doladığında pazılarının çıkıntılarını hissedebiliyordu. Başının arkasını kavrarken bir yeminin tüm gücüyle konuştu ve kız yüzünü onun boynuna sakladı. *Bunun imkânsız olduğunu* düşünmekten vazgeçti ve kendini onun kollarına bıraktı.

Tiago bir varlık hissetti. Onları kontrol etmeye gelen doktora hançer gibi bakmak için başını çevirdi. İnsan erkek sempatik bir yüz ifadesiyle elini kaldırdı ve geri çekilerek gözden kayboldu. Tiago dikkatini tekrar gergin bir korumacılıkla tuttuğu küçük sefalet yumağına çevirdi.

Yanağını onun saçlarına dayadı. Sigara dumanının kokusu kaybolmuş, geriye bitkisel şampuan, yağmur ve kadın kokan yumuşak, ipeksi siyah saçlar kalmıştı. Şakağının narin hatlarına bir öpücük kondurdu.

Onu bu kadar darmadağın eden şey neydi? Söylediği ya da yaptığı bir şey karşısında kaşlarını eğmek ya da başka **b i r i n i n** daha onun o tarifsiz, coşkulu cazibesine kurban gittiğini gördüğünde başını sallamak dışında ona hiç bu kadar dikkat etmemişti.

Onun yaralı savunmasızlığı, derisinin altını tırmıklayan, onu varlığından bile haberdar olmadığı derin yerlerinden yaralayan bir belaydı. Elini başının arkasındaki saçlara götürdü.

İçindeki intikamcı savaş lordu Geril'i yok etmeyi arzuluyordu ama Karanlık Fae erkeği çoktan ölmüştü. Tiago birine büyük bir yapısal hasar vermek istiyordu ama savaştacak kimse yoktu. Bu eksiklik onu şaşkına çevirmişti. Bunca öfkesi vardı ve bunu boşaltacak hiçbir yeri yoktu. Başka bir suikast girişiminde bulunacak aptalların Tanrı yardımcısı olsun. Tiago, içinde biriktirdiği hüsrân dolu tufanın tüm gücüyle üzerlerine çökecekti.

Ateşi onu titretmeye devam ettiği için uzun süre ağlayamayacak kadar bitkin düşmüştü. Tiago onun titrediğini hissettiğinde topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Eşofmanının bacak cebinden bir bıçak çıkardı ve kızın üzerindeki tişörtü kesti. Altındaki spagetti askılı küçük kamuflaj tişörtünün de durumu kötüydü, göğüslerinin altı kan içindeydi. Onu da kesip attı, onu spor sutyeni ve o gülünç şortla bıraktı.

Sonra onu gölgeli yatak odasına taşıdı, geniş yatağa yatırdı ve serum torbasını başucu lambasının sapına astı. Yatağın üzerine oturdu.

Yatağın kenarına oturdu ve yorganın altında titreyerek yatan, yarı kapalı göz kapaklarının altında mücevher gibi parlayan o iri koyu gri gözleriyle alnındaki saçları okşadı.

Doktoru çağırdı, o da arındırma büyüsünü yapmak üzere hemen odaya geldi. Birkaç dakika boyunca vücudu garip bir karıncalanma enerjisiyle doldu. Çok geçmeden kayboldu ve ardında derin bir uyuşukluk bıraktı. Vücudunun artık savaştıracak bir enfeksiyon olmadığı gerçeğine alışması biraz zaman alacaktı. Doktor komodinin üzerine birkaç şişe su bıraktı ve uyandıktan sonra onu kontrol edeceğine söz verdi. Odadan çıkarken yatak odasının kapısını birkaç santim açık bıraktı, bu da yatağın ayakucuna bir ışık şeridi attı.

Tiago onun yanındaki yorganın üzerine uzandı, her zaman elinin altında olan Glock masanın üzerinde, şişelenmiş suyun yanında duruyordu. "Sen uyuyana kadar kalacağım," dedi ve yüzünü ona dönecek şekilde yan döndü.

Aşırı yorgun beyni panikle bir an için, uyuduğunda gerçekten gideceğini kastettiğini düşündü ama gitmesi için çok erkendi. Henüz tek başına hayatta kalmaya hazır değildi. Sonra adam onun elini kendi elinin arasına aldığı anda aklı başına geldi. Başını salladı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Tiago sessizce sordu, "Bunu neden yapıyorsun? Seni New York'a geri götüreceğimi söylediğimde neden buraya gelmekte ısrar ettin? Urien gibi birinin Karanlık Fae tahtını ele geçirmesini engellemeye çalışman takdire şayan ama Kraliçe olmayı gerçekten istemediğini açıkça ortaya koydun."

Uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki adam onun çoktan uykuya daldığını düşünene kadar. Sonra şöyle dedi: "Bunu doğru şekilde kelimelere dökebilir miyim bilmiyorum. Dışarıda söylediklerinizi takdir ediyorum, Niniane ölmedi, sadece saklandı ve bir bakıma haklısınız. Ama bir bakıma ben de haklıyım. Urien o genç kızı da ailesini öldürdüğü gibi öldürdü. Geri dönüp tahtı talep etmek, onun için adaleti sağlamamın tek yolu.

anne babası ve kardeşleri."

Bir nefes aldı ve onun parmaklarını sıkıca kavradı. "Adalet," diye mırıldandı.

Bunu anlayabiliyordu. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Fısıldadı, "Olanları dün gibi hatırlıyorum. O gece benim için hiç bitmedi. Sadece onun etrafında yaşamayı öğrendim." Başını çevirdi ve onun karanlık gözlerine baktı. "Hepsini huzura kavuşturmalıyım. Amcamla birlikte çalışan tüm Karanlık Fae'leri adalete teslim etmeli ve beni mağdur ettiği gibi mağdur ettiklerine de yardım etmeliyim. Bunu yapmak bile istemiyorum ama geri dönmek zorundayım. Huzur bulmalıyım ya da denerken ölmeliyim."

Gücü, koruyucu Wyr erkek enerjisinden oluşan hızlı ve görünmez bir fırtına gibi kızın üzerini kapladı. Çenesini kavradı, hızlı ve sert bir tutuşla şahin yüzünü bıçak gibi keskinleştirdi. "Böyle bir kelime daha duymak istemiyorum. Bunu hemen şimdi zihninden ve kelime dağarcığından sileceksin."

Adamın kişiliği çok güçlüydü, çok fazlaydı. Kızın aşırı hassas tenine çarpıyordu. "Tiago" diye mırıldandı. Hepsi bu kadardı, sadece adı. Gözlerini kapattı.

Bir an sonra onun Gücünün öfkeli kuvveti hafifledi ve yatıştırıcı bir hal aldı. Sert parmakları yanağını okşadı ve ağzı kısa bir süre sıcak bir okşamayla onunkini kapladı. "Zavallı yorgun peri. Şimdi uyu," diye fısıldadı. "Hiçbir şey için endişelenme. Sadece uyu."

Başka seçeneği yoktu. Bir uçurumdan karanlığa düştü.

. . .

Niniane yatağına biraz olsun rahatça yerleşir yerleşmez, Tiago yüksek vites geçti. Cep telefonunu çıkardı ve bir arama tuşladı.

Rune ilk çalışta telefonu açtı. "Ne istiyorsunuz?"

Tiago ona, "Adresimize postalanmış bir sürü sorun var," dedi. "Henüz ortalık karışmadıysa da yakında karışacak."

"Siz güvende misiniz?"

"Evet." Diğer nöbetçiye oda numaralarını söyledi. "Biz iyiyiz." "En sevdiğimiz prensesimiz nasıl?"

"O iyi," dedi Tiago ona. "Stresli ve bitkin tabii ki. Yarası enfeksiyon kapmıştı, bu yüzden doktor ona bir temizleme büyüsü yapmak zorunda kaldı. Az önce uyuyakaldı."

"Peki bu boktan belaya ne demeli?" "Başka bir saldırı daha oldu."

"Regent'in dışında bir grup muhabiri, kameramanı ve paparazziyi vurmakla tehdit ederken bu değerli gerçekten bahsetmiştin. Sana söylemek için buradayım evlat, sen tam bir halkla ilişkiler kâbususun." Rune'un sesi endişeli gelmiyordu. Sakızını çıtlattı. "Yine de televizyonda sevimli görünüyorsun."

Tiago oturma odasında volta atıyordu. "Hayatını Chicago'daki herhangi birine emanet eder misin? Gerçekten. Güven."

Kısa bir duraklama görünmez pençeleri ve dişleri büyüttü. "Dökül bakalım," dedi Rune. Diğer nöbetçinin eski cana yakınlığı, Cuelebre'nin Birincisi olmak için savaşan Wyr savaşçısının düz, soğuk tonlarına dönüşmüştü.

"Saldırıya karışan bir üçlü vardı," dedi Tiago. "Karanlık Fae gibi görünecek şekilde giyinmişlerdi ama değillerdi. Rune, onlar Wyr'dı."

Niniane, bedensel ihtiyaçları onu uyanmaya zorlayana kadar derin, rüyasız bir uykuda kaldı. Yataktan kalkmak için çabaladı ve komodinin üzerindeki bir şişe suyu devirdi. Tiago aniden oradaydı. Onu banyoya taşıdı ve bu kez kalmak için ısrar etti. Kendini o kadar zayıf ve kurşun gibi hissediyordu ki, onunla tartışacak ya da utanacak enerjisi yoktu. Bunun yerine, iç çamaşırını indirmesine ve onu tuvalete götürmesine yardım ederken gözleri kapalı bir şekilde ona yaslandı. İşini bitirip ellerini yıkadıktan sonra onu tekrar kucağına aldı ve yatağına götürdü.

"Bu lanet şeyin çıkarılmasını istiyorum," diye mırıldandı adam yorganı üzerine örterken.

"Hangi lanet şey?" diye sordu adam. Alnındaki saçları düzeltti.

Serum takılı olan elini kıpırdattı. "Eğer işemem gerekirse, artık buna ihtiyaç duyacak kadar susuz kalmam."

Adam onun parmaklarını sıktı. "Doktorla konuşacağım."

Birkaç dakika sonra doktor yatak odasına geldi. Serum iğnesini derisinden çıkardı ve yara bandının altına katlanmış küçük bir pamuk parçasıyla deliğin üzerini kapattı. Teşekkürlerini mırıldandı, yarasız tarafına doğru kıvrıldı ve tekrar uykuya daldı.

Günün geri kalanı Tiago için su gibi akıp geçti. Çoğu zaman telefonla konuşuyordu. Bombayı patlattıktan on beş dakika sonra Rune geri aradı. İkinci saldırının gerçekleştiği yere bir temizlik ekibi göndermek için artık çok geçti. Polis çoktan çağırılmıştı ve olay yeri inceleniyordu. Rune ve Aryal suikast girişimine Wyr'lerin karışıp karışmadığını araştırmak için Chicago'ya gidiyorlardı.

Bu arada Tiago, New York'ta güvenlik şefi olan gargoyle sentinel Grym ve Chicago polis komiseriyle, özellikle Niniane'nin korunması için kurulan bir görev gücü için üzerinde anlaşabilecekleri üst düzey polis memurlarının bir listesini bulana kadar üçgen oluşturdular.

Liste kesinleştikten sonra Tiago, CPD görev gücünün lideriyle birlikte çalışmaya başladı. Teğmen Cameron Rogers, CPD'nin yirmi yıllık emektarıydı.

Chicago polisi, bir saat içinde Regent'e geldi. Kırklı yaşlarının başında, kendine güvenen bir atletin güçlü ve parlak enerjisine sahip, uzun boylu, kumral, çilli bir kadındı ve sağlam verimliliğini mizah duygusuyla birleştirmişti. Otel katı, otel görevlisi kılığında iki gizli polisten daha fazlasıyla kilitlendiğinde, Tiago dikkatini başka şeylere çevirdi.

Tiago, Niniane'in yatak odasının kapısını korumasız bırakmayı reddetti. Tucker spor çantasını teslim ettikten ve Cameron çantayı ona getirdikten sonra, dizüstü bilgisayarını kurup çalışabilmek için mutfak masasını sürükledi.

Listesindeki bir sonraki madde, Hughes'un yemek pişirmek ve temizlik yapmak için seçtiği personelin personel dosyalarına bakmaktı. Birkaçını reddetti, geri kalanları elemesi için Grym'e gönderdi ve öğleden sonra Dr. Weylan'la birlikte iki komşu süiti işgal edecek dört personel üzerinde karar kıldılar. Weylan teslim edilen tüm gıda malzemelerini sihirli bir şekilde zehir taramasından geçirmeye gönüllü oldu. CPD görev gücü otel personeli yerleştirme ve güvenli bir gıda dağıtım sistemi geliştirme detaylarıyla ilgilendi.

Tiago, çatı katında bulunan Karanlık Fae delegasyonu "müdahalesini meşrulaştırmayı" ve Niniane'nin eşyalarından herhangi birini aşağı göndermeyi reddettiğinde bir engelle karşılaştı. Süitin kapısını çalıp onu bilgilendiren kişi Rogers oldu.

"Anlaşılmaz piçler. Tanrı aşkına, neden ona pijama göndermeyi reddettiler ki?"

Tiago uzun bacaklı teğmeni görmeden ona baktı. "Yaşlılar mahkemesinin temsilcisi geldiğinde bir emsal oluşturmaya çalışıyorlar," dedi. "Onu burada yasadışı olarak tuttuğumu iddia edecekler. Eğer işbirliği yaparlarsa, bu onların argümanlarını zayıflatacak. Benden kurtulmaya çalışacaklar."

Aptal Fae. Bu gerçekleşmeden önce oteli havaya uçuracaktı. Tercihen delegasyon hâlâ içindeyken.

"Her ne yapıyorlarsa, sonuç biraz zalimce. Onu ücretsiz otel zırvalıklarından başka bir şeysiz bırakıyor," dedi Rogers. Kadın polis kollarını kavuşturarak kalçasını dikleştirdi. "Dışarı çıkıp ona bir şeyler getireceğim. Bana sadece kıyafetlerinin bedenini söyleyin."

Adam ona boş boş baktı. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "Bekle." Sessiz yatak odasından geçip banyo çöpünden harap olmuş tişörtleri çıkardı, sonra süitin kapısına geri döndü. Teğmene, "O ekstra küçük." dedi.

"Tanrım, minicik bir şey bu," diye küfretti diğer kadın. "Kim böyle birini bıçaklayabilir ki?"

"Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şey," diye kabul etti. Cebinden bir para klipsi çıkardı ve kadına bir tomar banknot uzattı.

Parayı hızlıca sayarken kumral kaşları seğirdi. "Az önce bana beş bin dolar verdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Bu yeterli değil mi?"

"Hayır, oldukça yeterli olduğunu söyleyebilirim." Kadın sırttı ve gitmek için döndü.

"Bekle," dedi adam. Kadın polis duraklayıp ona soran gözlerle baktığında, ensesini ovuşturdu ve kadın süsüyle ilgili yabancı kavramları kafasında yönlendirmeye çalışırken gözlerini halıya dikti. "Güzel kıyafetlerden hoşlanıyor. Ve ruj, rujdan ve sarkan küpelerden ve bunun gibi şeylerden hoşlanır, tüm renklerin eşleşmesinden. Ve çikolata - ona bir kutu çikolata alabilir misin? Belki bazı şeyler hediye paketi yapılabilir."

Rogers'ın bakışları yumuşadı. Kadın polis ona gözlerinin kenarlarını kırıştıran nazik bir gülümseme verince Tiago'nun yüzü karardı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Tiago düşünürken kaşlarını çattı. Dragos'un eşinin iyileşirken aldığı onca şey neydi? Elmas yüzük ve diğer şeyler dışında. "Froufrou dergileri," diye mırıldandı. "Bilirsin işte, kızlara yönelik şeyler."

"Onun için alışverişe kendin gitmek istemediğine emin misin?"

Bakışları Rogers'ın kilerle buluşmak için yukarı kayd ve başını salladı. Bir yerlerde *yarı otomatik* kelimesi geçmediği sürece, en ufak bir fikri bile yoktu. "Onu bırakmayacağım," dedi. "Bunu yapmak zorunda kalacaksın. Seçtiğin şeyin iyi olacağından eminim. Sadece güzel olduğundan emin olmanı istiyorum."

"Yapacağım," diye söz verdi. "Otel Chicago'nun en iyi mağazaları ve büyük mağazalarıyla çevrili. Yakında kalacağım ve yakında döneceğim."

"Öyle yap," dedi adam.

Niniane ikinci kez uykuya daldığında, derin yorgunluğun derin, rüyasız dinlenmesine geri döndü.

Sonra başını çevirdi. Bu ses de neydi? Etrafına bakındı. Karanlık Fae sarayının pek çok koridorundan birinde duruyordu, zarif ve tanıdık olan bu koridor karanlık, mavi gölgeli gecede tuhaf bir hal almıştı. Dolunay uzun pencerelerin arasından parlıyor ve koyu renkli, ağır mobilyaların üzerine gümüş ışıltılar saçıyordu.

Sessiz koridorlarda tek bir dizi telaşsız ayak sesi yankılanıyor, sert cilalı zeminlerde çizme topukların sessiz ama belirgin tıkırtıları duyuluyordu. Bu küçük, sıradan ve son derece grotesk bir sestti. Ölüm evine girmiş ve kimseyi sağ bırakmamıştı. Dehşet ve adrenalin vücudunda zonkluyor, uzuvlarını titretiyor ve ağzını kurutuyordu. Bu ayak seslerinin sahibi onu arıyordu.

Kaçmak zorundaydı. Bir zamanlar evi olan bu mezbahadan kaçmak zorundaydı ama çıkış yolunu hatırlayamıyordu. Koridorda koştu, çıplak ayakları sessizdi, binadan bir kaçış yolu bulmak için çılgına dönmüştü. Sıcak, yapışkan bir kan havuzuna düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Bu ikiz kardeşlerinin kanıydı. Yukarı baktı. Beş yaşındaki küçük, cansız bedenleri terk edilmiş bebekler gibi bir köşeye atılmıştı.

Çok fazla pencere vardı. Dışarıdaki tanıdık gümüş kenarlı manzarayı görebiliyordu ama camı kırmaya cesaret edemiyordu çünkü ses çıkarır ve gölgelerde onu avlayan korkunç şeyin dikkatini çekerd. Bir kapı bulamadı. Burayı biliyordu. Neden kapıların nerede olduğunu hatırlayamıyordu?

Ayak sesleri yaklaştı. Üşütücü bir güç odaların içinde hayalet gibi dolaşüyor, mobilyaların etrafında kıvrılıyor, kapıların altından kayıyor, avına sarılmış bir boa yılanının sarmalları gibi havada geriliyordu. Bir dolaba daldı ve kıyafetlerin arasından geçerek arka tarafa ulaştı. Boğazının arkasında bir çığlık yükselirken boğucu karanlıkta titreyen bir topun içine gömüldü ama sesini çıkaramadı. En ufak bir inilti bile çıkarsa katledilecekti. İki eliyle ağzını kapattı. Tıkırtılı nefes alışları kulaklarında bir bağırış kadar yüksek yankılanıyordu. Ayak sesleri yaklaştı ve kendi paniği içinde boğuldu.

İki eliyle ağzını kapatarak uyandı. Her tarafı titriyordu ve yarasıyla hiçbir ilgisi olmayan soğuk bir terle sıırıslılam olmuştu. Nabzının attığı birkaç dakika boyunca otelin gölgeli yatak odası, az önce çıktığı rüya ortamı kadar grotesk ve dehşet vericiydi. Sonra gerçeklik yeniden şekillendi ve yerine oturdu.

Kaskatı kesilmiş bedenini kas kas gevşemeye zorladı ve kalp atışları yavaşlayıp nefes alış verışı sakinleşirken bir elini gözlerinin üzerine koyarak uzandı. Amcası Urien onu avlarken kendi paniği içinde boğulduğunu rüyasında görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu kâbus bir zamanlar her gece gördüğü bir olaydı. Geri dönmesine şaşırması gerektiğini düşünüyordu ama bunu hoş karşılamadığı da kesindi.

Sonunda susuzluk onu harekete geçirdi. El yordamıyla bir şişe su buldu, kapağını kırdı ve hava almak için ayağa kalkmadan önce içindekilerin çoğunu içti. Tekrar yastıklara uzandı, çenesi patlayacak kadar esnerken su şişesini kucakladı.

Doktor onu daha önce uyarmamış olsaydı, uyuşukluğun vücudunu ne kadar ağırlaştırdığını görüp telaşlanacaktı. Yarası hâlâ acıyordu ama enfeksiyon kaptığı zamanki gibi iltihaplı bir zonklama değildi. En azından derisi artık birileri tarafından küçük jiletlerle çizilmiş gibi hissetmiyordu. Ateşi düşmüş gibi hissediyordu.

Yatak odası karanlık ve serindi. Kısmen kapalı kapıdan gelen bir ışık şeridi yatağın ayakucunda parlıyordu. Diğer odada televizyon çalışıyordu. Bir haber kanalına benziyordu. Tekrar esnedi ve suyunu bitirdi. Kendini boşlukta hissediyordu, hâlâ yorgun ve titriyordu ama daha fazla uyuyabileceğini sanmıyordu.

Yatağın başucundaki ışığı yaktı ve bir an sonra Tiago görüldü. Uzun, güçlü vücudu kapı aralığını dolduruyordu, zayıf şahin yüz hatları tetikteydi. Bir ara siyah bir tişört, kot pantolon ve bot giymişti. Gömleğinin pamuğu göğsünün ve kollarının geniş kaslarını geriyordu. Omuzunda bir kılıf ve silah taşıyordu. Etrafına bakınırken gücü odayı doldurdu ve sonra ona baktı.

Adamın ona banyoda nasıl yardım ettiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Adam hiçbir tedirginlik ya da öz-bilinç belirtisi göstermemiş, bunun yerine sakın bir pratiklikle ona yardım etmişti. Yine de çarşafı yukarı çekti ve kollarının altına sıkıştırdı. Dünyevi bir insandı. Vücudundan utanmaya alışık değildi. Bu neden farklıydı ki? Tek bildiği adamın çok büyük ve ezici olduğuydu ve onun yanında kendi savunmasızlığının aşırı derecede farkındaydı.

Adam ona doğru yürüyüp yatağın kenarına oturdu ve kadın ondan kaçmamak için mücadele etti. Kaşlarının koyu renk çizgileri arasında birkaç çizgi belirdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Kadın başını eğdi. "Yorgun ve aç. Biraz kafam karıştı." "Yaran nasıl?"

"Acıyor ama eskisi gibi değil. Ne kadar uyudum?" "Neredeyse yirmi dört saat," dedi ona.

Başını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Serumdan şikayet etmek ve tuvalete gitmek için bir kez kalktın ama onun dışında bütün gün uyudun. Aç olmana şaşmamalı. Ben aç değilim.

İki gündür votka ve Cheetos dışında bir şey yediğini sanmıyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi.

O keskin kara gözler onun savunmacı, kambur figürünü inceledi. "Sana inanmıyorum. Sorun ne?"

"En azından bir fincan kahve içip sıcak bir duş alana kadar beni dürtmeye başlama," dedi sinirlenerek.

Bir an için adamın onu didiklemeye devam edeceğini düşündü ama sonra adam hafifçe gülümsedi. "Yeterince makul. Kendi başına duş alabilir misin, yoksa çok mu titriyorsun?"

"Hallederim," diye homurdandı çarşafı göğsüne daha sıkı bastırırken.

"Tamam," dedi yeterince yumuşak bir ses tonuyla. "Taze kahve yapacağım ve

Biraz yiyecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

"Olmaz," dedi. "Bir şeye ihtiyacım var, yani."

"Doğru." Adam bir an daha onu düşündü, sanki anlamadığı bir müze sanat eseriymiş gibi. Sonra ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Yatak odasının kapısını yine aralık bıraktı.

Yalpalayarak ayağa kalktı ve bayılmayacağından emin olana kadar bir elini duvara dayayarak kendini sabitledi. Kendini yeterince sağlam hissettiğinde yatak odasının kapısını kapatmaya gitti. Ücretsiz otel bornozunu banyoya götürdü, kapıyı kapatıp kilitledi ve duş aldı. Doktor yarasını su geçirmez bir sargıyla örtmüştü. Dikkatli hareket etmeyi unutursa yan tarafı sızlıyordu ama onun dışında pek sorun yaratmıyordu.

Daha sonra dişlerini fırçalarken aynada kendini gözden geçirdi. Gözlerinin altındaki dramatik mor halkalar koyu lekelerle dönüşmüştü. Üstünkörü bir incelemeden sonra depresif yüzünü görmezden geldi. Görünüşüyle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu zaten. Parlayan nemli saçlarını parmaklarıyla taradı, bornozunu silkti ve oturma odasına doğru yürüdü.

Geldiklerinde pek fazla detayı hatırlayamamıştı, bu yüzden kanepenin bir ucuna kıvrılmadan önce sade dekoru takdir etmek için bir an durdu. Maviler ve turunculardan oluşan sade bir renk düzenine sahip süit, iyi çizgilere sahip sağlam ve rahat mobilyaların yanı sıra koyu ahşap masalar ve dolaylı aydınlatma sağlayan lambalarla sade ama iyi döşenmişti.

Birkaç gün ya da hafta kalacak biri için uygun bir iş süitindeydiler. Küçük bir mutfak vardı, ya da Scott'ın daha önce söylediklerinden ve görebildiği yerden öyle olduğunu tahmin etti.

oturdu. Süit, Karanlık Fae delegasyonu ile birlikte kaldığı gecelik 30.000 dolarlık çatı katına kıyasla çok küçük görünüyordu. Altı yatak odalı çatı katı otelin en üst katının tamamını kaplıyordu ve kendi mutfağı ve personeli, çatı bahçesindeki verandası, kapalı havuzu, kütüphanesi, orijinal Tiffany vitray penceresi ve kristal avizelerle aydınlatılmış fuayesinde bir kuyruklu piyanosu vardı. Çok büyük ve lükstü ama buranın rahatlığını ve işlevselliğini sevmişti.

Oturma odası dağınık bir görünüme sahipti. Yatak odasının kapısının yanında dizüstü bilgisayar ve sandalye bulunan bir masa vardı. Alışveriş torbaları bir duvara yığılmıştı. Silah parçaları sehpanın üzerine düzgünce dizilmişti. Tiago'nun silahlarını temizleme işini yarıda kesmiş gibi görünüyordu.

Televizyonda Manşet Haberleri oynuyordu. Düz ekranın altındaki logoda saatin 05:00 olduğu yazıyordu. "Saat beş," diye mırıldandı. "Vücudumun hâlâ sızlanmasına şaşmamalı. Sabahın erken saatlerine alerjim var ama yatakta daha fazla kalamazdım."

Tiago elinde dumanı tüten iki kahve fincanıyla yaklaştı. "Ne kadar huysuz bir maymunsun sen," dedi ona bir fincan uzatırken. "Uyandığında hep böyle misin?"

"Sabah 5:00'te uyandığımda öyleyim," dedi ona. Burnunu fincanına gömdü ve zengin aromayı içine çekti, kahvesini, yanındaki kanepeye yerleşirken ona bakmamak için bir yol olarak kullandı. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır, çok meşguldüm," dedi.

Kadın sıcak kahvesini yudumlarırken ona yan gözle baktı. Neyle meşguldü? Adam o kadar yakın oturuyordu ki, temiz erkeksi kokusunu alabiliyor ve kaslı kot pantolonunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Adam yeterince dinlenmiş, hatta rahatlamış görünüyordu, oysa kız kıpırdanmamak için mücadele etmek zorundaydı.

Kendini perişan hissediyordu, içinde düğümler vardı. Doğası gereği sevecendi, sarılmayı ve kucaklaşmayı seven dokunaklı bir hatundu. Daha yakına gidip onun yanına kıvrılmak, onun sıcaklığının ve gücünün rahatlığını yeniden içine çekmek, başını omzuna koyup dünyayı uzakta tutmasına izin vermek istedi.

Sertçe yutkundu. Dün gece tüm korumaları sarsıcı bir gürültüyle düşmüştü. Karanlıkta ona bir şeyler söylemiş ve onun kollarında ağlamıştı. Görünüşe göre olanlarla bir sorunu yoktu ama şimdi nasıl davranacağını bilmiyordu. Korkak bir yanı, bunun uzun sürmeyeceğini bilse de ona yaslanmaya devam etmek istiyordu.

Titremelerini engellemek için dudaklarını ısırđı. Konuşmaları gerekiyordu. Onun ne zaman gideceğini bilmesi gerekiyordu. Ona ne kadar güvenebileceğini bilmeli ve sonrasında olacaklar için kendini hazırlamalıydı. Konuşmak için ağzını açtı.

Adam ondan önce davrandı. Bardağını masanın üzerine, silah parçalarının arasına koydu ve ayağa kalktı. Ona, "Kahvaltı birkaç dakika içinde burada olacak, ama bu arada senin için bazı şeylerim var" dedi.

Ağzı bir karış açık kalmıştı. "Ne?"

Duvarın yanındaki alışveriş poşetlerini topladı ve ona doğru getirdi. Kadın poşetlere baktı ve ilk kez büyük mağazaların etiketlerini fark etti. Nordstrom ve Neiman Marcus.

Adam ona bir poşet uzatırken sabırlı bir gülümseme takındı. "Senin için bazı şeylerim olduğunu söyledim. Karanlık Fae delegasyonu pek işbirlikçi davranmıyor." Başıyla onu işaret etti. "Devam et, bir göz at. Eğer hiçbirini beğenmezsen, her zaman geri gidebilirsin."

Ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissederek kahve fincanını sehpanın üzerine koydu ve içindekileri çıkardı. İçini boşalttıktan sonra, her şeyi gözden geçirene kadar ona başka bir çanta uzattı. Soluk tenini ve siyah saçlarını tamamlayacak soğuk mücevher tonlarında kıyafetler ve iç çamaşırları vardı. Ayrıca tam olarak doğru tonlarda kozmetik ürünleri, kokulu banyo malzemeleri, bir çift yumuşak terlik ve bir çift sade düz topuklu ayakkabı daha vardı. Hatta yeni çıkan bazı kitap ve dergiler bile vardı. Paketlerden birkaçı hediye paketliydi.

Kadın, kucağında bir yığın halinde duran hediye paketlerine iri gözlerle baktı. "Bütün bunları sen seçmedin," dedi. Bunu bir soru olarak söylememişti. Söylemiş olamazdı. Onu asla uykuda, yalnız ve savunmasız bırakmayacağını biliyordu. Bu, sahip olduğu tüm koruyucu Wyr içgüdülerine aykırı olurdu.

"Tabii ki hayır," dedi ona. "Eğer patlamazsa, kesilmezse ya da bir şey vurulmazsa, neyi seçeceğimi bilemem. Birini gönderdim. Cipteki eşyalarınızı ve tişörtlerinizi beden ölçüleri olarak kullandık. Bunu beğendim. Rengi sana yakışıyor." Safir mavisi tunik üstünün yumuşak kumaşını parmakladı ve kucağındaki paketlere başıyla işaret ederken ona bir kaşını kaldırdı. "Bunları açmayacak mısın?"

Elinde tuttuğu üç pakete baktı, sanki adam ona yandan çarpmış gibi hissetti. Birini aldı ve bantlı uçlarını ayırdı. Bir kutu Neiman Marcus çikolatası çıkardı. Onu yere bıraktı, başka bir paket aldı ve açtı. Joy'un küçük bir parfüm şişesiydi. Parfüm

Üçüncü kutuda sarkan küpeler vardı. Her küpede gümüşten bir ay ve farklı uzunluklarda sallanan mavinin farklı tonlarında birkaç yıldız vardı.

Kucağındaki hediyelere bakarken ağzı çalışıyordu. Uzun, sert kahverengi parmaklar çenesinin altına geldi ve yüzünü yukarı kaldırdı. Tiago'nun ifadesi sorgulayıcı ve araştırıcı bir hal almıştı. "Eğer bir şeyi beğenmediysen, peri, geri gidebilir," diye tekrarladı.

"Seviyorum, hepsini seviyorum," dedi kararsızca. Çikolata kutusunu açma bahanesiyle onun dokunuşundan uzaklaştı. Bir tanesinden bir ısırık aldı. Aşırı dolu midesi için fazla zengindi ve geri kalanını yerine koydu.

Şaşkın bakışı daha da derinleşti. "O zaman sorun ne?"

İki eliyle şeker kutusunu tutuyordu. "Ne zaman gideceğini konuşmalıyız."

Sessizlik. Duyuları onun varlığına o kadar uyumluydu ki, rahatlamanın onu terk ettiğini ve vücudunun gerginleştiğini hissetti.

"Gitmiyorum," dedi sakın bir sesle.

Kızın parmak eklemleri beyazlaştı. "İkimiz de bir noktada gitmek zorunda olduğuna biliyoruz." "Ben öyle bir şey bilmiyorum," dedi. Kahvesini aldı ve içti.

Gücü alevlendi ve odayı doldurdu, dumanlı ve tehditkâr bir hal alarak kadının etrafını sardı.

Tekrar denedi. "Tiago, kafamda bir plan yapmalıyım ki neyi ne zaman bekleyeceğimi bileyim."

"Gitmiyorum," dedi tekrar. Sesini hiç yükseltmese de şahine benzeyen yüzü bir bıçağa dönüştü. "Bununla başa çık."

"Bu yardımcı olmuyor-" dedi kadın.

Adam ayağa kalktı ve sinsice odadan çıktı. Kadın ne yapacağını şaşırılmış bir halde arkasından bakakaldı.

Sonra birinin süit kapısını çalmaya başladığını duydu. Tiago kapıyı açtı.

Gelen otel müdürü Hughes'tu. "Sadece size haber vermek istedim, Elder Tribunal'den bir temsilci geldi ve Majesteleri ile Karanlık Fae delegasyonu arasındaki katlardan birini ele geçirdi." Ellerini ovuşturdu.

Tiago'nun bakışları Hughes'un ellerinin gergin hareketlerine takıldı. "Mahkeme hangi Konsey üyesini gönderdi?" diye sordu.

Hughes, "San Francisco'dan olanı. Bir üst kat Vampirler tarafından ele geçirildi."

ALTI

"Vampir Konsey Üyesi'nin bir büyücü olduğu doğru mu?" diye sordu otel müdürü.

Tiago kısa bir süre yalan söylemeyi düşünürken yüzünü ovuşturdu ama Niniane ile yarıda kalan konuşmasına geri dönmekle daha çok ilgileniyordu. "Evet, doğru," dedi.

Müdürün yüzünde dehşet ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. Tiago sempatik bir insan olsaydı, birkaç gün içinde tüm süslü oteli Elder politikacıları tarafından istila edilen Hughes için üzülebilirdi.

Kaşlarını çattı. Niniane neden ondan kurtulmakla bu kadar ilgileniyordu? Ve neden o da kalmaya bu kadar kararlıydı?

Kapıyı Hughes'un suratına kapatmaya başladı ama tam o sırada komşu süitin kapısı açıldı. Üniformalı bir kadın yüklü bir oda servisi arabasını koridora itti ve ona doğru yaklaştırdı. Sadece Niniane'in son birkaç gündür ne kadar az yiyecek aldığını düşünmesi onu kapıyı çarpmaktan, zinciri fırlatmaktan ve onunla kavga etmek için oturma odasına geri dönmekten alıkoymuştu. İçini çekti ve kapıyı ardına kadar açtı.

Oturma odasında hem Niniane hem de alışveriş torbaları yoktu ve yatak odasının kapısı kapalıydı. Hughes kahvaltılarını hazırlamak için izin istediğinde dizüstü bilgisayarı hareket ettirdi. Otel müdürü kadının masayı düzenlemesine yardım etti. İnsanlar sık sık Tiago'ya, kapalı yatak odası kapısına ve sehpanın üzerindeki demonte silahlara baktı.

Tiago ensesini ovuşturdu ve adım atma dürtüsüne direndi. İnsanlar sanki dini bir ritüelmiş gibi lanet olası masa düzeniyle uğraşıyorlardı. Beyaz bir örtüyü yerine yerleştirdiler ve taze kesilmiş çiçeklerden oluşan küçük bir vazoyu masanın tam ortasına değil ama biraz kenarına yerleştirdiler. Bu kadar büyütülecek ne vardı? Tek yapmaları gereken iki tabak, çatal, bıçak ve yiyecekleri masaya koymaktı. Ayrıca çok uzun sürüyordu. Muhtemelen onun kanlı zihnini görmeyi umuyorlardı. Dişlerini sıktı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Niniane dışarı çıktı. Önü düğmeli, soluk şeftali rengi bir salon takımı, bol paçalı kapri pantolon ve şık görünimleri ve rahat oturma için seçilmiş yeni terlikler giymişti. Bu renk onun narın soluk tenine zenginlik katıyordu ve

koyu gri gözlerinin derinliğini ve tonunu vurgularken, takım elbisenin kesimi küçük kum saati figürünü pohpohluyordu.

Kendini acımasız hissetmeye meyilli olan Tiago, onu eleştirel bir gözle inceledi. Aslında çok gülünç görünüyordu. Burnunun ucu yukarı doğru kalkıktı. Yüzü çok köşeli, gözleri çok büyük, ağzı çok dolgundu. Çilleri vardı ve uzun kulaklarının uçları sivriydi. Tüm bunlar nasıl bir araya gelmiş de onu bu kadar ağır sulandırıcı derecede güzel yapmıştı? Havada dans ediyormuş gibi görüne kadar yaydığı o ele avuca sığmaz nitelik neydi? Güneş ışığının su üzerindeki pırlıltısı gibiydi, yakalamak ya da tanımlamak imkânsızdı; o sadece Niniane'di.

Niniane ortaya çıktığında hem Hughes hem de kadın aydınlandı. Ona garip ama derinden hissedilen bir selam verdiler.

İşte o zaman Tiago onun insanlar üzerindeki etkisine ilk elden tanık oldu. Niniane'nin insanların varlığına tepki olarak ışıldamasını izledi. Ellerini uzatarak onlara doğru yürüdü. Onları uzun zamandır görmediği dostlarıymış gibi selamladı. Taze çiçeklere bakıp gülümsedi ve Hughes'un çocuklarını sordu (kim biliyordu ki? Tiago'nun bilmediğinden ve umursamadığından emindi). Diğer kadının adının Esperanza olduğunu, hevesli bir bahçıvan ve çiçek aşığı olduğunu öğrendi. Hughes sandalyesini uzattı ve Niniane otururken ona teşekkür etti.

Niniane'in tavrının her zerresi samimiydi. O bir korumanın en kötü kâbusuydu; insanları gerçekten seven, cazibesiyle tanınan ünlü bir kadındı ve karşılığında onlar da ona tapıyordu.

Tiago'nun elleri yumruk oldu. İnsanları sevmiyordu. İnsanlar bu kadar baş belası olmasaydı, sürekli savaş halinde olmazdı. Sandalyesini uzattığı için Hughes'un suratını dağıtmak istedi ama bunu yapmayı düşünemedi. Bu insanların kafalarını birbirine vurmak ve onları süitten, tercihen pencereden dışarı atmak istiyordu. Niniane'i kızdırmak ve çırpınışını izlemek, sonra da o küçük seks kedisini yere yatırıp vücuduyla sarmak ve ona kimin patron olduğunu göstermek istiyordu. Zorlukla nefes alarak arkasını döndü.

Sessizlik çöktü. Sonra Niniane şöyle dedi: "Tiago? Gelip kahvaltını yapacak mısın?"

Boyun kasları gerildi. Sesi ondan çekiniyormuş gibi geliyordu. Evet, bunun bir nedeni vardı.

Vücudunu gevşemeye ve yavaş, kontrollü hareketlerle arkasını dönmeye zorladı. Niniane ona geniş gözlerle bakıyordu ve insanlar gergin kokuyordu. Ne kadar kibar davranmaya çalışırsa çalışsın, bilinçaltlarındaki bir parça onun bir avcı olduğunu her zaman anlayacaktı. Bu yüzden zahmet etmedi. O masaya doğru yürüyüp otururken neredeyse fark edilmeyecek şekilde geri çekildiler.

"Teşekkür ederim," dedi onlara, sesi kısık, umursamazdı. Hughes, Esperanza'yı mutfağı toparlaması ve taze kahve yapması için gönderirken, kendisi de oturma odasından kahve fincanlarını alıp ona katıldı.

"Senin derdin ne bilmiyorum," **d i y e** mırıldandı Niniane, tabağındaki pırıl pırıl metal kapağı bakarken. "Bildiğim kadarıyla, bu doğuştan gelen bir kusur olabilir ve senin hatan değil. Ama her neyse, kovboy, bunu azaltmalısın yoksa-"

Elleri dışarı fırladı. Birini masanın üzerine, diğerini de başının arkasına koyarak öne doğru hamle yaptı ve ağzını onunkinin üzerine indirdi. Yaşadığı şokun vücuduna yayıldığını hissetti. Dilini kızın derinliklerine iterken kızın yumuşak, güzel ağzı onun saldırısı altında açıldı ve bunda tatlı ya da romantik hiçbir şey yoktu. Bu, onu içten içe kemiren ve çılgına çeviren bir açlığı besleyen yağmacı bir ele geçirmeydi.

Elleri havalandı ve adamın yüzüne dokundu. Ağzı ya protesto etmek ya da onu öpmek için hareket etti. Ya da ikisi birden. Ağır ağır nefes alarak geri çekildi.

Kız harap olmuş, sersemlemiş gözlerini ona kırıştırdı. "Sen bir tehditsin." diye fısıldadı.

"Ve sen de benim son sinirim üzerinde step dansı yapıyorsun," diye homurdandı. Yemeğin üzerindeki metal kapağı kaldırdı ve masanın üzerine çarptı. "Kapa çenenin ve kahvaltını yap, peri."

Kadının ensesini serbest bıraktı ve koltuğuna geri dönerek bifteğin ve dağ gibi omletin kapağını açtı.

Son sinirine dokunarak dans etmek mi? Sherman tankını onunkinin üzerine sürüyordu. Tepkiyle titreyen Niniane tabağına baktı. Dirseklerini masaya dayadı ve yemeğine bakarken ağzını kapattı. Tabii ya. Sözünü yerine getirmişti. Mis gibi kokan yumuşacık kreplerin üzerinde taze çilekler ve eriyen krem şanti vardı. Yanında da çırpılmış yumurta ve iki dilim çıtır domuz pastırması vardı.

Kalbinin sıkıştığı bir an için yemeğini yemek mi yoksa yüzüne mi fırlatmak istediğini bilemedi ama sonra bir açlık dalgası onu tüketti. Başka bir şey düşünemez hale gelince zihni kapandı. Kahvaltısına daldı ve iki tabak da temizlenene kadar hava almaya çıkmadı. Bir ara Esperanza onlara taze kahve ve limon dilimli buzlu su getirdi, sonra da Hughes'la birlikte gitti.

Niniane kalmaları için herhangi bir bahane bulabilseydi, bulurdu. Arkasına yaslandı ve fincanını iki eliyle kavradı. Gözlerini

Yan masada uzanan deli Wyr'e doğrudan bakmamak için kokulu sıcak sıvıyı içti.

Göz ucuyla onu görebiliyordu. Kollarını kavuşturmuş, sandalyesini arka iki ayağı üzerinde dengeliyordu. Savaşçı Wyr'lerin çoğu gibi ağırdı, göğsünde ve kollarında ağır kılıç ve diğer silahları kullanmaktan kaynaklanan devasa kaslar vardı. Uzattığı bacakları sonsuza kadar uzanıyordu. Onunla herhangi bir şekilde temas etmemek için ayaklarını kendi sandalyesinin altına sıkıştırdı.

Kollarındaki minik tüyler diken diken olurken kahvesini yudumluyormuş gibi yaptı. Adam ona bakıyordu, düz siyah kaşlarının altından karamsar, düşünceli bir bakış atarken, Gücü yaklaşan bir fırtınanın kükürtlü ağırlığıyla odaya baskı yapıyordu.

"Şu anda düşünmem ve uğraşmam gereken onca şey varken," dedi soğuk bir sesle. "Sen listeye bile girmemelisin."

"Demek benimle 'başa çıkabileceğini' düşünüyorsun," dedi. Sesinin küstah, ipeksi tonu odadaki tehlike seviyesini yükseltirken bile kadının omurgasını okşadı. "Deneyebilirsin."

Başını kaldırdı ve adamın bakışlarıyla buluştu. Kendi elinin uzanışını, buzlu suyun sapını kavrayışını ve içindekileri adamın yüzüne fırlatışını izledi.

Su yüzünden ve boynundan aşağı aktı. Sandalyesi dört ayağının üzerine devrildi. Gözleri şimşeklerle doldu. Kadın ayağa kalktı ve adam yavaş bir hareketle ayağa kalkarken masadan uzaklaştı.

Kapıda keskin bir rap sesi duyuldu. Başını çevirdi ve rap sesi tekrar duyulurken ters ters baktı. O anı yatak odasına doğru kaçmak için kullandı. Adamın yumuşak hırıltısı onu takip etti. "Lanet olsun, Tricks. Devam et, kaçmaya çalış. Bak bakalım ne işe yarayacak."

Kaşlarını çattı. Kaçmaya çalışmak mı? Tabii ki hayır. Hışımınla yatak odasından çıktı ve mutfığa girdi. Mutfak musluğunu açtı ve dolaplardan bütün kupaları ve bardakları çıkarmaya başladı. Her birini suyla doldurdu ve mutfak tezgahının üzerine dizdi.

İçmişti. Ve bunu sadece elde etmekle kalmamıştı, gerçekten de içtenlikle elde etmişti.

Daha bir hafta önce, New York'tan ayrılmadan önce, Tiago'yu pusuya düşürmüş ve kendisine küfrettiği için kafasının arkasına vurup bağırmıştı. New York'ta kaldığı süre boyunca -iki yüz yıl, tam olarak - neredeyse yabancı olarak yaşamışlardı. Sonra tüm of it sudden it was

"Lanet olsun, Tricks" ya da "L a n e t olsun, Tricks". Sonunda öfkesi patladığında, yüzüne gülme ve ona *şirin* deme cüretini göstermişti. Ona emirler yağdırıyordu. Birinci sınıf bir piç gibi davranıyordu. Kaba biriydi. Kaba biriydi (tamam, belki de kızın bununla pek b i r sorunu yoktu). Kızın söylediği hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Onun tek bir sözüyle, adam yine de canının istediği her şeyi yapmaya devam etti. Normal akıllı başında insanları korkutuyor ve izinsiz olarak onu tartaklıyordu ve belki de kendine has kaba, hükmedici cinselliği tam olarak dizlerinin erimesine ve aptal kalbinin acımasına neden olan türden bir şeydi ama bu değildi

ona herhangi bir hak *ver-*

Bu arada Tiago süitin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açtı; dikkat etmemiş olması ve kapı çalınana kadar birinin yaklaştığını duymamış olması öfkesini körüklemişti. O lanet peri kafasını karıştırıyor ve her türlü ince bilenmiş içgüdüsünü alt üst ediyordu.

Cameron Rogers kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı. "Ne?" diye bağırdı.

Teğmen ona bakarken elini indirdi. Tarçın kırıksıklığındaki yüz hatları ani bir gerginlikle doldu. "Ah," dedi öksürerek. "Biraz nemli görünüyorsun, nöbetçi."

"Siktir git," diye tersledi. Damlayan yüzünü elinin tersiyle sildi. "Ne istiyorsun?"

Kadın polisin ağzı seğirdi ama hemen ayıldı. "Konsey Üyesi Severan en kısa zamanda Ekselansları ile görüşecek. Görevlilerinden biri bu mesajı bizzat iletmek için ısrar ediyor."

Görevliyi zihinsel olarak kovdu. Tiago ve Cameron çoktan anlaşmışlardı; önceden onaylanmış listelerinde olmayan hiç kimsenin kata çıkmasına izin verilmiyordu. "Severan'a majestelerinin rahatsız olduğunu söyleyin. Hazır olduğumuzda ona geri döneceğiz."

Rogers kumlu bir kaşını kaldırdı. "Bunu Konsey Üyesi'ne kendiniz söylemek istemediğinize emin misiniz?"

"Şu anda elim kolum dolu," diye mırıldandı. Rogers'ın güldüğünü duyunca kapıyı çarparak kapattı ve ters ters baktı.

Tiago kapıyı çalan kişiyle konuşurken Niniane onu dinledi. Çok geçmeden kibirli, büyük silueti mutfak kapısını doldurdu.

Musluğu kapattı, en yakındaki dolu bardağı aldı ve suyu onun üzerine fırlattı.

Adam hiç kıpırdamadan duruyordu, oyulmuş kas ve kemiklerden oluşan dev bir heykel. Aralarındaki havada tehlikeli bir şey zonkluyordu. Kalbi küt küt atıyordu. "Bunu az önce yapmadın," dedi konuşur gibi bir ses tonuyla. "Kimse intihara bu kadar meyilli olamaz."

"Bana hiçbir şey yapamazsın. Beni koruyacağına yemin ettin ve ben yaralıyım." Bir sonraki dolu bardağı aldı ve suyu onun üzerine fırlattı. "Benim adım ne, pislik?"

Adam başını eğdi ve ellerini kalçalarına koyarak ona baktı. Obsidyen bakışları tuhaf bir ışıkla parlıyordu.

"Benim adım," dedi dişlerinin arasından. Bir sonraki bir kupaydı. Suyu onun üzerine fırlattı. "Ne olduğunu biliyorsun. Sana yeterince sık hatırlattım. Yeterince komik, 'Tricks, lanet olsun' değil. Ve eğer bir daha Ninny diye kısaltırsan, *burnunu ısırıp koparırım!*"

Geniş, güçlü omuzları sarsıldı ve sert ağzının keskin hatları kasıldı. "New York'ta bana başka bir şey söylemem gerektiğini söylemiştin. Neydi o? Ah, evet. Lanet olsun, hanımefendi."

"Sakın bana gülmeye kalkma!" diye bağırdı. Bir sonraki bardağı iki eliyle kavradı.

Adam aniden arkasındaydı, ıslak göğsü sırtına bastırıyordu. Elleri bileklerini sarmıştı. Boğuk bir sesle, "Hanımefendi, mutfak lavabosundan uzak durun." dedi.

Adam parmaklarını nazikçe çekmeye çalışırken kadın tüm gücüyle fincana sarıldı. Su bardağın kenarından taşarak ellerine sıçradı ve tezgahı ıslattı. "Bu sonuncusu," diye nefes nefese kaldı. "Atmak zorundayım."

Adam ıslak yüzünü kadının saçlarına gömdü ve patladı. Adam kahkahalarla kükrerken, kadın kurtulma umudu olmadan bileklerini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Bir süre sonra "Beyninde tek bir akli başında sinapsın bile çalıştığını sanmıyorum" diyebildi.

"Senin akli başında biri olduğunu sanmıyorum," diye tersledi. Tiksintiyle bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. İçindeki bütün suyu itip kakmışlardı. "Ve eğer başımı okşayıp bana yine 'sevimli' demeyi düşünüyorsan, tüm silahlarımın hâlâ zehirli olduğunu bilmeni isterim."

Adam kızın bileklerini bıraktı ve onu döndürerek sırtını tezgâha yasladı. Sırılsıklam tişörtünün ıslak lekeleri salon kıyafetinin içine işliyor, sert gövdesinin kasları kıvrımlı bir güçle esniyordu. Kadının kıvrımlı vücudu adamınkine doğru kıpırdandığında adamın gözlerindeki ışıltı dumanlı bir hal aldı. "Oh, istemiyorum"

"Başını okşamaya geldim, peri," dedi boğazından alçak sesle, derin bir hırıltıyla ve kadının bedenini titreterek. Dudakları onunkilere değene kadar yaklaştı. "Ağzını sikmek istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve nefesi bedenini terk etti. Az önce duyduklarına inanamıyordu. "Sen-ne?"

Adam onu kucağına alıp uzun ve hızlı adımlarla yatak odasına taşırken dünya yerinden oynadı. Onu yatağa yatırdı. Adam bir dizini kalçasının yanındaki şiltenin üzerine koyup bir eliyle bileklerini başının üzerinde sabitlediğinde kendini birden **u z a n m ı ş** buldu.

Sonsuza kadar uzanan güçlü bacaklarından kalçalarının dar açısına, zayıf, uzun gövdesine ve kaslı kollarının kesimine kadar onun vücuduna baktı. Ağzı açık dudaklarının hassas tenine değene kadar başını eğdi ve kelimeleri doğrudan bedenine söyledi. "Ağzını sikmek istediğimi söyledim, önce dilimle"-alt dudağını yaladı-"sonra parmağımla, sonra da sikimle. Belki bu seni susturur."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," diye inledi. Adam çirkindi, tamamen medeniyetsizdi. Kafasının içinde haince uyarılmışlığını kapatacak düğmeyi bulması gerekiyordu. Bileklerini, kendisini bu kadar kolay tutan uzun parmaklara karşı bükte.

"Neden olmasın?" Keskin beyaz dişleri üst dudağını ısırdı. "Hoşuna gitmedi mi?" *Hoşlanmak mı? Hoşlanmak*, onun yaptıklarına ya da söylediklerine verdiği tepki için çok yavan bir kelimeydi. Adamın çığ duygusallığı vücudunda bir kasırğa yaratıyordu.

Kafası karışmış ve biraz da korkmuş bir halde huzursuzca kıpırdandı ve adamın siyah ışıltılı bakışları üzerinde gezindi.

"Üzgün olduğumu söylemiştin. Beni öptükten hemen sonra," dedi. Kulağa bu kadar soluksuz ya da suçlayıcı gelmesini istememişti.

"Evet, üzgündüm ama seni öptüğüm için değil. Sen bitkin, yaralı ve ateşler içinde yanarken ben seni canlı canlı yiyordum. Bu kadar aşağılık, kendine hizmet eden bir piç olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. Diğer elini yumuşak, bol gömleğinin altına götürdü ve bıçak yarasının olduğu kaburgalarını nazikçe avuçladı. "Nasıl hissediyorsun, peri? Acıyor mu?"

Adamın yüzündeki endişe gerçektir. Derin bir nefes aldı, ürpertici bir iç çekişle bıraktı ve biraz daha eridi. "Evet. Ama dikkatli olursam o kadar da kötü değil."

"Dikkatli olacağız," diye mırıldandı. "Artık ateşin yok mu?" Kadın başını salladı.

"İyi beslendin ve dinlendin mi?"

Başını salladı, üzerini örten karanlık Güç ve adamın şahin yüzündeki niyetli odaklanma onu büyülemişti.

"O zaman öp beni," diye fısıldadı adam. Elini kadının gövdesinde gezdirdi ve kalçasının kıvrımlarını okşadı.

O bir şimşek ustasıydı. İsteği, vücudundan aşağıya doğru bir şimşek gönderdi. Bacaklarının arasında birikerek açlık hissiyle zonklamasına neden oldu. Dudaklarını hafifçe onunkilere değdirerek seksi bir şekilde dudak büktü. "Neden böyle aşağılık, kendine hizmet eden bir piçi öpeyim ki?"

Adam ona yavaşça için için yanan bir sırıtış fırlattı, teninin koyu kahverengisi üzerinde beyaz, rakımsı bir çizgi vardı. "Çünkü benden hoşlanıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Ve bunun iyi olacağını iliklerine kadar biliyorsun."

Hayır, bunun çok kötü olacağını, muhtemelen kendine yapabileceği en kötü şey olacağını iliklerine kadar biliyordu. Zaten ona yaslanmayı, ona güvenmeyi çok fazla istiyordu. Onu öpmek, ona duygusal olarak zaten olduğundan daha fazla bağlanmak, kendine zarar vermekten başka bir şey olmazdı. Kendini cebinde bir haftalık maaşıyla kumarhaneye dört nala koşan bir kumar bağımlısı gibi hissediyordu.

Ama işte oradaydı, evcilleşmemiş ve sansürsüz, saldırmak için bekleyen bir aslan gibi üzerine çömelmişti. Nefes alış veriş sertleşti.

Oh, ne olacak ki, diye düşündü. Sağduyumla tanınan biri değilim.

Başını eğdi ve hafif, narin bir dokunuşla onun şehvetli, sert ağzının çizgisini kendi ağzıyla okşadı.

Beklediği her neyse, bu değildi. Garip bir şekilde, kendi iradesiyle ona dokunmak için uzanması, kahvaltı yapmalarından bu yana enerjisinde kaynayan öngörülemeyen şiddetli fırtınayı sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Öpücük tatlı, nazik bir keşfe dönüşürken, adam kendini onun üzerinde kaya gibi sabit tuttu ve onun dokunuşuna boyun eğdi.

Kendi kasırgası sakinleşirken, kalbi hızlanırken ve zevk yavaş, genişleyen bir sıvı spiralinde dönerken sözsüz bir şeyler mırıldandı. Dudaklarını araladı ve zevk aldığını keşfettiği bir uzman istilasıyla içeri girdi. Bileklerini bıraktığında, ağzına daha derinden bastırırken ellerini omuzlarını kavramak için kollarında gezdirdi. Kalçasını okşayan eli bacaklarının arasına doğru kaydı ve o tatlı, aç sızıyı bastırdı.

Kadın sertleşti ve adam başını kaldırarak fısıldadı: "Sakin ol. Yaralısın ve hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece rahatla."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Cinsel ateşin karanlık kazanları gibiydiler. Adam başını tekrar aşağı eğerken elinin sert topuğunu ona doğru bastırdı. Ağzını tekrar aldı, bu sefer sert ve kaba b i r şekilde, giysilerinin yumuşak kıvrımları arasından klitorisini ovarken. Titreyen ellerini adamın gergin vücudunda gezdirirken tutarsız bir şeyler haykırdı. İçinde bir şeylerin koptuğunu hissederek, iki elini de kot pantolonunun fermuarına baskı yapan kendi uyarılmışlığının uzun boyu üzerinde birleştirdi. Adam onun ağzına karşı tısladı ve kalçalarını ona doğru iterek dokunuşuna karşı hareket etti.

"Kahretsin," diye fısıldadı kararsızca, dudaklarını boynunun kenarında gezdirerek. "Sıcak ipek gibi hissediyorsun."

Kadın bir kahkaha attı ve onu hafifçe sıktı. Adam tekrar tısladı ve onu okşarken köprücük kemiğini yaladı ve kadının zevki daha da arttı. Gömleğinin üzerinden göğüs ucunu ısırmak için eğildi.

Saldırganlık ve dikenlerden oluşan bir yapboz kutusuydu. Onu istemiyordu ama Tanrım, onun elleri ve ağzı çok iyi hissettiriyordu. Onun dilini, parmağını, sikini ağzında istiyordu. İçine girip dünyanın geri kalanını uzaklaştırırken bedeninin onunkini örtmesini istiyordu.

Bir parçası ona vermeye çalıştığı zevke isyan ederken başını salladı. Kendisi çelişkili duygulardan oluşan bir yapboz kutusuydu. Adam o kadar derin bir yere dokunmuştu ki, onun orada olmasına dayanamıyordu. Endişe kaslarını sıkılaştırırken nefes alış veriş sertleşti. Yarası uyarı niteliğinde bir sancı verirken bir elini kaburgalarına bastırdı ve diğeriyle onun bileğini tuttu. "Dur," diye soluk soluğa bağırdı. "Lütfen."

Adam dondu kaldı ve onun nemli, şaşkın bakışlarını aradı. "Seni incittim mi?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı. Yüzünü çevirdi ve bir ön koluyla gözlerini kapattı. "Bunu yapamam."

Bir öfke patlaması ya da saldırganlık bekledi ama adam kıpırdamadan durdu ve onun üzerine diz çöktü. Nefes alış veriş derinleşip sabitleşirken dakikalar akıp gitti ve sonra onun yanında yan yattı. Kadının kaburgalarına bastırdığı elini kapattı ve ağır kaslı kalçasını kadının kalçalarına yerleştirerek onu olduğu yerde sabitledi.

"Benimle birlikteydin," dedi. "Ne oldu?" Kadın omuz silkti. "Gerçeklik araya girdi sanırım. Özür dilerim."

"Niniane," dedi sakin bir sesle. Sustu ve onun yüzünü incelemeye koyuldu.

Ona gerçek adıyla seslendiğini duymak, içindeki o derin noktayı, elinin hâlâ durduğu yerden bile daha özel ve savunmasız olan o yeri tekrar çekiştirdi.

"Lütfen beni biraz yalnız bırakır mısın?" diye sordu, kelimeleri biraz zorlukla oluşturarak. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bir an için adamın reddedeceğini ve sınırlarını tekrar zorlayacağını düşündü ama titreyen ağzı ve kararsız sesiyle ilgili bir şey onu geri çekmiş olmalıydı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Gidip biraz daha kahve yapayım," dedi. "Sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Başını salladı ve adam yataktan kalkıp odadan çıkarken yüzünü başka yöne çevirdi. Yatak odasının kapısını aralık bıraktı ve küçük mutfığa girerek yeni bir cezve kahve hazırlamak için akılsızca hareketler yaptı. Süit ona çok dar gelmeye başlamıştı. Belki kız da isterse, onları otelden gizlice çıkarabilir ve konuşurlarken Michigan Gölü boyunca bir gezintiye çıkabilirlerdi. Yüzüne soğuk ve keskin bir hava üflemek işine yarayabilirdi.

Ellerini tezgâha dayadı ve başını salladı. Yatak odasında neredeyse ona şöyle diyecekti: "Niniane, sevgili olacağız, yani zamanımız var. Bilmen gereken tek gerçek bu."

Bir şekilde bunu söylemekten kendini alıkoymayı başarmıştı, çünkü o anda kızın yüz ifadesinde kırılğan bir şey vardı ve bir içgüdü, kızın iyiliği için onu geri tutmuştu.

Kendi iyiliği için değil. Ona neredeyse söyleyeceği şeyin gerçek olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Kadın kaçamak cevaplar vermiş ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı ama sonunda ona sahip olacaktı.

Ona sahip olacaktı. Bunu yapana kadar durmayacak ya da dinlenmeyecekti.

Tezgahın kenarı ellerinin altında çatladı. Kaşlarını çattı ve ilk kez normalde davrandığı kadar mantıklı ya da sakın davranmadığını fark etti.

Mantıklı değil. Sakin değildi.

Ona takıntılıydı. Bırakamıyordu.

Uzun zamandır kayıp olan lanet olası bir peri prensesiydi, sanki Disney/korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Yakında, acımasız Bizans politikalarıyla tanınan bir Yaşlı Irk olan Karanlık Fae'lerin Kraliçesi olacaktı. Onun için sürekli bir baş belasıydı.

Hile yapmadan adam gibi dövüşemiyordu (tamam, belki de adamın bununla pek bir sorunu yoktu). Güzel tasarım kıyafetlerinin hepsine garip isimler verilmişti. Omuz askısı, gladyatör stiletto ya da Vera Wang neydi? Elbise, gömlek, pantolon ya da ayakkabı gibi giysileri gerçekte oldukları gibi adlandırmanın nesi yanlıştı ki?

Ve yaşlıydı, çok yaşlıydı ve sadece orta yaşlı değildi ve kendi yollarını belirlemişti. Kendi içine kapanıktı, komuta özerkliğine alışkındı, hayatının vahşi dolaşımında rahattı, ordu hayatından memnundu, bir yırtıcı, bir şeylerin canına okumayı seven bir savaş lordu ve bir Wyr nöbetçisiydi.

Ona karşı geliştirdiği bu saplantı deliliğin de ötesindeydi. Anlaşılmazdı, kusursuz bir fırtına felaketi için bir reçeteydi.

İki eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu. Her şey sırayla. Rune ve Aryal önümüzdeki yirmi dört saat içinde burada olacaktı. Dünkü saldırıdaki haydut Wyr'i araştırırken, koruma konusunda yardımcı olabilirlerdi. Onların varlığı Niniane ile yaşadığı bu imkânsız, yoğun bire bir çılgınlığı seyreltecekti. O zaman işler sakinleşirdi.

Yatak odasının olduğu yönden bir gümbürtü ve boğuk bir çığlık geldi. Başını kaldırdı ve sertçe seslendi, "Ne oldu, düştün mü?"

Cevap gelmedi. Adımları bir hamleye dönüştü. Yatak odasının kapısını eliyle çarparak açtı ve keskin bakışlarını etrafta gezdirdi.

Bitişikteki banyo gibi oda da boştu. Süitteki sessizlik kulaklarında uğuldadı. Başucu lambası yerdeydi. Odada garip, vahşi bir koku vardı; muazzam bir Güç harcaması, enerjide çoktan sönmeye yüz tutmuş vahşi bir yükseliş hissediliyordu.

Midesinin alt kısmı düştü. İnanılmaz bir şekilde yine gitmişti ama bu sefer kendi seçimi değildi.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Niniane."

YEDİ

Tiago odadan çıktıktan sonra yatağa uzanıp uzun süre tavana bakmıştı. Tiago'nun varlığının onu uyaran ve destekleyen canlılığı olmadan, arındırma büyüsunün verdiği uyuşukluk bedenini yeniden ele geçirmişti. İlk başta titreyen uzuvlarının kendisini destekleyebileceğinden emin değildi.

Sonunda kendini dik bir pozisyona itecek gücü bulmayı başardı. Daha kamusal bir kıyafet giymeyi düşündü ama bu, Mürver siyasetiyle uğraşmak bir yana, üstesinden gelebileceğinden daha fazla bir şey gibi geliyordu. İyileşmek için en azından bir güne daha ihtiyacı olduğuna dair herkese mesaj göndermeliydi.

Tiago'nun dediği gibi, bırakın dünya sizi beklesin. *Pleh*. Bunu ona uygularsa nasıl hoşuna gideceğini merak etti. Ama hayır, onun nasıl hoşlanacağını zaten biliyordu - Bay Buldozer yapabileceği her itirazı bastıracaktı, bu yüzden onun istediği konuşmayı yapacaklarını varsaydı. Sonra belki uzanıp TCM kanalında eski filmleri izleyebilirdi. Uyku arasında ona verdiği bir kutu çikolatayı yiyebilir ve bir süreliğine dış dünya yokmuş gibi davranabilirdi.

Düşmeden ayakta durabileceğini düşündüğünde, acı dolu bir homurtuyla ayağa kalktı.

İşte o zaman kasırga odaya girdi.

Bir adımdan diğerine bir enerji girdabının ortasında duruyordu. Bir elini gözlerinin üzerine atıp parmaklarının arasından bakarken, önünde bir adam belirdi. Uzun kuzguni siyah saçları zarif, sade, solgun, insan dışı bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Daralmış kristal elmas gözler saç tellerinin arasından görünüyordu. Vücudunun geri kalanı katılaştı. Tiago kadar uzun boyluydu ama yüzüyle uyumlu, zayıf ve zarif bir yapısı vardı. Keten bir tunik ve basit olmasına rağmen yabancı görünen bir pantolon giymişti. Onu gördüğünde ağzının bir köşesi muzaffer bir gülümsemeyle kalktı.

Bu öyle bir gülümsemeydi ki, sanki "*yakaladım seni*" der gibiydi.

Aniden geri çekildi, komodine çarptı ve bir lambayı devirdi. Çığlık atmak için nefesini içine çekti. Erkek çok *hızlı* hareket ederek onu yakaladı. Bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle de beline sarıldı. Onu çelik gibi bir kavrayışla tuttu. Kadın ciyakladı ve adamın elinin arkasını pençeledi.

Uluyan fırtına tekrar yükseldi ve bu kez kasırga onu bütünüyle yutarken dünya elinden kayıp gitti.

Dehşet zihnini kasıp kavuruyordu. Katı ya da sabit olan tek şey, onu sert, yağsız kaslı bir bedene karşı tutsak tutan yaratıktı. Sonra etrafındaki dünya yeniden belirmeye başladı: duvarlar, tavan, mobilyalar ve ayaklarının altında bir zemin.

Etrafına bakmak ya da yönünü bulmak için beklemedi. Çelik gibi kollar gevşer gevşemez ve yeterince hareket özgürlüğüne sahip olur olmaz, ondan uzaklaştı, döndü ve onu kaçıran kişinin suratına olabildiğince sert bir yumruk attı.

Yumruğu sağ eliyle, aynı zamanda yaralanmamış tarafı olan baskın tarafından attı. Şanslıydı. Erkeğin burnunun çatırdadığını ve başının geriye düştüğünü hissetti.

O tuhaf elmas gözler parladı. Nefes nefese kaldı ve birkaç adım geriye sendeledi, elini tekrar yaralı tarafına bastırdı. İnce kemerli bir burun deliğinden şampanya rengi bir sıvı damladı. O izlerken burnundaki eğri büğrü kırık tekrar yerine oturdu.

"Sen Gumby Man'sin," dedi hayretle ve biraz da kızgınlıkla. Yaralandığında diğer tüm vücut parçaları da böyle yerine oturuyor muydu? Onu kıldığınızda kırılmayan bir yaratığa karşı nasıl savaşabilir ve kazanabilirdiniz?

Cevap verme zahmetine girmede. Bir elinin tersiyle yüzünü s i l e r k e n tembel bir kötü niyetle ona baktı.

"Dikkatli olman konusunda seni uyarmalıydım," dedi arkasından bir kadın. "Karanlık Fae varisi küçük ve sevimlidir ama bir Tazmanya canavarı gibi köşeye sıkıştığında acımasız olabilir."

Niniane bu sesi tanıyordu. Dünyadaki en güzel seslerden biriydi ve aynı zamanda en ölümcül seslerden biriydi. Gözlerini açarak Yaşlılar Mahkemesi Üyesi, büyücü ve Vampir Kraliçesi Carling Severan'a döndü.

Konuşmacı da en az sesi kadar güzeldi; yürek parçalayıcı, hayatı tehdit eden bir sevimliliğe sahipti. Klasik siyah bir Chanel takım elbise giyen ve modern bir kadın için ortalama bir boya sahip olan Carling Severan, zarif bir kemik yapısına sahip ince bir kadındı. Neferiti'yi andıran asil bir boynu, uzun badem biçimli koyu renk gözleri, ağır bir perde halinde beline kadar inen parlak siyah saçları, yüksek elmacık kemikleri, bal rengine pürüzsüz ve ışıltılı bir cildi ve haince

şehvetli bir ağzı vardı. Roma doğduğunda çok yaşlıydı ama hâlâ otuz yaşında bir kadının yüzünü ve endamını taşıyordu.

Vampir Kraliçe, en yaşlısı olmasa bile, hayatta kalan en yaşlı Gece İnsanlarından biriydi. Carling onu dizginlemek ya da bir şekilde kamufle etmek için bir şey yapana kadar, dinlenirken bile Gücü odayı dolduruyordu, böylece kıydan uzaklaşan bir gelgit gibi geri çekildi ve sıradan, güzel bir insan kadına benzedi.

O masum, parlak yeşil bir bahçe yılanı kılığına girmiş zehirli bir kral kobraydı.

Bu hiç de doğru değildi.

"Konsey üyesi," diye fısıldadı Niniane uyuşmuş dudaklarının arasından.

Vampir hızlı, akıcı, insanlık dışı bir zarafetle ona doğru yürürken masumiyet yanılsaması buharlaştı, bu da onun hakkındaki diğer her şey kadar dehşet vericiydi. Carling, Niniane'in hemen önünde durdu, ince elini omzuna attı ve erkek yaratığa baktı. "Şimdilik hepsi bu kadar Khalil."

Erkek yaratığın burun delikleri alevlendi. "Sana borçlu olduğum üç iyilikten birini tam olarak ödedim" dedi.

Niniane onun derin sesindeki kasırganın vahşetini hâlâ duyabiliyordu. Titredi ve omzundaki kırılmaz tutuş daha da sıkılaştı. Konsey Üyesi, "Gerçekten de öyle. Bir dahaki sefere kadar, Cin."

Uğultulu bir rüzgâr yükseldi ve kesildi. Niniane tekrar yere baktı ve saçlarının uçuşan uçlarından korumak için gözlerini kavradı. O sırada yakındaki bir pencereden gelen parlak sarı güneş ışığının hem kendi bacaklarına hem de Vampir'inkilere vurduğunu fark etti. Niniane bakakaldı. Carling ayakkabı giymiyordu ve ince, güzel bal rengi ayakları ışığın altında kalmıştı. Doğrudan güneş ışığıyla böyle bir temas, daha küçük bir Vampiri saniyeler içinde küle çevirirdi. Niniane'in titremesi arttı. Çoğu kişinin doğal olmadığını düşündüğü bir yaratık için bile Carling doğal değildi.

Konsey Üyesi, "İşte burada benim iyi bir cadı mı yoksa kötü bir cadı mı olduğumu sorabilirsiniz," dedi.

Niniane başını kaldırıp o muhteşem, kadim gülümseyen bakışlara baktı. Olabildiğince kararlı bir şekilde, "Cevabınızı duymak isteyeceğimden emin değilim," dedi.

Carling, "Bilge bir küçük varis. Yaralandığınızı duydum. Yaranızdaki kanın kokusunu alabiliyorum ve bir İblis prensi taksiler arasında en hayırsever olanı değildir. Otur."

Carling'in Niniane'in omzundaki eli onu bir koltuğa doğru itti ve titreyen bacakları pes etme tehlikesi geçirirken ona destek oldu. Sandalyenin desteğine minnettar olan Niniane, rahatlamaktan çok uzak olmasına rağmen yere çöktü.

Carling yakındaki bir koltuğa aktı. Basit bir oturma eylemiyle onu bir tahta dönüştürdü. Niniane onu yan gözle izledi, diğer kadının imparatorluk zarafetini kıskandı, ihtiyatlı kadranını yüksekte tutarken bile, ibre doğrudan acil durum kırmızısını işaret etti. Yıllar boyunca Konsey Üyesi ile birkaç kez samimi bir şekilde etkileşime girmişti ama her zaman halka açık, resmi bir ortamda. Wyr olmasa da Carling tam anlamıyla bir yırtıcıydı ve Niniane bunu hatırlasa iyi ederdi.

Açık konuşmak gerekirse, Carling artık Nightkind Kraliçesi değildi. Eşi benzeri görülmemiş bir hareketle, İhtiyar Heyeti Konsey Üyesi olduğunda resmen tahttan feragat etmişti. Carling, 1790'larda ABD Yaşlılar Mahkemesi kurulduğunda var olan, herhangi bir Yaşlı hükümdarın görev yapmasını yasaklayan ancak eski hükümdarlara böyle bir pozisyonu yasaklamayı ihmal eden yasal bir boşluktan yararlanmıştı. Carling'in tahttan çekilmesiyle birlikte, onun soyundan gelen Julian Regillus Nightkind Kralı olmuştu. Yasal boşluk o zamandan beri kapatılmış olsa da, Regillus'un atasının emirlerine göre hareket ettiği ve Carling'in Nightkind'in fiili hükümdarı olarak kaldığı ve aynı zamanda Yaşlılar mahkemesindeki koltuğunun gücünü elinde tuttuğu uzun zamandır kabul ediliyordu.

Niniane odada yalnız olmadıklarının farkına varmıştı ki Carling eliyle bir işaret yaptı ve sarışın, solgun, güzel, gözleri kısık bir kadın olan bir görevli sessizce odadan çıktı. Niniane etrafına bakındı. Bu otel süitinin, kendisinin ve Tiago'nun kaldığı süitle olan benzerliklerini fark etti. Ayrıca mobilya ve dekorda yapılan değişikliklere de dikkat etti; örneğin sehpanın üzerine örtülen zarif şam ipeği ve bir duvara yerleştirilmiş antika kakma maun sandık. Televizyon konsolu ve otel tabloları kaldırılmış, oda daha geniş, ferah ve yabancı hissettirmişti.

Nefes alış verişini telaşsız bir şekilde sürdürdü ve ellerini kucağında birleştirerek etrafındaki boşluğa yazılmış olan ve artık Vampir bölgesinde olduğuna dair sessiz mesajı özümsemi.

"Bir Demonkind prensine borçlu olmak oldukça nadir görülen bir şey olmalı. Sadece beni otelin tek bir kat merdiveninden yukarı taşımak için onu kullanmak, Güçlü bir iyiliğin abartılı bir kullanımı gibi görünüyor."

"Wyr'iniz engelleyici ve saygısızca davranıyordu," dedi Carling. Vampir'in ifadesi zarif bir buz heykeline dönüştü. "Ona bir ders verilmesi gerekiyordu."

Niniane öfke patlamasıyla savaşıırken elleri birbirine kenetlendi. Onun Wyr'i. Sanki Carling Tiago'ya "evcil hayvanım" demiş gibiydi. Bir yanı Carling'in ince, açıklanamaz gülümsemesini fark etti. Merak ediyordu. "Kimsenin saygısızlık etmek istemediğine inanmak isterim Sayın Konsey Üyesi," derken bile bu gülümsemenin ne anlama geldiğini merak etti.

Niniane, ifadesinin birden fazla anlamının odanın sessizliğine yerleşmesine izin vermek için durakladı. Karşısında oturan Vampir, en az onun kadar insanlık dışı bir sabır sergiliyordu. Carling'in açıklanamaz gülümsemesi genişleyerek, "Eminim Dragos diplomatik kaynaklarından biri olmanızı özleyecektir, ancak söylemeliyim ki henüz Karanlık Fae Kraliçesi değilsiniz" dedi.

Carling bununla ne demek istemişti? Bu açıkça bir tür uyarıydı. Niniane bu uyarının dostça bir uyarı olup olmadığını anlayamadı. Gerginliği arttı. Eğer anlamadıysa, en azından konuşurken bunu şimdilik görmezden gelmek en iyisiydi. Görünürde aynı fikirde **olduğunu** söyledi: "Şimdiden bir dizi zorluk yaşandı ve eminim daha da yaşanacak. Savaş lordu nöbetçisi Tiago yardımına koştuğu için minnettarım. Başka bir suikast girişimini durdurmak için zamanında geldiğini henüz duymamış olabilirsiniz."

Carling'in zarif göz kapakları aşağı indi. Vampir bir an için mükemmel bir sükûneti korudu; antik ipek ve maun zemin üzerine yerleştirilmiş eşsiz güzellikte bir kadın. Tablo o kadar canlı ve anakronikti ki, Niniane sanki Avrupa'nın eski ustalarından biri tarafından yapılmış bir tabloya bakıyormuş ya da zamanın kendisi ona uzak geçmişe bir bakış atmak için açılmış gibi bir şaşkınlık dalgası hissetti. Sonra otelin kliması açıldı. Soğuk hava görünmez bir yılan gibi çıplak ayak bileklerine doğru kıvrıldı ve yanılsamayı ortadan kaldırdı.

Carling sordu, "Başka bir suikast girişimi. Bu ne zaman oldu?"

Niniane Konsey Üyesi'nin yüzünden hiçbir şey anlayamadı. Tek bildiği, Carling'in ikinci girişimden çoktan haberdar olduğu ve sadece hikâyeyi anlatmasını istediğiydi. Daha rahat olabilmek için yer değiştirdi, yarası ve yorgun kasları ağrıyordu, stresin geri dönüşü başını ağrıtıyordu. "Dün sabah erkenden otele dönerken oldu. Başka bir üçlüydü. Hiçbiri sorgulama için hayatta kalamadı. Ben yapmadım

Onları tanıdım ama bu bir şey ifade etmiyor. İyice bakacak kadar yakın değildim."

Carling, "Karanlık Fae'nin sana bu kadar ihtiyacı varken, bu çok ilginç," dedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Vampir zarif bir omuz kaldırdı. "Nihayetinde Karanlık Fae'ler Urien'in yönetimi altında pek başarılı olamadılar. Her ne kadar izolasyonist politikası ticaret ve iş anlaşmaları üzerinde büyük ölçüde kontrol sahibi olmasını sağlasa da, yaşlı tarihçiler eninde sonunda bu noktada hemfikir olacaklardır. Eminim kişisel serveti oldukça genişlemiştir."

Niniane dişlerinin arasından, "Eminim öyledir," dedi.

Carling devam etti, "Ama Urien bu ülkenin gelişiminde kritik bir noktada Karanlık Fae toplumunu kapattı. Karanlık Fae'lerin metalürji konusundaki yetenekleri sayesinde, şu anda olduklarından çok daha güçlü ve müreffeh bir demesne haline gelebilirlerdi. Karanlık Fae'ler arasındaki bazı zeki insanların bunu şimdiye kadar fark etmiş olacağına inanıyorum."

Carling'in sözleri karşısında eski öfkesi kabardı. Niniane öfkesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Sanayi Devrimi boyunca pek çok kez böyle bir gerçeğe öfkelenmişti. "Söylediği politik söylemlere rağmen, Urien hiçbir zaman Karanlık Fae'nin çıkarları doğrultusunda hareket etmedi," diye homurdandı. "O sadece kendi çıkarları için hareket etti."

"Gerçekten de öyle," dedi Carling. "Urien'in kendisi de önemli yeteneklere sahip bir metalürjist ve güçlü bir büyücüydü. Sanırım onun serveti artarken, Karanlık Fae toplumunun geri kalanının ekonomik ve politik olarak durgunlaştığını göreceksiniz. Bir halk olarak sayıları, genel ticaretten ve diğer toplumlarla etkileşimden bu kadar ayrı bir şekilde gelişmeleri için çok az, bu yüzden sana çok ihtiyaçları var. Varis olarak, Yargıç Trevenan gibi gelenekçileri tatmin edeceksiniz. Ayrıca Şansölye Riordan gibi ilerici düşüncelere hitap edecek diğer tüm Yaşlı demelerle önemli bağlarınız var ve genel Amerikan nüfusu arasında benzeri görülmemiş bir popülariteye sahipsiniz. Siz Karanlık Fae için eşsiz bir armağansınız."

Kadın homurdandı ve bu onun yan tarafının sızlamasına neden oldu. "Tüm bunlar teoride kulağa hoş geliyor Carling, ama sana söylemeliyim ki, şu anda sevgiyi hissetmiyorum."

Sarışın Vampir görevli elinde bir tepsiyle tekrar odaya girdi. Niniane'in sandalyesinin yanındaki masaya koyu renkli bir sıvıyla dolu bir şarap kadehi koydu ve yanına da kapalı bir şişe soğuk su koydu. Dikkatle çizgisini güneş ışığını halısını görevlisi başka bir koydu.

Carling'in sandalyesinin yanındaki şarap kadehini aldı, başını hanımına doğru eğdi ve odadan çıktı.

Niniane'nin kaşları çatıldı. Kadehini kaldırarak içindekileri dikkatle kokladı. Zengin, koyu kırmızı sıvıya güç karışmıştı ve elinin üzerinde hafif bir parlaklık yayıyordu. Bitkiler yüzeyde yüzüyordu. Tarçın ve karanfil kokusu aldı.

"Bu bir 1962 Rothschild," diye mırıldandı Carling kendi bardağından yudumlarken. "Seninki, içmek istersen rahatsızlığını hafifletecek iyileştirici bir iksirle piç edilmiş."

Niniane bakışlarını yere indirdi. Kafasındaki çarpıntının ötesini düşünmeye çalıştı. Carling'i hedefleri uğruna hiçbir şeyden vazgeçiremezdi, buna zehir de dahildi ama Carling neden onu zehirlemek için uğraşsındı ki? Carling ve Urien birbirlerinden nefret etmişlerdi ve bu da Vampir'in Dragos ve

Wyr ile ittifakını güçlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Niniane, Carling'in taht için başka bir potansiyel Karanlık Fae adayını desteklediğini göremiyordu, özellikle de Urien hayattayken onun destekçisi olabilecek birini.

Kişisel bir not olarak, Niniane ve Carling her zaman samimi olmuşlardı.

Vampir de Yaşlılar Mahkemesi'nin temsilcisi olarak resmi bir sıfatla buradaydı. Niniane'in müttefiklere ihtiyacı vardı ve Carling de eğer isterse Bir sonraki Karanlık Fae Kraliçesi'nin dostu ve müttefiki olmak için mükemmel bir konum.

Ayrıca, karışımın içindeki Güç avuç içlerine sıcak ve yumuşak bir parıltı yayıyordu. Bu ona iyi geldi, tıpkı hasta olduğunda tavuk çorbasının güzel kokması gibi. Şarap kadehini kaldırdı ve temkinli bir yudum aldı. Kaşları yukarı kalktı. "Bunu beklemiyordum," dedi. "Çok lezzetli."

Carling şarabını içti ve düşük göz kapaklarının altından onu izledi. Niniane ani bir karar verdi. Başını geriye attı ve iyileştirici iksiri son damlasına kadar içti.

Güçlü bir parıltı vücudunu doldurdu. Kendisini ağzına kadar zengin altın ışıkla doldurulmuş boş bir kap gibi hissetti.

"Whoa-kay," diye mırıldandı. Başını sandalyesine yasladı. Parmaklarını şarap kadehinin sapının etrafında kilitlemeyi ve kadehin halı kaplı zemine düşmesine izin vermemeyi hatırlamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Bir an sonra parmaklarının açıldığını hissetti ve kadehi elinden kaçırdı. Kafasını dolduran altın ışığın içinden yere bakmaya çalıştı.

Sonra yayılan Güç yan tarafındaki yara üzerinde yoğunlaştı. Vücudunun geri kalanından çekilirken, yarasının etrafındaki bölgenin büyüdüğünü hissedebiliyordu

Daha parlak ve daha sıcak, ta ki zihninde bir iç yıldız gibi parlayana kadar.

Yıldız yanmaya başladı, sanki biri delinmiş yaranın üzerine sıcak bir çamaşır ütüsü koymuş gibi. Acıtıyordu. Çok acıyordu. *Ow ow ow*. Nefes nefese kaldı ve kollarını ortasına doladı. Yırtılan etin kendini bir araya getirdiğini hissedebiliyordu. Böyle bir şeyi hissetmemeniz gerekirdi. Temizleme büyüsünün neden olduğu iç kaşıntıdan bin kat daha kötüydü.

Nefesi kesildi, "Küçük bir uyarı iyi olurdu."

"Beni şaşırttın. İksiri öylece geri atmanı beklemiyordum." Carling'in güzel sesi onun acısına nüfuz etti. "Derin nefes almanın yardımcı olduğunu duymuştum."

Carling'in sesindeki eğlence miydi? Lanet olası Vampir. Niniane derin nefes almayı denerken Carling'e doğru bir bakış fırlattı. Gerçek acıya ne kadar yardımcı olduğunu bilemiyordu ama dikkatini toplamasını sağlamıştı. Sonunda acıdan nefes nefese kaldı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir şeyin ardından, sıcak yıldız sönene kadar söndü. Acı ve yönelim bozukluğu sanki hiç var olmamışlar gibi vücudundan kayıp gitti.

Dikkatle doğruldu ve hafif parmaklarını bandaja bastırdı. Acı yoktu. Gövdesini genişleterek derin bir nefes aldı. Bir sancı bile yoktu. Merakına yenik düşerek gömleğinin altını kaldırdı ve bandajın kenarlarını sıyrarak altına baktı. Geriye kalan tek kan, yaranın üzerindeki -daha doğrusu yaranın olduğu yerdeki- pamuğa bulaşan kandı. Geriye kalan tek şey iki dikişle birlikte küçük gümüşü bir yara iziydi.

"Kasabayı terk et," dedi. Yara izini dürttü. "Tamamen iyileşmiş. Hiç bu kadar güçlü bir iyileştirici iksir duymamıştım."

Carling, "Şaşırmadım," diye cevap verdi, "çünkü onları yapmak için kendimi sık sık karıştırmıyorum."

Niniane ona baktı. "Tamam, bunu tamamen anlıyorum. Çok teşekkür ederim ve gerçekten ciddiym, ama sana da kızgınım çünkü bu çok acıttı."

Vampir bir kaşını kaldırdı. Sesi hâlâ eğleniyor gibi çıkıyordu, "Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağımı umuyorum," dedi.

Sırıttı. "Evet, sanırım ben de bulacağım."

Niniane derin, acısız bir nefes daha aldı. İksir, delinmiş yarayı bir araya getirmekten daha fazlasını yapmıştı. Morluklarını ve çürüklerini de iyileştirmişti. Kendisini saldırıdan önceki gibi hissediyor, canlılık ve sağlık duygusuyla dolup taşıyordu. Carling'in iyileştirici iksiri, Dr. Weylan'ın iyileştirme büyülerinden uzay mekiğinin 1972 model Toyota Celica'dan uzak olduğu kadar uzaktı.

Bakımlı bir Celica'nın hiçbir sorunu olmasa da, yerçekimine meydan okuyup uçamayacağı kesindi.

Zaten yarısını çıkardığı bandaja baktı. Derisi itiraz edince yüzünü buruşturarak bandajın geri kalanını da çıkardı.

Carling'in sarışın hizmetçisi sandalyesinin yanında duruyordu. Niniane irkilerek geri çekilme isteğini kontrol etmeyi başardı. Genç ve güzel görünümlü Vampir'in düşürdüğü bardağı alıp tepsisine yerleştirmesini izledi. Vampir tepsiyi ona doğru uzattı, başını eğerek mırıldandı: "Ekselansları isterse, sargı bezlerinden kurtulmaktan mutluluk duyarım."

Elindeki şeye baktı. Pamuk kanla ıslanmıştı. Carling'le iyi geçiniyor gibi görünse de, dünyanın en güçlü büyücülerinden birinin Vampir görevlisine kanından bir örnek vermek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Hassas bir öksürükle boğazını temizledi ve "Ee." dedi.

Carling şarabını bitirirken, "Elbette Rhoswen bandajları şöminede düzgünce yakacaktır," dedi.

İhtiyatlı davrandığı için özür dileme zahmetine girmedi. "Teşekkür ederim," dedi. Bandajı tepsinin üzerine bıraktı.

Rhoswen dönüp Carling'in kadehini aldı ve tepsiye yerleştirdi, yüz ifadesi mükemmel bir hizmetkârın boş pürüzsüzlüğündeydi. Hem Niniane hem de Carling, Rhoswen'in sargı bezlerini şömineye yerleştirip bir çıra ile yakmasını izlediler. Küçük alevin parlayıp sönmesini sessizce izlediler.

Acı ve uyuşukluktan kurtulan Niniane'in düşünceleri Tiago'ya geri döndü. Tiago onun için endişeleniyor olmalıydı, tabii eğer cinin geldiği yönü takip edebilecek bir yolu yoksa. Tiago'nun bir iz sürücü olarak yetenekleri hakkında hiçbir fikri yoktu, Dragos'un her zaman Tiago'nun yaptığı işte en iyisi olduğuna yemin etmesi dışında. Tiago'nun Carling'in yanında güvende olduğunu zaten biliyor olması mümkündü (ve öyleydi, değil mi?).

Belki de Tiago ondan kurtulduğu için rahatlamıştı. Neden rahatlamasındı ki? Geldiği andan itibaren bütün bu yolculuğu bir baş belası olarak gördüğünü açıkça belirtmişti. Kıvrınma isteğiyle savaşıırken dudağını ısırdı.

Rahatlamış olsun ya da olmasın, bir Wyr nöbetçisinin saplantılı doğasını biliyordu. Onun gözetiminde kaçırılmıştı. Onu geri alana kadar rahat etmeyecekti, bu da demek oluyordu ki-

Kesinlik yerine oturduğunda nefesini içine çekti. Adam onun nerede olduğunu bilmiyordu.

"Eminim Tiago dersini almıştır," dedi Carling'e. Çaba sarf ederek sesini sabit tuttu ve tüm aciliyetten yoksun bıraktı. "Şimdi seninle birlikte olduğumu ve iyi olduğumu bilmesini istiyorum."

Carling'in güzel yüz hatlarında bir çirkinlik gölgesi belirdi. Vampir yumuşak bir sesle, "Neden hizmetçilerimden birini mesajla göndermiyorum?" dedi.

Niniane ona baktı. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, görevlinin söyleyebileceği herhangi bir şeyi dinleyemeyecek kadar dikkati dağınık olabilir. O zaman daha önceki mesajını atladığı için ondan intikamını almaya devam edebilirsin."

"Dikkatim dağıldı," dedi Carling, kara gözleri parlayarak. "Bunu sevdim."

İletilen başka ne olursa olsun, genel olarak belirli bir mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu. Vampir Kraliçe'yi görmezden gelersen kendi kendini tehlikeye atarsın. Carling zorlanmadığı sürece bu konuda geri adım atmayacaktı.

Niniane içini çekti ve açıkça şöyle dedi: "Vazgeç Carling. Sen ve ben şu anda iyi bir ittifak geliştirmek için müthiş bir şansa sahibiz. Karanlık Fae'lerle iyi bir ittifak kurmalıyız uzun zaman oldu. Ama benim ortadan kaybolmamla Tiago'ya eziyet etmekte ısrar edersen ya da başka herhangi bir nedenle ona eziyet etmekte ısrar edersen bu gerçekleşmeyecek."

"Ne kadar ilginç. Kötü huylu, huysuz bir Wyr yüzünden potansiyel bir Nightkind-Karanlık Fae ittifakını tehlikeye atıyorsun."

Niniane bir parmağını sandalyesinin koluna vurdu. Vampir Kraliçe'ye karşı öfkelenmek de akıllıca değildi. Bir süre sonra sesini ölçülü tutarak şöyle dedi: "Tiago'nun ben kaybolduktan sonra beni Chicago'ya kadar takip ettiğini ve hayatımı kurtardığını hatırlatırım. Bu, Wyr'in neredeyse iki yüz yıl boyunca amcam Urien'den bana sığınak ve koruma sağlamasından sonra oldu. Beni ikinizden birini seçmeye zorlama, çünkü kazanamayacaksın."

Carling ona hafif bir gülümseme verdi ve konuyu kabul etti. "Yeterince adil." Yakınlarda bir şey çarptı. Niniane bu kez sığramasını kontrol edemedi.

Koridorda keskin bir bağırış, bir hırıltı ve başka bir gümbürtü duydu. Sanki bir kapı menteşelerinden çarpılmış gibiydi. Vampir başını koridora doğru çevirdi. Carling, "Görünüşe göre Wyr'inizle iletişim kurmak için bir yöntem seçmek tartışmalı bir konu haline geldi," dedi.

TIAGO! Aman Tanrım, hayır. Vampirlere saldıramazdı, yoksa Carling'in içinde bulunduğu ruh haliyle onu pekâlâ öldürtebilirdi.

Niniane sandalyesinden fırladı ve süitin kapısına doğru koştu. Nasıl olduysa Carling hemen yanındaydı, uzun zarif parmakları kapının etrafında kıvrılmıştı

Kulp. Vampirin kapıyı açması sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Niniane açar açmaz açıklıktan içeri süzüldü ve salona daldı.

Dehşet dolu bir bakışla sahnenin zihinsel bir fotoğrafını çekti.

Ağır bir yangın kapısı otuz metre ötedeki duvara yan yatmıştı. Tiago'nun iri cüssesi merdiven boşluğuna açılan açık kapıyı dolduruyordu. Önünde yarım daire şeklinde üç erkek Vampir duruyordu, her birinin elinde güzel ve ölümcül bir silah vardı. Sarışın Vampir Rhoswen kendini Tiago ile sahibesinin arasına yerleştirmişti. Birkaç insan açık kapı aralıklarında duruyordu ve bazılarının silahları vardı. Silahların hepsi Tiago'ya doğrultulmuştu.

Tiago ise bir kâbustan fırlamış gibiydi. Silahları vardı: sırtında bir kılıç, kılıflarında silahlar. Kısmen şekil değiştirmişti, bu da korku ya da öfke gibi bir tür aşırı duyguya kapılmış bir Wyr'in açık bir göstergesiydi. Yüzündeki kemikler yabancıydı, yanlışığa doğru kaymıştı. Göğsü, kolları ve bacakları daha genişti ve kasların olmaması gereken yerlerde kaslarla dalgalanıyordu. Pençeleri güçlü ellerinin ucundaydı.

Niniane salonda belirlediğinde, Tiago'nun karanlık, vahşi yüzü ona döndü.

Gözleri.

Normal obsidyen rengi ve alaycı ifadesi gitmişti. Beyaz bir ateşle parlıyorlardı.

Niniane fısıldadı, "Yaşamalarını istiyorsan adamlarını geri çağır."

"Adamlarım işlerini yapacaklar," dedi Carling.

Vampir büyücü alışlagelmiş neşeli tarafsızlığını kaybetmişti. Bunun yerine Tiago'ya öfke ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakıyordu. Aynı zamanda canlılıkla parılıyordu; teni, gözleri ve saçları her zamankinden daha parlaktı.

Hızlı ve kuşkulu bir bakıştan sonra Niniane, Carling **d e n e n** bu muammayı bir kenara bıraktı. Tekrar tabloya döndü. Havadaki gerginlik, bir çığın **d a ğ d a n** aşağı düşmeden önceki ürpertisi gibi titriyordu. Bir elini uzattı ve koridorun sonundaki canavara doğru yürürken ona gülümsemeye çalıştı.

"Artık her şey yolunda Tiago," dedi. Nazik ve yatıştırıcı olmaya çalıştı. Bunun yerine korktu ve titredi. Kahretsin. Sesine sahte bir inanç duygusu yerleştirmeye çalıştı. "Beni dinle. Her şey yolunda."

Canavarın alev alev yanan bakışları ona sabitlendi. Tiago ona doğru ilerlemeye başladı ve çığ düştü.

Tiago'nun en yakınındaki siyah saçlı Vampir saldırmak için o kadar hızlı hareket etti ki bir bulanıklığa dönüştü. Eğer Niniane insan olsaydı, bunu kaçırabilirdi.

Tiago'nun devasa yumruğu pistonladı. Vampiri yumrukladı, vücudu havaya fırladı ve bir duvara çarptı. Tiago ilerlemeye devam etti.

Diğer iki Vampir saldırdı. Tiago birini yakaladı. Topukları üzerinde döndü ve Vampiri merdiven boşluğuna fırlattı. Üçüncü Vampir, dişleri ve pençeleriyle haince bir hamle yaparak Tiago'nun üzerine atladı. Tiago'nun yüzünde ve boynunda açılan yaralardan kıpkırmızı kan fışkırdı.

Tiago'nun gözlerinden kör edici beyaz bir alev parladı. Yıldırım üçüncü Vampir'in göğsüne isabet ettiğinde salondaki tüm ışıklar patladı. Vampir on beş metre geriye uçtu ve yerde kayarak hareketsiz kaldı. Gök gürültüsü yuvarlanan bir gümbürtüyle patladı. Sanki koridorda bir roketatar ateşlenmiş gibiydi. Bu sırada Tiago durdurulamaz bir juggernaut gibi ona doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Silahları olan insanlar mermi atmaya başladı. Bu tür bir dövüş için çok yavaşlardı. Tiago'nun dikkatini zaten meşgul eden Vampirlere ek olmasalardı,

Niniane onlara top yemi diyebilirdi. Hanımını korumak için geri çekilip

hazır bekleyen Rhoswen de dahil olmak üzere pek çok kişi Tiago'ya karşı duruyordu. Bir de kımıldamayan nesne, yuvanın kral kobrası Carling vardı; o da çatışmayı izliyor ve tüm gücüyle arka planda bekliyordu. Tiago, Carling'e karşı. Eğer bu ikisi kafa kafaya gelseler, birbirleriyle gerçekten dövüşseler,

biri ölene kadar ikisi de durmazdı. İkisi arasında

Chicago'yu yerle bir edebilirler.

Hayır. Hayır.

Terör, bir gün içinde ikinci kez muhakeme yeteneğini biçti. Düşünmedi.

Riskleri ya da olasılıkları hesaplamadı. Harekete geçti.

Kendini ileri attı ve "DUR!" diye bağırdı.

Niniane'nin cüssesi ya da gücü fazla olmayabilirdi ama bir Karanlık Fae olarak kaygan ve hızlıydı. İnsanların hepsinden çok daha hızlıydı. Onu durdurmak için elini uzatan ama çok geç davranan Rhoswen'den de hızlı olduğu kesindi.

Onun çılgılığı üzerine Tiago yere düşen Vampir'den uzaklaştı. Kollarını açarak ona doğru sıçradı, kendisini yakalayacağına dair körü körüne güveniyordu. O korkunç vahşi yüzün bulanık bir görüntüsünü ve şaşkınlıktan donup kalmış gözlerdeki beyaz parıltıyı yakaladı. Adam onu havada kaptı ve vücudunu onunkiyle diğerlerinin arasına yerleştirmek için döndü. Yüzünü göğsüne bastırırken muazzam bir eli başının arkasını örttü.

Kız, daha önceki öfke patlamasından dolayı hâlâ ıslak olan gömleğini avuçladı. Adamın göğsündeki vahşi motor kızın yanağına çarptı. Ağır kaslı kolları onu sıkıca sardı. Onu duvara doğru itti ve başının üstünü kendi başıyla örttü.

Onu korumak için dövüşme yeteneğini feda etti.

Düşünmek için zamanı vardı, hayır, demek istediğim bu değildi. Bu tek taraflı bir silahsızlanma.

Onu öldürecekler.

Çığlık atmak için ağzını açtı.

Sonra kral kobra, dünyanın en güzel ve en ölümcül seslerinden biriyle, Güç dolu sessiz ve yabancı bir kelime söyledi.

Her şey durdu.

SEKİZ

Yakındaki kırık **bir** aydınlatma armatüründen belli belirsiz bir vızıltı geliyordu. Bunun dışında salon tam bir sessizlikle doluydu.

Bir an için tüm dünya hareketsiz kalmış gibiydi. Niniane yüzünü Tiago'nun geniş göğsünün sıcaklığına bastırdı. Kalp atışlarının güçlü ritmine odaklandı. Tiago nefes alırken kaburgalarının genişlediğini hissetti.

Sonra onu serbest bıraktı. Kılıcını ve silahlarından birini çekti. Adam arkasını dönerken kadın ikinci silahını kılıfından çıkardı. Onu almasına izin verdi. Ona telepatik olarak "*Arkamda kal*" diye emretti.

Ve onun gözleri önünde vurulup parçalanmasına izin mi versin?

Oh phooey! diye bağırdı. Onun yanında durmak için arkasından atladı. Bu ona öfkeli bir hırıltı kazandırdı.

Carling beş adım kadar önlerinde duruyordu.

Havada alçıpan tozları uçuşuyordu. Bu garip sahneye puslu bir rüya havası katıyordu. Rhoswen salonun ortasında kıpırdamadan duruyordu. Tiago'ya ilk saldıran Vampir, duvara çarptığı delikten sürünerek geri dönme sürecinde donup kalmıştı. Bir başka Vampir yerde yığılmış yatıyordu, göğsü simsiyah yanıyordu. Üçüncü erkek Vampir merdiven boşluğundan çıkmamıştı. Koridorda sekiz insan vardı ve her biri Carling'in Gücü tarafından sabit tutulmuştu.

Beş silah hâlâ Tiago'nun birkaç dakika önce durduğu yere doğrultulmuştu. Bir elinin tersiyle onu hafifçe dürttü ve birkaç adım solda durana kadar onunla birlikte yana doğru hareket etti.

Carling onların koridorda gevşek adımlarla ilerleyişini yansıtıyordu, elleri yanlarında rahattı, çıplak ayaklı ve Chanel takım elbiseli zarif ve barbar bir kadındı. Tiago'ya başını eğerek baktı, koyu badem şeklindeki güzel gözleri ilgiyle parlıyordu. Daha önceki öfkesi ve ona eşlik eden zalimlik görüntüsü sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Ve Niniane şaşkın bir kızgınlıkla Carling'in her zamankinden daha da ışıltılı görüldüğünü fark etti.

"Onun için kendini feda ederdin," dedi Carling. "İlginç."

Niniane gözlerini devirdi. Carling çok tuhaftı. Yaşlı Vampir'i neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Onun yerine endişeli dikkatini Tiago'ya yöneltti.

Yüzündeki yaralar çoktan iyileşmeye başlamıştı. Artık değişimin ortasında yakalanmış o korkunç Wyr değildi. Kemikleri daha tanıdık bir şekle bürünmüş ve gözlerini ele geçiren korkunç sıcak beyaz alev yeniden kararmıştı. Ama siyah bakışlarının arkasında hâlâ şimşekler çakıyor, kollarındaki kaslar kaskatı kesiliyor ve Gücü jilet gibi keskinleşerek savaşa hazır hale geliyordu.

Carling'le konuşmaya karşı kükreyen bir ilgisizlik sergiledi. Niniane'nin kafasının içinde şöyle dedi: *Merdiven boşluğuna doğru ilerlemeni istiyorum. Adamları durağanlıktayken bunu şimdi yap.*

Yavaş ve derin bir nefes aldı ve omuz kılıfından çıkardığı devasa silaha temkinli bir bakış attı. Bu büyük çaplı bir .50 Magnum Desert Eagle'dı. Muhtemelen Tiago'nun elinin genişliğine oldukça rahat sığıyordu. Onun çok daha küçük olan kabzasında gerçekten de bir el topu gibi görünüyor ve öyle hissediliyordu. Daha önce de büyük çaplı tabancalarla ateş etmişti. Kendini bir şeye yaslamadığı sürece onu hep kış üstü yere düşürürlerdi. Silahın emniyetini buldu ve açtı.

Carling'e şöyle dedi: "Bu karmaşayı sen yarattın. Düzeltmek için ne yapacaksın?"

"Ne, gerçekten." Carling bir kaşını kaldırdı, başını yana çevirdi ve "Rhoswen, silahların ateş almadığından emin ol," dedi.

Sarışın Vampir sanki zaman içinde hiç donmamış gibi akıcı bir şekilde hareket etti. Koridorda bir insandan diğerine geçerek silahlarını aldı, sarjörlerini çıkardı ve yere bıraktı.

Niniane dikkatini Tiago'dan hiç ayırmadı. Tiago başını eğip ona kışkırtıcı bir bakış attığında çoktan hazırды. Wyr saldırganlığının klasik bir işareti olarak dişlerini ona doğru gösterdi. Elini onun ön koluna koydu. Adamın vücudundan canlı bir tel gibi geçen gerilim akımını hissedebiliyordu.

Adam inanılmazdı. Dış görünüşü yeterince korkutucuydu. İçindeki Güç, öfkesinin belirsiz tasmaıyla zar zor kontrol altında tutuluyordu. Öfkesine yenik düştüğünde şimşegi çağırdığını duymuştu. Yıldırımın onun içinde olduğunu fark etmemişti. Onun içinde gizlenmiş, görünmeyen uçsuz bucaksız manzaraya en ufak bir bakış atmış gibi hissediyordu.

Tehlikeli yüzünde ham duygular titreşti ve kalbi eridi.

Biliyorum, zor olduğu için üzgünüm, diye fısıldadı usulca kafasının içinde. Ön kolunun sıcak tenini hafif bir dokunuşla okşadı, sonra silahını kolunun altındaki kılıfına geri soktu. *Bana söyleneni yine yapmadım. Ama*

Tiago, benim bir hükümdar olmam gerekiyor. Emir alamam ve öylece kaçamam.

Eğer ona dokunmasaydı, soluğundaki hafif hırıltıyı fark etmeyebilirdi. Kalbi daha da eridi.

Carling başka bir yabancı kelime daha söyledi. Gücü doğal olmayan durgunlukta titreşti. Koridorun aşağısında insanlar şaşkınlıkla sarsıldılar ve kendilerini silahsızlanmış bulduklarında lanet okudular. Tiago'nun merdiven boşluğuna fırlattığı Vampir koridora geri döndü ve yavaşlayarak durdu, bakışları metresine kilitlenmişti. Yıldırım çarpmış Vampir, hızla iyileşmeye devam ederken seğirdi ve inledi.

Niniane'in arkasından vahşi bir hırıltı duyuldu. Bu ses duvardaki delikten tırmanan Vampir'den geliyordu. Parlayan kırmızı gözleri Tiago'ya odaklanmış, uzun dişleri şişmişti. Tiago tehdidi karşılamak için yer değiştirirken bir eliyle Niniane'i arkasına aldı.

Carling uyarırcasına, "Cowan, dur." dedi.

Vampir bir tıslamayla Tiago'ya doğru atıldı. Tiago savunma pozisyonuna geçti, kılıcı en garde tutuyordu.

Carling bulanıklaştı. Vampiri ensesinden yakaladı. Güzel yüzü kış soğuşundaydı, kara gözleri buzdan ikiz parçalardı. Niniane'in takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle Carling Vampir'in kafasını vücudundan ayırdı. Vampir'in bedeni yere düştü. Carling ellerinin arasında tuttuğu yüze baktı. Vampir'in ağzı sanki bir şey söyleyecek, hayatı için yalvaracak ya da çılgılık atacakmış gibi çalışıyordu. Sonra kafası ve vücudu toza dönüştü. Carling parmaklarını birbirine sürttü. "Her zaman çok aceleci bir çocuktu," diye mırıldandı.

Niniane, eskiden düşünen, muhakeme eden bir yaratık olan yerdeki küçük toz yığına baktı. Parmaklarını ağzına götürdü. Tiago kımıldadı, kendi silahını kılıfına soktu, ağır kolunu Niniane'nin omuzlarına doladı ve onu yanına çekti. Ona yaslandı, başını göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı. Onun içindeki o gizli ülkeye sürünerek girmek istiyordu.

Merdiven boşluğundan gelen bir ses onu sıçrattı. Tiago'nun gömleğine doğru boğuk bir ses çıkardı ve Tiago ona daha sıkı sarıldı.

Karanlık Fae Komutanı Arethus, Hughes ve birkaç otel güvenlik görevlisiyle birlikte merdiven boşluğunun kapısında duruyordu. Koridordaki enkaza, Niniane ve Tiago'ya ve Carling'e baktılar.

Niniane boğazını temizledi. Kendini sakın bir sesle konuşmaya zorladı: "Artık her şey yolunda. Scott, bu onarımın faturası Yaşlılar Mahkemesine gitmeli." Eğer ihtiyar heyetinin bu konuda bir sorunu varsa, bunu Carling' le görüşebilirlerdi. Yaşlı politikaları mimarlık ve genel nüfus için zor olma eğilimindeydi. Niniane Carling'e baktı ve sessizce inkar etmesi için ona meydan okudu. Carling'in burun deliklerinden biri kıvrıldı ama gerçek bir saldırı başlatan Vampirleri olduğu için sessiz kaldı.

Hughes başını salladı ve merdiven boşluğuna geri döndü. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

Niniane'in bakışları Karanlık Fae Komutanı'nın sert bakışlarıyla buluştu. Arethusa çoğu Karanlık Fae'ye özgü uzun boylu, zayıf bir yapıya sahipti ama zayıflığı ona söğüt gibi bir görünüm vermek yerine, panter gibi bir zarafet veren uzun kaslarla sarılmıştı. Siyah saçları ensesinde sıkıca toplanmıştı ve Tiago'nun Niniane'nin omuzlarına doladığı koluna bakarken iri gri gözleri ve köşeli yüzü kınayan bir soğuklukta idi.

Komutan, "Ait olmadığın yere burnunu sokuyorsun, nöbetçi. Karanlık Fae varisini hemen serbest bırak ya da sonuçlarına katlan."

Niniane'nin öfkesi taşı. Doğruldu ve ellerini yumruk yaparak Tiago'dan uzaklaştı. "Bu kadarı yeterli Komutan," diye tersledi. Arethusa'nın bakışları onun yüzüne kaydı. "Lütfen Şansölye Aubrey ve Yargıç Kellen'a iki saat içinde Konsey Üyesi Severan'la birlikte Karanlık Fae'lerle çatı katında buluşacağımı bildirin."

"Ekselansları-" diye başladı Arethusa, bakışları sertleşmişti.

Niniane dişlerinin arasından, "İyi bir hafta geçirmiyorum Komutan. Şu anda sabrımı denemek iyi bir fikir değil çünkü şu anda hiç sabrım yok. Hepsi bu kadar."

Bakışları önce Tiago'ya, sonra da ince bir kaşını kaldıran Carling'e kayarken, Kara Fae Komutan'ın ağzı gerildi. Bir süre sonra Arethusa başıyla onayladı ve kapı aralığından geri çekildi.

Niniane nefes alış verişini kontrol altına almaya odaklandı. Havada dans eden bir alçıpan tozu zerresine odaklandı. Homurdandı, "Şimdi düş alacağım. Gerçek kıyafetler giyeceğim ve sakınleşeceğim. Bu katta bununla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Kimse cevap vermedi. Peki, tamam. Bunu hayır olarak kabul etti. Kendi kendine başını salladı ve merdiven boşluğuna yöneldi.

Tiago olan tasmalı şimşek onu gölgeliyordu. Tam kapı aralığına adımını atmıştı ki Tiago, "Sadece bir şey." dedi.

Sesinin zengin ve güçlü tınısı onu şoke etti. Ortaya çıktığından beri yüksek sesle konuşmadığını fark etti. Döndü.

Adam kapı aralığında, Carling'in karşısında duruyordu. Geniş omuzları boşluğu dolduruyordu. Niniane onun profilinin ana hatlarını görebiliyordu. Yüzünün düzlemleri ve açıları tırtıklıydı. Kılıcını kınına sokmamıştı. Kılıcın ucunu çıplak bir tehditle Carling'e doğrulttuğunda Niniane'nin ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Carling'in adamlarının her biri ona doğru bir adım attı.

"Eğer onu bir daha tehlikeye atacak bir şey yaparsan, dünyanı yakarım," dedi. Sesinde şimşekler çakıyordu.

Carling'in gözleri parladı. Ona gülümsedi ve usulca, "Deneyebilirsin," dedi.

Tiago'nun vahşi saldırganlığı. Carling'in sinsi ölümcüllüğü. Çok korkutucuydu.

Niniane ikisine de, "Oh, Tanrı aşkına!" diye bağırdı. Onları kendi hallerine bıraktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Ölüm arkasından sinsice yaklaşıyordu. Onu duyamıyordu ama orada olduğunu biliyordu. Bir daha arkasını dönmeyecekti. Ona gerçekten ne kadar korktuğunu gösterme zevkini tattırmayacaktı.

Bir alt kata ulaştı. Merdiven boşluğunun kapısı, o yaklaşırken kenara çekilen iki üniformalı polis tarafından korunuyordu. Elinin tersiyle kapıyı kırarak açtı ve hışımla koridordan aşağı indi. Dün gece hasta olduğu için kaldıkları süitin numarasını fark edememişti ama bulması çok kolaydı. Biri erkek, diğeri kumral, sırık gibi bir kadın olan bir çift muhafızın hazır olda beklediği tek kapıydı bu. Onun ortaya çıkışıyla yüzlerinde beliren parlak gülümseme kayboldu ve arkasından gelenlere baktıklarında solgunlaştılar.

Süitin kapısının önünde durdu ve anahtar kartı o l m a d ı ğ ı için kapıya ters ters baktı. Kumral kadın kapıyı onun için açtı. Konuşmak için kendine güvenemeyen Niniane, içeri girmeden önce kadına başıyla onay verdi.

Sonra süitin oturma odasına ulaştı ve durdu. O kaçırıldığı sırada biri temizlik yapmaya gelmişti. Kahvaltı tabakları kaldırılmıştı. Masa cila ve taze bir buket çiçekle parlıyordu. Sehpada silah parçaları yoktu, Tiago'nun kanvas çantası bir duvara yaslanmıştı. Diğer odadaki yatağının köşesini görebiliyordu. Düzgünce yapılmıştı. İkinci yatak odasının kapısı kapalıydı. Oturma odasının ağır perdeleri çekilmişti ve dışarıda parlak, güneşli bir Chicago günü vardı. Gök mavisi gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla süslenmişti.

Yönünü kaybetme duygusuyla mücadele ederken yumruklarını şakaklarına bastırdı. Dışarıda, çılgın insanlarla dolu bu otelin dışında, güneşin altında her şey çok normal görünüyordu. Tiago odaya girip nihayet kılıcını kınına soktuğunda döndü. Kının kayışını çözdü ve masanın üzerine koydu. Sonra omuz kılıflarından birini çıkardı ve onu da masanın üzerine koydu.

İfadesini tüketen felaket sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Yüzü pürüzsüz bir boşluğa dönüşmüştü.

Şimdiden sakinleşmiş miydi? Bunu nasıl yapmıştı? Sakinleşmemişti, en ufak bir şekilde bile.

Sonra ona baktı.

Hayır. Hiç de sakin değildi. İçindeki tufan hâlâ devam ediyordu.

Nefes alış veriş i düzensizleşti ve ağzı titredi. İçindeki kırılğan bir şey çözüldü ve kollarını ona açmasına neden oldu. Tek bir kalp atışı boyunca sessizlik içinde ona yalvardı. Lütfen bunu reddetme. Bana sırtını dönme.

Tiago bir hamleyle ona doğru kısa bir mesafe kat etti. Onu yakaladı. Kollarını adamın boynuna doladı ve adam onu havasını kesmekle tehdit eden bir kavrayışla tutarken, kadın ona sıkıca sarıldı. Adamın koyu renkli baş ı eğildi ve yüzünü kadının boynunun kıvrımlarına gömdü.

Bir eliyle baş ını kavradı, kısa saçlarını okşadı ve ona mırıldandı. Ne söylediğine pek dikkat etmedi. Kelimelerin bir önemi yoktu. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben de korkmuştum. Çok korkmuştum. Peşimden geldiğin için teşekkür ederim. Beni bulduğun için çok teşekkür ederim."

Yere çöktü ve topuklarının üzerine oturdu, kucağına oturana kadar onu da kendisiyle birlikte aşağı indirdi. Onu salladı, çaresizce odaklanarak onun tüm şehvetli kanıtlarının, vücudunun ağırlığının ve zarif, narin kemiklerinin şeklinin, ona tutunduğu kadar sıkı tutunan kollarının, o küçük, nazik parmakların dokunuşunun tadını çıkardı.

Niniane ortadan kaybolduğunda, daha önce hiç gitmediği bir yere g i t m i ş t i .

Paniğ e kapılmış ı tı .

Saniyeler içinde silahlarını yeniden topladı. Cameron'a haber verdi, böylece Cameron polisi harekete geçirebilecek ve yatak odasındaki Güç tamamen dağılmadan önce analiz etmesi için bir adli tıp cadısı çağırabilecekti. New York'u aradı. Sonra silahlarını ve kılıcını kuşandı ve tamamen durdu,

Çünkü Niniane'i ele geçiren enerji girdabında onu nasıl takip edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ortadan kaybolmuştu. Öylece gitmişti. Bunun dehşeti, yanlışlığı, içinde başka her şeyi emen bir kara delik açmıştı -her türlü ahlak duygusu, perspektif ya da ahlaki merhamet- geride kalan, yoluna çıkan herkesi ya da her şeyi vahşileştirecek uluyan bir canavar olana kadar hepsi yok olmuştu.

Çaresizlik onu Carling'in katına kadar sürüklemiş, bu da tamamen aptalca bir şansa dönüşmüştü. Becerikli ya da zeki değildi. Carling'den Niniane'i bulmasına yardım etmesini istemeye gitti. Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya hazırды. Yalvarmaya hazırды. Sonra olmaması gereken bir yerde Niniane'in narin kokusunu aldı ve canavar onu tüketti.

Eğer Niniane tekrar tehlike altına girerse, Carling'in dünyasını yakıp yıkmaktan daha fazlasını yapabiliirdi. O doğası gereği bir yok ediciydi. Wyr savaş lordu olarak, bu şiddeti kontrollü, hedefe yönelik yollarla yönlendirebilir ve büyük ölçüde fayda sağlayabiliirdi.

İçindeki canavar ise tamamen farklı bir konuydu. Serbest bırakıldığında, toptan katliama girişebilirdi.

Ve canavar bunu umursamazdı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. Kimi rahatlatmaya çalıştığını kendisi bile bilmiyordu, kendisini mi yoksa onu mu? Dudakları kızın kırılgan teninde gezindi. "Artık her şey yolunda."

Başını salladı, yanağını onunkine bastırdı. Adamın kalp atışları göğüs kemiğine çarpıyordu. Adam onun iki katından daha büyüktü. Bir geyik kadar büyüktü ve ona sarıldığında tam olarak doğru boyutta olduğunu hissetti. Evindeymiş gibi hissettiriyordu.

Başım çok büyük belada.

Dondu kaldı. Bir dakika. Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Ne demek istiyorsun?" Tiago söyledi. Kocaman ellerini kızın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Başın ne tür bir belada? Ne oldu?"

"Olanlar benim suçum değil," diye burnunu çekti. "Sadece söylüyorum."

Adam başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Çiğ ve yaralı bakışları gözlerinden tam olarak ayrılmamıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. İşaret parmağını kaşlarının arasındaki derin çizgiye götürdü ve düzeltmeye çalıştı. Dudaklarını onun avucuna bastırdı. Bu değiş tokuş onun dikkatini dağıtmak için hiçbir şey yapmadı.

başka şeylerden. "Nasıl ortadan kayboldun ve neden Carling'in Gücü gibi hissediyor ve kokuyorsun?" dedi.

"Aslında," diye mırıldandı, "onun bana **y a p t ı k l a r ı n d a n** çok, sana yaptıkları önemli. Ona borçlu olan bir Cini var. Ona üç iyilik borcu var ya da vardı, şimdi ikiye düştü. Beni yatak odasından süitine taşıdı. Bunun sana bir ders vermek için olduğunu söyledi."

Adam homurdandı, derin bir gümbürtü kadının bedenini titretti. "O deli orospu sana ne yaptı?"

"Şşş, unutma artık her şey yolunda," diye mırıldandı. Yüzünü iki eliyle kavradı ve gözlerini aradı. Obsidyen rengindeydiler ve gözlerinde beyaz bir ışıltı yoktu. Onun zayıf yanaklarını okşadı. Çok gururlu bir adamdı ve çıplak elleriyle gökdelenleri yıkacak ya da ulusları parçalayacak gibi görünmediği zamanlarda çok yakışıklıydı. "Beni iyileştirdi ve biraz konuştuk. Hepsi bu kadar."

Gözleri kısıldı. "Seni iyileştirdi," dedi.

Kadın gözlerini kocaman açtı. "Tamamen, Tiago. Bu inanılmaz bir şey. Kendin gör." Geri çekildi, böylece salon takımının üstünü kaldırıp ona gümüşü yara izini gösterebildi. "Orospu çocuğu gibi de acıdı. İçimde bir araya geldiğini hissedebiliyordum."

Tiago küçük yara izine dokundu. Kör nasırlı parmaklarının fırçası tüy kadar hafifti. "Artık acımıyor mu?"

"Hem de hiç. Saldırıdan önceki gibi hissediyorum." Minik dikişleri parmakladı. Solgun teninde yavru örümceklere benziyorlardı. Aslında *ıyy*.

Kaşlarını çattı. "Bunların çıkması gerekiyor."

Daha sonra çıkarabileceğini söylemek için ağzını açmıştı ki, adam onu kucağına aldı ve bir ev kedisini taşır gibi zahmetsizce bir koltuğa yatırdı. Spor çantasını açtı, bir tuvalet seti çıkardı ve küçük bir makas seti çıkardı. Sonra onun önünde diz çöktü. Kadın kıpırdandı.

Ona gülümsedi, her zamanki alaycı yüz buruşturması yerine gerçek bir gülümseme, gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve yüz hatlarının yakışıklılığını ortaya çıkaran türden bir gülümseme. "Kıpırdamadan otur, peri," diye emretti üstünü yukarı iterken. Kadın dizlerini birbirine bastırdı ve adamın dediğini yapmaya çalışırken sağa doğru eğildi.

Kesildiğinden emin olmak için iyice eğildi. Öldürme konusunda çok yetenekli olan devasa elleri, kızın teninde gezinirken son derece nazikti. Kadın

geniş omuzlarına ve koyu renk eğik başına baktı ve parmaklarını sandalyenin kollarına geçirdi, midesi bir uyarılma kıpırtısına karşı sıkıştı.

Gülümsemesi derinleşti. Bunu hissedebiliyordu, biliyordu. Feromonlarındaki değişimin kokusunu alabiliyordu. Kan yanaklarını ısıttı. Adamın iri ve güçlü bedeni bacaklarına bastırırken kendini açıkta ve koltukta sıkışmış hissediyordu ama onu itmek de istemiyordu. Adam dikişi kesti ve ona "İşte çekiş geliyor" dedi.

Kadın başıyla onayladı ve adam dikişi çekti. Adam, başparmağının ucuyla masaj yaparak, oldukça gereksiz olduğunu düşündüğü bölgeyi yatıştırdı. Sonra ikinci dikişi almak için tekrar eğildi.

Kadın onun hareket etmesini, kendisinden uzaklaşmasını bekledi ama adam hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine başını eğdi ve yarasına baktı. Normalde agresif olan yüz ifadesine alışılmadık bir şey yerleşmişti. Bu, içinde saklı olan ve ortaya çıkan manzaraya bir pencere açan sessiz bir düşüncelilikti - acı.

Alnı kırıştı. Öfkeli, sinirli, kaba, korumacı ve alaycı, tehlikede rahatlatıcı, ateş altında sakin ve pişmanlık duymayan, saldırgan bir antisosyaldi. Tek kelimeyle fethedilemez bir ruhtu. Onu acı içinde ya da sıkıntılı düşünmek canını yakıyordu. Elini onun göğüs kafesini kaplayan elinin üzerine koydu.

Sonra adamın yaptığı şey onu ayak parmaklarına kadar şok etti, çünkü adam eğilip dudaklarını yara izine bastırdı. İçinin derinliklerinde bir titreme başladı. Adam doğruldu ve topuklarının üzerinde geriye doğru otururken bu sarsıntı yayıldı ve onu iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çökertti. Kollarını adamın boynuna doladı ve ona sarıldı, sanki dünyadaki tek sağlam şey oymuş gibi titriyor ve ona yapışıyordu.

Ve korkuyordu. Bunun doğru olabileceğinden çok korkuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. O sert ve zengin sesi kısılmış, sessiz bir mırıltıya dönüşmüştü. Ona sıkıca sarıldı ve salladı. "Artık her şeyin daha iyi olduğunu sanıyordum."

Konuşabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Beni dinle," dedi. Geri çekildi, onu omuzlarından yakaladı ve sarsmaya çalıştı. Bu bir Mack kamyonunu sarsmaya çalışmak gibiydi: açıkça imkânsızdı. "Lütfen benimle tartışma, tehdit etme, duruşunu bozma ya da konuyu saptırma. Sadece beni *dinle*, Tiago."

Kaşlarını çattı. "Dinliyorum."

"Carling senden nefret ediyor. Bunu anlamıyorum ya da nedenini bilmiyorum. O da söylemedi. Belki sen biliyorsundur?" Kadın durakladı ve adam omuz silkti, ifadesi boştu. "Tamam, nedenini şimdilik bir kenara bırakalım. Ama o biliyor. Senden nefret ediyor. Senden nefret ediyor."

onunla konuştuğumda gördüm. Bence seni öldürmek için bir bahane bulmayı çok isterdi."

Kaşları kalktı. "Deneyebilir," dedi.

Ona bir tokat atmak istiyordu ama sorun şu ki Tiago'nun onun tavrını tavır olarak gördüğünü sanmıyordu. "Evet," dedi vurgulayarak. "Paçayı kurtarabileceğini düşünürse deneyebilir ama Dragos'a düşman olmak istemediğine eminim."

Adam güldü. "Evet, bundan oldukça eminim."

Sertleşmiş parmağını onun burnunun altına soktu. "Gülme," diye emretti. "Bu gülünecek bir mesele değil."

Yüzü düzeldi ama gülümsemesi gözlerinde tembel bir hayalet olarak kaldı. "Evet, senin patronluğun," dedi. Kız geri çekmeden parmağını yakaladı ve ucundan öptü. "Tartışmak, tehdit etmek, tavır takınmak, saptırmak ya da gülmek yok."

"Beni ciddiye almıyorsun." Gözleri yandı ve göğsüne kurşuni bir kaya parçası yerleşti. Aşağı baktı.

Adamın büyük elleri omuzlarına yerleşti. "Hey," dedi. Sessiz sesindeki kahkaha kaybolmuştu. "Bana bak."

Kadın reddetti. Adam başını eğerek onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. Kadın başını daha da eğdi.

İçini çekti ve yanağını başının üstüne yasladı, çünkü uzanmasına izin verdiği tek şey oydu. "Faerie, özür dilerim. Seni ciddiye alıyorum, yemin ederim."

Geri çekildi ve ayılmış olan bakışlarıyla karşılaştı. Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri çok sıkı hissediliyordu. Sert dudaklarının arasından, "Carling beni gerçekten korkuttu, Tiago. Kendi iyiliğim için değil, senin iyiliğin için. O güçlü, tehlikeli ve her ne sebeple olursa olsun, elinden gelse seni öldürecek. Sanırım onu daha önce denemekten alıkoyan sadece iki şey vardı. Biri Dragos'tu. Diğeri de benimle ittifak kurmak istemesi. Bunlar bana oldukça zayıf korumalar gibi geliyor."

Başparmağının ucuyla onun yanağını okşadı. Kızın yüzündeki korkuyu ve neredeyse kalbinin durmasına neden olacak şekilde kendisine doğru yaptığı o intihara meyilli atılımı düşündü. Böylesine çılgınca bir risk aldığı için ona öfke duyma dürtüsü içinde fırtınalar kopardı ama kız hâlâ çok solgun görünüyordu ve başından çok şey geçmişti. Fırtınayı geri püskürttü.

"Anlıyorum," dedi. "Önceden uyarılmış olan önceden silahlanmış olur. Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Kadının o kocaman gri gözleri adamın yüzünü taradı. "Gereksiz yere riske girme," dedi. "Onu tehdit etme."

O muhteşem gözlerde boğulabilirdi. Belki de çoktan boğulmuştu. Belki de ölüm böyle bir şeydi, bu güzel işkence edici duygu. Onu kolunun üzerine alıncaya kadar arkaya yatırdı. Boynundaki güzel, kırılgan beyaz çiçek sapını okşadı.

"Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," dedi. Boynunun dibinde çırpınan nabzına dudaklarını bastırmak için eğildi. Yalan söyleyecek, aldatacak, çalacak, öldürecekti. Yeminleri bozacak, dostlukları bırakacak, sorumlulukları terk edecekti. Savaşları başlatır ya da bitirirdi. "Ne yapmam gerekiyorsa."

Küçük yumruklarını onun gömleğinde düğümledi. Bunu yapmasına bayılıyordu. Bu hareketin ne kadar sahiplenici olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Nedense fark etmediğini düşündü. "Lanet olsun Tiago," diye fısıldadı. "Gereksiz riskler almayacaksın."

"Unutuyorsun aşkım," dedi Tiago yumuşak bir sesle. O bir savaş tanrısıydı, öfkeye ve şiddete çabuk kapılırdı. Naziklik sadece onun varlığında çiçek açan bir egzotizmdi. "Ben de emir almam."

Aşkım. Bunu gerçekten kastetmiş olamaz. Ciddi olabilir miydi? Bu sadece bir sevgi sözcüğüydü. . .

Sonra Tiago ağzıyla boynunu okşadı ve Niniane şok olmuş bir şehvetle kendini kaybetti.

Sabit bir referans noktası ararken içgüdüsel olarak esnedi. Ayakları yerdeydi ama adam onu o kadar geriye doğru eğmişti ki, tüm ağırlığını arkasındaki koltuğun koltuğuna dayadığı bir koluyla destekliyordu. Boynuna sokuldu, sonra da hassas deriden küçük bir parçayı dişlerinin arasına alıp emdi. Ortaya çıkan zevk öylesine deliciydi ki gövdesinden aşağıya doğru yayıldı ve bacaklarının arasındaki yumuşak, savunmasız ette yoğunlaştı. Vücudunda şimşekler çaktıran, sinirlerini canlı bir tel gibi zıplatan, çok uzun zamandır hissetmediği tensel dürtüleri uyandıran ve daha önce hiç hissetmediği duyguları harekete geçiren bir ustaydı.

Geniş omuzlarını kavradı ve o tek bir noktayı şefkatle emerken gözlerini tavana dikti. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Zamanları yoktu ve bu onun suçuydu. Carling ve Karanlık Fae delegasyonu ile iki saat içinde bir toplantı yapmak için çağrı yaptığı anda bundan sonra olacakların gündemini belirlemişti.

Bu da bir süre önce olmuştu. Bu da toplantının şu andan itibaren iki saat eksiği olduğu anlamına geliyordu. Ve tanıdığı en seksi adam çenesini yalayıp kulağını kemirirken asla hesaplama ya da zaman tahmini yapmaya çalışmamalıydı, çünkü hesaplama konusunda hiç bu kadar güçlü olmamıştı ve adam onu tamamen mahvetmişti. Tamamen.

Bir şekilde elleri başının arkasına uzandı, parmakları saçlarını okşuyor, kısa, ipeksi siyah uzunlukta tıraş edilmiş kıvrımları körü körüne takip ediyordu. Adamın dişleri hassas kulak memesini büyük bir özenle ısırırken nefesi kesildi ve adama doğru eğildi.

Onun için gelmişti. Her şeyin yoluna gireceğine söz vermişti, onun için gelmişti ve çok seksi görünüyordu. Hayır, canavar gibi. Hayır, seksi. Oh lanet olsun.

"Başım büyük belada," diye inledi. Şimdi başım büyük, büyük belada.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Her şey yolunda. Güvendesin, biz bir şey yapmıyoruz. Başın belada değil."

"Tiago," diye fısıldadı. Dudakları ve kalçaları titriyordu. Nefes almaya çalıştı.

Adam onun üzerinde yükseldi, gün ışığını gölgede bırakan muazzam karanlık bir adam. "Tanrım, çok güzelsin," diye nefes aldı titreyen ağzına karşı. "Seni yiyip bitirebilirim. Her yerini yemek istiyorum. Seni bütün gün yemek istiyorum. Ama o toplantıyı yapmamız gerektiğini biliyorum."

Ne buluşması?

Ağzı ona yapıştı ve bacakları da yapışmak istedi. Adamın belini sarmak ve onu kalçalarının arasındaki ağrıyan boş beşikle aynı hizaya getirmek istiyorlardı. Tırnaklarını adamın güçlü kordonlu boynunun arkasına geçirdi ve adam nemli, sıcak nefesini dudaklarında patlatan sarsılmış bir kahkahayla ona doğru eğildi.

Ağzını geri çekti ve soluk soluğa, "Yeniden planla." dedi.

Kadın gözlerini kırıştırdı ve şaşkın, odaklanmamış bakışlarla ona baktı.

"Ne?" "Lanet toplantıyı yarın için yeniden planlayın," diye

h o m u r d a n d ı . Göz ucuyla baktı

küçük kıvrımlı vücudundan aşağı. Taş gibi sertleşmişti ve onu istemekten acı çekiyordu. "Gelecek hafta için," diye düzeltti.

Anılarım canlandı. Toplantı! İki saat sonra olması gerekiyordu ama hâlâ duş almamış ya da sokak kıyafetlerini giymemişti ve kesinlikle sakinleşmemişti. İçinden inleme ile hıçkırık arası bir ses çıktı.

Elini bacaklarının arasına koydu ve avucunun topuğunu boş bir ağıyla zonklayan kısmına bastırdı. "Bunu daha iyi hale getirebilirim," diye fısıldadı.

Kadının bedeni onun sesindeki karanlık vaatle titredi. Her şeyi çok daha iyi yapabilirdi. Lezzetli hale getirebilirdi ama bu süreçte aklından geriye kalanları da yok edecekti ve Carling ile Karanlık Fae'ye karşı koyabilmek için düşüncesinin berrak ve keskin olması gerekiyordu.

Onun kalın bileğini kavradı ve nefesi kesildi, "Hayır, Tiago. Bu şekilde olmaz."

Adam inledi ve gözleri sımsıkı kapalı, onun bedeninin üzerine eğilirken kaskatı kesildi. Yüzünün sert ve karanlık çizgilerine baktı ve dilini ısırarak istedi, geri almak istedi, ona pençe atmak ve sahip olduğu her şeyi kendisine vermesini talep etmek istedi. Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde sallanıyordu.

Gözlerini açtı ve ona baktı. O obsidyen bakışlarda şiddet ve duygusallık iç içeydi, öyle ki bir an için kontrolü kaybedenin kendisi olduğunu düşündü ve çoktan uçurumun kenarına gelmiş olan bir yanı şiddetle sevindi.

Sonra dudaklarını son derece nazik bir şekilde kızın alnına bastırdı. "Hayır," dedi sesi boğuklaşarak. "Bu şekilde olmaz."

Kadın kendi fermanına itiraz edemeden, adam topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. İlk başta bacakları onu destekleyemeyecek kadar titriyordu. Kollarını adamın uzun, zayıf beline doladı ve ona yaslandı. Adam kızın nemli alnındaki saçları okşarken birlikte sessizce durdular ve bir an için kız, adam elinden kayıp gitmeden önce o n u n herhangi bir parçasına t u t u n m a k için çılgınca bir çaresizlik hissetti.

Tamam, şimdi kendini korkutmaya başlamıştı. Başboş gezinen benliğini rayına oturtmanın zamanı çoktan gelmişti.

Dudaklarını ısırdı ve omurgasına biraz demir sokmaya zorladı. Sonra geri çekildi, yüzünün genel yönüne baktı ve sanki bu bir şey ifade ediyormuş gibi ona aptalca bir kafa salladı. Arkasını döndü ve-

Eli kızın bileğine kenetlendi. Onu kendine doğru çekti. Kız, adamın kaslı gövdesine sertçe çarpınca nefesi kesildi. Adam onu başının arkasındaki saçlarından yakaladı. Kızın ağzı açık kaldı. Kekeleyen zihninde seken "*Ne oluyor?*" sorusunun bir versiyonunu söyleyemeden, adam onun yüzünü yukarı çevirdi ve ağzını onunkinin üzerine indirdi.

Öpücüğünde medeni olan hiçbir şey yoktu. Sertleşmiş dilini kızın ağzının yumuşak yarıklarına sokarken, i ç e r i ve içeri ve içeri girerken sertti, kudurmuşçasına baskındı ve bu seks eyleminin öylesine istilacı ve çiğ bir taklidiydi ki, arzu kızın içinden sekiz bin kiloluk bir yük treni gibi kükredi. İç kasları istemsiz bir ihtiyaçla kasıldı ve içinden yüksek, ince bir inilti çıktı. Bu çaresiz hayvan sesini sanki bir başkası çıkarmış gibi duydu; bu onun kontrolünün o kadar dışındaydı.

Tiago başını kaldırdı. Sanki az önce koşmuş ya da çılgınca bir uçuşla havada savrulmuş gibi sert nefes alıyordu.

"İşte böyle," dedi. Yakıcı sözcükler boğazının arkasından geliyor ve kadının sinir uçlarını yakıyordu. "Böyle olacak."

* * *

Peki, Tiago'nun kendine has yıkım tarzından nasıl kurtulunur ve dünyanın en eski hükümetlerinden birinin üst düzey yetkilileriyle görüşecek kadar soğukkanlılık nasıl kazanılır?

Carling ile birlikte. Hayır, Carling'i unutmamalıyız.

Niniane yatağa oturdu ve birkaç kalp atışı boyunca yatak odasındaki saate baktı. Hem de yarım saat içinde. Evet, anlaşılan Tiago'yla o kadar zamanı boşa harcamışlardı.

Neyse. Başka ne olursa olsun, kaderini temiz bir şekilde karşılayacaktı.

Alışveriş torbalarını karıştırıp iç ve dış giyim eşyalarını aldı. Ne giyeceğini kara kara düşünmenin bir anlamı yoktu. Seçebileceği fazla bir şey de yoktu zaten. İki çift kot pantolonu, bir polo tişörtü, kepçe yakalı bir tişörtü ve kaşmir bir kazağı vardı. Hepsi Nordstrom'dan Burberry Brit marka gündelik kıyafetlerdi ve oldukları şeye göre çok güzellerdi ama elbette uygun değillerdi. Uygun olan tüm kıyafetleri buluşacağı insanlar tarafından rehin alınmıştı. Bu durum kimsenin devlet işleri listesinde üst sıralarda yer almayabilirdi ama onun kızdığı şeyler listesinde oldukça üst sıralardaydı.

Banyoya girdi, kapıyı kapattı ve duşu başlattı. Su ısındığında şeftali rengi sezlong takımını çıkardı ve küvete girdi. Buharlı şelalenin altında gerindi ve döndü. Özgürce ve acı çekmeden hareket etmek inanılmaz bir histi. Neredeyse minnettar olabilirdi, Carling'in -tüm halkıyla birlikte- Tiago'yla yüzleştiği o ölümcül yara olayı hariç.

Niniane kendini oldukça iyi tanıyordu. *Elle* ve *People* dergilerini okurdu, *New York Times* ya da *Wall Street Journal*'ı değil. Çantasında yarım düzine ruj vardı, hepsi de pembenin değişik tonlarındaydı. Güzel kıyafetleri, çikolatalı trüfleri ve iyi bir Pinot Noir'ı severdi. Genetik yapısı, tasarımcı makyajı değil, onu herhangi bir devletin potansiyel başkanı olmaya uygun kılan tek şeydi. Eğer Karanlık Fae'ler monarşi pozisyonu için bir devlet memurluğu sınavı yapsalar bile, onun bu sınavı geçmesine imkan yoktu. Hiç kimsenin hayal gücüne göre ağır bir peri değildi, ama etkili biriydi. Aklının takıntısının nesnesine dörtlü geri dönmesi iki dakika ya da daha kısa sürmüştü.

Böyle olacak, demişti. Bu kadar basit kelimelerle ve tek bir öpücükle, görev duygusunu ve kendisi hakkında sahip olduğu tüm inançları parti renkli kağıt mendillermiş gibi parçalamıştı.

Bir avucuna bir topak leylak kokulu şampuan doldurdu. İnce siyah saçlarında gezdirirken, yaklaşan toplantıya girip Karanlık Fae tahtını almayacağını açıklamanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bunu o da yapabiliirdi. Bu adamla birlikte olmak için her şeyi bırakabiliirdi. Onun içinde uyandırdığı çılgınca tutku o kadar güçlüydü ki.

Sonuç ne olacaktı?

Başka biri Karanlık Fae Kralı ya da Kraliçesi olacaktı. Bildiği kadarıyla, bu kişi kendisinden çok daha nitelikli biri olacaktı. Ama tahta daha yakın biri olmayacaktı. Daha yakın kimse yoktu. O taht, hayatı boyunca üzerine gölge düşürmüştü. Kim hükümdar olursa olsun, sarsılmaz bir iddiası olan gerçek varisin o olduğunu her zaman bilecekti. Bu, yapmaya çalıştığı her şeyi baltalayacaktı. Yeteneğinin ilk sınavında ya da yönetimdeki ilk krizde onu temelinden sarsabiliirdi.

Yetenekli bir hükümdar için en akıllıca şey gücünü sağlamlaştırmak ve kendini bu tehditten kurtarmak olurdu ama o bunu zaten biliyordu. Çekip gitmek hayatına yönelik girişimleri durdurmuyacaktı. Ama ona başka bir şey kazandırır mıydı?

Kiremitli duvara yaslandı. Hayır.

Böyle olacak. Tiago birçok kelimeyle onu sevgilisi olarak alma niyetinin sinyalini verdi. Onu New York'a kadar takip edebilirdi. Birlikte geçirebilecekleri zamandan olabildiğince çok kazanmak için çalışabiliirdi. -Ama er ya da geç Tiago Dragos'un birliklerine liderlik etmeye ve göçebe savaşçı yaşam tarzını sürdürmeye geri dönecekti.

İzin verse onu takip edebilirdi, ama bunu düşünmek bile içini burktu, moda dergileri, makyajı ve pembe saçlarıyla aptal bir kadındı.

rujlar, yüksek topuklu ayakkabılar ve cüzdanlar. Er ya da geç ona kızacak, daha da kötüsü sabırsızlanacak, küçümseyecek ve sıkılacaktı. Mirasını terk etse ve her şeyi geride bıraksa bile, yine de onunla sadece sınırlı bir süre geçirmeyi umabilirdi.

Bu yüzden yoluna devam edecekti, inançları yüzünden değil, çünkü Tiago onları yok etmişti. Yoluna devam edecekti çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Günler önce, dönüş noktası olmayan yalnız bir yola çıkmıştı. En nitelikli ya da yetenekli olmasa da iyi kalpli bir hükümdar olacaktı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Bu yolda bir adım daha atmanın zamanı gelmişti. Tiago'ya da söylediği gibi, geçmişteki masum genç Niniane ailesiyle birlikte öldürülmüştü. Bir daha asla o Niniane olamayacaktı, bu yüzden gelecek için farklı bir Niniane yaratması gerekecekti.

Yanaklarını sildi. Tiago ile ne kadar zaman geçirmeyi başarabilirdi? Birlikte birkaç gece, belki de en iyi ihtimalle bir hafta? Her anı biriktirmek, sahip olduğu her şeyi en ufak ayrıntıyı hatırlamaya yoğunlaştırmak zorunda kalacaktı, çünkü anıların ona çok uzun bir süre yetmesi gerekecekti.

Periler binlerce yıl yaşayabilirdi. Tabii önce bir şey onları öldürmezse.

İşte böyle bir şey olacaktı.

Bir şey olmuştu ve Tiago bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşuna **g i t m e m i ş t i**.

Duş almaya gitmişti, şaşkınlık ve yoğun uyarılmanın sarhoş edici bir karışımı kokuyordu. O muhteşem gri gözlere o paramparça bakışı yerleştirmeyi ve onun tüm seksi parçalarına dikkat çeken kişi olmayı seviyordu. Kızın o parçalanmış bakışla uzaklaşıp gitmesini, ancak parçaların yeni, bilinmeyen, daha havalı bir düzende yeniden bir araya getirilmiş olarak ortaya çıkmasını sevmiyordu. Bilinmeyen desenler, kafasında onu dışarıda bırakabilecek bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Diğer nöbetçilerin ona neden Hile lakabını taktıklarını anlamaya başlamıştı. Bunun nedeni sadece ona bildikleri tüm kirli dövüş numaralarını öğretmiş olmaları değildi. Onda kanla ölçülemeyen bir şey vardı. Bu, sudaki güneş ışığı gibi göz kırpan coşkudan daha fazlasıydı. Bu, diyelim ki A noktasında başlayıp sonra, ne bilsin, tamamen başka bir noktaya sıçrayabilen, öngörülemez bir kadınsı nitelikti.

B'den C'ye, oradan D'ye ve diğerlerine giden mantıklı bir düşünce sürecinden geçmek yerine farklı alfabeler.

Bu da onun nerede olduğunu ve şu anda nerede olduğunu takip edemeyeceği anlamına geliyordu.

Bozulup ona ne düşündüğünü sormak zorunda kalabilirdi.

Kaşlarını çattı.

Hoşlanmadığı şeyler söz konusuysen, onun gözünün önünden kaybolmasından da hoşlanmıyordu. Bu en son olduğunda, lanet olası bir Cin onu alıp kaçmıştı. Hatırası soğuk terler dökmesine neden oldu. Onu kapının dışına zincirledi, en ufak hareketini, kıyafetinin hışırısını, otel süitinde hala güvende ve sağlam olduğuna dair ona güvence verecek herhangi bir şeyi duymak için zorladı.

Kız duştayken birkaç kötü an yaşamıştı. Kalbi duracakmış gibi bir süre hareket etmemişti ve tek duyabildiği akan suyun sabit sesiydi. Onu kontrol etmek için neredeyse kapıyı kırıp içeri girecekti. Sonra sanki bir şampuan şişesi ya da sabun kalıbı düşürmüş gibi boğuk bir takırtı duyuldu. Göğsünün etrafındaki sıkı bant gevşemiş ve tekrar nefes alabilmişti.

Saç kurutma makinesini çalıştırdığında sorun olmamıştı. Bunu ikinci yatak odasındaki banyodan b i l e duyabiliyordu; orada beş dakika içinde giysilerini çıkarıp, duş alıp, havluyla kurulanıp, temiz siyah kıyafetlerini giymek için acele ediyordu. İki buçuk dakika içinde de tıraş olmuştu. Kadın saç kurutma makinesini kapattığında, adam çelik burunlu botlarını bağlamış, silahlarını kuşanmış bir halde tekrar oturma odasındaydı.

Kadın yatak odasından çıkarken başını kaldırıp baktı. Bir anda o kadar sertleşmişti ki neredeyse iki katına çıkacaktı. Dar, yuvarlak, küçük poposunun her santimini saran bir kot pantolon, çukur yakalı güzel bir gömlek ve kıvrımlı göğüslerinin yanlarını saran, yağ gibi yumuşak görünen ve okşanmak için yalvaran ince bir kazak giymişti. Daha önce giydiği küçük, düz, slip-on ayakkabıları giymişti. Siyah saçları temiz ve parlaktı ve makyaj yapmıştı. Bir şekilde yüksek elmacık kemiklerini öne çıkarmış ve parlak pembe renk o yumuşak, pelüş dudakları vurgulamıştı. Yıkıcı bir etki yaratmak için koyu dumanlı gri bir göz kalemi kullanmıştı. Bu, gözlerini daha da büyük ve çekici hale getirmişti. Odadaki tüm ışığı toplayıp yansıtıyor gibiydiler.

Ayrıca yüzlerinde onu çılgına çeviren mesafeli bir soğukkanlılık ifadesi vardı. Şaşkın bir öfkeyle ona baktı. Onu istemekten kaya gibi sertleşmişti,

ve onu tensel farkındalığın ve arzusun zirvesine çıkarmak için yaptığı her şey - sanki hiç olmamış gibi yok olmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Adamın yanında durdu ve nefes kesici ısıtılı gözleri ona dikildi. "Ne oldu?"

Elinde tuttuğu şeye ters ters baktı. Bacak bağı olan özel yapım deri bir bıçak kılıfıydı.

Dişlerinin arasından şöyle dedi: "O kadar güzelsin ki seni yere atıp hemen şimdi ve burada almamak için elimden gelen tek şey bu ve ben bile bunun kabul edilebilir bir davranış olmadığını biliyorum."

Ölüm sessizliği. Adam eğik kaşlarının altından ona bir bakış attı. O ince, berrak teni bembeyaz olmuş, gözlerindeki ifade donuklaşmıştı. Sonra derin bir ihanet kırmızısına büründü ve kızgın bakışı skandal bir ışıltıya dönüştü. Ellerini ağzının üzerine kapattı ve kıkırdadı.

Kıkırdamak. Ne kadar yabancı, kadınsı bir ses. Ve o buna bayılmıştı.

Ağzının bir köşesi tepki olarak kalktı ve öfkesi dağıldı ve soyut bir rüzgârla uçup gitti. Bıçak kılıfını kemerine geçirdi ve tokasını taktı. Bacak bağını bağlamak için eğildiğinde, kadının elleri onunkilerin üzerine geldi.

"Bırak ben yapayım," dedi. Sesi nefes nefese çıkmıştı.

Adam dondu kaldı, sonra yavaşça doğruldu ve kıza baktı.

Gözleri dans ediyordu, yüzünde muzip bir duygusallık vardı, o tatlı, narin küçük ellerini adamın kalçalarına koydu ve önünde diz çöktü. Başını arkaya yatırdı ve ona baktı.

Vay anasını. Karın kasları sıkıştı ve damarlarındaki kan yavaş hareket eden lavlara dönüştü.

Bacaklarının arasına uzandı. İnce bileği adamın iç bacaklarındaki ağır kaslara sürtündü. Adam ter içinde kaldı, düşünceleri çorak bir araziye dönüştü ve sertleşmiş siki kadının dolgun, gülümseyen dudaklarına doğru gerildi.

Kadın iki deri parçasını adamın kalçasının etrafından geçirip birbirine bağladı. "Beş dakika içinde üst katta olmamız gerekiyor," diye fısıldadı. "Şu anda zamanımız yok. Ama çıktığımızda-"

Kollarını adamın kalçalarına dolamak için öne doğru eğildi. Elleri başının üzerinde havaya kalktı ve kasıklarında zonklayan şişkinliği okşarken ince bir titremeye başladı. Yanağını onun kumaşla kaplı ereksiyonuna sürttü ve bu onun için öylesine mutlu, şehvetli, şefkatli bir şeydi ki, neredeyse şaşkın bir tapınma içinde dizlerinin üzerine çökecekti.

Onun adını soluk soluğa söyledi, tutarsız bir ilahiydi bu.

"Zamanımız olduğunda," dedi ona karşı, nefesi sikinin üzerindeki bezi ısıtıyor ve nemlendiriyordu, "tıpkı böyle olmasını istiyorum."

• • •

Çatı katı süiti bulundukları kattan sadece üç kat yukarıdaydı ama asansörle çıkmak için anahtar gerekiyordu. Rogers hâlâ koridorda nöbet tutuyordu. Uzun boylu kadın polis, süitten çıktıklarında çatı katının anahtarını Niniane'e uzattı. Niniane, Rogers'ın çillerle kaplı hoş yüzünü zevkle aydınlatan diğer kadınla kısa bir konuşma yapmak için durakladı.

Kadınların söylediklerine dikkat etmedi. Öfkeli hormonlarını kontrol altına almakla, Niniane'in otel süitinden uzaklaşmasına izin vermekle ve onu tekrar içeri sürükleyip yere atmamakla ve yapmakla tehdit ettiği şeyi yapmakla meşguldü. Koridorda attıkları her adım belirsiz, zor kazanılmış bir zaferdi.

Sonra beyni yeniden çalışmaya başladı, gerçekten çalışmaya ve yaklaşan toplantının katılımcılarını düşünmeye başladı.

O zarif yaşlı piranalardan hiçbirisi onun varlığını hoş karşılamayacaktı ve bu çok kötü değil miydi? Dünya üzerinde onu Niniane'in arkasını korumaktan alıkoyabilecek hiçbir Güç yoktu.

Merdiven boşluğundaki iki muhafızdan biri asansörü onlar için açmıştı bile. İçeri adım attılar. Niniane anahtarı yerleştirip çatı katı için düğmeye bastıktan sonra, adam onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Niniane ona şaşkın bir gülümseme verdi ama bu gülümseme çiçek açtığı kadar çabuk soldu. Işıltılı duygusallığı tekrar kaybolmuş, yerini solgun, ağırbaşlı bir yabancıya bırakmıştı.

Asansör mırıldanarak durdu. Adam kapı kapatma düğmesine basmak için uzandı ve kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu sefer beni dinle, peri. Her şey yoluna girecek," dedi onun güvenle kendisine çevrilmiş küçük, gergin yüzüne. "O odada bulunan hiç kimse sana zarar vermeyecek. İçeri birleşik bir cephe olarak gireceğiz ve birleşik bir cephe olarak çıkacağız. Anladın mı?"

Kız başını salladı. "Anladım. Teşekkürler, Tiago."

"Bir şey değil." Ona gülümsedi, düğmeyi bıraktı ve kapılar açıldı.

Her konuda daha fazla yanılmış olamazdı. Çatı katına çıktılar ve birleşik cepheleri katledildi.

DOKUZ

Niniane, Tiago'nun elektrik kablosuyla bağı elini sıktı ve çatı katının sessiz, serin lüksüne adım attıklarında onu serbest bıraktı.

Carling'in hizmetkârı Rhoswen fuayede belirdi, sarı saçları şık bir bukleye geriye toplanmıştı ve yüzü pürüzsüz, dingindi. Profilden bakıldığında mükemmel bir kameoyu andırıyordu. Vampir dönüştürüldüğünde gençti, belki on sekiz ya da yirmi yaşındaydı. O yaşta onu vampirliği aramaya iten şey neydi ve Vampir'i onu yapmaya ikna eden neydi? Niniane, genç insanların diğer türlere çok benzediğini keşfetmişti. Hepsi sonsuza dek yaşayacaklarından emindi. Oysa kendisi on sekiz yaşındayken bir yıl bile yaşayamayacağından emindi.

Rhoswen cilalı parke zeminde ona doğru yürürken göğsüne bir ağırlık çöktü. Geleceğin Niniane'iyile yoluna devam etmesindeki sorunun, hâlâ *Elle* okumayı sevmesi, çantasındaki o lanet pembe rujların her tonunu en az eski kişiliği Tricks kadar sevmesi ve karşılaştığı zorluklar karşısında kendini ne yazık ki yetersiz hissetmesi olduğunu fark etti.

Daha iyi bir başa çıkma stratejisi bulmalıydı, hem de hemen. Neden Karanlık Fae heyeti ve Carling ile tekrar buluşma düşüncesiyle mücadele ediyordu? Tiago arkasında yükseliyordu; tehditkâr, siyah giysili bir figürdü ve onu tehdit etmeye cüret eden herkese ölüm vaat ediyordu.

Kimse onu yüzüne karşı tehdit etmezdi. Eğer saldırılar iki ayrı olay değilse, her ikisinin de arkasında gerçek bir beyin varsa, bu kişi tekrar denemeden önce onun yalnız ve savunmasız olmasını beklerdi. Ayrıca, Dragos için çalışırken hem insan bölgesinden hem de Yaşlı demesnelerden devlet başkanları ve üst düzey hükümet yetkilileriyle sürekli toplantılar yapardı. Amcası Urien yüzünden hayatı tehlikeye girdiğinde bile onlarla başa çıkmakta hiç zorlanmamıştı.

Başını eğdi ve dudaklarını büzdü. Belki de olan buydu. Başka biri için çalışıyormuş gibi davranmalıydı. *New York Times* ve *Wall Street Journal* okuyan; ölümsüz düzyazıları ve unutulmaz, göz yaşartıcı sonları (*bleck*) olan edebiyat eserlerini de okuyan ve kendi hisse senedi opsiyonları portföyünü yöneten gerçek Niniane için çalışacaktı. Bu hatun, inciler içinde iyi giyimli bir kaltaktı ve onunla karşılaşmak istemezsiniz.

Sahte aptal Niniane gülümsedi. "Merhaba Rhoswen," dedi. "Cowan hariç hepiniz aşağıya iyi yerleştiniz mi?"

Vampir kısa bir an için tedirgin görünüyordu. Vampirlerin dengesini mümkün olduğunca bozmak iyi bir stratejiydi. "Teşekkür ederim, majesteleri," dedi Rhoswen. Çok hoş bir konuşma sesi vardı, alçak, saf bir kontralto. "İyi gidiyoruz. Cowan'ın davranışlarının daha önce yol açmış olabileceği sıkıntılar için üzgünüz."

Niniane bir omzunu kaldırdı. "Bu olay yüzünden kendini kaybetti." "Olması gerektiği gibi," dedi Rhoswen.

Tıpkı Carling'in olayın daha fazla şiddete dönüşmesini engellediği gibi, o da Cowan'ı Güç dolu tek bir komutla durdurabilirdi ama hiçbir Vampir efendisi çocuklarının tam itaatinden başka bir şeye tahammül edemezdi. Bu sert ama gerekli bir duruştu. Toplum içinde kontrolünü kaybeden bir Vampir herkes için bir tehditti.

Rhoswen'in kısa süreli huzursuzluğu sanki hiç var olmamış gibi geçip gitmişti. Vampir, "Şansölye Riordan, Yargıç Trevenan, Komutan Shiron ve Konsey Üyesi Severan sizi kütüphanede bekliyor," dedi.

Kulağa ipucu oyunu gibi geliyordu. Birinin kafasına kurşun boru ya da şamdanla vurulacaktı. Gerçek Niniane'in böyle bir şeyi fark edeceğinden değil. Gerçek Niniane'in zaten bir ipucu vardı; ipucu oyunu oynamazdı.

"Devam et, Macduff." dedi.

Rhoswen başını eğdi ve yolu göstermek için döndü. Topukları sert ahşap zemine vururken, "Dönüşümünden önce tiyatroydım," dedi sarışın. "Gerçek deyimin 'Devam et, Macduff' değil, 'Devam et, Macduff ve 'Dur, yeter!' diye ilk haykıran lanetlensin,' olduğunu biliyor muydun?"

Bazen Vampirler yaşlandıklarında bilgiçlik tasarlardı, bu da bir zamanlar insan olan beyinlerinin doğal olmayan yaşlarıyla nasıl başa çıktığının bir fonksiyonuydu. Ve gerçek Niniane asla bir görevliyle ağız dalaşına girmeye tenezzül etmezdi.

Sahte aptal Niniane Rhoswen'e, "Evet ama ben oyundan alıntı yapmıyordum. Alıntıdan alıntı yapıyordum. Kimse birini önden gitmeye davet ederken 'Uzan Macduff' demez. Bu kulağa aptalca gelir. Herkes 'Önden git, Macduff' der."

Omzunun üzerinden, arkalarında yürüyen Tiago'ya sııttı. Sert suikastçi yüzünü takınmıştı ama karanlık bakışlarında kaçak bir pırıltı vardı.

Kütüphanenin açık bırakılmış çift kapısına geldiler. Kütüphane, oryantal bir halının etrafına yerleştirilmiş kaliteli, nötr tonlarda, aşırı doldurulmuş mobilyalar, ciltli klasikler ve *New York Times*'ın en çok satan kitaplarından oluşan bir koleksiyonla dolu kitap rafları ve bir ucunda şöminesi olan geniş bir odaydı.

Odanın asıl şöhet iddiası, bir duvara hakim olan görkemli orijinal Tiffany vitray opalesan penceresiydi. Pencere, dünyanın bu tarafında daha önce hiç görülmemiş parlak fantastik balıklar ve kuşlarla dolu bir ormandaki güneşli bir göleti tasvir ediyordu. Sanat akademisyenleri, Louis Comfort'un böylesine güzel ve ayrıntılı tasvirler yaratabilmesi için hayatının bir döneminde Başka bir ülkeye seyahat etmiş ve vahşi yaşamı görmüş olması gerektiğini ileri sürdüler, ancak bu garip türler Başka topraklarla ilgili Eski kayıtların hiçbirinde belgelenmediği için bu iddia kanıtlanamadı.

Niniane, Scott Hughes'un daha önce alt kattaki hasarlı zemine bakarkenki beyaz, dehşete kapılmış yüzünü düşünerek iç geçirdi. Tiffany pencere güçlü bir kırılma önleme büyüyle parıldıyordu ama bu tür büyülerin geçerliliği sınırlıydı. Büyünün gücünden daha büyük bir kuvvet pencereye çarparsa, hem pencere hem de büyü yine de paramparça olurdu. Bu odadaki insanlardan en azından birkaçı bu tür bir Güce sahipti. Zavallı Scott muhtemelen Karanlık Fae oteldeki kalışlarını tamamlayana kadar rahat edemeyecekti.

Belki de bu sonuca varması için onu dürtmeliydi. Urien, ülkenin en pahalı kentsel bölgelerinden birinde, seksen d ö n ü m l ü k geniş bir arazide, geniş bir malikane inşa etmişti. Arazi, Karanlık Fae'nin Diğer toprakları için ana geçiş noktasını kapsıyordu. Başlangıçta New York'tan doğrudan malikaneye gitme konusunda tedirgindi. Daha temkinli bir rota izlemek, Karanlık Fae delegasyonu ile daha tarafsız bir zeminde buluşup konuşmak ve gerektiğinde kaçmak için biraz umudu olmasını istemişti. Kapılı arazisi üzerindeki malikâne sanki çok kolay bir şekilde hapishaneye dönüştürülebilirmiş gibi görünüyordu.

Anlaşıldığı üzere, ihtiyatlı olma dürtüsünün bir geçerliliği vardı.

Odadaki dört kişi onun gelişiyile birlikte döndüler. Hep bir ağızdan, dikkatleri onun arkasında sinsice ilerleyen sessiz tehdide yöneldi ve yüzleri soğuk ve hareketsiz bir hal aldı. Hepsi, yüksek elmacık kemikleri ve ona gülümsediğinde derinleşen gözlerindeki kaz ayakları olan uzun boylu, siyah saçlı Kara Fae erkeği hariç. Aubrey Riordan, Karanlık Fae hükümetinin Şansölyesi, ellerini uzatmış ona doğru yürüyordu. Adam ona ulaştığında kadın ellerini uzattı ve adam da öpmek için ellerini kaldırdı.

Aubrey, "Geril ve ortakları tarafından sana yapılan saldırıyı duyduğumda ne kadar kızgın ve üzgün olduğumu ya da sağ salım aramıza döndüğün için ne kadar rahatladığımı ve sevindiğimi anlatamam," dedi.

Niniane konuşurken yaşlı Kara Fae erkeğinin yüzünü inceledi. Onun doğruluk hissine göre, konuştuğu her kelime samimiydi. Ama o ve hatta Dragos, Geril ve diğerlerinin de doğruyu söylediğine inanmıştı. Dragos'un New York'taki arkadaşı Pia'nın daha bir hafta önce söylediği gibi, kelimeler ve yanlış yönlendirme konusunda yetenekli olan biri doğruluk duygusunu aşmanın yollarını bulabilirdi. Pia, kendisini kaçıran Urien'le ölümcül olabilecek bir karşılaşmadan bu şekilde kurtulmuştu. Ama Aubrey'nin gözleri kibardı ve Niniane ona inanmayı çok istiyordu. Onu bırakmadan önce parmaklarını sıktı.

Carling sessiz bir hayalet zarafetiyle hareket ederek bir koltuğa gömüldü. Vampir hâlâ yalınayaktı ama siyah Chanel takımını değiştirmişti. Artık boyanmamış Mısır pamuğundan bol, sade bir kaftan giyiyordu. Her nasılsa bu basit giysiyi haute couture gibi göstermişti. Uzun, parlak siyah saçlarını iki ince topuklu ayakkabıyla tutturmuştu. Giydiği tek şey bıçaklar ve kaftan gibi görünüyordu. Vampir sahneyi ilgiyle izliyordu ama Yaşlılar Mahkemesi'nden Konsey Üyesi'nin dediği gibi, demesne yasalarının ağır bir ihlali söz konusu olmadıkça ya da birinin hayatı tehdit edilmedikçe, müdahale etmek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Komutan Arethusa bir kanepenin arkasında dimdik duruyordu. Güçlü yapılı Kara Fae kadını Tiago'ya ters ters baktı. "Wyr'in buraya girmesine izin yok," diye homurdandı Arethusa. "Gitmek zorunda. Şimdi."

Niniane'in öfkesi, hiçbir uyarıda bulunmadan, bok-o-metre'sinin serin yeşil tarafından kırmızı bölgeye sıçradı. Yumrukları sıkıldı. Aslında yanında kurşun boru ya da şamdan olmaması iyi bir şeydi.

"Hey, biliyor musun, Arethusa?" dedi. "Ben senin hükümdarın olacağım. Benimle bu şekilde konuşamazsın. HİÇBİR ZAMAN. Ne kadar haklı olduğunu düşündüğün ya da bu konuda ne kadar güçlü hissettiğin umurumda değil. Burada bir dakika duralım. Yapamayacağınız şeylerden bahsetmişken, bana bir daha ASLA manevra yapılacak bir piyonmuşum gibi davranamazsınız. Eğer herhangi biriniz bir daha sırf kendinize yasal bir emsal oluşturmak için kıyafetlerim, banyo malzemelerim ya da lanet olası bir battaniye gibi herhangi bir ihtiyacımı reddederse, Karanlık Fae'ye kaç yıl hizmet verdiğiniz ya da size borçlu olduğunuzu düşündüğünüz şey umurumda değil. Seni en yakın ağaca astıracağım ve yapacağım tek şey bu olduğu için kendini şanslı saymalısın, çünkü ben

Amcamın böyle bir suç için senin bağırsaklarını deşeceğini biliyorum. Sana gerçek bir terbiye vermem için çok yaşlı olabilirsin. Ama bu, bana en üst düzeyde özen ve saygı dışında bir şeyle davranmana izin vereceğim anlamına gelmez. Anlaşıldı mı?"

Dikkati Karanlık Fae Komutanına odaklanmış olsa da, göz ucuyla Carling'e bir anlık bir bakış attı. Yaşlı Vampir'in bakışlarında bir onay parıltısı var mıydı?

Arethusa'nın yüz ifadesi o kadar hızlı bir değişim geçirdi ki, Niniane onun çok olmuş pişmanlık ifadesinin samimi olduğuna yemin edebilirdi. "Ekselansları," dedi Komutan. "En derin özürlerimi sunarım. *Size* karşı saygısızlık etmek istememiştim; yorumum *ona* yönelikti."

"Tiago'nun burada olması benim kararım," dedi. "Chicago'ya gelip bana yardım etmek ve beni korumak için gönüllü oldu. Kendisine sorulmadan, siyasi kazanç elde etmek için manevra yapmaya çalışmadan ve karşılık beklemeden her ihtiyacımı cömertçe karşılamaktan çekinmedi. Aslında şu anda üzerimdeki her kıyafet onun sayesinde. Kesinlikle hiçbirinizin sayesinde değil. Dolayısıyla ona söylediklerinizi bana da söylemiş oluyorsunuz."

Karanlık Fae Komutanının bunu duymak istemediği belliydi, çünkü yüzü gerildi ve Tiago'ya bir bakış daha fırlattı, ama sessiz kaldı. Boğazını temizleyen ve ilk kez konuşan Yargıç Kellen oldu. Yaşlı Kara Fae erkeği, Elder demesne'nin en iyi hukukçularından biriydi, yüzünün zarif kemikleri ince kırışıklıklarla kaplıydı, uzun beyaz saçları bir kuyruk halinde geriye toplanmıştı. Niniane onu çocukluğundan hatırlıyordu, ama sonra hepsini hatırladı, tıpkı amcası Urien'in soğukkanlı, zeki cazibesini hatırladığı gibi, o mutlu ve ayırım yapmayan çocuğa çok sevecen gelmişti.

Kellen nazik ve kültürlü sesiyle ona, "Nöbetçi Kara Kartal'la işbirliği yapmayı reddetme kararımız iyi bir davranış değildi," dedi. "Ve bunun için, majesteleri, en içten dileklerle özür dilerim. Kendimizi savunmak için söyleyeceğim tek şey, ihtiyaçlarınızın karşılanmayacağı ihtimalini düşünmediğimizdir."

Tamam, bu onun bok-o-metre'sinin taşmasını engelledi. Kellen her zaman mükemmel bir diplomat olmuştu ve saldırgan olmayan yaklaşımı onunkinden daha ateşli kafaları soğutmasıyla ünlüydü. Dudağını ısırdı ve bir süre sonra ona başıyla onay vermeyi başardı.

Adalet dedi ki, "Wyrkind'in son olaylara katılımı konusunda da derin şüphelerimiz var. Komutan Shiron'un da belirttiği gibi

onlarla daha fazla ilişkiye girmekten derhal uzak durmamız şarttır."

Eğer bu bir dizi şikâyetin başlangıcı gibi gelmediyse, neyin geldiğini bilmiyordu. Niniane iç geçirerek Carling'in karşısındaki koltuğa oturdu. Diğerlerine de oturmalarını işaret etti ve onlar da Kellen ve Arethus'a bir kanepede, Aubrey de son sandalyede olmak üzere kaba bir daire şeklinde dizildiler.

Tiago sessizce hareket ederek onun arkasında ayakta durdu. Ona baktığında, kollarını kavuşturduğu için pazularının ve göğsünün iri kaslarının kabardığını gördü. Onun Dragos ve Cuelebre Kulesi'ndeki diğer nöbetçilerle yaptığı toplantılar sırasında duvara yaslanmayı en sevdiği pozisyonu hatırladı ve içini bir ev özlemi dalgası kapladı. Bunu bir kenara itti. Anılara ya da hüzünlü duygulara dalacak zamanı yoktu.

Halkın geneline göre Urien bir at kazasında ölmüştü ama Yaşlı Irklar'da gerçeği araştırarak kadar Gücü o l a n birkaç kişi vardı. Farklı demesnelerin yönetim organları Dragos'un Karanlık Fae Kralı'nı gerçekten öldürdüğünü çok iyi biliyordu.

"Eğer Urien'in nasıl öldürüldüğünden bahsediyorsanız, Dragos'un hamile eşini kaçırmış ve ona saldırmıştı," dedi açık açık. "Hak ettiğini buldu ve bu odadaki herkes bunu biliyor. Ve bu, ailemi ve Kralını katletmeyi de içeren eski suçlarını tartışmaya bile gerek bırakmıyor."

Kellen, "Urien'in suçları ve ölümü hakkında kim ne hissederse hissetsin, gerçek şu ki Wyr Lordu Karanlık Fae Kralını öldürdü," dedi. "Ve kral katilliği çok ciddi bir meseledir. Ama benim bahsettiğim olay bu değil, en azından tek başına değil." Yargıç'ın bakışları Tiago'ya kaydı. "Wyr'lerin oynadığı derin oyunu ve seni bunca yıl barındırdıktan sonra neden hayatına kastettiklerini merak etmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi. O bu sözleri söylerken bile Tiago ani bir küfürle yerinden kıpırdadı.

Tiago'nun geniş eli sertçe omzuna indi. Sessiz ve acil bir sesle, "Niniane, seninle biraz konuşmam gerek," dedi.

Kadın şaşkın ve sabırsız bir ifadeyle ona baktı. Onunla şimdi mi konuşmak istiyordu, hem de her zaman? Başını ona doğru salladı ve ardından Kellen ve diğerlerine, "Bir şeyleri fena halde karıştırdınız. İki Karanlık Fae girişimi oldu ama hayatıma yönelik bir Wyr girişimi olmadı. Bu çok saçma."

Arethusa derin ve hızlı bir nefes aldı. Kellen ve Aubrey ona keskin ve araştırmacı bir bakış attı. Carling gözlerini kısmış, kaşlarını kaldırmış, güçlü ve güzel ağzını büzmüş bir halde Tiago'ya bakıyordu.

Tiago'nun eli kızın üzerinde morarma noktasına kadar sıkılaştı. Kafasının içinde şöyle dedi,

Seninle hemen konuşmam gerek.

Aubrey konuştu. "Ekselansları, size karşı geldiğim için lütfen beni bağışlayın. Hayatınıza yönelik ilk girişim Karanlık Fae bireyleri tarafından yapıldı, bunun için duyduğumuz üzüntü ve öfkeyi yeterince ifade edemiyoruz-"

NINIANE, diye gürledi Tiago telepatik olarak. Zihnini beyaz bir gürültü gibi doldurmaya başlayan diğer şekilsiz kükremeye birlikte onun zihinsel haykırışını da uzaklaştırmak istercesine başını hızlıca salladı.

Kulaklarının arasındaki kakofoniye rağmen, Aubrey devam ederken onu mükemmel bir şekilde duyabiliyordu. "Ancak ikinci girişimle ilgili ön polis raporları oldukça net. Karanlık Fae üçlüsü gibi görünmek için kılık değiştirmiş üç kişi tarafından yapılmış ama aslında Wyr'mışlar."

Aslında öyleydiler.

Beyaz gürültü zihnini ele geçirdi. Artık düşünemiyor, duyamıyordu. Odadaki birkaç kişi aynı anda konuşuyordu.

Wyr. Aslında.

Wyr.

Tiago'ya öyle bir bakış attı ki, yüz ifadesi vahşileşti ve küfretmeye başladı.

Ona sorma zahmetine bile girmede. Emin olmak için tek b i l m e s i gereken onun tepkisiydi. Aubrey doğruyu söylemişti. Wyr onu öldürmeye çalışmıştı. İçinde sivri bir manzara açılmıştı. Hayati organlarını kesiyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Uzun süreli arkadaşları mı? Vedalaşırken sevgiyle sarıldığı, şimdi bile çok özlediği insanlar, o insanlar-

Evlatlık ailesi mi?

Bu biraz fazla tanıdık gelmedi mi?

Tiago onun önünde diz çöktü. Zihinsel sesi keskin ve acildi. *Lanet olsun, bana öyle bakma. Sana söyleyecektim ama yaralıydın. Sonra zamanımız bitti ve ben unuttum, hepsi bu, unuttum işte. Niniane-*

Ellerine uzandı. Kadın ondan uzaklaştı. Adam dondu kaldı ve sanki kadın onu bıçaklamış gibi baktı.

"Bizim adımıza yaptığınız her şey için teşekkür ederim," dedi geleceğin Karanlık Fae Kraliçesi durgun, soğuk bir sesle. Yüzü kibar ve bir oyuncak bebeğinki kadar boştu. "Tüm harcamalarınızın karşılığını tam olarak almanızı sağlayacağız. Şimdi bizi terk edeceksiniz."

Titreyen bir an için adamın reddedeceğinden emin oldu. Yüzünde mutlak bir anarşi parladı ve o anda onun her şeyi yapabileceğini anladı. Gözlerini kırpmadan koltuğuna gömüldü.

O yaptı değil Biliyorum ne kontrol edildi Onu. Bir şey değişti içinde Yüzünde korkunç bir acı ve hüznün vardı. Sonra bir bariyer, topraktaki açık bir yarayı kapatan granit bir levha gibi yerine oturdu. Sessizce ayağa kalktı ve gitti. Carling ve Karanlık Fae delegasyonu bir saat daha konuştu. Grup planlar yaptı. Karanlık Fae'ler bir suikast girişimine karıştığından, Carling ve Vampirleri her iki saldırı da soruşturma altındayken Niniane'nin güvenliğini sağlayacaktı. Daha sonra, odadaki üst düzey yetkililerden hiçbirinin olaya karışmadığının kesin olarak tespit edilebileceğini varsayarak, Carling ve Vampirleri güvenlikten çekilecek ve Arethusa ve kuvvetleri devralacaktı.

Sabahleyin parti otelden ayrılacaktı. Aubrey'nin eşi Naida'nın geçiş yolculukları için hazırlık yaptığı malikaneye taşınacaklardı. Orada Öteki diyara geçiş hazırlıklarını tamamlayacaklardı. Karşıya geçtikten sonra Adriyel'deki saraya ulaşmak için at sırtında birkaç gün yolculuk etmeleri gerekecekti. Niniane'nin taç giyme töreni birkaç gün sonra yapılacaktı.

İstedikleri her şeyi kabul etti.

Toplantıdan sonra Niniane çatı katındaki odasına gitti. Gitmemesi için hiçbir neden yoktu. Duş aldıktan ve yeni kuzeni ve yardımcısıyla akşam yemeği için hazırlandıktan sonra yatak odasını dağınık bir halde bırakmıştı. Geril, New York'tan gelirken uçakta onunla flört etmişti ve bu pek de hoşuna gitmemişti. Bir Yunan restoranına yemeğe gitmişlerdi ve Geril *saganaki* ve yaprak sarması için ısrar etmişti, ta ki kuzeni onu kibarca ama sert bir şekilde geri çevirene kadar.

Tahtın varisiyle flört eden ikinci bir kuzen. Yani, hadi ama. Bunu pek de ince bir davranış olarak görmemişti ama yemeğin geri kalanını açık fikirli olmaya ve adamda hoşuna gidecek bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdi.

Evet, pekâlâ.

Yatak odası çatı katındaki altı oda arasında en büyük ve en görkemlisiydi ve şimdi tertemizdi. Yatağa uzandı. Gözlerini kapattığında Tiago'nun gergin, öfkeli yüzünü, ona bakarken gözlerindeki hüznü, çenesindeki kasların zıplamasını gördü.

Ona saldıran aslında Wyr miydi? Şimdi, bir dakika bekleyin.

Artık Karanlık Fae delegasyonu muhatap olmadığına göre, kafasındaki kakofoninin azalma şansı vardı. Sessizlik, nöbetçilerle paylaştığı tüm anıların yüzeye çıkmasının yolunu açtı.

Kendini savunma teknikleri konusunda onu saatlerce eğitmişler, her bir şeyi ustalaşana kadar tekrar etmişlerdi. Yeteneksizliğine rağmen vazgeçmiyorlardı ve cesareti kırıldığında bırakmasına izin vermiyorlardı.

Yıllar boyunca Aryal'la paylaştığı tuhaf, başıboş, periden periye kalpten kalbe konuşmalar.

Gryphonların onunla dalga geçtiği ve flört ettiği zamanlar, "bebek bakıcılığı görevine" sabırla katlanırken, onun koruması olarak hareket etmek için normal sorumluluklarından **ç e k i l d i k l e r i n d e**.

Gargoyle Grym'in sessiz, iddiasız arkadaşlığı, tatil sezonunda mahallelerdeki yürüyüşlerinde nöbet tutması ve sadece onun için yaptığı el oyması ahşap yapbozlardan oluşan Noel hediyeleri.

Dragos'un, halkla ilişkilerle ilgili düğümlü meseleleri nasıl ele alacağı konusunda bazen tartışmalı olan seçimlerine verdiği sadık destek ve haklı olduğu kanıtlandığında yüzünde beliren şiddetli memnuniyet gülümsemeleri.

Tiago'nun koruyuculuğu, onu ele alışındaki nezaket, yan tarafındaki dikişleri alış ve ardından dudaklarını yara izine bastırışı.

Kaya gibi sağlam bir kesinlik tekrar hak ettiği yere yerleşirken dikleşti. Ona ve Tiago'ya saldıran insanlar Wyr olabilirdi ama Dragos ve nöbetçilerinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Elbette yoktu.

Ah, Tiago.

Cep telefonunu aramaya başladı ama telefonun hâlâ iki kat aşağıdaki süitte, akşam çantasında olduğunu hatırladı. Yatağın yanındaki telefonu kullanarak otel santralinden süiti aramasını istedi. Telefonun çalmasını dinledi. Kimse telefonu açmayınca hayal kırıklığı omuzlarını çökertti. Telefon açıldığında

sesli mesaj sistemi açıldığında, "Tiago, benim. Seni öyle gönderdiğim için özür dilerim. Her şey bir anda şok etkisi yarattı, hepsi bu. Bu mesajı alırsan lütfen beni ara, tamam mı?"

Telefonu yavaşça kapattı. Eşyalarını toplayıp gitmek üzere süite geri dönmüş olabilirdi. Eşyalarını toplaması kesinlikle uzun sürmezdi. Hafif seyahat ederdi. Telefonu tekrar eline aldı ve resepsiyonu aradı. Hoş sesli bir kadın cevap verdiğinde, "Merhaba, ben Niniane Lorelle," dedi.

"Ekselansları! İyi günler, sizin için ne yapabilirim?"

"Nöbetçi Kara Kartal'a ulaşmaya çalışıyorum ama alt kattaki süitte telefonu açmıyor," dedi. "Onu yakın zamanda görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

"Evet, yaklaşık on beş dakika önce ayrıldı," dedi kadın.

Bu kez hayal kırıklığı eziciydi. Gözlerini kapattı. "Anlıyorum." "Ona bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

Otele geri dönecek miydi yoksa çoktan New York'a doğru yola mı çıkmıştı? "Evet," dedi kadın, sesi kurşuni çıkıyordu. "Eğer onu görürseniz, lütfen onunla konuşmam gerektiğini söyleyin. Bu çok önemli."

Kadın bunu yapacağına söz verdikten sonra Niniane telefonu kapattı. Peki neden New York'a dönmüyordu? Tıpkı söz verdiği gibi onu güvenli bir yere götürmüştü. Kendisi için yaptığı onca şeyden sonra, Niniane onun ağzının payını vermişti.

Düşünemiyordu ve hissetmek istemiyordu, bu yüzden tekrar yatağa kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Uyumuş olmalıydı çünkü bir sonraki duyduğu şey yumuşak bir kapı çalma sesiydi. Rhoswen'in saf sesi Niniane'ye yemek tepsisinin getirilmesini isteyip istemediğini sordu.

"Hayır," dedi Niniane.

Gözlerini tekrar kapattı. Gölgesi, sessiz saray koridorlarında yankılanan sessiz, grotesk ayak seslerini duydu. Kardeşlerinin küçük bedenlerinden akan kan havuzlarında tökezledi. Kanın çiğ et gibi bir kokusu ve yanlış anlaşılması imkânsız bir kıvamı vardı; düşerken ellerini ve dizlerini kaplayan kaygan bir yapışkanlık. Ayağa fırladı ve onu avlayan soğuk bir Güç'ten kaçtı. Karanlıkta saklanırken ve kendi paniği içinde boğulurken, görünmez bir boa yılanı gibi havayı sıkıyordu.

Bir sonraki uyanışında yatak odası tamamen karanlıktı. Ne yapacağını şaşırmış bir halde el yordamıyla ışığı yaktı ve kol saatini aradı. Saatini akşam yemeğinde takmamıştı çünkü güzel kırmızı askılı elbisesine uymamıştı.

Akşam 9:30. *Gah*. Gün boyunca uyumak aptalca bir şeydi. Şimdi bütün gece ayakta olacaktı. Doğrulup yere baktı, sanki damarlarında pekmez dolaşıyormuş gibi yoğun ve yavaş hissediyordu ya da hayati bir atardamarı kesildiği ve uyurken kan kaybettiği için sadece yarı canlı durumdaydı.

Sessiz başucu telefonuna baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

Olamaz. Hayır, yapmadı. İçinden küfrederek yataktan kalktı, küçük buzdolabından bir şişe su aldı ve yatak odasından çıktı. O lanet kütüphanede kendini kaybedebileceği bir şeyler olmalıydı. Eğer bir kitap bulamazsa, o zaman Tanrı tarafından içecek bir şeyler bulabilirdi. Ya da belki ikisini de.

Kapıyı açtığında, gölgeli salonda iki Vampir duruyordu; Tiago'nun merdiven boşluğuna attığı erkek ve Rhoswen. Hassas Fae kulaklarıyla, çatı katındaki diğer odalarda sessizce hareket eden insanları duyabiliyordu. Çoğunlukla insanlar akşamı odalarında geçiriyormuş gibi geliyordu. Son birkaç günün dramından sonra sakın bir gecenin herkes için hoş bir soluklanma olduğunu hayal etti.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Rhoswen sordu. "Belki biraz yiyecek?"

Niniane başını salladı. "Ben kütüphaneye gidiyorum."

Sarışın Vampir başını eğdi. Niniane, küçük bir masa lambası ve vitray pencereden süzülen ay ışığının mücevher gibi parıltısıyla loş bir şekilde aydınlanan kütüphaneye doğru yürüdü.

İlk başta odada yalnız olduğunu düşündü. Sonra koltuktaki hareketsiz, sessiz figürü gördü. Durakladı ve neredeyse tekrar gidecekti, çünkü o gün Carling'le daha fazla başa çıkabileceğinden emin değildi. Ama bu tamamen hareketsiz figürle ilgili bir şey onu ileriye doğru çekti.

Carling hâlâ daha önceki Mısır pamuğundan kaftanı giyyordu. Saçındaki stilettoları çıkarmıştı. İnce bıçaklar koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu.

"Carling?" Niniane söyledi.

Vampir hiç tepki vermedi. Niniane Carling'e doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve arkasındaki vitraylı pencerenin safir, yakut, altın ve zümrütten oluşan mücevherli fonunda profilin inanılmaz mükemmelliğini izledi. Carling'in durgunluğu tamamlanmıştı. Uzun, koyu renk gözleri sabit ve boştu, gür dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Niniane'in omurgasından aşağı buzlar süzüldü. Tüm Vampirler nefes almaya ihtiyaç duymadıkları için hareketsizlikleriyle ürkütücü olabilirlerdi. Rhoswen ve erkek Vampir

Niniane odasından çıktığında kıpırdamamışlardı ama yine de uyanıklıklarını korumuşlardı. Onun farkında olduklarını hissedebiliyordu.

Carling tamamen farklı bir durumda görünüyordu. Sanki bir manken ya da birinin düğmeye basıp onu açmasını bekleyen bir tür Stepford Vampiri gibi görünüyordu.

Stepford Vampiri. *Iyy*, aslında.

Niniane boğazını temizledi ve daha yüksek bir sesle, "Carling?"

dedi. "Macbeth bir şeylerin peşindeydi," dedi Carling.

Niniane neredeyse yerinden sıçrayacaktı, sonra da kendini aptal gibi hissetti. Carling sessiz, dalgın bir sesle konuşmuş ve ani bir hareket yapmamıştı. Kendine gel artık, aptal.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Soliloquy'sinde. Yarın ve yarın ve yarın gerçekten de günden güne küçük hızıyla sürünüyor," dedi Carling. "Kaydedilen zamanın son hecesi ne olacak ve onu kim yazacak? Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım, dünyamızın ne zaman ve nasıl sona ereceğini merak ediyoruz."

Niniane'nin tedirginliği artmıştı. Carling onun ismine cevap verir gibi olmuştu ama hâlâ yok gibiydi, ifadesi değişmemişti. Sanki salonda Niniane ve Rhoswen arasında geçen konuşmaya cevap veriyormuş gibi *Macbeth*'ten bahsediyordu ama bu saatler önce olmuştu. Bir şeyler yanlıştı, belki de çok yanlıştı. Niniane'in midesi sıkıştı.

Sessiz ve nötr bir sesle, "Rhoswen'i sana getirmemi ister misin?" dedi.

Carling'in karanlık bakışları Niniane'in yüzüne kaydı ve bir anda yanlışlık hissi silindi. "Tanrılar aşkına, hayır," dedi Vampir yorgun bir neşeyle. "Çılgınca bağlılığı çok yorucu."

Niniane ona baktı. İçinden bir ses sormaması gerektiğini söylüyordu ama kendini tutamadı. "Sen iyi misin?"

Carling gülümsedi. "Yaşlı ve hastalıklı bir kadına göre çok da kötü durumda değilim. Biz Vampirler Yaşlı Irkların cüzzamlılarıyız, biliyorsunuz, çünkü bize bulaşana kadar insandık ve tabii ki tüm Yaşlı Irklar hastalığa karşı bağışıklıdır. Bu yüzden Wyr'lerle aramda her zaman biraz mantıksız bir bağ hissetmişimdir. Cüzzamlılar ve Yaşlılar toplumunun canavarları olarak, ikimiz de geri kalanınız kadar kabul edilebilir değiliz."

Niniane kaşlarını çattı. "Hiçbirimiz o kadar kabul edilebilir değiliz, Carling."

Vampir kıkırdadı. "Çok doğru. Otur, küçük Niniane. Daha önceki konuşmamızı bitirmeye fırsatımız olmamıştı ki Wyr'iniz kaba bir şekilde

bizi böldü." O
benim Wyr'ım
değil.

Bir anda şiddetli bir acı dalgası geldi. Derin bir nefes aldı ve kelimelerin ağzından yuvarlanmasını engellemeyi başardı. Sonra Carling'in kendi Vampyre'ının kafasını koparıp toza dönüşürken gözlerine baktığı anı aklına geldi ama Niniane yine de Carling'in gösterdiği sandalyeye oturmak için bir adım öne çıktı.

Carling başını eğip Niniane'e bakarken, "Seni anlamıyorum," dedi.

Niniane gözlerini kırıştırdı. "*Beni* anlamıyor musun?"

"Buna inanmak çok mu zor? Benim yanımda güç için manevra yapmıyorsun ve evet, bazen korkuyorsun, ama tüm bunların altında bazen benden . . . benden hoşlanıyorsun. Bu akıllıca ya da güvenli olmasa bile. Ve aynı zamanda üzgünsün. Bunu şaşırtıcı buluyorum."

Carling'in Niniane'in kendisine verdiği tepkiyi bu kadar doğru tarif etmesi komikti. Niniane Vampir'e orantısız bir gülümseme verdikten sonra ellerine baktı. Carling'e Vampir'in değerli ve korkunç bir şey, tarihi bir savaş alanının kalıntıları gibi esrarengiz bir trajedi olduğunu düşündüğünü söyleyemezdi.

Küçük bir gerçekle yetindi. "Senden hoşlanıyorum, belki hoşlanmamam gerekse bile. Ve bazen senin geride bıraktığın tüm arkadaşlarını ya da dostlarını düşündüğümde üzülüyorum. Sadece insanları kastetmiyorum. İnsan arkadaşlarını kaybetmek yeterince acı verici. Sanırım bizim gibi yaşam beklentisi olan insanlardan bahsediyorum."

Carling, "Kendi zamanında zaten yeterince insan kaybettin," dedi, sesi nazikti.

Bu kibarlık bir yanılsama mıydı? Carling manipüle etmek ya da sosyal olmak için insan davranışlarını mı taklit ediyordu, yoksa o zarif dış görünüşün içinde hâlâ insanlığın parçalanmış kalıntıları mı vardı? Niniane iç çekti. Carling hakkındaki nihai gerçek ne olursa olsun, bunu keşfedecek kişi Niniane olmayacaktı. "Sakıncası yoksa sana bir şey sormak istiyorum."

Carling birkaç parmağıyla işaret etti.

"Tiago'dan neden nefret ediyorsun?" Kelimeler bir göle atılan taşlar gibi düşmüş, görünmeyen bir kıyıya doğru ilerleyen bir tepki dalgasına neden olmuştu. Carling hiç kıpırdamadı ama Niniane'in göğsü sıkışmaya başladı. Aralarındaki sessizlik gerildikçe kendini eşit nefes almaya zorladı. "Sadece anlamak istiyorum" dedi.

Carling öfkeli bir kahkaha attığında gerginlik dağıldı. "Sebepe o kadar eski ki neredeyse hiçbir anlamı yok ve hatırlamıyor bile, bu da beni daha da kızdırıyor. Onunla bir kez Memphis'te karşılaşmıştım."

"Memphis mi?" dedi Niniane şaşırarak.

Tam Carling ve Tiago'nun Tennessee'de ne işi olduğunu soracakken Carling, "Tabii o zamanlar adı Memphis değildi. Bu çok daha sonra oldu. O zamanlar adı Ineb Hedj'di. Tüm dünyanın başkentiydi ve şafak vakti güneş Nil'in üzerinde yeşim taşı ve lapis lazuli üzerine dövülmüş gümüşten bir tabaka gibi parlardı."

Niniane nefesini tuttu. "Onunla Mısır'da tanıştınız."

"Evet, çok çok uzun zaman önce. Tiago bir tanrıydı ve ben de bir metaydım. Gençtim ve hâlâ insandım, görünüşüm yüzünden yoksulluktan ve nehir çamurundan kurtarılmıştım. Halkımızla birlikte kalmaya ikna etmek için bir tanrıya verilmişim. Tamamen çaresizdim, ama o bana bakmadı bile. O gitti ve ben de bunun için cezalandırıldım."

Niniane bu eski hikâyenin küçük ve kuru anlatımı karşısında ellerini birbirine kenetledi. "Bu korkunç bir şey" dedi.

"Bu çok saçma," dedi Carling. "Ben onu istemedim. Sadece güzel ağızlı bir çocuktum ve o beni korkuttu. Gittiği için çok mutluydum."

Niniane ellerini gevşemeye zorladı. "Ondan sonra ne oldu?"

Carling'in gür dudakları sanki iblislerin Mona Lisa'sıymış ve az önce bir ruh yutmuş gibi gülümsedi. "Daha iyi bir hayat için tırnaklarımla kazıyarak ilerledim," dedi Vampir. "Zehirleri, savaşı ve büyücülüğü, başkalarına nasıl hükmedeceğimi, düşmanlarımı nasıl yok edeceğimi ve tüm kalbimle nasıl kin tutacağımı öğrendim. Sonra beni de bir tanrıya dönüştüren yılanın öpücüğünü keşfettim ve bir daha kimse bana kırbaç vuramadı."

Yılanın öpücüğü. Niniane ona baktı. "Vampir olduğun zamandan bahsediyorsun." Carling başını eğdi ve Niniane bu zarif, emperyal jestte Rhoswen'in metresini ne kadar taklit ettiğini gördü. Niniane, "Peki Tiago ne olduğunu ya da senin kim olduğunu hiç anlamadı mı?" diye sordu.

"Hayır." Carling'in ifadesi alaycı bir hal aldı. "Ama ona baktığımda, yine de onu boğmak istiyorum."

"Çok üzgünüm," dedi Niniane.

"Çocuk," dedi Carling. Vampir'in karanlık bakışları sorgulayıcıydı, biraz da sıkılmıştı.

"Çok uzun zaman önce olmuş olması umurumda değil," dedi Niniane ona bir anlık öfkeyle. "Yanıt vermenin daha sofistike bir yolu olup olmadığı ya da artık senin için bir önemi olup olmadığı umurumda değil. O kızın yaşadıkları için üzgünüm. *Benim* olduğum kızın yaşadıkları için üzgünüm. Artık o kızlar olmayabiliriz, ama onların hayaletleri içimizde bir yerlerde, sadece yaşananların anısı olarak yaşıyor ve birinin bunu söylemesi gerekiyor: o çocuklar daha iyisini hak ediyordu."

Carling'in bakışları düştü. Kaşlarının zarif kanatları bir araya geldi. "Haklısınız, elbette. Hak ettiler."

Niniane çok uzun süre uyumuştı ve hiçbiri rahatlatıcı olmamıştı. Gözleri kuru ve kaşınıyor gibiydi. Ellerinin topuklarını gözlerine soktu ve ovuşturdu. "Bu çok uzun zaman önce oldu ve Tiago yanlış bir şey yapmak istemedi. Bunun farkındasın, değil mi?"

Carling yine birkaç parmağıyla işaret etti. Birkaç santimlik boşlukta hareketin şiirini yaptı.

"Kinini bir kenara bırakmayı deneyebilir misin?" Niniane sordu. "Bunu bana bir iyilik olarak, aramızda bir ittifak kurmak adına yapmanı istiyorum."

"Onu önemsiyorsun." Carling, Niniane'e yoğun bir merakla bakarken bile sözcüklerin tadını çıkarıyormuş gibi konuştu.

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet" dedi.

"İkinci saldırıyla ilgili gerçeği senden saklamasına rağmen mi?" İçini çekti. "Evet."

Carling'in yüzünde bir kaş çatma gölgesi belirdi. Bu genç, aceleci ifade, böylesine disiplinli ve olgun bir mükemmelliğin ortasında şaşırtıcı bir uyumsuzluktu. Vampir huysuzca, "Oh iyi. O bana bir şey yapmaya çalışmadığı sürece ben de ona bir şey yapmayacağım."

Niniane sandalyesine çöktü. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Carling ona sert bir bakış attı ve "Belki de senin için çok fazla şey ifade ediyordur. Bundan sonra nereye adım atacağına ve kime güveneceğine dikkat etmelisin, Niniane. Şu anda kırılğan bir durumdasın."

Niniane'nin omurgası sertleşti. "İçinde bulunduğum yerin çok iyi farkındayım."

Vampir'in ifadesi yumuşadı. "Dragos'un suikast girişimiyle bir ilgisi olduğuna inanmak istemediğini biliyorum. Az önce içindeki mücadeleyi hissedebiliyordum."

Konuşmanın içeriğinden ürkmüştü. "Duygularımı hissedebiliyor musun?"

"Evet, elbette. Vampirler yaşlandıkça duygularımız daha keskin hale gelir. En yaşlılarımız sonunda kan zevkini kaybeder ve etrafımızdakilerin duygularıyla besleniriz. Ben birkaç yüzyıldır insan kanı içmedim."

Aman Tanrım, Carling bir succubus'tu. Niniane, "Diğer insanların ne hissettiğini hissediyorsun," dedi.

Carling omuz silkti. "En azından hayatta olanların duygularını hissediyorum."

Konu beslenmeye geldiğinde diğer Vampirlerin bana bir faydası olmuyor."

Ne kadar müdahaleci bir yetenek. Niniane'in alnı kırıştı. Bu, Vampir'in bugün çeşitli zamanlarda ne kadar parlak görüldüğünü açıklıyordu. Niniane içindeki pürüzlü manzaranın bir succubus için nasıl bir tada sahip olduğunu merak etti. Acaba Carling'in tadı da onunki kadar acı olabilir miydi?

Eğer sorarsa, Carling ona Tiago'nun kendisi hakkında ne hissettiğini söyleyecek miydi? Vampir ona, gitmeden hemen önce gözlerinde gördüğünü sandığı üzüntünün gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu söyleyecek miydi? Bu acınası soruyu sormaktan kendini alıkoymak için yumruklarını ve çenesini dişlerini sızlatacak kadar sıkı.

Bilmek olanları değiştiremez ya da Tiago'yu geri getiremezdi.

Carling çöken küçük sessizlikte şöyle dedi: "Wyr'lerle geçirdiğin iki yüz yıllık sığınaktan sonra, onlarla kopmaz bir bağ kurduğuna inanmak isteyebilirsin. Ama unutmayın, neredeyse tüm ömrünüz boyunca yaşadığınız şey, çok daha uzun süre yaşamış olan bizler için o kadar da uzun bir zaman değil."

Niniane'nin ağzı gerildi. "Gençliğimin ve deneyimsizliğimin de farkındayım, teşekkür ederim."

Carling, "Amacım deneyimsizliğinize dikkat çekmek ya da kendinizi yetersiz hissetmenize neden olmak değil," dedi. "Karşılaştığınız zorluklara verecek cevabım da yok. Sadece sizi uyarmak ve düşünmeniz için size yiyecek vermek istiyorum. Daha güçlü ve daha uzun süreli ittifaklar kesinlikle bozuldu ve Büyük Canavar hepimizden daha yaşlı. O yaşlı ve kurnaz. İlk önceliği her zaman Wyr olacaktır ve siz Wyr değilsiniz."

Carling gerçekten de düşünmek için yiyecek mi sağlamak istiyordu, yoksa Niniane ve Dragos arasına güvensizlik tohumları mı ekmeye çalışıyordu? Niniane başını salladı. "Söylediğiniz her şey teknik olarak doğru. Eski ittifaklar bozulabilir ve

Tabii ki Dragos'un ilk önceliği Wyr. Ama bunu Dragos'un bana karşı yapılan saldırıya karışmış olabileceğine dair bir argüman olarak kabul etmiyorum. Hiç mantıklı değil. Neden Kara Fae kılığına girmiş Wyr'ler bana saldırırken, başka bir Wyr beni savunmak için onları öldürsün?"

"Bilmiyorum." Carling dudaklarını büzdü.

Niniane, "Eğer anlaşılmaz bir nedenden ötürü Dragos ölmemi istediye, Tiago'nun beni kendisinin öldürmesi çok daha basit ve etkili olurdu," dedi.

"Yeterli bilgiye sahip değiliz," dedi Carling. "Belki de Wyr içinde, bizim daha yeni farkına vardığımız bir bölünme vardır. Belki de Büyük Canavar şu anda hepimizin anlayabileceğinden çok daha derin bir oyun oynuyor. Dragos'u her zaman sevdim ve saygı duydum ama ona asla tamamen güvenmedim."

Niniane dikkatli bir nefes aldı. Dragos, Tiago'nun bile ne olduğunu bilmediğı kadar derin bir oyun oynamış olabilir miydi? Dragos'un bunu yapabileceğı kesindi ama bu durumda, tartışılmaz bir kanıtla karşılaşmadığı sürece ona inanmayacaktı.

Bir süre sonra tekrar yüksek sesle konuşmak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim Sayın Konsey Üyesi. Sohbet etme fırsatı bulduğumuza sevindim ve söylediklerinizi dikkatle düşüneceğim."

"Bundan emin olun," dedi Carling.

ON

Tiago, Clarence "JoBe" Watson'a "Park alanındaki ördek paytak yürüyüşünü beğendim," dedi. "Kendi ifadesini yarattı. Belki senin yapmak istediğin bu değildi. Ama kesinlikle kendi ifadesini yarattı."

Tiago, Clarence'ı üç arkadaşıyla birlikte Güney Damon Caddesi'nde takılırken bulmuştu. Gangster kıyafetleri giymişler, renklerini sergiliyorlar ve 50 Cent çalışıyorlardı. Kardeşler, siyah taytları, dikenli tel dövmeleri ve görünür silahlarıyla onlara doğru yürüyen Tiago'ya şöyle bir bakmışlardı. Yüzünde ne gördüklerini sadece tanrılar biliyordu. Gözlerinde beyaz şimşekler çakmaya devam ediyordu. Onları güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı. Kardeşler bir kurdun kovaladığı tavşanlar gibi kaçışmışlardı.

Tiago adımlarını hızlı bir yürüyüşe çıkarmıştı. Bir blokun dörtte üçü kadar sonra Clarence'ı yakalamış, ensesinden tutmuş ve onu bir tuğla binanın kenarına çarpmıştı.

Tiago, "Pantolonunu kalçalarından aşağı sarkıtmak yerine yukarı çekmiş olsaydın kaçıp kaçamayacağını merak ediyor olabilirsin," dedi.

"Ne oluyor lan?" Clarence bağırdı.

Clarence yirmi iki yaşında, bir seksen boyunda ve yüz doksan kiloydu. Tiago onun kot pantolonunu belinden tuttu. Bir hamleyle Clarence'ı yerden iki metre yukarı kaldırdı. Tiago hızlı bir sarsıntıyla onu pantolonunun içine doğru salladı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Tiago. "Ama bunu her zaman tekrar deneyebiliriz." Geri adım attı. "Devam et. Koş."

"Seni dışarı çıkaracağım." Clarence bileğinin bir hareketiyle, etrafında dönerken düğmesini açtı. "Seni manyak herif!"

Tiago çocuğun elinden bıçağı aldı, bıçağın düz kısmını yakındaki tuğla duvara bastırdı ve kabzasından kırdı. "Bu uzun bir dizi akılsızca seçimden sadece biriydi, evlat" dedi.

"Seni cehennemden gelen kaçık orospu." Clarence'ın gözlerinin akı belli oluyordu.

Tiago adamı etrafında döndürdü. "İşte iyi haber Clarence," dedi. "Bunu söylemek bana acı veriyor, gerçekten ama yaşayacaksın."

"Her neyse, ben yapmadım!"

"Evet, yaptın. Eğer o küçük doğaçlama filmini yayınlamamış olsaydın, New York'taki bizler Chi-town'da olup bitenlerden zamanında haberdar olamayabilir ve daha fazla şeyin olmasını engelleyemeyebilirdik. İşte kötü haber."

Tiago onu ensesinden ve pantolonunun paçasından yakalayıp duvara fırlattı. Clarence baritondan hızlandı, otoyolda sopranoyu geçti ve keskin bir çıkış yaparak çaydanlık feryadına ulaştı.

Tiago ona, "Hayat senin için bir süre gerçekten acı verici olacak," dedi. "Sadece birkaç kırık kemikle kurtulabilirsin. Ve oyuncaklarından hiçbirini sende kalmayacak." Clarence'ı tekrar ayağa sürükledi ve çocuğun kot pantolonunun ve ceketinin ceplerini karıştırırken onu ensesinden duvara yapıştırdı. Bir dokuz milimetreye el koydu ve aramaya devam etti. Bir tane olmalıydı. "Beşiğine gittim. PlayStation'ını, Xbox'ını, Wii'ni, dizüstü bilgisayarını ve iki bilgisayarını, 52 inçlik televizyonunu, TiVo'nu, Blu-ray'ini, Pioneer'ını ve ev sinema sistemini çıkardım. Bir de Flip'inizi tabii ki. Bu arada, kayıtlarda işi olmayan biri için çok fazla oyuncak var. Satıyor musun yoksa çaldın mı?"

Ah, işte oradaydı. Bir iPhone çıkardı, kaldırıma bıraktı ve tek topuğunun altında ezdi, bu da daha fazla çaydanlık ışıltısına neden oldu. Clarence'ı aldı ve duvarla yeniden tanıştırdı.

Tiago, "Şimdi bir tanık 911'i aramayı seçerse bunu yapmayı bırakmak zorunda kalacağım," dedi. "Ne düşünüyorsun Clarence? Geçen gece hiçbir şey yapmadan izlediğin ve filme aldığın saldırı ile şu anki rahatsızlığın arasında herhangi bir bağlantı görüyor musun?"

Çaydanlık düdüğü vıcık vıcık bir sümüklüböceğe dönüştü. Tiago adamı tekrar kaldırmak için uzandı.

Güçlü, yağsız ve bronzlaşmış bir el aşağı inerek adamın bileklerinden birini kavradı.

Rune kulağına, "Onu terbiye etme şansın var, T-bird. Bu kadar yeter."

Tiago gryphon'a doğru döndü. Rune'un aslan gözleri kehribarın içinden parlayan güneş rengindeydi. Rune, Tiago'nun ifadesinde her ne gördüyse, o altın gözlerin dikkat kesilmesine neden oldu. "Hey dostum, bilgi alma zamanı geldi," dedi Rune. "Son konuşmamızdan bu yana neler olduğunu bana anlatmalısın."

"Her şeyi berbat ettim," dedi Tiago. "Aptalca bir hataydı ve onu incitti. Çok kötü. Ne kadar kötü bilmiyorum."

Rune onu omzundan sertçe kavradı, keskin bakışları sabitti. "Pekâlâ. Her neyse, bunu düzelterek."

"Çekip gitmek zorundaydım," dedi Tiago. Sesi gırtlaksı ve sert bir hal almıştı. "Ona biraz zaman tanı. Ona ne kadar zaman vereceğimi bilmiyorum. Birkaç saat mi? Gecenin geri kalanında mı? Ben sadece"-ayaklarının dibine yığılmış olan Clarence'a baktı-"Bir şeyi öldürüyordum. Zaman öldürüyordum sanırım."

Rune da adama baktı. Clarence kanayan burnunu ceketinin koluna sokmuştu. Rune ona, "Buraya geldiğim için ne kadar şanslı bir pislik olduğunı biliyor musun?" dedi.

"Evet, öyle sanıyorum," dedi çocuk. Akan gözlerini silip süpürdü.

"Wyr'ler kolay kolay affetmez," dedi Rune. "Ve asla unutmayız. Artık örnek bir vatandaş olmalısın."

Clarence kolunun içine, "Ezbere konuşuyorum," dedi. "Ben fasulyeyim. Az önce duvarda İsa'yı gördüğümü sanıyordum. Bob'la birlikte yeniden kiliseye gitmeye başlayacağım. Belki ben de Arby'ye katılırım."

Çatı katındaki yatak odası ne kadar görkemli ve davetkâr olursa olsun, Niniane'in Carling'le yaptığı konuşmadan sonra oraya geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Çatı katının ortak alanlarında amaçsız bir huzursuzlukla dolaştı.

Kuyruklu piyanonun yanında durdu ve kapağı açarak serin, pürüzsüz tuşlara dokundu. Bu bir Steinway'di, siyah yüzeyi parıl parıl parlıyordu ve mükemmel bir akortta olduğundan şüpheleniyordu. Müziği severdi, şarkı söylemeyi ve dans etmeyi çok severdi ama piyano çalma becerisi en iyi ihtimalle yetersizdi. Ayrıca, saat şu anda onu çoktan geçmiş olmalıydı. Çok geç sayılmazdı ve Vampirler elbette uyanık olacaktı ama bazı insan dostları ve Karanlık Fae'ler yatmaya hazırlanıyor olabilirdi. İç çekerek kapağı geri indirdi.

Sessiz gölgesi haline gelen Vampir'e baktı. Bu yine merdiven boşluğundaki Vampirdi. Vampirler gibi güzeldi, havalı ve karanlık bakışları vardı ve ince yapısı insanüstü bir güce sahip olduğunu saklıyordu. Rhoswen ortadan kaybolmuştu, belki de metresiyle ilgilenmek için.

Onu Stairwell Vampiri olarak düşünmeye devam edemezdi, Carling'i Stepford Vampiri olarak düşünmeye devam etmesi gerektiğinden daha fazla. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Duncan," dedi adam.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Duncan."

"Teşekkür ederim, majesteleri." Dikkatli, karanlık bakışları ve sakın, tarafsız ifadesiyle onu izledi. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Bu öğleden sonra merdiven boşluğundan geri döndüğünüzde, ilk yaptığınız şeyin Carling'e doğru bakmak olmasına ve Tiago'nun peşinden tekrar gitmemenize sevindim," dedi. "Ama merak ediyorum. Bunu yapmana ne sebep oldu?"

Duncan, "Bizi durdurduğunda hepimiz hissedebiliyorduk. En azından Vampirler hissedebiliyordu. Bizim insanlarımızdan emin değilim. Onların duyuları bizimkilerden çok daha az. Bizi serbest bıraktığında ve ben salona döndüğümde, neyin değiştiğini öğrenmek önemliydi, tercihen mümkün olduğunca çabuk."

Niniane'in kaşları kalktı. Rhoswen'in Cowan'a sempati duymamasına şaşmamalıydı. Aklını kaçırmadan önce durması için iki uyarı almıştı.

Duncan hafif, hoş bir aksanla konuşuyordu. Normalde insanlarla konuşmayı ve onların hayatları -ya da ürkütücü ölümsüz varoluşları- hakkında bilgi edinmeyi severdi ve ona daha fazla soru sorma dürtüsü zihninin gerisinde dolaştı. Bu dürtü neredeyse bir anda kayboldu. Sosyal bir ruh haline bürünmeyi başaramadı.

"Peki bir kızın burada içki içebilmesi için ne yapması gerekir?" diye sordu.

Duncan, "Sadece ne istediğini söylemesi yeterli," dedi. Ona gülümsedi. "Ona istediği her şeyi getirmek benim için bir zevk olacaktır."

Çekici bir gülümsemesi ve hoş bir tavrı vardı. Niniane, ona Carling'in maiyetinde yer kazandıran tek özelliğin bunlar olduğuna inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Bir şişe kırmızı şarap istiyorum, lütfen," diye sordu.

"Özel bir şey var mı? Merlot, Beaujolais, Syrah?"

"Alkollü bir şeyler de olur" dedi.

Saksı ağaçlarının ve bitkilerin birkaç ferforje masa ve sandalyenin etrafına çekici bir şekilde yerleştirildiği arduvaz döşeli verandaya çıktı. Oturdu ve ılık bir esinti saçlarıyla oynarken şehrin ışıklarına baktı. Birkaç dakika sonra Duncan bir tepsi getirdi. Kadının önüne bir kadeh şarap koydu. "Malbec olabilir diye düşünmüştüm" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

Adam şeyeyi, peynir, kraker ve meyve çeşitleriyle birlikte masaya koydu. Gitmesini dileyerek tekrar teşekkür etti ve adam kapıların yanındaki yerini almak üzere uzaklaşmadan önce ona bir kez daha gülümsedi.

Hayatı şu anda kaldırıp incelenemeyecek kadar ağır bir yük gibi geliyordu. Şarabını yudumladı ve şu anda var olmaya çalıştı ama yapamadı.

düşüncelerini kapat.

Bastığın yere dikkat etmelisin, Niniane. Şu anda kırılğan bir yerdesin.

Evet, hatırlattığın için teşekkürler Carling. Sanki fark etmemiştim.

Niniane bardağındakileri bitirdi ve alnını ovuşturdu. İyi tarafından bakacak olursak: Kimliği kolayca doğrulanmış ve artık sorgulanamaz hale gelmişti. Kimse onun tahttaki hakkına itiraz edemezdi.

Vay canına, bu iyi tarafı mıydı? Artı taraftaki *tek* şey bu muydu?

Olumsuz tarafı: Wyr ile olan ilişkisi dışında (ki o da tehlikede değildi), herhangi bir derecede güvenle dayanabileceği güçlü bir ittifakı yoktu, konuşacak gerçek bir Gücü yoktu ve Karanlık Fae siyaseti ve toplumundan uzun süredir uzaktı. Delegasyon üyelerinden hangisine güvenebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve Wyr ile olan ilişkisi uzun mesafeli bir ilişkiydi. Babasının Wyr ile olan ilişkisi de iyi durumdaydı. Bu onu ya da ailesini kurtarmamıştı.

Gerçekten de küreksiz boka batmıştı. Eğer bir bahis havuzunda olsaydı, kendisine bir yıldan daha az bir süre verirdi.

Sonra aklına bir fikir geldi. Belki de sevgili ölü kuzeni Geril, ilgisinin ne kadar hoş karşılanmadığı konusunda daha az açık olsaydı onu öldürmeye çalışmazdı. Belki de bu yüzden onu önce yemeğe çıkarmış, sonra da öldürmeye çalışmıştı. Yoksa neden onu beslemeye zahmet etsin ki? Gerçekten de tahtla olan uzak bağlantısının tek başına taht için bir oyun oynamaya yeteceğini mi düşünmüştü? Buna inanmak zordu. Yoksa başka biriyle çalışıyordu ve oyunun tüm yönlerini oynamaya mı karar vermişti? Eğer kız onun flörtüne karşılık verseydi, tahtı onunla paylaşma şansı olduğunu düşünebilirdi.

Endişe içini kemiriyordu. Keşke bir paket sigarası olsaydı diye düşündü. Şişeyi aldı, bardağına bol miktarda şarap doldurdu ve geri fırlattı.

Eğer o bahis havuzunda kaybetmek ve bir yıldan fazla yaşamak istiyorsa, gücü olan biriyle ittifak yapmak zorundaydı. Ya da güç. Carling ile iyi bir ilişki kurmaya çalışmak iyi bir şeydi ama bu da uzun mesafeli bir ilişki olacaktı ve başka bir demesne ile uzak bir ittifak kurmaktan daha fazlasını yapması gerekiyordu. Yakınındaki biriyle ittifak kurması gerekiyordu. Birinin sadakatini kazanmayı umabileceği ne sunabilirdi ki?

Artı tarafına baktı. Hay aksi.

Yüksek sesle, "Evlenmek zorundayım." dedi.

Ilık rüzgâr onun sözlerini aldı ve uçurdu. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Konumunu sağlamlaştırmak ve hayatta kalmak için evlenmek zorunda kalacaktı. Tahtı isteyen, tek başına elde edemeyecek ve onu elinde tutmasına yardımcı olacak kadar siyasi nüfuza ya da güce ya da her ikisine birden sahip birini bulması gerekecekti. Onu hayatta tutmak için en az kendisi kadar çıkarı olan birine ihtiyacı vardı.

Bu kez şarap şişesine uzandığında kadehle uğraşmadı.

Tepesinde muazzam bir kanat sesi duydu ve vahşi, yürek hoplatan bir an için *umutla* doldu. Gökyüzüne bakarken ayağa fırladı. Koyu mavi gece göğünü soluk bir bulut tabakası kaplamıştı ve muhteşem bir kâbus avluya inmişti.

Yaratık, uzun, akıcı kaslı formunu destekleyecek kadar geniş ve güçlü bir kanat açıklığına sahip uzun boylu bir kadın formundaydı. Soluk ve koyu griler ve siyahlar içinde bir çalışmaydı, alt gövdesi ve güçlü bacakları kısa, ince tüylerle kaplıydı. Uzun uçuşları ve yüksek hızları destekleyen geniş bir göğüs kafesi ve göğsü, yüksek hafif göğüsleri ve ana tüylere doğru gece yarısına kadar derinleşen muhteşem isli kanatları vardı. Uzun elleri ve ayakları, metali kesebilecek ya da tek bir hamlede bir insanın kafatasını yarabilecek jilet gibi ölümcül pençelerle uçluydu ve köşeli yüzünün hatları sert, yukarıya doğru kıvrıktı. Wyr nöbetçisi Aryal insan formundayken tuhaf, çelimsiz bir güzelliğe sahipti. Harpy formunda hem tuhafılığı hem de güzelliği vurgulanır, fırtınalı gözleri büyür ve uzun siyah saçları rüzgârda sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi hareket ederdi.

Duncan, Vampir'in ölümcül gücü ve hızıyla Niniane'in yanından hızla geçti. Harpy onu boynundan yakaladı ve verandaya öyle bir çarptı ki altındaki kayrak taşları çatladı. Delici yırtıcı bakışlarıyla Vampir'i merakla incelerken onu sabit tuttu.

"*Hmm, güzel,*" dedi Harpy. Başını kaldırıp Niniane'e baktı. "Eğer onu istemiyorsan, ben alabilir miyim?"

İçinde karmaşık bir duygu karmaşası kükredi, sevinç acı bir hayal kırıklığıyla karıştı. "Aryal, Duncan'a zarar verme." dedi.

"Ona zarar vermeyecektim," dedi Aryal. "O istemediği sürece olmaz." Vampir'in gözleri kırmızı kırmızı parlamaya başlamıştı ve Aryal'ın güçlü tutuşuna karşı koymaya çalışırken dişleri şişmişti. Harpy kavisli bir pençesiyle onun şakağına dokundu. "Bu daha da güzel. Dostum, hiç harpinin kanını tattın mı?"

Biz boktan daha nadiriz, bu yüzden bahse girerim olmaz. Bir ara dışarı çıkıp bir şeyler içmek ister misin? Eğer ortaya koyarsan, bir yudum almana izin verebilirim."

"Aryal!" Niniane haykırdı.

"Ne!" Muhteşem kanatlı kâbus ona göz kırptı. "New York'ta biriyle çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Vampir çok şaşkın ve saldırgan görünüyordu ama harpi kanından bahsedince kan kırmızısı bakışlarına ürkek bir açgözlülük yayıldı.

Niniane gülmeye başladı. Elinde değildi. "Duncan çok iyi bir adam. Gitmesine izin verir misin lütfen?"

"Ama ona cinsel tacizde bulunmayı henüz bitirmedim." Niniane çenesini eğip harpiye ters ters baktı, o da kaşlarını çatıp, "Pekâlâ," diye homurdandı.

Aryal'ın boğazını sıkan eli gevşer gevşemez Duncan ayağa fırladı ve Niniane'le zebani arasında durmak için hamle yaptı. Bu cesurca, aptalca ve tamamen yararsız bir koruma hareketiydi.

Aryal da ayağa kalkarken bir Wyr'in şekil değiştirmiş haline büründü. Daha insani formunda, bir metre boyunda, güçlü bir kadındı, silahlıydı ve deri giymişti, köşeli bir yüzü, zayıf kasları, karışık siyah saçları ve fırtınalı gri gözleri vardı. Vampire, "Sarılmak ister misin?" diye sordu. Kadın öne doğru bir hamle yaptı ve Duncan bir adım geri çekildi. "Evet, hiç sanmıyorum." Ayaklarının üzerinde bir kez zıpladı ve Niniane'e vahşi bir sırıtış attı. "Hey, pipi-gıcık."

Aryal onu gördüğü için o kadar mutlu görünüyordu ki, garip, zayıf yüzündeki memnuniyet o kadar içten ve karmaşık değildi ki, Niniane'in Aryal'ın Tiago olmamasından duyduğu hayal kırıklığı bir an için geri planda kaldı ve sadece arkadaşını gördüğü için sevindi.

Niniane bir elini Vampir'in omzuna koyup bastırdı ve sessizce ona yerinde kalmasını söyleyerek, "Biliyor musun Duncan, bu zamparayı birkaç kezden fazla sarhoş gördüm. Hatta bir keresinde-"

"Sakın söyleme," diye uyardı Aryal.

Niniane sırtıttı. "Pembe ruj sürme ve saçlarını atkuyruğu yapmama bile izin verdi."

"Hain kaltak!" dedi Aryal. "Sazan gibi atladın. "Bakalım neye benziyorsun, Aryal. Hadi Aryal, kimseye söylemem. Beş dakika sonra hemen silersin.' Peki şimdi ne yapıyorsun? Elinize geçen her fırsatta söyleyebildiğiniz her ucubeye söylüyorsunuz."

Vampir onların şakalaşmaları karşısında hafifçe gevşedi. "Nasıl görünüyordu?" diye sordu.

"Az önce seni tokatladığında nasıl görünüyordu biliyor musun?" Niniane sordu.

Duncan'ın gözleri kısıldı. "Evet."

Niniane kıkırdamaya başladı. "Çok daha korkunç görünüyordu."

Harpy gözlerini devirdi. Hâlâ gülmekte olan Niniane ileri atıldı. Aryal onu yakaladı ve sıkı bir sarılma için kendine çekti. "Nasılsın, pipi-gıcık? O üç Karanlık Fae pisliğinin canına okuduğun için seninle gurur duyuyordum ama öyle ortadan kaybolunca bizi epey korkuttun."

Yanağını Aryal'ın deri yeleğine bastırdı ve kahkahası sert bir hıçkırığa dönüştü. "*Berbat bir gün geçirdim.*"

"Vay canına," dedi Aryal. Sesi telaşlanmış gibiydi. Niniane'nin sırtını sıvazladı. "Gözyaşlarının beni nasıl korkuttuğunu bilirsin. Daha iyi olması için kimi öldürmem gerekiyor?"

"BİLMİYORUM."

Aryal başının üzerinden Vampir'e, "Git avlu kapısının iç tarafını koru. Bizi duymuyormuş gibi davran."

"Beni sağır say ve git," dedi Duncan.

Aryal'ın sarılması kemikleri sızlatan bir hal aldı. Niniane başını geriye doğru eğdi. Nefes nefese, "Bırak artık. Artık ağlamayacağım."

Geniş, endişeli fırtına grisi gözler ona baktı. "Emin misin?"

Başını salladı. Aryal onu serbest bıraktı ve derin bir nefes aldı. Verandadaki masaya doğru yürüyüp oturmak için döndü. Harpy kendini yakındaki bir sandalyeye attı ve kollarını kavuşturup uzun bacaklarını uzatarak yayıldı, delici bakışları Niniane'in yüzüne sabitlenmişti.

Niniane, "Chicago'da ne işiniz var?" diye sordu.

Aryal ona "Rune ve ben sana ve Tiago'ya saldıran o şerefsizleri araştırmak için buradayız," dedi. "Sen otele d ö n ü p doktoru gördükten hemen sonra Tiago bizi aradı. Biraz önce içeri girdik. Seni görmek için otele gelmemiz engellendi. Sonra Chicago Polisi'nden bir kızdan Tiago'yla ayrıldığınızı duyduk. Rune Tiago'yu bulmaya gitti. Ben de seni görmek için alternatif yolu seçtim." Harpy başını eğdi. "Şimdi sıra sende. Tiago neden hâlâ seninle değil ve sen neden berbat bir gün geçiriyorsun?"

"Aman Tanrım, nereden başlasam." Niniane dirseklerini masaya koydu ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Aryal aniden, "Dur bir dakika, az önce üzerime atladığında çok çeviktin," dedi. "Bıçak yarana ne oldu?"

"Carling," dedi Niniane. Ellerinin arasında konuşarak, Tiago'yla otele döndüklerinden beri olan biten her şeyi Aryal'a anlattı. Çok kişisel şeyler hariç. Bunları daha sonra fırsat bulduğunda özel olarak incelemek üzere kendine sakladı. "Saldırıyı yapanın Karanlık Fae değil de Wyr olduğunu öğrendiğimde şoka girdim. Zaten eski kötü anılarımla uğraşıyordum, bir de bunu toplantıda duymak, bunu öğrenmek için iyi bir yol değildi."

"Eminim," dedi Aryal. Harpy öne doğru oturarak dirseklerini masaya dayadı. "Tiago sana söylemeliydi."

Niniane içini çekti. "Bana meşgul olduğunu ve unuttuğunu söylemeye çalıştı. O anda duyamadım, ben de onu gönderdim. Şimdi özür dilemek için ona ulaşamıyorum."

"O emir vermeye alışkın. Paylaşmaya alışık değil." Aryal gözlerini peynir, kraker ve meyve tabağına dikti. Kaşlarını kaldırarak kendisine yardım etmesini işaret eden Niniane'ye baktı. Aryal ağzına bir parça peynir attı.

"Hiç mantıklı gelmedi," dedi Niniane. "Neden bana saldırasınız ki?"

"Saldırmayız," dedi Aryal. "Bu çok saçma. Biz seni seviyoruz."

İşte bildiği gerçeklik buydu. Niniane fısıldadı, "Evet."

Harpy onun sırtını sıvazladı. "Ve bunu söylerken acımasızca gerçekçi olduğum için beni bağışlayın, ama kişisel duyguları bir kenara bırakırsak, tahtta güven içinde olmanız bizim yararımıza. Bu, Wyr'e baban hayatta olduğundan beri ilk kez Karanlık Fae'lerle bir ittifak sağlayacaktır."

Niniane başını salladı. "Elbette. Wyr saldırısının bu kadar şok edici olmasının nedenlerinden biri de buydu."

"Sana daha da saçma olanı söyleyeyim," dedi Aryal. "O Wyr'ler Tiago seninleyken saldırdılar."

Niniane hızla başını kaldırdı. "Düşüncelerimde o kadar ileri gitmemiştim," dedi. "Onun kim olduğunu bilselerdi saldırmazlardı, çünkü bu onlar için bir ölüm cezasıydı."

"Aynen öyle. Dr. Ölüm'e karşı çıkacak akli başında bir Wyr tanıyor musun?" dedi Aryal. "Ve Dragos ile nöbetçilerden -tabii bir de Pia'dan- başka kimse Tiago'nun seni aramaya geldiğini bilmiyordu."

Niniane, "Yani o Wyr'ler ya kendi başlarına çalışıyorlardı ya da başka biri için çalışıyorlardı. Carling, Wyr'ler arasında bilmediğimiz bir bölünme olabileceği ihtimalini gündeme getirdi."

"Tamam," dedi Aryal. Harpy bir çizmesinin topuğunu sandalyesinin bir basamağına taktı. "Belki de dışarıda daha önce duymadığımız çok gizli bir anti-feri Wyr fraksiyonu vardır. Belki de bizi Karanlık Fae'lerle bir ittifak içinde istemiyorlar."

Niniane Harpy'nin yüzüne baktı. Aryal Wyr soruşturmalarından sorumluydu. "Böyle bir hizip hakkında hiçbir şey bilmiyor olman mantıklı değil," dedi Niniane. "Gruplar homurdanma, manifesto yazma, protesto etme ve belki de bir şeyleri havaya uçurma eğilimindedir. Genellikle de olayların sorumluluğunu üstlenirler."

Aryal bir üzüm yedi.

"Peki en mantıklısı ne?" dedi Niniane. "Birileri ölmemi istiyor ve eğer beni öldürmeyi başarırlarsa, harika. Ama başaramazlarsa, bir sonraki en iyi şey benimle en güçlü müttefiklerimin arasını açmak olur, çünkü bu beni tekrar denediklerinde savunmasız bırakır. Ve ölmemi istiyorlar, çünkü eğer sadece benimle Wyr'lerin arasını açmak istiyorlarsa, bunu başarmak için bir suikast girişiminden çok daha az tehlikeli olabilecek pek çok yol var."

"Ding ding ding. Kıza altın bir yıldız ver." Aryal sırttı ve ağzına bir parça daha peynir attı.

Niniane, Geril'in Chicago'ya uçarken ve Yunan lokantasındaki akşam yemeğindeki flörtünü anlattı.

Aryal, "Sokak saldırısından önceki o birkaç saat boyunca sana ne olduğunu merak ediyordum," dedi.

Niniane, "Tekrar ediyorum, Geril'in kendi başına hareket ediyorsa beni öldürmesi için aklıma gelen hiçbir neden yoktu," dedi. "Birbirimizi tanımıyorduk. Aramızda doğrudan bir miras bağı yoktu ve tahtla olan bağlantısı, taç için kendi başına bir oyun oynayamayacağı kadar dağınıktı. Mevcut Karanlık Fae siyasetinin tüm ayrıntılarını bilmiyor olabilirim ama o kadarını biliyorum."

"Şu anda tek bir sorum var," dedi Aryal. "Seni öldürmeye çalışan tek bir kişi, komplo ya da grup mu arıyoruz, yoksa iki kişi mi?"

Illinois'deki Cook County morgu 1842'den önce Chicago şehrini de içine alan ilçedeki her şüpheli ölüm hakkında resmi bir soruşturma yürütüyordu. 1871'de meydana gelen Büyük Chicago Yangını'ndan kısa bir süre önce morg, Güç veya Yaşlı Irklarla ilgili her şüpheli ölümü araştırmak üzere Büyüsel Soruşturma Ofisi'ni açtı. 1976 yılında

Cook County Tıbbi Muayene Ofisi'ni kurduğunda, Büyüsel Soruşturma Ofisi Tıbbi Muayene Ofisi'nin yetki alanına dahil edildi. Modası geçmiş "Magickal" terimi kaldırıldı ve ofise daha basit bir isim olan Paranormal İşler adı verildi.

Bu hamlenin ardındaki amaç, morgun bu bölümünü modernize etmek ve daha fazla doğruluk ve siyasi tarafsızlık bakış açısıyla yeniden adlandırmaktı, ancak bu girişimde ilçe yetkilileri başarısız oldu. Aralarında Güç sahibi birkaç insanın da bulunduğu birçok Yaşlı Irk bu isimden rahatsız oldu. *Paranormal*, bir şeyin normal deneyim veya bilimsel açıklama alanının dışında olduğunu gösteren bir terimdi. Terime karşı çıkanlar bunun en üst düzeyde ırkçılık ve bağnazlık olduğunu savundular.

Ya da Dr. Seremela Telemar, Tiago ve Rune'u Paranormal Olaylar bölümüne götürürken Morg Tarihi 101 konusunda bilgilendirdi. Telemar, düzgün kalçalarına kadar sarkan yılan başının uzunluğundan da anlaşılacağı üzere, orta yaşın sonlarında bir medusaydı. Medusalar yavrularını vahşice korurlardı. Tiago şahsen onların çocuklarından birini hiç görmemişti ama genç yetişkin medusaların ince, kısa yılanlarının başlarını kıvrıcık dalgalı afrolar gibi kapladığını biliyordu.

Bir medusanın baş yılanları, ev sahipleriyle duyusal girdi ve düşünce izlenimleri **a l ı ş v e r i ş i n i** içeren simbiyotik bir ilişki paylaşan yarı bağımsız bilinçli yaratıklardı. Yılanlarından biri size bakıyorsa bir medusa asla arkasını dönmezdi. Çoğunlukla baş yılanlar medusaları kadar barışçıl kalırlardı, ancak bir medusa korkmuş veya tehdit altında hissederse, çoğu yarattığı felç edebilecek ve yılanlar birden fazla ısırığa maruz kalırsa ölüme neden olabilecek zehirli bir ısırıkları vardı. Telemar, kendi türü için dört yüz elli ila beş yüz yıl arasında bir yaşa ulaştığında, yılanları ayaklarına ulaşacak ya da belki de yerde biraz iz bırakacaktı. Şimdilik, yılanlarını gevşek bir baş örtüsüyle, sanki saçlarıymış gibi hafifçe arkadan bağlıyordu.

Adli tabibin teni, yılanlarından birkaç ton daha açık olan soluk, kremi bir yeşildi ve yılan derisini andıran hafif bir yanardöner desene sahipti. Mavi-yeşil gözlerinde gözbebekleri için dikey yarıklar ve omzunun üzerinden onu yakından takip eden nöbetçilere bakarken yerine doğru hareket eden bir göz zarı vardı.

"Ülke genelindeki diğer morglar gibi benim bölümüm de genellikle ana morgun gördüğü trafiğin yakınından bile geçmiyor," dedi. Baş yılanlarından birkaçı belinin etrafına ve omzunun üzerinden

Titrek dilleriyle merakla havayı tadıyorlardı. "Arka arkaya altı ceset almak bizim için önemli bir olay. Ana morgda yılda yaklaşık elli iki yüz otopsi yapılıyor ve genellikle zamanımın yarısını onlarla çalışarak geçiriyorum. İki yüz tane görürsek şanslıyız."

"Şanslı mı?" Rune ona zarif, alaca bir kaşını çevirdi. Gryphon erkek cazibesini medusa üzerinde kullanıyordu. Tiago'nun Rune'un etrafında gördüğü diğer tüm dişiler gibi o da buna kanıyordu.

"Şey. Belki 'şanslı' doğru kelime değil ama ne demek istediğimi anladınız." Yılanlarından birkaçını bir omzunun arkasına sıkıştırırken gözlerini genişletti ve Rune'a gülümsedi. Bir çift kanatlı kapıdan içeri girdi ve Rune ile Tiago da onu takip etti. "Hiç şüphesiz sizin de farkında olduğunuz gibi, çoğu Yaşlı ölümü adli tabipliğe bile bildirilmez. Birçoğu Başka topraklarda gerçekleşir ve/veya kendi demesneleri tarafından işlenir ve araştırılır. Bana gelme eğiliminde olan ölümler, bir tür Güç değişimi veya deşarjı içeren insan ölümleridir. Bu birden fazla yönden beni çok zorladı."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Rune. "Tıbbi olduğu kadar siyasi olarak da." "Oldukça," dedi medusa.

Rune ve Tiago morga vardıklarında, medusa Tiago'ya iri cüssesi, koyu renk gözlükleri ve yüzünün güçlü kemiklerine damgasını vurmuş saldırganlığıyla gümüş cıva gibi akan tehdidi ima eden irkilmiş bir bakış atmıştı. Sonra göz zarlari kapanmış ve Tiago'dan başka bir yere bakmakla meşgul olmuştu.

Tiago'nun hoşuna gitmişti. Ona kalırsa gryphon ve doktorun sohbeti daha çok boş laftan ibaretti. Birinci rahat bir duruş sergiliyor, Telemar'la sohbet ederken başparmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine sokuyordu.

Tiago, Rune'un araya girmesine izin verdi. Bu durum Tiago'nun zihnini, bugüne kadar sahip oldukları bulmacanın parçalarını birleştirmek ve içindeki öfkeyle boğuşmak için serbest bıraktı. Canavar üzerinde tehlikeli bir hakimiyeti vardı. Onu tekrar uçuşunun kenarına göndermek için fazla bir şey gerekmecekti ve Rune'un bunu bildiğini söyleyebilirdi. Rune vücut dilini rahat ve gevşek tutuyordu ama bir şekilde her zaman Tiago ile diğer insanlar arasında kalmayı başarıyordu.

En azından Aryal Rune'a mesaj atarak Niniane ile birlikte olduğunu ve Niniane'nin iyi olduğunu bildirmişti. Ama Aryal kızlardan pek anlamamasıyla tanınırdı. Harpy için iyi olmak ne anlama geliyordu - atardamar kanı kusmamak mı? Kahretsin.

bu standartta, Tiago onu *rahat* bırakmıştı. Carling'in koruması altında fiziksel olarak güvende olacağını biliyordu. Zihinsel ve duygusal olarak iki farklı konuydu.

Niniane'e geri dönme ihtiyacı içini kemiriyordu. Uzakta geçirdiği her dakika ona ıstırap veriyordu. Zihninin gözünde Niniane'in ondan nasıl kaçtığını ve küçük bir oyuncak bebek gibi cansızlaştığını her gördüğünde PTS'ye benzer bir tepki veriyordu ve bu lanet olası saatler önce olmuştu.

Bir ajandaya sahip olmanın faydası olmuştu. Başarmak istediği şeyler vardı. Cameron Rogers'ı yanına çağırmış ve iki saldırı hakkında tutulan raporlara bakmak için en yakın polis merkezine gitmişlerdi. Zaten bildiğinden daha fazlasını öğrenememişti ama her zaman titiz davranmak gerekirdi. Clarence/JoBe'nin sabıka kaydına bir göz attı; çoğunlukla hırsızlık ve soygun gibi önemsiz şeylerle doluydu. Tiago onun adresini ezberlemişti. Rogers'la yollarını ayırdıktan sonra Clarence'ın beşiğini kontrol etmeye ve ardından Clarence'ı bulmaya gitmişti.

Morgu kontrol etmek listesindeki son şeydi. Cesetleri bizzat görmek ve onlardan alabileceği bilgileri almak istiyordu. Sonra Tiago otele geri dönecekti ve hiçbir şey, ne ucube Vampir gösterileri, ne kendini beğenmiş Karanlık Fae delegasyonu, hatta ne de Niniane'in kendisi, onu Clarence'la konuşmaktan alıkoyamayacaktı, hatta belki de üç ya da dört.

Adım atıkları oda çelik ve endüstriyel boyalı betonla dolu faydacı bir odaydı, bir köşesinde büyümlü aletler içeren uzun dolaplar vardı, çünkü dolaplar Güç ile parlıyordu. Elbette hiç pencere yoktu. Tiago daha önce pek çok morga girmişti - hatta bir keresinde orijinal Cook County morguna bile girmişti - ve buradan otomatik olarak nefret ediyordu. Üç Karanlık Fae erkeğinin cesetleri üzerindeki otopsiler tamamlanmıştı. Cesetler yakılmak ya da gömülmek üzere çekmecelerde bekletiliyordu. Üç Wyr'in işlemleri hâlâ devam ediyordu. Cesetleri masaların üzerine serilmiş ve yarıya kadar çarşafarla örtülmüştü.

Tiago masaların etrafında dolanarak erkeklere baktı, dudağı kıvrılmıştı. Şunu hatırlıyordu. Wyr kafasına aldığı künt cisim darbesiyle ölmüştü. Travma Tiago'nun çizmesinin topuğunun üzerine düşmesiyle oluşmuştu. Wyr'in yüzünün bir tarafı artık içbükeydi ama diğer tarafı neye benzediği hakkında bir fikir edinmesine yetecek kadar kalmıştı.

Rune görünüşte hâlâ Dr. Medusa Bilmemne ile sohbet ediyordu ama telepatik olarak Tiago'ya, "*Bu beylerden herhangi birini tanıyor musun T-kuşu?*" dedi.

Sadece saldırıdan, dedi Tiago. Sen mi? Hayır. Hepsi benim için yeni.

Büyülü yöntemlerle otopsi yapmanın bir avantajı, muayeneyi yapan kişinin kimyasallar yerine dezenfekte edici büyüler kullanabilmesiydi. Bir ölüme dahil olan güçlere bağlı olduğu için bu kararı vermek muayeneyi yapan kişi için zordu, çünkü büyüler hayati ipuçları sağlayabilecek kalıcı Güçleri bozabilir veya belirli türden farklı Güçler bir araya geldiğinde toksik etki bile yaratabilirdi.

Bu şakacılar o kadar da karmaşık değillerdi. Tiago'ya göre bunun nedeni aptallık yüzünden ölümdü. Niniane'in Wyr Lordu tarafından korunduğunu ve desteklendiğini şimdiye kadar kim bilmiyordu ki?

Bu otopsilerle ilgili en önemli şey, herhangi bir bilginin saldırıların soruşturulmasına nasıl yardımcı olabileceğiydi. Dr. Medusa Neydi Adı, ileri görüşlüydü. Wyr'in bu işlemlerle yakından ilgileneceğini biliyordu ve otopsi işlemini herhangi bir koku kirleticisinden uzak tutmuştu. Tiago köşedeki dolabın üzerinde bir kutu eldiven buldu ve bir çiftini taktı. Medusa öne doğru ani bir adım atarken göz ucuyla bir hareket yakaladı. Baş yılanları bile telaşlanmış görünüyordu. Rune tıbbi tetkikçinin koluna engelleyici bir el koydu ve endişeli yüzüne gülümsedi.

"Sorun yok," dedi Rune ona. "Tiago ne yaptığını biliyor. Sonuçlarınızla oynamayacaktır."

Kararsız görünmesine rağmen başını salladı. İkisi de sustu ve Tiago'nun cesetleri incelemesini izlediler. Görsel inceleme ona zaten bilmediği bir şey söylememişti. Cesetleri kokularına göre incelemek daha karmaşıktı, çünkü cesetlerde farklı kokulardan oluşan katmanlar birikmişti. Bir suç mahalli ne kadar sıkı işlenirse işlensin, belli bir miktar koku bulaşması meydana geliyordu. Bu cesetler, kendi kokularının yanı sıra, öldükleri olay yeri de dahil olmak üzere en son bulundukları yerlerin kokularını, taşınmaları, saklanmaları ve incelenmeleri sırasında kullanılan plastik ve lastik eldivenlerin kalıntıları da taşıyordu.

Üçünde de en ufak bir sigara dumanı izi tespit edebildi. Her bir ölünün dişlerini ve diş etlerini kontrol etti. Hiçbiri sigara içmemişti, bu onu şaşırtmadı. Wyr'lerin koku alma duyuları daha gelişkindi, içmeme eğilimindeydiler. Bu, nerede olabileceklerine dair bir ipucu veriyor muydu, yoksa bir polis memuru çuvallamış ve saldırı mahallinde sigara molası mı vermişti?

Tiago kaşlarını çatarak Wyr'lerin yanından geçip yakındaki bir masanın üzerinde poşetlenmiş ve etiketlenmiş halde duran giysilerine ve eşyalarına baktı.

Adamların hiçbiri kimlik taşıyordu. Tek taşıdıkları silahlar ve nakit paraydı ve içlerinden birinin elinde yarısı boş bir paket ciklet vardı. Yine de, sahip oldukları eşyalar koku izlenimlerini daha da sağlamlaştırmaya yardımcı oldu. Artık kendinden emin olan Tiago, "Bir barda buluştular. Fıçı bira, yağlı yiyecekler servis eden ve sigara içilmesine izin veren bir yerde, çünkü bu adamların hiçbiri sigara içmiyordu."

"Bu kesinlikle midelerindeki içerikle tutarlı," dedi medusa. Tiago'ya şaşkınlıkla onaylayan bir bakış attı. "İkisi balık ve patates kızartması yemiş, diğeri de jalapenoslu büyük bir çizburger yemiş. Üçü de belli miktarda alkol tüketmiş, belki de dövüşmeye hazırlanırken bir çeşit Hollanda cesareti. Henüz toksikoloji raporu almadım ama tahminimce sürüş veya motor becerilerini bozacak kadar içki içtiklerini sanmıyorum. Wyr için bu biraz fazla içki içmeyi gerektirir ve bunu destekleyecek başka bir kanıt da yok."

Tiago Rune'a baktı. "Eşyalarında Mürver Irklara ait başka kokular da var ama tek bir koku öne çıkmıyor. Sadece ipuçları almaya devam ediyorum. Birinin bölgedeki Mürver Irkların uğrak yeri olan barları araştırmasını sağlamalıyız."

Rune başını salladı. "Birileri bu şerefsizlere yemek ve içki servisi yapmış. Şansımız yaver gider ve içlerinden birinin ya da hepsinin kimliğini tespit edebiliriz; bu da nerede yaşadıklarını ve yakın zamanda yüklü miktarda para alıp almadıklarını kontrol edebileceğimiz anlamına gelir. Saldırı için bir sebepleri vardı. Belki de bunu yapmak için para almışlardır."

Tiago, "Tanıştıkları birinin eşkalini de öğrenebiliriz," dedi.

İki nöbetçi sert ve yırtıcı gülümsemelerini değiş tokuş ettiler. Birinin diğerinin ne düşündüğünü sormasına gerek yoktu. O anda her iki Wyr de aynı fikirdeydi. Ava çıkmak ve kontrolleri dışındaki bir duruma tepki vermek zorunda kaldıkları bir pozisyonda sıkışıp kalmamak iyi hissettirdi.

"İkinize de yazık," diye mırıldandı Dr. Telemar.

Kapı aralığından soğuk bir ses yükseldi. "Ya da belki de diğer araştırmacıları Wyr'den uzaklaştıracak kanıtlar yerleştirmeyi umuyorsunuzdur," dedi Kara Fae Komutanı Arethusa. Uzun boylu kadın odaya adım attı. "Sizi burada üç cesedin otopsi sonuçlarını kirletirken görmek beni şaşırtmamalı."

Tiago'nun içindeki canavar zincirinin ucuna doğru hamle yaptı ve havayı pençeledi. Komutanın öfke dolu bakışları dışında her şey kayboldu.

Yüzünü. Tiago hırlayarak ilerlemeye başladı. Arethusa sırtına bağladığı iki kısa kılıcı çekti.

Bir Mack kamyonu Tiago'ya çarptı. Tiago bir duvara çarptı. Kamyon Rune'a doğru döndü ve kaslı ön kolunu boynuna geçirerek onu kısırdı. Dragos'un First'ü onunla burun buruna geldi, vahşi altın aslan gözleri parlıyordu. "Hayır, Tiago."

Tiago küfretti ve Rune'u üzerinden kaldırmaya çalıştı. Diğer nöbetçiden daha ağır ve daha güçlüydü ama Rune bir boktan daha hızlıydı ve uzun, zayıf vücudunun ağırlığını Tiago'nun silkeleyemeyeceği kadar iyi dağıtmıştı. "Bir süredir kışının tekmelenmesini istiyordu," dedi. Sesi değişmiş, daha gırtlaktan çıkmaya başlamıştı.

"Benim umursama düğmem bozuldu. Sen benim oğlumsun ve ben hayır diyorum." Rune ona kontrollü bir düz el darbesi indirdi. Bu darbe Tiago'nun yüzündeki güneş gözlüklerini yerinden oynattı. Bir takırtıyla yere düştüler. "Kendine gel."

Dr. Telemar uzak bir köşeye çekildi. Arethusa onlara baktı, yüzü beyazlaşmıştı.

Tiago Rune'a hırladı ve tekrar kasıldı. Rune'un hapsedilmiş kolunu pençeli elleriyle kavradı ve olabildiğince sert bir şekilde itti ama diğer nöbetçinin tutuşunu kırmak için hiçbir kaldıraç elde edemedi.

Rune gözlerini Tiago'nun bakışlarına dikti, yakışıklı yüzü sert ve gözünü kırpmadan bakıyordu. İlk sakın bir sesle, "Orada olduğunu biliyorum. Beni duyabiliyorsun yoksa şimdiye kadar çoktan kanını akıtmış olurdun. Bir dakika düşünün. Bize kimin ihtiyacı var?"

Tiago derin bir nefes çekti ve canavarı kontrol altına almak için savaşıırken bedenini ürpertti. Başını bir yana çevirdi ve hırladı: "Niniane."

"Bu doğru." Rune sesini güçlükle duyulabilen bir mırıltıya indirdi. "Beni dinlesen iyi edersin. Şimdi işleri berbat edersen geri dönemezsin. Bir daha ona yaklaşmana asla izin vermezler. Anladın mı?"

Bu, Tiago'nun kafasını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yerine oturttu.

Diğer nöbetçinin tutuşuna karşı gerilmeyi bıraktı ve "Anladım," dedi.

Rune'un alaca kaşları kalktı. Tiago'nun köprücük kemiğine uyguladığı baskıyı azalttı. Tiago, canavarını sıkıca kavramaya devam ederken sakinliğini korudu. Rune başını salladı, bıraktı ve omzuna vurdu.

Rune dönüp Karanlık Fae Komutanı'na baktı. Dedi ki, "Tamam, ilk olarak, iyi arkadaşımın chi'sine zarar veriyorsun. Senden pek hoşlanmıyorum."

Şimdi."

"Buna ikinci bir nokta daha ekleyeceğim," dedi köşesinden çıkan Dr. Telemar. Tüm baş yılanları Kara Fae Komutanına bakıyordu. "Demesne'ler arası siyasetle ilgilenmiyorum ama az önce ofisimin dürüstlüğüne iftira attınız ve buna izin vermeyeceğim. Otopsi prosedürlerimde, bu Wyr'lerin cesetlerinin nasıl işlendiği de dahil olmak üzere, uygunsuz tek bir şey bile yok."

İki farklı cephede kışının çiğnenmesine rağmen, Komutan'ın köşeli yüzündeki soğuk öfke dağıldı. Savunma amaçlı savaş çömelisinden doğruldu ve kılıçlarını kınına sokarken düşünceli görünüyordu. Medusa başlı yılanlardan birkaçı dönüp Rune'a göz kırptı. Rune onlara omuz silkti.

Arethusa Rune'dan Tiago'ya baktı. "Ne dediğini duydum," dedi.

Tiago canavarının tasmaını yeniden kavramış olabilirdi ama konuşmak için kendine güvenmiyordu. Çenesindeki kaslar zıpladı. Ray-Ban'lerini almak için eğildi ve burnunun üzerine geri kaydıldı.

Cevap veren Rune oldu. "Hangi kısımdan bahsediyorsunuz Komutan?"

Arethusa Tiago'ya baktı. Onun odanın diğer tarafında kalmaya özen gösterdiğini fark etti ama feromonlarındaki saldırganlık kokusu kaybolmuştu. "Wyr her neye karışmış olursa olsun, Karanlık Fae varisinin yardımınıza ihtiyacı olması sizin için gerçekten önemli."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tiago dişlerinin arasından konuştu. Bazen Komutan'ın yüzüne bir kez olsun iyi bir atış yapmak istiyordu. Günün birinde Alice, diye düşündü ona bakarken. Doğruca lanet olası aya.

Rune, "Size sormak zorundayım Komutan. Bunun neresi" -üç ölü Wyr'i, Tiago'yu ve kendisini de içine alan geniş kapsamlı bir el hareketi yaptı- "size mantıklı geliyor? Neden Tiago'yu Niniane'i bulup koruması için gönderdikten sonra bu serserileri de onun peşine takalım ki? Birkaç adamı infaz etmenin çok daha kolay ve basit yolları var."

Arethusa bunları düşünürken bir dişini emdi. "İçeri girdiğimde, para izi bulabilmek için bu üçünün kimliğini tespit etmeye çalıştığınızdan bahsediyordunuz. Geril için de öyle yaptık," dedi. "Para izi a r a d ı k . Ne bulduk biliyor musunuz? Bank of America'da yeni bir hesabı vardı ve bu hesaba bu hafta Cuelebre Enterprises'a ait bir Illinois şirketinden yüklü miktarda para yatırılmıştı."

Tiago'nun gözleri kısıldı. "Hangi şirket?" diye sordu.

"Tri-State Financial Services," dedi Arethusu.

Tiago Rune'a baktı ve ikisi de gülümsemeye başladı.

Dr. Telemar konuştu. "Bir şeyi gözden kaçırdım. Bunda gülümsenecek ne var?"

Tiago otopsi masalarından birine yaslanırken kollarını kavuşturdu. Arethusu ve Medusa'ya şöyle dedi: "Biri yine hata yapmış. Cuelebre Enterprises Tri-State Financial Services adında bir şirkete sahip değil."

Kara Fae Komutanı'nın gözleri kısıldı, ifadesi şüpheyile doluydu. "Peki bunu nasıl bu kadar rahat biliyorsunuz?"

Tiago, "Cuelebre Enterprises, Illinois merkezli altı şirkete sahip. Urien ve Dragos'un, Urien'in ABD'de bir savunma ihalesi alma girişimiyle ilgili son kavgası sayesinde, bu şirketler New York'taki merkez ofiste büyük bir incelemeye tabi tutuldu. Hisseler düşüşe geçti ve Dragos onlarla uğraşmaktan yoruldu. Onları satabilmek için istikrara kavuşturmaya çalışıyor. Elinizdeki bilgileri derinlemesine incellerseniz, elinizde sahte bir şirket olduğunu göreceksiniz."

Arethusu bir adım öne çıktı. Otopsi masasının kenarını kavradı ve ellerinin üzerine eğildi, önündeki cesedi gerçekten görüyormuş gibi görünmeden incelerken ağzını büzdü. Birkaç dakika sonra "Tamam," dedi. "Kontrol edeceğim. Şimdi ne demek istiyorsun, biri başka bir hata mı yaptı?"

Tiago, "Geril ve arkadaşlarını Niniane'in üzerine salan her kimse, nöbetçilerin ona ne kadar kendini savunma eğitimi verdiğini bilmiyordu," dedi.

"Ki bu çok fazlaydı," diye ekledi Rune. "Pek de kolay bir çalışma değildi. Bunu doğrulamak yeterince basit. Sadece ona sorun. Bazı şeylerin üzerinden tekrar tekrar geçmemiz gerekti. Niniane'in hayatını kurtaran şey bu eğitimdi."

Tiago sözlerini şöyle sürdürdü: "Ayrıca Cuelebre Enterprises'ın Illinois şirketlerinin son zamanlarda New York'ta ne kadar inceleme altında olduğunu bilmiyorlardı, yoksa Wyr'i suçlamak için farklı, daha az kolay doğrulanabilir bir yol seçebilirlerdi. Ayrıca Chicago'ya geldiğimi de bilmiyorlardı, yoksa bu adamları onun peşine asla göndermezlerdi. Ve hepsi bu değil. Şimdi Wyr'i suçlamak için iki girişimimiz var. İki farklı suçta aynı yöntemi kullanırsanız ne olur?"

Bu kez Dr. Telemar otopsi masasının etrafındaki halkaya katılmak için öne çıktı. Bir yılan başını ellerinin arasına alıp okşadı, gözleri

hayranlıkla genişledi. "Ya bir taklitçiniz var ya da aynı faili yakaladınız." dedi.

Rune medusaya gülümsedi. "Bir t a k l i t ç i m i z olması mümkün ama pek olası değil. Bir taklitçinin, daha yeni yeni bir araya getirmeye başladığımız bazı oldukça belirsiz bilgileri bilmesi gerekir ki bu da ilk saldırının faili hakkında bazı yakın bilgilere sahip olduğunu gösterir. Ayrıca ikinci saldırıyı düzenlemek için çok hızlı hareket edebilecek araçlara da sahip olması gerekir. Her iki girişim için de aynı faille karşı karşıya olma ihtimalimiz var."

Tiago kaşlarının altından Karanlık Fae Komutanına bakarken çenesini bir elinin topuğuna gömdü. Arethusa başını ona doğru eğdi ve "Ne?" dedi.

"Aklıma başka bir şey geldi," dedi. "Şu anda sadece tesadüfen konuşuyoruz. Ve eğer konuşmamış olsaydık, bildiklerimizi bilmiyor olacaktık."

Arethusa, "Birilerinin Karanlık Fae ile Wyr arasındaki iletişim eksikliğini hesaba k a t t ı ğ ı n ı mı düşünüyorsun?" dedi.

Tiago başını salladı. "Belki de araştırmalarımız hakkında daha fazla şey paylaşmaya başlarsak, bunu gizli tutmalıyız. Bu, failimize başka bir hata yapma fırsatı verebilir."

Kara Fae Komutanı'nın kaşları havaya kalktı. Arethusa, "Kimse beni herkesin içinde sizinle sohbet ederken görmeyecek," dedi. "Hepinizin bir avuç fare piçi olduğunuzu düşündüğümü herkes biliyor."

Daha fazla bla bla bla oldu. Diğer insanlar buna hoşbeş diyordu. Kibar gevezelikler. Tiago buna acı verici diyordu. Canavar içine çömelip bekledi ve sessizliği zihnini ele geçirdi.

Karanlık Fae Komutanı'nın boynundaki nabzın hafif ritmik dalgalanmasını izledi ve medusa'nın burun zarının giderek titremesine dikkat etti. Medusa ona bir daha doğrudan bakmadı ama yarım düzine baş yılanı belinin ve omuzlarının etrafından ona baktı. Küçük mücevherli gözleri ışıldayarak onu izlerken havanın tadını aldılar.

Tiago'nun keskin kulakları hafif bir vızıltı yakaladı ve tüm dikkati bu sesi takip etmeye odaklandı. Küçük ses Rune'un kot pantolonunun ön cebinden geliyordu. Rune'un iPhone'unu çıkarışını, ekranı kontrol edişini ve kaşlarını çatışını izledi. Rune bir yandan telefonu cebine geri koyarken bir yandan da vedalaşmaya başladı.

Tiago'nun nefesi kesildi ve vücudundaki her kas gerildi. Rune'un aldığı mesajın Niniane hakkında olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Ve Rune

paylaşmaya meyilli görünmüyordu.

İçgüdüğü zihninde tam olarak şekillenmeye fırsat bulamadan Tiago öne fırladı ve iPhone'u Rune'un elinden kaptı. Karanlık Fae Komutanı onun kılıçlarından birini kaptı ve medusa tiz bir ses çıkararak iki adım geriye sıçradı. Rune küfredip telefonunu kapmak için dönerken, tüm baş yılanları Tiago'ya **d o ğ r u** tıslamak için döndü. Diğer nöbetçi hızıyla ünlü olabilirdi ama Tiago onu hazırlıksız yakalamıştı ve çok geç kalmıştı.

"Lanet olsun, Tiago!" Rune yemin etti. Aslan gözleri alev alev parlıyordu.
"GERİ VER ONU!"

Tiago elinin topuğuyla Rune'un göğsüne vurdu ve ekranı okumak için telefonu eğerken onu geriye doğru savurdu.

Aryal'dan bir mesajdı:

4 BIRA + SHOT. PD CHICK > BIG RED'S = GD COP BAR.
FARY'NIN STRESTEN KURTULMAYA İHTİYACI VAR. ONU
YATAĞA ATMAYA ÇALIŞACAĞIM.

Tiago'nun canavarı tasmaını kopardı.

ON BİR

Fırtına birkaç dakika içinde Chicago'nun üzerinden geçti. Şehri ağır, kükürtlü kara bulutlarla kapladı, şiddetli bir yağmur tufanı ve gökyüzünü yaran sivri şimşekler çaktı, ardından gökdelenleri sarsan sonik patlamalar geldi.

Avcı fırtınanın içinde hızla ilerliyordu. Devasa kanatları yükselip yere çarptığında, gökyüzü karşılık olarak kükredi ve yeryüzü sallandı.

Takipçisini görmezden geldi. Uçarken daha hızlı olan oydu, güçlü vücudu havayı yarmak için düzenlenmişti. Aynı zamanda fırtınanın da yaratıcısıydı. Kasırga şiddetindeki rüzgârlar onu takip etmek için savaşıyor kişiyi savururken, fırtına etrafında alevlendi. Fırtına onu geride bıraktı.

Avcı dünyanın en iyi iz sürücülerinden biriydi. Avının yerini tespit etmek çocuk oyuncağıydı. O çok masumdu. Ondan saklanmayı bilmiyordu. Yeryüzüne düştüğünde insan derisine büründü ama içindeki canavar bir insandan çok daha yaşlı ve çok daha tehlikeliydi. Wyr formunu aldığı anda emilen giysileri tekrar vücudundaki yerine yerleşti.

Büyük Kırmızı Bar'ın kapılarını çarparak açtı ve içeri girdi.

Yırtıcı, insan manzaraları, sesleri ve kokuları ona saldırırken bir kalp atışı kadar durakladı. Kahkaha, müzik, içki ve yemek. Parfüm, ter ve tıraş losyonu. Kırılgan insanları görmezden geldi. Gerçek olası tehditler olan Harpy ve Vampyre'ın yerlerini not etti. Konuşurlarken barın bir ucuna yaslanıp kalabalık dans pistini izlediler; uyanık, dikkatli, gezinen bakışları bedenlerinin rahat duruşunu yalanlıyordu.

Sonra onu, avını, tıklım tıklım dolu dans pistinde gördü ve o-

Başını keskin bir şekilde, inanmayarak salladı. İçindeki canavar kükredi.

Ufak tefek, zarif kemikli, nefis kıvrımlı, kuzguni saçlı bir güzeldi ve dans ederken öyle erimiş bir ışıkla parıldıyordu ki, sanki güneş ışığı ve şimşekten yapılmış bir yaratık gibi görünüyordu. Kocaman gri gözleri boğucu kapakların altında parlıyordu ve yumuşak, parıldayan dudakları gelinciklerin sarhoş edici rengine boyanmıştı. İnce, kıvrımlı beyaz bacakları, dar ve narin dizleri çıplaktı ve minik ayakları dört inçlik gümüş rengi yüksek topuklu ayakkabıların içinde kemerli duruyordu. Bir çay fincanı kadar baştan çıkarıcıydı. giydiği gümüşü hafif skandal bir şey-

Elbise, bir elbiseydi-

O ahlaksız, daracık ışıltılı parça bir elbise değildi. Olmayı bekleyen bir kalp kriziydi. Çok sayıda minik, ışıltılı gümüş *pullarla* kaplıydı ve boynu o kadar düşük ve etek ucu o kadar yüksekti ki, meme uçlarını ve tatlı küçük yuvarlak kışını zar zor örtüyordu. Yaptığı her zarif ve çapkın dans hareketinde yaka ve etek ucu, korumaları gereken hazineleri ortaya çıkarmanın eşiğine geliyordu.

Ve binadaki her kırmızı kanlı erkek bunu bilmiyordu. Oda cinsel ilgi kokuyordu. Odanın dört bir yanından gelen ateşli erkekler dans edişini izliyor, gözleriyle onu soyuyorlardı. Boğazından alçak sesle hırladı.

Benimkini.

Yırtıcı hayvan dişlerini gösterdi ve odada ilerlerken hepsine cinayet sözü verdi.

Normalde Niniane dışarı çıkmayı severdi. Ama bu gece, kendini ne kadar çabalarsa çabalasın, rahatlayamıyor ve anın tadını çıkaramıyordu.

Her şey Aubrey ve Kellen'in Harpy'nin varlığını protesto etmek için verandaya çıkmalarıyla başlamıştı. Arethusa'nın nereye gittiğini sadece Tanrı biliyordu, yoksa Niniane'in Komutan'ın da onlara katılacağından hiç şüphesi yoktu. Sonra Carling dışarı çıkıp masaya oturdu ve tartışmayı yorum yapmadan dinledi.

Gerçi bu tartışma çok da uzun sürmemişti. Niniane hepsine, "Dragos ve nöbetçilerinin saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum," dedi.

Kellen'in ağzını derin çizgiler çevreliyordu. İnce kalıplı burun deliklerinden ağzının kenarlarına kadar yüzünü çizerek hoşnutsuzluğunu gösteriyorlardı. "Ekselansları, lütfen." dedi.

Aryal ona, "Yardım edebileceğinden daha fazla aptal olmamaya çalış," dedi. Yargıç ona ters ters baktı, yüzünde suç dolu bir ifade vardı. Harpy dilini şaklattı, insan formunda olmasına rağmen dikkat çekici bir şekilde kuş gibi görünüyordu.

Niniane histerik bir kahkaha baloncuğunu yuttu. Carling onun bakışlarına karşılık verdi. "Diplomasi görevine asla bir harpi gönderme," diye mırıldandı Vampir. "Bundan emin misin?"

"Gerçekleri inceledim ve evet, eminim," diye sert bir sesle cevap verdi. Kendisini duyduklarından emin olmak için Aubrey ve Kellen'a dikkatle baktı.

Aryal ani bir hareketle Carling'e döndü. Harpy, "Wyr'in olanları araştırmaya hakkı var," dedi. "Eğer işin içinde başka Wyr'ler de varsa,

Onları adalete teslim etmekten biz sorumluyuz."

Ilık esinti Carling'in kaftanının eteklerini karıştırdı, sade pamuk çıplak ayaklarının etrafında dalgalandı. Carling'in mükemmel yüzü kıpırtısızdı, bakışları Niniane'nin üzerindeydi.

Niniane Carling'den Aryal'a, oradan da iki Karanlık Fae erkeğine baktı. Hem Aubrey hem de Kellen kaşlarını atmış, bakışlarını ona dikmişlerdi.

Bastığın yere dikkat etmelisin, Niniane.

Kırılgan bir yerdesin.

Yüzüne yansımaya izin vermediği gerginlik yüzünden sırt kasları kaskatı kesilmişti. Arkadaşlarını inkar etmeyecekti ama dikkatli olmazsa, iki Güçlü hükümet yetkilisini ve çok ihtiyaç duyduğu Karanlık Fae müttefiklerini de yabancılaştırabilirdi.

Boğazının arkasına ağır bir dolgunluk bastırdı. Tadı biraz keder gibiydi. İki erkeğe şöyle dedi, "Wyr'ler daha önce Karanlık Fae'lerin dostuydu. Onlar artık benim iyi dostlarım. Bunu kabul etmelisiniz."

Aryal'ın köşeli yüzüne yavaş ve vahşî bir gülümseme yayılmaya başladı.

Niniane Harpy'ye döndü ve devam etti, "Suçlar bana karşı işlendi, Wyr'lere değil. Birden fazla oldu ve hepsi de Karanlık Fae topraklarında meydana geldi. Bu suça karışanların Wyrkind'in resmi onayı ya da bilgisi olmadan hareket ettiklerine dair hiçbir şüphem yok. Şunu da söylemek gerekir ki, tek suçlular Wyr'ler değildi. Bu nedenle, adaleti dağıtmak bize düşüyor ve bunu kabul etmelisiniz."

Harpy'nin gülümsemesi yarıda dondu. Niniane'in ifadesini dile getirilmemiş keskin bir soruyla araştırdı. Niniane'nin gözlerine dolgunluk girdi ve onları nemli hale getirdi, ama yüzü sakin kaldı. Anlayışın Aryal'a gelişini izledi. Harpy sessiz bir kabullenişle başını eğdi.

Niniane, "Wyr'lerin bu sürece dahil olmalarının ne kadar önemli olduğunun farkındayız. Bu geçiş döneminde Karanlık Fae'ye iyi niyetlerini göstermeliler."

"Ah," dedi Aryal, sesi kısılmıştı. "Bu mantıklı."

Niniane daha resmi konuşmayı bıraktı. "Ve ben de zor bir hafta geçirdim. İyi dostlarımla ziyareti beni rahatlatıyor. Lütfen ta giyme törenine kadar bize katılma davetimi kabul edin. Dragos'un her halükarda bir temsilci göndereceğini biliyorum ve eve döndüğümde bana eşlik etmeleri ve düzgün bir şekilde veda etme şansını vermeleri için minnettar olurum."

Sonra Aubrey'e baktı ve gözlerindeki yalvarışı engelleyemedi. İşte her şey ortadaydı, bu şartlar altında söyleyebileceğinin en iyisini söylemişti. Bu bir yetki devri, resmi bir ittifak ilanı ve sadakat beyanı, bir uzlaşma ve değişim vaadiydi ve hepsi tek bir pakette toplanmıştı. Ve uzun süre onunla kalmayacak olsalar bile, müttefik olarak güçlü dostları olduğunu herkese göstermek hiç de fena bir şey olmayacaktı.

Aubrey onu inceledikten sonra ayık görünümlü Aryal'a baktı. Sonunda Carling'in nötr ifadesini değerlendirdi. Haydi, diye ısrar etti Niniane. Bu iyi bir şey. Kabul et ve bana destek ol.

Aubrey ona döndü. *Lütfen bunu sorduğum için beni bağışlayın, majesteleri, dedi sessizce. İncelediğiniz gerçekleri daha özel bir zamanda bizimle paylaşmaya istekli misiniz? Amacım kararlarınızı sorgulamak değil, sadece güvenliğiniz konusundaki endişelerimi gidermenize yardımcı olmanızı rica etmek.*

Ona gülümsedi, diğerlerinin önünde saygınlığına gösterdiği özen onu ısıtmıştı. Ona "*Elbette yaparım*" dedi.

Aubrey derin bir nefes aldı. "Tüm bu olanlarda kendi sorumluluğumuzu unutmamalıyız," dedi yüksek sesle. "Geril'i seçmek gibi korkunç bir hata yapan benim, ne de olsa size asıl zararı veren de o. Bunun için ne kadar özür dilesem azdır." Ona küçük, ciddi bir gülümseme sundu. "Peki böyle bir zamanda arkadaşlarını nasıl istemezsin? Çocukluğundan beri bildiğin evi geride bırakmak zor olmalı. Bu geçiş sürecinin senin için çok iyi bir yol olacağına inanıyorum."

Niniane istediğinden daha titrek bir rahatlama nefesi verdi. Harpy'ye döndü. "Peki siz de gelecek misiniz - tabii Dragos onaylarsa?"

Aryal gülümseyerek onun omzuna dokundu. "Gerçekçi ol, pipi-gıcık. Yaşlı Adam sana kaç kere hayır dedi? Bunu hayatta kaçırmayız."

Yani. Ne tam olarak boka battık, ne de tam olarak küreksiz kaldık.

Nöbetçilerin, saldırılarla ilgili soruşturma sonuçlanana kadar kısa vadeli düzenlemenin bir parçası olarak Niniane'in güvenliğini sağlamak için Carling'in maiyetiyle birlikte çalışması kararlaştırıldı. Niniane, "Zaten birlikte ziyaret edeceğiz," dedi. "Yıllar boyunca beni birçok kez korudular ve birbirimizi iyi tanıyoruz."

Sonra Niniane Aubrey, Kellen ve Carling'e başıyla selam verdi ve her biri ona iyi geceler dileyip geri çekildi. Onun bir işaretiyle Duncan da avlu kapısının hemen içinde durmak üzere geri çekildi ve bir süre hareketsiz kaldı.

Hepsi gittiğinde ya da en azından gidebilecekleri kadar gittiklerinde, Niniane koltuğuna geri oturdu.

Niniane mırıldandı: "Demek birkaç hafta daha buralarda olacaksın. En azından bu bana biraz zaman kazandırdı."

Aryal gözlerini kıstı. "Neden bahsediyorsun, sana zaman kazandırdı mı?"

Bir iniltiyle öne doğru yığıldı. Yanağını masanın üzerine koydu. "Saldırılarla ilgili soruşturma için zaman, kime güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmek için zaman. En azından birazcık. En azından bazı şeyler için."

Aryal homurdandı. "Bu kolay."

Niniane harpinin dizine vurdu. "*Sana* güvenebileceğimi biliyorum, şapşal," dedi. "Birkaç dakikalığına bile olsa sarsılmama izin verecek kadar ne düşünüyordum bilmiyorum. Yani, onu pembe ruj ve at kuyruğuyla süslememe izin verecek herhangi bir harpy-"

Aryal onun kafasının arkasına bir şaplak attı. "Şu konuda çeneni kapatacak mısın?"

Tanrım!"

Aryal'a şeytani bir sırıtış attıktan sonra ayıldı. "Hayatımın geri kalanında birlikte yaşayacağım insanlardan bahsediyorum. Karanlık Fae mahallesinde hızlı bir şekilde güçlü arkadaşlar edinmeliyim, yoksa işin acımasız gerçeği, çok uzun süre dayanacağımı sanmıyorum."

Aryal da başını masaya koyup Niniane'e baktı, zayıf yüz hatları ciddileşmişti. "İyi olacaksın," diye söz verdi Aryal. Çatık kaşları başka şeyler de vaat ediyordu, aksini söylemeye kalkışan herkesin üzerine cehennem yağdıracak gibiydi. "Uzun bir süre yaşayacaksın. Bunu halledeceğiz."

Niniane kuru boğazını geçerek yutkunmaya çalıştı. Parmakları soğuktu. Ellerini birbirine sürttü. "Madem güvenecek insanlar bulmaktan söz ediyoruz, benim de evlenecek birini bulmam gerekiyor."

Aryal başını kaldırdı. "Ne?"

"Bir koca için alışveriş listesi yaptım," diye fısıldadı. "Güçlü ve nüfuzlu biri olmalı, tahtı isteyen ama tek başına elde edemeyecek biri olmalı çünkü beni hayatta tutmakta çıkarı olmalı."

Harpy'nin fırtınalı gözleri genişledi. "Aman Tanrım, *gak*."

Niniane gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu hissetti. Bu kez, ne kadar çabalarsa çabalasın, gözyaşları taşı ve harpy'nin paniğini dizginlemek mümkün olmadı.

İşte bu yüzden Niniane şimdi dans ediyor ve iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Çünkü Aryal Duncan'la konuşmuş, o da Cameron'la konuşmuş, Cameron da Big Red's'e gitme fikrini ortaya atmıştı. Big Red's emekli bir polisin sahibi olduğu ve polislerin sık sık gittiği yakındaki bir bardı. Süslü bir yer olmaktan ziyade sağlam bir yerdi; masif ahşap mobilyalar, büyükçe bir dans pisti ve barın arkasında başta sandviç ve patates kızartması olmak üzere sınırlı bir yemek menüsü sunan küçük bir mutfak vardı. Bina kolayca savunulabilirdi ve daha da iyisi Cameron sahibini tanıyor ve dürüstlüğüne kefil oluyordu. Cehennemden gelen otelden kurtulmak için neredeyse her şeyini verebilecek olan Niniane, birkaç saatliğine kaçma şansına atladı. Kendini bu girişimin içine attı ve makyaj yaptı, bir kıyafet, ayakkabı, her şeyi giydi.

Ayrıca müziğe ve dans etmeye bayılıyordu. Gerçekten seviyordu. Onu biraz stres altına sokarsanız, manikleşip b ö y l e bir şey yapması kaçınılmazdı zaten. Aryal biliyordu. Niniane zamanında birkaç gece kulübünden fazlasını kapatmıştı. Büyük Kırmızı'yı da kapatacaktı. Her an eski havasına girebilirdi bebeğim ve bunu başarabilirdi.

Ama havasına girmesi için önce onu bulması gerekiyordu. Vücudu dağınık ve hareketsiz hissediyordu. Dans pistinin hoparlörlerinden bangır bangır yükselen müzikten kopmuş gibi hissediyordu. Anlamsız bir gürültünün büyük bir çarpışması gibi geliyordu. Kot pantolon, kolsuz bluz ve silahını gözlerden saklayan hafif bir yazlık ceket giymiş olan insan polis Cameron, diğer dansçıların arasından geçiyordu. Pist gürültülü, iyi huylu bir kalabalıkla doluydu, bu yüzden Cameron yakın dururken, Aryal ve Duncan bir taraftan nöbet tutuyordu.

Niniane kendini gülümsemeye zorladı ama bu korkunç ve sahte bir histi, yorgun yüz kaslarının lastik gibi gerilmesi idi. Başka kimse fark etmemiş gibiydi. Cameron da gülümsedi, tarçın kırıksıklığındaki yüz hatları Niniane'in bariz keyfi karşısında zevkle aydınlandı. Gerçekten de her şey korkunçtu.

Bugün cehennemden gelen uzun ve tuhaf bir gün olmuştu. Tiago şimdi neredeydi? Aryal onun Rune ile buluştuğunu söylemişti. Belki de Rune ve Aryal burada olduğuna göre, Tiago gerçekten New York'a dönecekti. Ona verdiği sözü tutmuştu. Kız iyileşene kadar burada kalmıştı. Sözü tutmanın tüm nöbetçiler için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Veda etmeden ya da telefonlarına cevap vermeden gidecek miydi? Çok gururlu, mesafeli bir adamdı ve Carling'in ve tüm Karanlık Fae delegasyonunun önünde onun desteğini reddetmişti, bu yüzden pekâlâ gitmiş olabilirdi.

Evet, ona Wyr'den bahsetmeyi unutarak bir hata yapmıştı ama onun için yaptığı onca şeyden sonra, ona verdiğinden daha iyisini hak ediyordu.

Onu gönderdiğinde Tiago'nun yüzünde beliren o anarşi parıltısını hatırlayıp duruyordu. Onu incitmişti ve Tanrım, onu o kadar özlemişti ki, sanki bir uzvu kesilmiş gibiydi ve birisine nasıl olup da birdenbire bir Viktorya dönemi romanına ışınlandığını sormak istiyordu.

Mantık evliliği mi? Gerçekten mi?

Öksürerek acı dolu bir kahkaha attı. Dans müziği sesi bastırdı.

Şu ilerlemeye bakın. Önce Tiago'yla bir ilişki yaşamaktan korktu. Sonra onunla çok az zaman geçirebileceğinden korktu. Sonra onunla zaman geçirebileceği için minnettar oldu. Sonra onu gönderdiğinde tüm umudunu kaybetti. Şimdi, Aubrey ve Kellen Wyr arkadaşlarının varlığına birkaç hafta tahammül edecekleri konusunda anlaştıklarında, Tiago'nun hâlâ buralarda olup olmadığını bile bilmiyordu. Eğer buradaysa, artık ilgilenmiyor olma ihtimali çok yüksekti. Hâlâ ilgileniyor olsa bile, bir yandan koca ararken bir yandan da onunla ilişki yaşamayı nasıl hazmedebileceğini bilmiyordu.

Ve bu sadece özel hayatında olan şeydi.

Nasıl olmuştu da her şey bu kadar çarpık bir hal almıştı? Endişelenmesi gereken tek şeyin Urien'in onu öldürmeye çalışması olduğu zamanlar için neredeyse nostaljik hissediyordu. Urien güçlü ve korkutucuydu, bu yüzden New York'ta onun düşmanı Dragos'un koruması altında yaşıyordu. Hikayenin sonu.

Belki de kafasında her şeyi yanlış bir araya getirmişti. (Ama o öyle düşünmüyordu.) Belki de mantık evliliği gerekli değildi. (Öyle olduğundan oldukça emin olmasına rağmen.) Belki de iyi bir gece uykusundan sonra sabah her şey daha farklı görünenecekti. (Ve çok fazla tekila shot.)

Ve neden burası sigara içilmeyen bir bar olmak zorundaydı? Etrafına bakınırken dişlerini sıktı. Polislerin her gün ne kadar stres yaşadığını herkes biliyordu. Bu lanet olası yerde birilerinin sigarası olmalıydı. Öyle ya da böyle dilenecek ya da bir paket çalacaktı.

Hava parazitlendi. Ensesindeki ve kollarındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Bu duyguyu biliyordu. Biliyordu.

Işıklar titredi ve söndü. Kapıların yanındaki bir hoparlörden bir geri besleme çılgılığı geldi, ardından bir başkası geldi ve barın üzerindeki bir ampul kıvılcım yağmuruyla patladı.

Acı çeken umut içine sıçradı. Dönüp onu aradı. Etrafındaki insanların çoğunun başının üstünü göremeyecek kadar küçüktü. Sonra

Dans pistindeki hoparlörler çığlık attı ve müzik aniden durdu. İnsanlar dans etmeyi bıraktı. İyi huylu homurdanmalar duydu. "

.. dışarıda fırtına var . . . yakınlarda bir yere yıldırım düşmüş olmalı . . ."

İşte o zaman onu gördü. Hâlâ siyah kıyafetlerini giymiş ve silahlarını kuşanmıştı. İnsanların çoğundan daha uzun boyluydu ve çok daha tehlikeliydi. Yüzünün güçlü kemikleri balta keskinliğindeydi, güzelce kesilmiş ağzı gergindi ve onu tahmin edilemez bir yabancıya dönüştüren koyu renk gözlükler takmıştı. Kalabalığın arasından geçerken yüzü ona dönüktü. Dans pistindeki insanlar ona bir bakış atıp geri çekildiklerinde aralarında bir yol açıldı.

Ona bakarken ilk tepkiyi vücudu verdi. Titremeye başladı. Nefes alış veriş kesildi. Nabızı hızlandı ve damarlarını otobana ç e v i r d i . Sonra duyguları geri kalanına yetiştirdi.

Gitmediği için sevinç.

Şaşkınlık, varlığının katıksız gücü onu farklı bir gerçekliğe fırlattı. Etrafındaki her şey daha keskin, daha net, daha canlı renklere büründü. İçindeki her şey öyle bir yoğunluğa ulaşmıştı ki neredeyse derisinden dışarı çıkacaktı.

Ve belirsizlik vardı. Çok fazla belirsizlik vardı.

Çünkü çok zalim, çok sadist görünüyordu. Hayır, seksi. Hayır, sadist. Oh, kahretsin.

Adam kadının önünde durdu, kaslı erkek saldırganlığından oluşan devasa bir duvar. Koyu renk güneş gözlükleri ona doğru eğilmişti ve sert kenarlı suikastçi yüzü, Dünya'daki en Güçlü Nightkind liderinin dünyasını yakıp yıkmaya söz vermiş olan yüzüydü.

Ne yaparsan yap, sakın sowwy deme.

Onun adını söylemeye çalıştı. Sesi titrek çıktı. "Tiago?" "Ne giyiyorsun öyle?" diye bağırdı.

Soru yüzüne tokat gibi çarptı.

Affedersiniz?

Acı bir çürük gibi ortasına yayılırken bir adım geriye düştü. Gezintiye tam olarak katılamamış olabilirdi ama yine de güzel görünmek istediği için görünüşü için çaba sarf etmişti.

Kapıyı işaret etti ve dışlerinin arasından, "Dışarı çıkmanız ve farklı bir tavırla geri gelmeniz gerekiyor bayım," dedi.

"Yapacağım şey seni odana geri götürmek olacak, böylece üzerine bir şeyler *giyebilirsin*."

Görünmez bir gremlin odada olmalıydı, çünkü öfkesini çakmak gazı ile ıslattı ve bir kibrit çaktı. Teninde bir ısı dalgası parladı. Ayağını yere vurdu ve "Güzel görünüyorum!" diye bağırdı.

Dr. Ölüm onunla burun buruna gelmek için başını eğdi. "Yarı çıplak görünüyorsun!" diye bağırdı.

Sadece Dr. Death'in onu götürebileceği bir yere ışınlanırken bedeniyle bağlantısı kesildi. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değildi. Başını yana eğdi ve adamın güneş gözlüklerindeki yansımasına dik dik baktı. İşte o zaman kendi kendine, "Peki bu konuda ne yapacaksın, bana şaplak mı atacaksın?" dediğini duydu.

Küstah sözler havada yankılandı.

Adam ona kuşkuyla baktı. Aklının bir parçası sızlandı ve kafasının içine geri girmeye çalıştı.

"Elbette," dedi Tiago. "Bu işe yarar."

Tiago onu belinden kavrayıp omzunun üzerinden atarken zemin yere düştü ve kızın dünyası altüst oldu. Orta kısmı sert kaslarla kaplı kemiğe değdiğinde *ofladı*.

"Bekle," demeye çalıştı. Ciğerlerinde hava yoktu, bu yüzden gıcırta ile hırıltı arasında bir şey çıktı. "Sözümü geri alıyorum. Tekrar yapmak istiyorum."

"Zor iş," dedi adam. Bir kolunu kızın bacaklarının arkasına doladı ve dans pistinden uzaklaştı.

"Ne kadar popüler olduğumu anlıyor musun?" diye tısladı. Belinden eğildi ve tırnaklarıyla onun kulağına yapışmayı başarana kadar etrafta çırpındı. Sertçe çimdikledi. Adam homurdandı ve başını iki yana sallayarak kadının elinden kurtulmaya çalıştı. "Amerika'da bir peri prensesine herkesin içinde şaplak atamazsın. Gördüğün yerde vurulmak mı istiyorsun?"

"Merak etme, senin fırtınan," diye tersledi. "Hiç tanık olmayacak."

Binanın arka tarafına doğru bir koridor gördü ve oraya doğru ilerledi. Tuvalet, ofis ya da başka bir şey olmalıydı.

Niniane saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzüne kan hücum ediyordu. Uzun bacakları baş aşağı duran bakışlarının önünde ağaç gövdeleri gibi yükseliyordu. Bir ön kolunu adamın sırtına dayadı ve etrafına bakmaya çalıştı. Baş sallanıyordu. Diğerleri neredeydi? Tekrar denedi. "Tiago, ağzımdan böyle çıkıverdi. Öyle demek istemedim. Sadece söylüyorum!"

"Kapa çeneni." Sesi parçalanmış gibiydi. Yakındaki birine, "Koridoru koru." dedi.

Tanıdık bir ses küfretti. Sesin geldiği yöne baktı ve sonunda Aryal ile Cameron'ı gördü. İnsanlar onlara farklı derecelerde merak, kahkaha ve endişeyle bakarken, onlar kalabalığı dans pistine geri götürüyorlardı. Barın yanında Duncan birinin müziği yeniden başlatması için bağırdı.

Aryal onlara dönüp bakarken Niniane tuhaf bir şey gördüğünü düşündü. Harpy'nin gözleri kısılmış, köşeli yüzü gerginlikten bembeyaz olmuştu. Niniane yanılmış olabilirdi. Baş aşağı sallanırken her şey yanlış görünüyordu. İnsanlar garip şekillerde hareket ediyor, gülümsemeleri kısılıyor ve içeceklerden dökülen sıvılar yukarı akıyordu. Rüya gibi bir karnavalın aynalı salonuna bakmak gibiydi.

Tiago koridorda ilerledi. Ofis, sağda. Sararmış kâğıtlarla dolu, küçük, dağınık bir odacıktı. Tuvaletler. Tuvaletlerden birinde birinin hareket ettiğini ve el kurutma makinesinin çalışırken çıkardığı küçük motor sesini duyabiliyordu. Niniane omzunda kıpırdandı ve neredeyse kayıyordu. Küçük, hafif bedenini tekrar yerine oturttu ve yoluna devam etti. Orada, acil arka çıkışa doğru açık bir kapı vardı.

Oraya doğru yöneldi ve metal raflar ve kutularla dolu gölgeli bir odaya girdi. Deponun bir köşesi, hırpalanmış rahat görünümlü bir kanepede, sarkık bir koltuk ve üzerinde bir yığın eski dergi bulunan yara bere içindeki bir sehpa ile dinlenme alanına dönüştürülmüştü. Kanepenin arkasında katlanmış bir battaniye duruyordu ve bir duvara dayalı bir üniteli anteni ve dijital dönüştürücü kutusu olan on üç inçlik hantal bir televizyon vardı. Orta rafta bir mikrodalga fırın duruyordu.

Yerin ortasına geldi ve durdu. Kadın bir an bekledi. Hiçbir şey olmadı. Tiago'nun iri vücudu kaskatı kesilmişti.

Kulağını bıraktı ve belki de parmakları yanlışlıkla boynunun kenarına değdi.

"Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. Yanağını onun geniş, kaslı sırtına yasladı.

Adam bir nefes aldı. Kadın onun tüm bedeninin titrediğini hissetti. Bir elini kalçasının arkasına koydu ve bacağına okşadı. Geniş avucundaki nasırların hafif törpüsü, kızın hassas çıplak teninde tüyler ürpertici bir iz bıraktı.

Sonra öne doğru eğildi. Zarif bir nezaketle onu ayağa kaldırdı. Kadın dengesini yeniden sağlayana kadar ellerini onun dar belinde tuttu.

Birbirlerine baktılar, kadının başı yukarıya eğik, adamınki aşağıya eğikti. Ona bu kadar yakın olduğunda kendini saçma bir şekilde küçük hissediyor ve fiziksel bedenleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ısınıyordu.

"O kadar yaşıyım ki," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duyamayacaktı. "Ve sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Parmaklarını a d a m ı n kollarına dayadı, böylece yarı gizli yabancının yüzüne bakarken teninin sıcaklığının tadını çıkarabilecekti. Saldırganlığı parçalanmış ve onu sarsılmış ve savunmasız bir halde bırakmıştı. Kendi içine kapanık bir kale gibiydi. Tanıştıkları onca yıl boyunca onu hiç böyle görmemişti. Güneş gözlüklerini çıkarmak için uzandı. Obsidyen gözleri gölgeli odada parlıyordu.

"Madem güzel olduğumu düşünüyorsun, neden söylemedin?" diye sordu. Nefesi hıçkırarak kesildi. "Neden bana bu kadar kırgınsın?"

Onu dinleyin. Duyguları incindiği için ayağını yere vurup ağlayan bir kraliçe olacaktı. Bütün uluslar korkudan titreyecekti.

İki eliyle onun yüzünü okşadı. Elleri o kadar büyüktü ki, başının zarif kıvrımlarını sarıyordu. Hırladı, "Beni çıldırtıyorsun. Beni öyle delirtiyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum. Hiç fark ettin mi? Dışarıdaki her erkek, birkaç kadınla birlikte, seni gözleriyle soyuyorlardı ve çok uzağa gitmelerine gerek yoktu. Bu şekilde insan içine çıkamazsın. Yani, Niniane. Ne.. Ne. Cehennem."

Bu konu hakkında konuşarak yine kendini sıkıyordu. Yüzü ve vücudu kaskatı kesilmişti. Ona bakarken gözlerini kırptırdı. Işık doğdu.

O kadar kıskanç ve sahipleniciydi ki için için yanıyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Hâlâ onu istiyordu.

"Demek elbiseyi beğendin." dedi.

Adam ona ters ters baktı, şaşkın bir alınganlığın resmiydi. *"O bir elbise değil."*

Zevk bal likörü gibi tatlıydı ve onu sarhoş etti. Gülümsemeye başladı. "O zaman nedir?"

"Bu... bu..." Adamın bakışları kadının vücudunun enine doğru takıntılı bir şekilde ilerledi ve doyumsuzlaştı. Boğazını temizlemek için yutkunmak zorunda kaldı. Sesi boğuklaşarak, "Genç bayan, vücudunuzu zar zor örten bu şey sokakta isyan çıkarmanıza neden olabilir," dedi.

Gülümsemesi genişledi. Adamın ellerinden birini iki elinin arasına aldı. Adamın eli kocaman ve öldürücü bir güçle doluydu. Damarlar geniş sırtını kaplıyor ve uzun nasırlı parmaklarından aşağıya doğru uzanıyordu. Elini elbiseyi kaplayan payetlerin üzerinde gezdirdi. "İyi hissettiriyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Uzun yaşamı boyunca sayısız sevgili edinmişti ve hepsi de iyi bir dayacağı kaldıracabilecek güçlü bacaklı savaşçı kadınlardı. Sonrasında çekip gitmekten başka bir şey beklemiyorlardı. Niniane, kadınsı süslere olan düşkünlüğü ve vücudunun narinliğiyle onun için çok egzotik bir yaratıktı. Arka plandaki eski püskü depoyla birlikte, gölgeli bir şimşek gibi şok edici ve göz alıcı görünüyordu ve parmaklarının üzerinden geçen parlak, minik sarkan şeyler buz parçaları gibi soğuk ve sert hissettiriyordu. Büyülenen adam bir tanesini parmakladı ve "İşte bu!" diye nefes aldı.

Gülümsemesi soldu ve kocaman bakışları etrafındaki odanın gölgelerini topladı. "Seni o şekilde gönderdiğim için özür dilerim," dedi.

Eli döndü ve onun parmaklarını sıktı. "Ben de üzgünüm peri," dedi. "Geçmişini biliyordum. Daha dikkatli olmalıydım ama olmadım. Bunun bir mazereti yok. Düşüncesiz davrandım ve her şeyi berbat ettim."

Uzandı ve parmaklarını adamın dudaklarının sıcak, oyulmuş kenarına dokundurdu. Bu kadar acımasız görünebilen biri için, ağzı hem öfke hem de duygusallıkla damgalanmış sert bir zarafete sahipti. "New York'a dönmüş olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Seni şimdiden çok özledim."

Adam ağzını açtı ve kadının işaret parmağını dişlerinin arasına aldı. Öyle şehvetli bir zevkle ısırды ki, kadının vücudundan aşağı zevk dalgaları yayıldı. "Sana bir kere söyledim zaten." Sesi koyulaşmış, çakıllı bir hal almıştı. "Gitmiyorum."

Bu yalanı öylesine inanarak söylemişti ki gerçeklik duygusu onu kendisine inanmaya ikna etmeye çalıştı. Gözlerini kapadı ve parmaklarıyla onun yüzünü inceledi, kemik yapısının güçlü, ağır çerçevesini Braille alfabesi gibi okudu. Dudakları avucunun içinde tüy yumuşaklığında hareket ediyordu. Sanki biri göğsüne yavaş yavaş artan bir basınçla teker teker taşlar bırakıyormuş gibi hissetti. Nefes almak zorlaşıyordu. Yakında ağırlık dayanılmaz hale gelecek ve kaburgalarını ezecekti.

Ana odada nihayet biri müziği yeniden açtı. Müzik, gözlerini fal taşı gibi açmasına neden olan bir anilikle yeniden çalmaya başladı. Üç santimlik topuklarının üzerinde sendelerken o kadar şaşkın görünüyordu ki Tiago güldü ve onu göğsüne doğru çekti. Black Eyed Peas hoparlörlerden geldi ve ortalığı salladı. Şarkı sözleri havada baş döndürücü bir hızla ilerlerken binanın duvarları titreşti.

Hâlâ gülerek onu kucağına aldı, döndü ve duvara yasladı. Onu yüz yüze gelecekleri bir yükseklikte tuttu. Bunu zahmetsizce yaptı,

Bir kolunu kalçasının altına koyarak onu destekliyordu. Yüzü alev alev yanarken ve siyah gözleri ışıldarken, öyle barbar bir güzelliği vardı ki nefesini kesti.

Sonra adamın gücü kızın üzerine çöktü ve kız ona karşı öyle korkunç bir ihtiyaç hissetti ki dizlerini yukarı çekip DNA'sına battı ve o anda ne ondan ne de adamdan asla kurtulamayacağını anladı. Adam kendini onun içindeki en derin, en gizli yerlere oyuyordu ve kadın buna karşılık olarak kendini yeniden biçimlendirdiğini hissetti. O Galatea'ydı, taştan yapılmıştı ve adam onu şekillendirdikçe canlanıyordu.

Kalçasını Galatea'nın dizlerinin arasına soktu ve ayak bileklerinden birini tutarak bacağına beline doladı. Diğer bacağına da onun etrafına doladı ve ayak bileklerini onun arkasında kilitleti. Ellerini onun geniş kaslı omuzlarında gezdirdi. Tanrım, anatomi dersi almış olmalıydı. Bu kasların her birinin ayrı bir adı vardı.

Kollarını onun boynuna doladı ve gözlerindeki kahkaha ışıltısının farklı bir vahşetle karanlığa dönüşmesini izledi. Bacaklarını araladı ve kalçasını ona doğru itti. Giysilerinin kumaşının arasından adamın sikinin kalın kemerini hissettiğinde başı geriye düştü. İnleyerek kendini ona sürttü ve adam nefesinin altında küfrederken yüzünü onun boynuna sakladı. Onu duvara bastırırken vücudunun devasa ağırlığı enfesti, aralarındaki diğer her şey gibi dayanılmazdı. Kolayca sığmayacağını biliyordu. Adam çok büyüktü ve en son bir sevgili edinmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onu içeri sokmak için uğraşmaları gerekecekti ve kasları ona uyum sağlamak için gerildikçe çok iyi yanacaktı ve sonra-ve sonra-

Ona karşı daha da sertleşti, yanmak için can atıyordu. Nefes nefese, karşılık olarak kalçalarını salladı. Boştaki elini elbisesinin kısa eteğinin altında gezdirerek giydiği tangayı aradı ve buldu. Tangayı parçalarken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sıcak nefesi yanağında patladı. Daha uzağa uzandı, dolgun, kaygan labialarını nazikçe titreyen parmaklarıyla yoklarken kolunu kışının altında kıvırdı. O da ikisinin arasına uzandı, sırtını soğuk beton duvara yasladı ve adamın giysisinin fermuarını bulmak için kazdı.

Boynunu, kulağını keskin, yakıcı ısırıklarla ısırды. Nefes nefese, "Yavaşlığı hak ediyorsun, ama lanet olsun, içimde olduğumu sanmıyorum."

Yavaş yapamazlardı. Zaman çok değerliydi, telafisi olmayan her an geçmişe doğru ok gibi fırlıyordu. Tek bir tanesini bile boşa harcayamazlardı.

"Sadece yap," diye inledi onun kulağına. Şarkının sözleri ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. *Yap, yap, yap...* Bir parmağının ucunu içine soktu ve sinir uçlarının her birini çılgına çevirdi. Kadın kıpırdandı ve adamın fermuarını tutmayı bıraktı.

Niniane, seninle konuşmam gerek.

Keskin zihinsel ses, zihnini bulandıran cinsel bulanıklığı giyotinle delip geçti. Kafasını salladı, yönünü şaşırmıştı. Kafasının içinde kim vardı? İfade etmeyi başardı: *Ne, şimdi mi?*

Şu anda.

Konuşmacının zihinsel imzası nihayet aklına geldi. Bu Rune'du. Sesi daha önce duyduğunu hatırlayamadığı kadar sert ve emrediciydi.

Tatlım, onu öldürüyorsun, dedi Rune. Bunu durdurmalısın. Kapat onu. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

ON İKİ

Onu öldürüyorsun.

Kelimeler melodramatik ve gülünçtü. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Başka birinin ağzından çıkmış olsalardı, bu kesinti karşısında öfkeden deliye dönerdi.

Ama sözler Rune'dan gelmişti ve vücudunda dehşetin parıldamasına neden oldular. Başını beton duvara yasladı ve havayı içine çekti. Tehlike ararken bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Hiçbir şey bulamadı. İlk kez nerede olduklarına dikkat etti. Barın arka tarafındaki depodaydılar.

Tiago onu öpmek için başını eğdi, yüz hatları şehvetle kızarmış, ihtiyaçla bıçak gibi kesilmişti.

Kadın yüzünü yana çevirdi. Bir şekilde kelimeleri çekip çıkarmayı başardı. "Durmak zorundayız."

Dondu kaldı ve donakalmış gibi baktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kadın da onunla birlikte duvardan **a ş a ğ ı** kaydı. Sürtünme elbisesinin arkasındaki pulları yırttı. Etraflarındaki zemine dağıldılar, kayan yıldızlar gibi göz kırptılar. Kadının vücut ağırlığının kucığına yerleşmesine izin verdi, iki kolunu kadının başının üzerindeki duvara dayadı ve alnını kadınınkine dayadı. "Bunu yapma, peri. Bu sefer olmaz."

Rune'un bunun için ikna edici bir nedeni olsa iyi olurdu, yoksa onun derisini canlı canlı yüzecekti.

"Özür dilerim," diye inledi.

Başını geriye attı ve yumruklarını başının iki yanındaki beton duvara indirirken sessizlik içinde bağırdı. Beton çatladı ve yıldızlardan oluşan halıların üzerine gri tozlar yağdı. Adamın acı çeken yüzüne bakarken nefesi kesildi. Yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü. Öne doğru sallandı ve kollarını onun boynuna doladı. Başı tekrar aşağı indi. Yüzü buruşmuş bir halde ona doğru tıslarken bile yanağını **o n u n k i n e** yaslayıp kokladı. Yumrukları hâlâ duvarda açtığı yara izlerine saplanmıştı. Kadın onun bacaklarının üzerine oturdu, bacaklarını iki yana açtı ve adamın muazzam vücudu tarafından kuşatılmış, gölgede bırakılmış hissetti.

"Çok üzgünüm," diye tekrar kulağına fısıldadı. Onun saçlarını okşadı. Adam ürperdi ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken sessiz kaldı.

Rune'u göremiyordu ama telepatiyle ona ulaşabilmesi için yakınlarda bir yerde olmalıydı, muhtemelen koridorun hemen aşağısında. Ona hırladı, *az önce ikimize de zalimce bir şey yaptım, o yüzden konuşmaya başla ve iyi olsa iyi olur.*

Rune, *Niniane, eğer yanıyorsam kimse benden daha üzgün olamaz, dedi. Ama son birkaç saatimi Tiago'nun arkadaşlığında geçirdim. Daha önce hiç görmediğim şekilde davrandı. Birden fazla kez kontrolünü kaybetti ve çok kötü kaybetti.*

Rune'un hızlı sözlerini dinledi, vücudu Tiago'nunki kadar sıkıydı. İki eliyle koruyucu bir şekilde başının arkasını kavradı. Maratonun ortasındaki bir koşucu gibi derin, sert ve yavaş nefes alıyordu, teni nemliydi.

Bir ilişki arıyorsan kimse seni suçlayamaz, dedi Rune. Eğer bir tür rahatlık, tahta geçmeden önce bir süre tutunacak bir şey arıyorsan, normalde seni desteklerdim. Ama sanırım Tiago seninle çiftleşmeye başlıyor ve çiftleştiklerinde Wyr'lara ne olduğunu biliyorsun. Umarım çok ileri gitmemiştir.

Nefes almayı bıraktı. Tiago, çiftleşiyor mu? Benimle mi?

Ne kadar muhteşem, mucizevi. Ne kadar imkansız ve korkunç. Tanrım, bunu ve onu nasıl da istiyorum.

Yapamam, yapmamalıyım.

Birkaç gün önce şoklar gelmeye başlamıştı. Her şey amcasının ölümüyle başlamıştı. Yıllar geçtikçe, Urien'in öldüğü düşüncesi giderek bir fanteziye, belirsiz bir gelecekte olabileceklere dair intikamcı bir hayale dönüşmüştü.

Dragos Urien'i öldürdüğünde, bu onu farklı bir gerçekliğe fırlattı. Ne zaman şokların yavaşlayacağını ya da duracağını düşünse, bir başkası gelip kafasına vuruyordu. Kendini savrulmuş, kuşkulu hissetmeye başlamıştı; sanki gelgitte yüzmeye gitmiş ve dalgalar onu yakalamıştı. Onu baş aşağı yuvarlıyorlardı ve boğuluyor olabileceğini daha yeni fark etmişti.

Çiftleştiklerinde Wyr'e ne olduğunu biliyordu. Wyr ömür boyu çiftleşirdi. Dragos'un Sarayında yaşarken, bunun gerçekleştiğini birden fazla kez izlemişti. Çiftleşme, seçim, seks, içgüdü, eylem ve duyguların karmaşık bir bileşiminden kaynaklanıyordu. Hepsinin doğru yoğunlukta ve zamanda gerçekleşmesi gerekiyordu. Çiftleşmenin ne zaman geri dönülmez bir hal aldığını kimse tam olarak anlayamıyordu. Aşık olmaktan çok daha derin, tehlikeli ve çoğu zaman şiddetli bir zamandı. Ölümsüzler olarak bilinen uzun ömürlü Wyr'lar için bu nadir bir olaydı. Hatta bir Wyr'ın

Wyr olmayan biriyle çiftleşti. Çoğu zaman bu çiftleşmelerin trajik sonuçları olabiliyordu.

Pia'nın annesi bir insanla çiftleşmişti. O öldüğünde, Pia'nın büyüdüğünü görece kadar uzun süre hayata tutunmayı başarmış ve sonra da yok olup gitmişti. Niniane 1835 civarında bir Wyr'in bir Vampirle çiftleştiği başka bir zamanı hatırlıyordu. Farklı sadakatlerin onları ayırdığı Amerikan İç Savaşı'na kadar birlikte olmuşlardı. Vampir onu terk ettiğinde Wyr açlıktan ölmüştü.

Onu seviyorum, diye itiraf etti Rune'a küçük bir sesle. Bunu yaparken ilk kez kendine de itiraf etmişti. Kolları ve bacakları Tiago'ya sıkıca sarıldı ve tüm gücüyle ona tutundu. Titremeye başladı. Dikişlerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Tiago küfretti, kollarını ona doladı ve onu sıkı, morartıcı bir şekilde tuttu. "Tamam," dedi sesi boğuklaşarak. "Böyle titreme, lanet olsun. Sorun yok. Sadece bana ne olduğunu anlat. Ne yanlış gitti?"

Sadece biraz zaman istedim.

Rune'un sert zihinsel sesi yumuşadı. *Eğer onu seviyorsan, bırak gitsin tatlım. Onun hayatını yaşayamazsın ve Karanlık Fae bir Wyr'in senin tahtını paylaşmasına asla izin vermez.*

Başını salladı ama birkaç dakika konuşmak için kendine güvenemedi.

Tiago'nun başı ellerinin altında hareket etti ve yüzü ona doğru döndü. "Peri mi?"

Bırak onu tatlım.

Derinlere daldı, omurgasını kavradı ve düzeltti. Kollarını ve bacaklarını kilidi açmaya zorladı. "Bırak beni."

Geri çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. Adamın keskin bakışları karşısında solgun görünüyordu, saçlarının kat kat siyah uçları dağılmıştı. Birkaç dakika önce pespembe görünüyordu, arzuyla kızarmıştı. Şimdi ise kederliymiş gibi görünüyordu. O güzel kocaman gözleri büyümüş ve derinliksizleşmişti. Sessiz bir sesle, "Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Kadın kararlı bir şekilde ona baktı. "Lütfen şimdi ayağa kalkmama izin ver, Tiago."

Adamın yüzü kaskatı kesildi. Ayağa kalkarken onu kucağına aldı ve ayakları yere değene kadar ereksiyonunun sert çıkıntısını hissetmesine izin vererek gövdesinden aşağı kaymasına izin verdi. Sertçe yutkunurken boğazının zarif ince çizgisini izledi. Kız uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu dirseklerinden tutup kendine çekti. Ne zaman gitmesine izin verse kötü bir şey oluyordu. O

bu hatayı aceleyle bir daha yapmayacaktı. "Şimdi," dedi. "Sorunun ne olduğunu açıkla."

Ellerini adamın göğsüne koydu ve parmaklarını araladı. Adamın üzerinde bir gram bile et parçası yoktu. Tamamen kas, tendon ve kemikten oluşuyordu, vücudu savaşıarak geçirdiği hayal edilemeyecek kadar uzun bir hayattan yontulmuştu. Ellerine baktı çünkü bu onun gergin ve endişeli yüzüne bakmaktan daha kolaydı.

Bir süredir bilinçaltında hissettiği bir şeyi fark etti. Dans müziği hâlâ duvarları dövüyordu ama altında hiçbir şey duymuyordu; ne ayak sesleri, ne kadeh tokuşturmalar, ne kahkaha çığlıkları, ne de normalde kalabalık bir barı dolduran diğer sesler. Aryal ve Rune bar sahibine tazminat sözü vermiş ve binayı boşaltmış olmalıydılar ki bu onların keskin endişelerinin bir ölçüsüydü. Diğer nöbetçiler nöbet tutup bekleyecek, onları koruyacak ve diğer herkesi uzak tutacaktı çünkü Tiago onunla çiftleşiyorsa, şu anda ondan başka herkes için tehlike oluşturabilirdi.

Ona o kadar çok şey söylemek istiyordu
ki. Seni seviyorumla başlayarak. Sakın
söyleme. "Gitmeyeceğini söylemiştin,"
dedi.

Ellerinin altında kıpırdamadan durdu, ana kaya gibi sabit ve kararlıydı. "Gitmeyeceğim."

Sana ihtiyacım var. Isır onu.

"Ama yapacaksın," dedi göğsüne. "Yapmak zorundasın. Buna engel olamayacaksın."

"Kalacağım," dedi gök gürültüsü kuşu dışarıda şimşekler çakarken. "Ve Dünya'daki hiçbir Güç bunu değiştiremez."

Dayanılmaz basınç göğsünde yeniden oluşmaya başlamıştı. Bu onu daha da kıskırttı. "Dragos seni arayacak," dedi, sesi kırılmalı. "Ve sen bir şahin gibi bileğine uçarak ona geri döneceksin. Ya da dünyanın bir yerinde başka bir çatışma başlayacak ve sen de savaşa gitmek için yola çıkacaksın. Sen hep böyle yaparsın, Tiago. Her zaman kaçarsın. Sen busun işte."

Adam ona baktı, ağır ağır nefes alıyordu ve hiçbir şey söylemedi. Acı onu kör etmişti.

Ona söylemek istememişti ama bu baskı sözcükleri ağzından itti. "Evlenmek zorunda kalacağım." Kelimeler aralarında meteor gibi parlardı. "Hemen bir koca aramaya başlamam gerekiyor."

Gözleri bembeyaz parlardı. "Cehennem gibi." diye telaffuz etti.

Kadının midesi kazındı. Bunun zor olacağını biliyordu. Ama hayal ettiğinden çok daha zordu. "Öyle olmalı." Hava almak için durmak zorunda kaldı çünkü adam bir santim bile kıpırdamamıştı ama muazzam vücudu

Silahlı ve Gücü şiddetli ve ağır bir hal aldı, depoda bir ağırlık oluşturdu. Öldürücü görünüyordu. "Güçlü olmalı ve nüfuz sahibi olmalı-"

Düşündüğünden daha hızlı hareket etti. Onu kaldırdı, döndürdü ve sırtını duvara çarptı. Kadın şok içinde dondu kaldı. Ona bağırdı, "Cehennem gibi!"

Kız ona vurdu. Kendini tutamadı. Onun göğsüne yumruk attı. "Ve tahtı istemeli ama kendi başına elde edememeli-"

Öfke yüzünü kaplamıştı. Ona kükrerken sesi ölümcül şekilde yaralanmış bir hayvan gibi çıkıyordu. "Başka kimse sana sahip olamaz çünkü sen benimsin!"

Saygınlık, incelik, nezaket, bu ham duyguların olduğu yerde anlamsız hece dizeleriydi. "Ben senin olamam ve birinin beni hayatta tutabilmesi için etrafta dolaşması gerek!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni," dedi adam, sesi vahşiydi. Yüz hatları yeniden şekillenmişti. O korkunç, acımasız bir hilkat garibesiydi ve kadın onu o kadar çok istiyordu ki, onu içten içe parçalayacağını düşünüyordu.

Ona vurmaya devam etti, vahşi darbeler kör ediyordu. "Buradan defolup gidecek misin, seni orospu çocuğu? Hayatına geri dön!"

Ona tokat attı. Onu kızdırmak ve uzaklaştırmak için aklına gelen her şeyi yaptı. Adam tek bir fiske bile vurmadan onun her şeyini aldı. Onu bir kez sarstı, kısa ve kontrollü bir bilek hareketiyle gövdesini sarstı ve beyaz gözleri kavrulurken onu kendine doğru çekti. Sonra canavarın ağzı onunkinin üzerine kapandı ve onu hem kalbiyle hem de ruhuyla yuttu.

Kız ikisini de ona yeterince hızlı veremedi. Ağzını kazdı, dişleri ve dili sertti, cezalandırıyordu. Kadın da onu öperken gömleğini pençeledi. Onu yeterince yaklaştıramadı, öpücüğü yeterince derinleştiremedi.

Sonra adam bir yumruğunu kadının başının arkasındaki saçlara gömdü. Onu kendisine bakmaya zorladı. "Şimdi beni dinle," diye hırladı. "Konuşma sırası bende. Seni bırakmayacağım. Dragos ya da bir başkasının bununla ilgili bir sorunu varsa, bunu benimle halledebilirler."

"Karanlık Fae seni asla kabul etmeyecek," dedi dişlerinin arasından.

"Karanlık Fae'lerin neyi kabul edip etmedikleri umurumda bile değil," diye tersledi. "Beni terk ettirebilecek tek bir kişi ve tek bir şey var, o da sensin. Gözlerimin içine bak, peri. Beni istemediğini söyle ve beni buna inandırsan iyi edersin."

Gözyaşları kabardı ve gözlerinin kenarlarından döküldü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp saçlarına karıştı. Yıkılmış görünüyordu. Ağzı titreyerek kelimeleri oluşturmaya çalıştı. Başka biri ona acıyabilirdi ama o acımayı pek bilen bir yaratık değildi. Yine de savaştırmak ve hayatta kalmak hakkında çok şey biliyordu. Şu anda ikisi için de savaşıyordu, eğer kız bunu bilseydi.

"Seni istemiyorum" diye fısıldadı.

"Ne kadar kötü bir yalancısın," diye fısıldadı canavar ona. "Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum. Islaklığını hissettim ve tek yapmak istediğim onu yalamak. Arzun parmaklarımın her yerine bulaştı. O kadar sertleştin ki ayakta zor duruyorum. Sen içimde çözemediğim bir düğümsün. Sen yanımda değilken seni arıyorum. Beni gönderdikten sonra tek düşünebildiğim sana geri dönmeden önce ne kadar zaman vermem gerektiği idi. Saatlerle, dakikalarla saydım."

Kadın ona baktı, beyaz gözleri ve yüzünün yeniden şekillenen yapısı karşısında donup kalmıştı. "Bu sadece seks."

"Öyle mi?" Adam ona dişlerini gösterdi. "New York'a döndüğümü düşündüğünde beni ne kadar özledin?"

"Fena değil." Adamın otelden ayrıldığını öğrendiğinde yatağına kıvrılmış, hareket edemez hale gelmişti.

"Beni çok özlediğini söylemiştin. Ne kadar çok?" "Çok değil."

Başını eğdi. Artık vahşiliğinde neredeyse ağlamaklı bir şey vardı, onu kesen bir şaşkınlık. "Neden hâlâ yalan söylüyorsun?" diye sordu. "Neden bana gerçeği itiraf edemiyorsun? Beni istemek bu kadar korkunç bir şey mi? İstememiş olmayı mı diliyorsun? Bu yüzden mi beni uzaklaştırmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

O bir savaş lorduydu. İçgüdüsel olarak saldırı taktikleri hakkında onun asla bilemeyeceği kadar çok şey biliyordu. Kadının duvarlarının temelini nasıl kazdığını bilmek zorundaydı. Bu iki yönlü bir saldırıydı, çünkü ona hem dışarıdan hem de içeriden saldırıyordu, çünkü o kendisinin en büyük düşmanıydı. "Seni o kadar çok istiyorum ki, bu beni delirtiyor" diye çöktü ve hıçkırdı.

"O zaman al beni," dedi adam. Saçlarındaki tutuşu gevşedi. Önünde diz çöktü, onu bir kez daha şoke etti ve başını göğsüne yaslarken kollarını beline doladı. "Çünkü başka hiçbir şeyin önemi yok."

Kadın adamın başını okşadı ve bir eliyle nemli yanaklarını silerek ona doğru eğildi. "Birbirimizden çok farklıyız."

"Uzun süre yaşıyoruz. Sıkılmamak iyidir."

"Pembe ruju severim," diye burnunu çekti. "Ve güzel ayakkabıları."

"Çok şaşırdım, ben de sevdiğimi fark ettim," dedi canavar. İri elleri kızın düzgün kum saati sırtında aşağı yukarı hareket etti ve ince dizlerinin arkasını kavradı. Uzun parmaklarının ucundaki pençelerin kızın ince, hassas tenini sıyrmasına bir kez bile izin vermedi.

"Tahttan nasıl uzaklaşıp seni takip edebileceğimi düşünmeye çalıştım," diye fısıldadı. "Ama artık çok geç. Artık herkes hayatta olduğumu biliyor. Her zaman peşimden gelen birileri olacaktır."

"Bana ihtiyacın var, peri. Seni koruyacağım." O abartılı, aptalca, harika kalp krizi elbisesinin içinde yüzünü ovuşturdu ve payetli boncuklardan oluşan minik ipler burnunu gıdıkladı. Onun küçük parmaklarının kısa saçlarının arasından geçtiğini hissedince gülümsedi. Çok yakında o yavru kedinin pençelerini sırtına geçirecek, bu sırada da ona zevk çılgınlıkları attıracaktı. Sesi derinleşti. "Birlikte iyi olduğumuzu biliyorsun. Kavga etmek bile eğlenceli."

Çok iyidiler. Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Rune haklıydı, Karanlık Fae bir Wyr'ı asla hükümdar olarak kabul etmeyecek." diye fısıldadı.

Rune mu? Tiago düşünürken başını hafifçe ondan yana çevirdi. İlk'in bara ne zaman geldiğini biliyordu, Rune ve Aryal'ın herkesi tahliye ettiğini duymuştu ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Rune'un Niniane'le konuşmuş olması -evet, bu mantıklıydı. Bu her şeyi açıklıyordu. Yol boyunca Tiago'yla birlikteydi. Sonra o kadar aniden değişmişti ki, hâlâ zihinsel bir kırbaçlanma hissediyordu. Onu uzaklaştırmaya çalışmıştı, kendi iyiliği için değil, onun iyiliği için. Bunun için Rune'a teşekkür etmesi gerektiğinden emindi.

Tiago ona daha sonra yüz yüze teşekkür edecekti. Ama her şey sırayla.

"Bu köpek avlanmayacak," dedi Tiago. "Çünkü hükümdarlık ya da Karanlık Fae tahtı umurumda değil. Ama yine de itiraz edeceklerini bilmelisin."

Düşünmeye çalışırken nefesi kesildi. İçindeki umut onu simit gibi bükerken bunu yapmak zordu. Yapabilirler miydi, bunu başarabilirler miydi? Tiago'nun onunla birlikte geleceği düşüncesi öyle bir oyun değiştiriciydi ki, sonuçlarını hesaplayamıyordu.

Tiago ona bakmak için başını geriye eğdi. Beyaz gözleri tekrar siyaha dönmüş, yüzündeki çizgiler normale dönmüştü. "Bunu düzeltmek için ileriye düşünmeye çalışmayı bırak. Düzeltecek bir şey yok."

"Ama Tiago-

"Ama hiçbir şey," dedi. "Tüm cevapları bilmiyorum. Kimse bilemez; kimse bilemez. Buna tutun, Niniane. Bana tutun ve hiçbir şey için bırakma. Sadece tek bir şey yapmamız gerekiyor. Önümüzde cehennem gibi savaşlar olacak ve bu sorun değil. Gelecek bize ne getirirse getirsin karşılayabiliriz. Zaten önünüzde zorlu bir yol olduğunu biliyordunuz."

Alt dudağına dokundu, onu inceliyordu, yüzü ciddiydi. "Dövüşmeyi seviyorsun."

Dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bu işte iyiyim."

Bu ona tehlikeli gelmişti ama sonra her şey tehlikeli gelmeye başladı. Belki Tiago'yla birlikte kısa bir hayat yaşayacaklardı ama o bu ihtimalle zaten tek başına yüzleşiyordu. Tiago'nun onun muhafızı ve koruyucusu olarak hareket etmesiyle, savaşma şansları olacaktı ve artık yalnız olmayacaktı. "Her şeyden vazgeçmiş olursun."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bana önemli olan her şeyi vermiş olacaksın." Sonra gülümsemesi kayboldu ve yüzü sertleşti. "Ama beni alırsan, senin için başka kimse olmayacak. Buna tahammül edemem, peri."

Bunu zaten biliyordu. Adam fazlasıyla baskın ve sahipleniciydi. Ona umduğu her şeyin ve sahip olabileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasının kendisinde olduğunu söyleyebilirdi. Kendisinin de en az onun kadar sahiplenici ve kıskanç olduğunu itiraf edebilirdi. Ona tüm silahlarının hâlâ zehirli olduğunu ve nasıl silah kullanılacağını bildiğini hatırlatmalıydı.

Bunun yerine alt dudağı dışarı çıktı. Ona dudak büktü. "Daha sana sahip bile olmadım," diye homurdandı. "Burada sonsuza dek ve sadece sen varsın diyorsun ama senin iyi olduğunu nereden bileyim? Henüz başka birinin olma ihtimali hakkında homurdanıp durmanın senin için pek adil olduğunu sanmıyorum."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Kim durup duruyor?"

Ağzı açık kaldı. "Eğer doğru değilse hayır diyebilirim bayım."

"Ben sana hayır diyemezsin mi dedim?" diye sordu. "Hayır, demedim, neredeyse beni hadım e d e c e k k e n bile. Ama hayır dedikten sonra sonuçlardan şikayet etmeye başlarsan bu biraz fazla olur, Niniane."

Gözlerini kısarak ona baktı ve alay etti. "Cinsel olarak tatmin edilmediğimde huysuzlaşıyorsam buna engel olabilir miyim?"

Karanlık yüzünün acımasız açıları gerildi ve obsidyen bakışları canlandı. Gücü keskinleşti ve yırtıcı bir hal aldı. Ellerini kadının vücudunun yan taraflarında gezdirdi. Ayağa kalktı. "Zavallı küçük peri," diye mırıldandı. "Cinsel olarak tatminsiz misin?"

"Belki biraz," diye mırıldandı. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Tanrılar aşkına, adam tuğla gibi yapılıydı. Boyu uzamış ve genişlemişti ve ona en yeni favori atıştırmağıymış gibi bakıyordu. Bir kaplanla alay etmekten çok daha kötüsünü yapıyordu. Gevezelik etmeye başladı. "Kabul etmelisin ki son birkaç gündür oldukça sinir bozucu anlar yaşadık-"

"Sana bir kez olsun çenenin kapamanı söylemedim mi?" dedi nazikçe. Elbisesini iki eliyle tuttu ve yakasından eteklerine kadar yırttı.

Payetler her yerde patladı. Odayı pırıl pırıl gümüş ışıklara boğdular. Kollarından sarkan parçalanmış kumaşlara aval aval baktı. Belki de kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu. Kaplanlar, bu yürüyen, konuşan erkek katliamının yanında kediciklerdi. Sonra sesini bulduğunda dişleri birbirine çarptı. "Bunu nasıl yaparsın, seni aptal adam? O elbiseye bayılmıştım!"

"Ben de öyle," diye nefes aldı. Adam şaşkınlıkla ona baktı. Tangasını çoktan çıkarmıştı ve sutyen giymiyordu. Hayal gücünün ısrar ettiği kadar zarif bir vücuda sahipti; pembe uçlu yuvarlak göğüsleri dolgun, olgun bir çiçek açmıştı, dar bir göğüs kafesi ve daha da küçük bir beli vardı ve düz bir karnı ince kalçalara doğru genişliyordu. Orada, ince kalçaların arasında, siyah saçların küçük bir gölgesi vardı.

O özel, tatlı saç tutamının ne kadar ipeksi olduğunu biliyordu. Kısa bir süre önce onu çok kısa bir süre okşamıştı.

Ve Tanrım, hâlâ o ince topuklu gümüş ayakkabıları ayağındaydı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve boğazının arkasından, "Sana binlerce güzel elbise, bir dağ dolusu pembe ruj ve bir kraliçenin fidesi kadar mücevher alacağım ve bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Peri yüz hatları titredi. Öfke kaybolup yerini onun için çok daha kırılabilir ve değerli olan şeylere bıraktı: güven ve umut. Başını bir yana eğdi ve onun bakışlarını tutarak harap elbisesini omuzlarından sıyrıp yere bıraktı.

Adam bir adım öne çıktı ve onu kollarına almak çok doğru geldi. Tek topuğunun üzerinde dönerek onu kanepeye taşıdı. Bir dizinin üzerine çöktü ve onun ince, kıvrımlı bedenini minderlerin üzerine yatırdı, ardından silahlarını çıkardı, silahları ve dövüş bıçağını erişebileceği bir yere koydu.

Kadın ayakkabılarını çıkardı ve adamın kaslı kolunu okşayarak onu izledi. Bitirdiğinde, "Şimdi de gömleğini" diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldı. Sonra geriye uzandı, gömleğini kaptı ve başının üzerinden geçirip yere fırlattı. Adam kemerini çözüp giysilerinin fermuarını açarken kızın bakışlarını üzerinde tuttu. Onun soyunmasını, vücudunun devasa mimarisini yavaş yavaş ortaya çıkarmasını izlerken sıırıslıkla olduğunu hissetti. Ayağa kalktı ve botlarını çıkarırken göğsünün ve kollarının ağır kasları esnedi. Eşofmanlarını tekmeledi.

Arzunun bu abartılı doluluğunu hissetmek en güzel armağandı.

Onun çıplak vücudunu gördükçe doyuyordu. Güçlü, zarif bacakları sonsuza dek uzanıyor, düz karnı sekiz paketle dalgalanıyordu. Ereksiyon halindeki penisi, kendi arzusunun açık bir kanıtı olarak, altında sıkıca toplanmış ağır, yuvarlak testislerin üzerinden çıkıntı yapıyordu. Uzandı ve onu okşadı. Adam o kadar büyüktü ki, elini onun etrafında kapatamadı. Başparmağıyla penisin kalın, geniş başına masaj yaparken, adam tıslayan bir nefes çekti ve güçlü kalçalarındaki kaslar titredi.

Uzun zamandır seksten zevk alıyordu ve bunun için kimseden özür dilemiyordu. 1960'larda, şimdi çevrelerinden utanmayacak ya da öz-bilinç **d u y m a y a c a k** kadar büyük bir neşeyle zıplamış ve salınmıştı. Ama bu yolculuk boyunca ona bir şeyler olmuştu. Tam olarak kayıtsız değil, ama güzel erkeklerden ve köpüklü flörtlerden etkilenmeyen, kopuk biri haline gelmişti. Seksi sevmesine rağmen, artık seks istemediğini fark etmişti. Kendini bir tatlı ziyafetine boğmuş ve masadan beslenmeden kalkıp gitmişti.

Bu, onun şahin yüzünü yumuşatan şefkatle ve onu ne kadar sevdiğiyle mayalanmış, bildiği en tatlı açlıktı. Onu okşadı, parmakları adamın dev kadife uzunluğu boyunca ilerledi, şehvetli hazzın adamın üzerinde kızarmasını ve vücudunun sıkı kenetlenmesinin gevşemesini izledi.

Adam onun üzerine çöktü ve onu ağırlılığıyla sıkıştırmak, şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha doğru geldi. Bir ön kolunun üzerinde durdu ve ona bakarken yanağını ve boynunun yan tarafını okşadı. Daha önce hiç bulunmadığı bir yere, özlediğini bile bilmediği yeni ve gerekli bir yere geliyordu. Her şey New York'ta ona doğru attığı o ilk adımlarla başlamıştı.

Hâlâ o kırılgan, nefes kesici ifadeyi takınıyordu. "Benim için uzun zaman oldu" diye fısıldadı.

Boğazının narin çizgisinden göğsüne doğru okşadı. Meme ucunun etrafını çizdi ve etli küçük tomurcuğun sıkılaşmasını izledi. Başardı

Ciğerlerine biraz hava çekmeyi unutmamalıydı. Kız çok güzel yapılıydı ve çok küçüktü, adam ise iri yarı, kaba saba bir erkekti. "Kafama vurup beni yavaşlattığına sevindim," diye fısıldadı. "Zamana ihtiyacın var."

Bir tarafa kayarak onun yanında kalçasının üzerine uzandı, ağır ereksiyonu kalça kemiklerinden birinin kıvrımına dayanıyordu. Uzun parmaklı eli gövdesinde gezinirken, okşarken, daireler çizerken, meme ucunu hafifçe çimdiklerken, göbek halkasının ince altın kıvrımını çekiştirirken, sonra bacaklarının arasındaki dolgun, aşırı hassas eti okşamak için aşağı inerken ürperdi. Labiasının yivli açıklığını buldu ve okşadı. Şimdiye kadar hissettiği en yoğun ihtiyaç nabızı vücudunu sararken ve tedbiri pencereden dışarı fırlatırken nefesi hafifçe kesilmeye başladı. Adamın ön kolunu kavradı. "Umurumda değil. İçeri gel."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Umurumda," diye mırıldandı. "Seni hazırlayacağız. Bacağını kaldır, peri."

Kadın itaat etti, bacağını büküp kanepenin arkasına dayadı ve bakışları adama takıldı. Bir parmağını içeri sokarken eğilip kendi parmağıyla ağzını okşadı.

Bu his karşısında ikisi de tısladı. Kadının mide kasları titredi ve keskin bir zevkle boğazının arkasından yüksek sesle sızlandı.

Tiago, bu muhtaç ses dudaklarında yankılanırken terlemeye başladı. Açıkgözlülükle yutkundu. Kız o kadar sulu ve sıkıydı ki, iç kasları parmağına yapıştı. Aleti sarsıldı. Yavaş ve sakin ol, damızlık. Bu hayatında yapacağın en önemli şey. Eli sikinin üzerine inip onu okşadığında, patlayabileceğini düşündü.

Dişlerini sıktı. "Kes şunu."

Kadın dondu kaldı, ona belirsizlikle bakıyordu.

Ona sıkı bir gülümseme vermeyi başardı. "Bunu seninle ilgili yapmama izin ver," diye homurdandı.

"Bu bizimle ilgili," diye fısıldadı kadın. Elini adamın sikinden çekip yanağına koydu ve onu öpmek için başını kaldırdı.

Gözleri kapandı ve parmağıyla onu şefkatle becerirken o büyüleyici seks kedisi ağzını öperek mutluluktan uçtu. Kalçaları elinin ritmiyle hareket ediyor, sıvı ipeği elini ıslatıyordu. Başparmağıyla klitorisinin sert küçük tomurcuğunu buldu ve aniden dilini sürerken onu ovuşturdu.

Sert ve kaba bir şekilde içine girdi ve şaşırılmış bir şekilde boğuk bir çığlık attı ve doruğa ulaştı.

Sarsılan adam, kızın ağzında kısık ve boğuk bir sesle homurdandı. Dudaklarını yaladı ve ikinci bir parmağını narin, sıkı kılıfının içine soktu ve karşılık olarak gövdesini kavislendirdi, kalçalarını döndürürken vücudunu gerdi. "Beni öldüreceksin," diye nefes aldı. "Ve ben çok mutlu bir şekilde öleceğim."

Seksi bir kıkırdama fısıldadı, gözlerinin uzun ve ağır kapakları kapandı. Keskin avcı gözleri, gölgeli odada onunla ilgili her ayrıntıyı, soluk teninin yanaklarından göğüslerine kadar nasıl uyarılmayla kızardığını yakaladı. Parlak dudakları ayrılmıştı. Adam klitorisini tekrar ovmaya başladığında küçük beyaz dişlerinin dolgun alt dudağına gömülmesini izledi.

O muhteşem gözleri açılıp bakışlarıyla buluştuğunda, derin bir bağlantı şoku hissetti. O gerekli yere bir adım daha yaklaştı.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen."

Adam ne olduğunu bilmediği bir şeyler mırıldandı ve onun üzerine çıktı.

Adam bacaklarının arasına yerleşirken kadın ona doğru ardına kadar açıldı, adam penisini dikkatlice kadının girişine yerleştirirken gövdesinden aşağı baktı. Ağırlığını ön kollarına verdi, geniş, sıcak başı içeri itti ve nefes nefese kalarak sertleşti.

Tıpkı bildiği gibi yanıyordu. Hayal ettiğinden çok daha iyi hissediyordu, kadife kaplı çelik gibi ve o kadar dikkatli davranıyordu ki bu onu çıldırtıyordu. Ayaklarını kanepeye dayadı ve kalçalarını yukarı doğru kaldırdı, tırnaklarını sırtına geçirip "*Hadi*" diye hırlarken kendini ona dayadı.

Fermuarını tamamen açtı. Canavarı ona çarparken kükreyerek dışarı çıktı. Neredeyse sonuna kadar çekti, ona inanamayarak baktı ve sonra tekrar soktu ve o kadar sıkı, sıvı bir geri kayış oldu ki, tıpkı sonsuza dek hayal ettiği gibi, tırnaklarıyla onu çizdiği sırtının derisi boyunca tatlı, küçük bir ateş izi hissetti ve başının geriye düşmesine izin verdi ve lanet olsun, teslimiyetle boğazını ona açtı - *bunu yapmayı nereden biliyordu* - ve bir doruğa doğru fırladı.

Titreyerek kızın içine fışkırdı, kalçalarını kızın leğen kemiğine dayarken onu da kendisiyle birlikte götürdü. İlkinden daha derin ve zengin olan doruk noktası içinden dalgalanırken kalçalarını adamın kalçalarına sıkıştırdı. O bir kaydırdı

Elini kışının altına sokarak onu daha sıkı tuttu ve içinde sallanırken yüzü boynunun ince sapına gömüldü.

Kulağının kenarını okşadı, şakağını öptü. Seni seviyorum. Bunu şimdi söylemek doğru muydu?

Başını kaldırdı. Ciddi ve çaresiz görünüyordu. Her yeri titriyordu. "İşim bitmedi," diye nefes nefese kaldı. "Bitirmedim, ihtiyacım var-"

Tanrım, bunu duymuştu, bir Wyr'in çiftleşme çılgınlığında nasıl olduğunu. Onu çenesinden yakaladı ve kendisine bakmasını sağladı. Gözleri kendi düşmüş ışığıyla parlıyordu. "Sahip olduğun ve olduğun her şeye ihtiyacım var. Sakın durma."

Hırladı, geri çekildi ve onu öyle hızlı çevirdi ki başı döndü. Kadının bedenini, yerde diz **ç ö k m ü ş** ve kanepenin üzerine eğilmiş bir şekilde duracak şekilde çekip aldı. Sonra dizlerini olabildiğince ayırdı ve arkadan itti. Kadın bu saldırı karşısında kanepenin minderine doğru çığlık attı. Bu açıyla her zamankinden daha büyük hissediyordu ve içeri girdiğinde daha da derine indi.

Dondu kaldı, onun üzerine eğildi, ağır kalçaları onunkilerin arkasına, göğsü sırtına baskı yapıyordu. Kalbinin göğsünde nasıl çarptığını hissedebiliyordu. Sesi titriyordu. "İyi misin, peri?"

Ona sokulmak için başını çevirdi. "Daha iyi olamazdım. Küçük ve gürültülüym; kırılabilir değilim."

Bir kolunu onunkinin altından geçirerek elini boğazının dibine uzattı. Parmakları köprücük kemiğinin genişliğinde gezinirken dudaklarını çenesinin çizgisinde gezdirdi. "Beni kandırabilirdin," diye mırıldandı. Daha fazla dayanamadı ve tekrar hareket etmeye başladı. "Sen benimsin, genç bayan."

Bu muhteşem his karşısında nefesini tuttu. "Evet, öyleyim, değil mi?"

Gözlerini kapattı ve hızını artırdıkça yüzü gerildi. Kız, adamın kanında bir ateş gibiydi. "Benim," diye hırladı adam.

"Senin," dedi ona.

Adam onu sardı ve sarmaladı. Kısa süre sonra uzun, sert ve güçlü hamlelerle kadının içine girdi. Kadın kendini desteklemek için ellerini uzattı. "Benim," diye fısıldadı adam kulağına.

"Evet" diye inledi.

Adam onu çenesinden kavradı ve kendisine bakması için çevirdi. Onu kanepeye çarparken gözleri bembeyaz parlıyordu. Ona dişlerini gösterdi.

İşte buradasın. Dudakları kelimeleri oluşturdu ama nefesi yoktu. O kadar ölümcül, o kadar güzel, o kadar seksi, o kadar her şeydi ki.

"Benim," diye tısladı
canavar. Aman Tanrım,
evet.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Doruk noktası omurgasının tabanında patladı. Sanki şimşeğe binmek, fırtınayı yönlendirmek gibiydi. Adam kasılırken ve kendini tüketirken Gücü onun üzerinde kükredi. Onunla birlikte doruğa ulaştığında çılgılık attı. Sahip olduğu her şeyle ona sıkıca sarıldı ve o kadar sert sallandı ki parçalara ayrılabilceğini düşündü ve birkaç dakikalığına onun olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini düşündü, çünkü uçuyormuş gibi hissediyordu.

Adam iki koluyla onu sıkıca sardı ve sırtını göğsüne yasladı.

İşte gerekli yer burasıydı. Şimdi o noktaya ulaştığına göre, "Elbette. Şimdi anlıyorum." Tiago, uzun yaşamında ilk kez eve dönmenin ne demek olduğunu biliyordu.

ON ÜÇ

Birkaç dakika sonra sıkıca kavradığı eli gevşedi ve ağırlığını dikkatlice kadının üzerinden kaydırды. Kadın öne doğru yığıldı, titriyordu. Adam onun sırtını ovdu. "Sözüne inandım peri," dedi zor nefes alarak. "Şimdi bana iyi olduğunu söyle."

İyi mi? Her şey yolunda demek, sıcak bir öğleden sonra bir külâh dondurma, hiçbir felaketin yaşanmadığı bir basın toplantısı ya da amcasının onu öldürmeyi başaramadığı bir gün demekti. Her *şeyin yolunda gitmesi* için fazla karmaşıktı. Çılgınca mutlu, aşırı derecede korkmuş ve tamamen hareketsizdi.

"Ben iyiyim," dedi yastığa doğru. "Ama tüm kaslarım jöleye dönüştü. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Onun omzunu öptü. "Tabii ki. Bir saniye."

Adamın sesinde memnun bir gülümseme duyabiliyordu ve kulağa çok erkekçe geliyordu, bu da onu gülümsetti.

Bir bezle onu temizledi, dokunuşu hafif ve nazikti. "Bu senin gömleğin olmasa iyi olur, seni deli, çünkü sayende giyecek başka bir şeyim kalmadı," diye mırıldandı. Esnedi. Pek çok şey imkânsız görünüyordu. Yürümek. Buradan herhangi bir yere gitmek. Bir karar vermek. Diğer insanlarla yüzleşmek.

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Aslında iğrençti.

Ona, "Elbisenin içini kullanıyorum," dedi.

"Tamam." Adam işini bitirdiğinde kadın kanepeyi itmeyi başardı. Jell-O'dan yapılmış kasları olduğu konusunda şaka yapıyordu. Her yeri titriyordu.

Adam ona gömleğini uzattı. Yorgun zihni boyun ve kol deliklerinin yerini bulmaya çalışırken, o da tişörtü elinde evirip çevirdi. Her şeyi çözüp gömleği başına geçirdiğinde, Tiago pantolonunun fermuarını çoktan çekmiş ve kemerini bağlamıştı. Salondan gelen dolaylı ışık, sırtının ve omuzlarının geniş kavisini, yüksek bir elmacık kemiğini ve zayıf yanağını belirginleştiriyordu. İki silahı ve uyluk kılıfındaki bıçağı tekrar kuşandı. Çıplak göğsüne bağladığı silah kılıflarıyla tamamen rahat görünüyordu. Onları yerine oturtmak için omuzlarını döndürdü.

Sallanırken bile onu görünce derin bir nefes aldı. Adam başını ona doğru eğdi ve bir kaşını kaldırarak sordu.

"Yapamam, Tanrım, yapamam," dedi ona. "Ama istiyorum."

Yüz hatlarında beyaz bir gülümseme belirdi ve yüzünü aydınlattı. Enerjik ve uyanık görünüyordu. Ona doğru yürüdü, çenesini yukarı kaldırdı ve hızlı bir öpücük verdi. "Muhteşem ve yenilebilir görünüyorsun ve ben de istiyorum," dedi.

Kendine bakarken homurdandı. "Tren enkazı gibi görünüyorum."

Adam onu incelerken bir parmağını boynunun kenarında gezdirdi. İpeksi siyah saçları birbirine karışmıştı ve adam yüzündeki tüm makyajı öpmüştü. Çıplak dudakları ısırılmış, şişmiş ve esmer bir renkle kızarmış görünüyordu ve gözleri alaycı bir gülümsemeye sahip olsalar bile yorgunluktan lekelenmişti. Siyah tişörtü dar dizlerine kadar iniyor, boynunu ve kollarını açıkta bırakıyordu. El ve ayak parmakları pembeye boyanmıştı. İyice sevişilmiş bir kadına benziyordu ve onun nefis vücudunda henüz keşfetmediği tüm yerleri düşündükçe kasıkları gerildi.

"Sen benim tren enkazımsın," dedi ona. "Ve her zamankinden daha güzelsin."

Kız ona bakarken parladı. Sonra koridora doğru baktı. Parıltısı soldu, yerini gerginlik ve gölgeler aldı. İç çekti. Adam onun yolculuğunun yükünü gözle görülür bir şekilde sırtladığını görebiliyordu. Kendi içine kapanık, yalnız bir ifadeydi bu. Onu kabul etmişti ama varlığını henüz özümseyememişti. Bunun zaman alacağını biliyordu.

Ayakkabılarını almak için eğildi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Adam elini onun koluna koydu. "Ne yapıyorsun?"

Kadın şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Gidiyoruz, değil mi?"

Adam başını ayakkabılarına doğru salladı ve kaşlarını kaldırdı.

O da onlara baktı. Oh hayır. Uyluk kasları, yerden daha yüksek bir şey üzerinde dengede durabileceğini hissetmesi için çok fazla kullanılmıştı ve bu bile şüpheliydi. "Yapamam."

"Etrafta yalınayak dolaşamazsın. Bir barda değil ve kesinlikle otoparkta değil. Etrafta mutlaka cam kırıkları vardır." Tişörtün kumaşının bacaklarının arkasına yapışmasına dikkat ederek onu kollarının arasına aldı.

"Her neyse." Yakınına sokulup başını onun omzuna yaslarken ve ağrıyan vücudunun gevşemesine izin verirken bile sinirli görünmeye özen gösterdi.

Adam durakladı. "Faerie."

Gözlerini açtı ve adamın kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü. "Ne?"

"Buradan bir ortaklık olarak çıkacağız. Kimsenin seni ikna etmeye çalışmasına izin verme.

Aksi takdirde. Gitmene izin vermeyeceğim."

Kadın tereddütlü bir şekilde başını salladı.

Adam sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi sert görünüyordu. Bunun yerine ona hızlı ve sert bir öpücük verdi. Sonra onu kollarına alarak dışarı çıktı.

Tam da tahmin ettiği gibi, barda sadece Aryal ve Rune vardı. Duncan ve Cameron da dahil olmak üzere diğer herkesi tahliye etmişlerdi. Mekan terk edilmiş görünüyordu ve terk edilmiş bir havası vardı. Yarıları boş bardaklar, fıstık ve patlamış mısır kaseleri hâlâ masaların üzerindeydi. Aryal barın arkasında duruyordu, önünde bir şişe tekila ve daireler çizdiği bir shot bardağı vardı. Rune ise odanın karşısındaki bir tahtaya hızlı ve keskin hareketlerle dart atıyordu. Onlar **g ö r ü n d ü k l e r i n d e** Aryal arkasına uzanıp müziği kapattı ve sessizlik hepsinin üzerine çöktü.

Niniane Aryal'ın bakışlarıyla karşılaştı. Harpy acımasız görünüyordu. Yüzündeki ifade kınama mıydı? Niniane Tiago'nun göğsüne yaslandı ve biraz uyuştı. Aryal'ın ona daha önce hiç bu şekilde baktığını hatırlamıyordu. Yaptıkları şey o kadar korkunç muydu?

Tiago onu Aryal'ın yanındaki bir bar taburesine götürdü ve üzerine oturttu. Şakağını öptü. *Burada kal.*

Ayakkabılarını barın üzerine koydu ve dönerek ona baktı. Yüz ifadesi ne düşündüğü hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. "*Neden?*" diye sordu.

Yapmam gereken bir şey var.

Sonra Tiago tek topuğu üzerinde döndü ve son okunu atmış olan ve arkasını dönmeye çalışan Rune'a doğru fırladı. Tiago diğer nöbetçiyi yakaladı. Bir masaya çarptılar, beş yüz kiloya yakın katı Wyr kası vardı ve masa çöktü. Rune kıpırdanarak Tiago'yu yerinden oynatmaya çalıştı ama Tiago daha ağırdı ve onu kafasından yakalamıştı. Tiago'nun dişleri açılmıştı, yüzü öfkeden vahşileşmişti.

Lanet olsun. Niniane bir ses çıkardı ve öne doğru sallandı. Aryal onu omzundan yakaladı ve olduğu yerde tuttu. Niniane kendisini sabitleyen tutuşu değiştirmek için çabaladı ama Harpy'nin uzun parmaklı eli çelik gibiydi. "Bırak beni!" dedi.

"Aptal olma," dedi Aryal. Harpy'nin sesi de eli kadar sertti. "Sen daha iyi bilirsin."

Aslında biliyordu. Savaşan iki Wyr'in arasına girmek, onlardan çok daha büyük ve güçlü olmadığınız sürece intihar demektir. Dragos, savaşan iki Sentinel'i birbirinden ayırarak hayatta kalabilecek tanıdığı tek kişiydi. Sessizce mücadele eden erkeklere bakarken sakinleşti. Aryal onu bıraktı ve tekila şişesinden uzun bir yudum aldı.

Tiago niyetini belli etseydi Rune'u kısıtırmayı asla başaramayabilirdi. Kolunu Rune'un boynuna doladı ve İlk'in vücudunu acı veren bir eğımler geriye doğru bükmeye zorladı.

Sen ve ben çoğı modern ulusun var olduğundan daha uzun süredir arkadaşız, diye fısıldadı İlk'in kafasının içine. Bu yüzden şu anda boynunu kırmayacağım. Ama bir daha benimle Niniane arasına girmeye kalkarsan, SENİ BİTİRİRİM.

Rune nefes borusundaki baskıyı hafifletmek için çabalarken hava emdi. *Lanet olsun, T-bird, dedi. O periyi hepimiz kadar seviyorum ama o senin Titanik'in olurken hiçbir şey yapmadan izleyemezdim.*

Çizgiyi aştın, diye tısladı Tiago. Onu ben seçtim, onu ben istiyorum ve onu alıyorum.

Senin lanet hayatını kurtarmaya çalışıyordum! Rune parmaklarını Tiago'nun kolunun altına sıkıştırırmaya çalıştı.

Beni kontrol etmeye çalışıyordun, diye hırladı Tiago. Seçim senin. Bundan ya dost olarak ya da düşman olarak çıkabiliriz, ama beni bir daha kontrol etmeye çalışmayacaksın. Anladın mı?

Rune homurdandı, *Evet.*

Tiago onu bıraktı ve geriye doğru sıçradı, Rune hırlayarak ayağı fırladı, altın aslan gözleri parladı ve Tiago'yla yüzleşmek için döndü.

Günün birinde, dedi Tiago. Eşini bulacaksın. Ve belki Wyr olacak ama belki de olmayacak. O zaman bana neredeyse ne yaptığını anlayacaksın.

Rune gözle görülür bir çabayla saldırgan içgüdülerini geri çekti. Her iki erkek de derin bir nefes alıp doğrulurken, odada hissedilir bir tehlike duygusu azaldı. Niniane sanki az önce bir maraton koşmuş gibi hissetti. Yanaklarını sildi ve bara geri döndü. Aryal'ın tekila şişesine uzandı.

Aryal ona bakmadan şişeyi ona doğru itti. Bu acıttı. Hem de çok fena acıttı.

Niniane tekiladan birkaç yudum aldı ve ateşli likör boğazını yaktı. Harpy'ye, "Ne, şimdi bana bakamıyor musun?" dedi.

"Şu anda sana bakamayacak kadar kızgıyım," dedi Aryal. Şişeyi almak için elini uzattı.

Niniane şişeyi ona doğru itti. Korkuyla birlikte acılık da içini yaktı. Rune ve Aryal, onun ve Tiago'nun en yakın iki arkadaşı olmalıydı. Dünyanın geri kalanı daha ne kadar kötü tepki verebilirdi?

Sessiz bir sesle, "Yaşadığımız onca şeyden ve birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, daha iyisini hak ettiğimi düşünürdüm," dedi.

"Bunun adil olduğunu söylemedim," dedi Aryal. "Sadece kızgın olduğumu söyledim." Harpy şişeyi ağzına götürdü ve birkaç yudum aldı.

"Tamam," dedi Niniane. Ellerini yüzüne götürüp ovuşturdu, sonra parmaklarını kafa derisine daldırarak yorgun beynine biraz hayat masajı yapmaya çalıştı. "Neden?"

Aryal şişeyi barın üzerine çarptı ve ona ters ters baktı. "Karanlık Fae'leri seçtiğin ve bizi seçmediğin için kızgıyım. Tanrı'ya ve diğer herkese kim olduğunu söylemek zorunda değildin. Büyük ihtimalle gerçek kimliğin Urien'le birlikte ölmüş olacaktı, çünkü o bu haberi etrafa yaymamıştı. New York'ta kalabilirdin. Bizimle mutluydun."

"Bunu ben ayrılmadan önce konuşmuştuk," dedi Niniane. O kadar yorgundu ki taburenin üzerinde zar zor dik oturabiliyordu. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Evet, ama beğenmek zorunda değilim, değil mi?" Aryal söyledi. "Ve sen Wyr değilsin ve içimizden birinin Wyr olmayan biriyle eşleşmesinden nefret ediyorum. Bırak Tiago'yu, Yüce Tanrım. O çoğumuzdan daha Wyr. Yani sadece bizi terk etmiyorsun, en güçlülerimizden birini de yanında götürüyorsun. Bundan nefret ediyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok ve bir konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nasıl nefret ettiğimi bilirsin. İşte bu yüzden kızgıyım."

Niniane tokatlanmış gibi hissetti. "Yani benden çok fazla hoşlanmadığın sürece benden hoşlanman sorun değil mi? Bu kadar bağınaz olduğunu bilmiyordum."

"Lanet olsun," dedi Harpy. "Kastettiğim bu değildi." Aryal'ın fırtınalı bakışları onunkilerle buluştu. Harpy içinden, *"Yirmi ya da otuz yıl sonra Tiago'yla ilişkinizin yürümediğine karar verirsen ne olacak? Sen çekip gidebileceksin ama o seni asla bırakmayacak."*

İşte bu, dedi Niniane. *Bu bağınazlık.*

Aryal bir eliyle kızgın bir doğrama hareketi yaptı. *Neler olabileceğini gördüm. Sen de gördün!*

Başka bir durumda başka birinin başına gelebileceklerden bahsetmiyorum, dedi Niniane. *Kendimden bahsediyorum. Sonuç olarak, onu sevmem ya da ona bakmam konusunda bana güvenmiyorsun. Kendin söyledin. Çünkü ben Wyr değilim. Onun için asla yeterince iyi ya da doğru olamam, değil mi?*

Aryal tekila şişesine ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Niniane'nin gözleri parlıyordu. Tiago'nun kolu omuzlarına dolandığında, dönüp kollarını onun beline doladı ve yanağını onunkine yasladı

sıcak çıplak teni. Şu anda ne Aryal'a ne de Rune'a bakmaya dayanamıyordu.

Eski hayatının sona erdiğini biliyordu ve bunu kabullenmeye çalışıyordu ama eski dostluklarının da sona erebileceğini hiç düşünmemişti.

Belki de onun teklifini kabul etmekle bencillik etmişti. Hayatı hiç de kolay olmayacaktı. Belki de onu uzaklaştırmak için daha çok çabalamalıydı. Onu istemediğini söylerse gideceğini söylemişti ve onu buna inandırabilirdi. Yeterince güçlü olamamıştı.

Aryal'a, *ona senden daha çok ihtiyacım var*, dedi.

Niniane'nin yanağı ıslanmıştı. Tiago koruyucu elini başına koydu ve yüzünü diğer ikisinden korudu. Dudaklarını onun alına bastırmak için eğildi. Aryal'la birbirlerine söyledikleri her neyse, belli ki acı vermişti. Yumruğunu harpinin yüzüne çarpmak istedi.

Bu dürtüyü dişlerinin derisiyle tuttu. O konuşmanın nasıl geçeceğini duyabiliyordu. Tiago, benim için tüm savaşlarımı sen veremezsin, diyecekti. Ama açıkçası neden olmasın, bilmiyordu.

Niniane'i kucağına aldı ve ona sarıldı. Ayakkabılarını karnına bastırdı ve yüzünü onun boynuna dayadı. Kapıya doğru döndü ve durakladı. İki nöbetçiye de bakmadan, "Bizi kabul edemeyeceksen bizimle gelme," dedi.

Niniane'in ona karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için bir an bekledi. Niniane kolunu onun boynuna doladı ve sessiz kaldı. Adam onu sıkıca kavradı ve dışarı çıktı.

Şafak sökerken doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Gece esen fırtınanın savurduğu, çamurlu ve perişan bir mahalle ortaya çıkmıştı. Fast-food paketleri ve plastik içecek kapları park alanına saçılmıştı. Işıkları kapalı olan Big Red'in barı dışarıdan yorgun görünüyordu.

Çakılların üzerinde topuk sesleri duydu ve döndü. Rune ve Aryal binadan dışarı adım atmışlardı. Onlar da yorgun ama kararlı görünüyorlardı. Ona ve Niniane'e doğru yürüdüler. Gryphon'un alacalı kafası Aryal'ın karmakarışık siyah saçlarını birkaç santim aşırıyordu. Her iki nöbetçi de uzun, zayıf bedenlerini akıcı bir atletizmle hareket ettiriyordu. Etraftaki manzarayı keskin gözlerle taradılar. Her iki yanında birer tane olmak üzere durdular. Aryal uzandı ve Niniane'in eline dokundu. Bir tereddütten sonra Niniane harpinin elini sıkı.

Rune daha önce haklı çıkmıştı. Wyr'ler affetme konusunda iyi değillerdi ve asla unutmazlardı.

Ayrıca bırakma konusunda da cehennem kadar kötüydüler.

Niniane'nin yorgunluğu onu bütünüyle yuttu. Zihnini şekilsiz bir sis kapladı. Tiago'nun onu tutmaya devam ederken bir aracın arkasına tırmandığının hayal meyal farkındaydı. Rune ona bir şeyler söyledi, o da cevap verdi ve sonra Rune kapıyı kapattı. Diğer arabaların kapıları da açılıp kapandı. Birkaç dakika sonra Aryal aracı çalıştırdı ve onları gri ışıklı sessiz Chicago sokaklarında gezdirdi.

Sonra Niniane uykuya dalmış ya da ona çok benzer bir duruma düşmüş olmalıydı. Rüyasında hareket ve sessiz sesler görüyordu ama ancak Tiago onu yatağa yatırmak için eğildiğinde uyanabildi. Gözlerini kırıştırarak açtı ve etrafına bakındı. Çatı katındaki odasındaydılar, cehennemden gelen otele geri dönmüşlerdi. Oturur pozisyona geçti, yorgunluktan lekelenmiş yüzü alarmla doluydu.

Adam ona doğru eğilirken baltayla yontulmuş yüz hatları yumuşadı. "Her şey yolunda. İyisin, güvendesin."

Uzun, canlı, inanılmaz güzellikte bir rüya mıydı bu? Gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Hacimli siyah bir tişört giymişti. Tiago silahlı ve çıplak göğüslüydü ve siyah yorgunluk pantolonu giymişti.

Vücudunun en mahrem yerleri ağrıyordu. Biraz rahatladı. Olan olmuştu. Bu bir rüya değildi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi adam. Kızın uykulu yumuşak dudaklarını öptü. "Sadece birkaç dakikalığına başka bir odaya geçiyorum. New York'u arayıp Dragos'la konuşmam gerekiyor."

"Pekâlâ." Göz kapaklarının her biri yaklaşık doksan kilo ağırlığındaymış gibi hissetti. Kapandılar ve onları bir daha açamadı. Başı yana doğru eğildi. "Ben burada bekleyeceğim."

Güldü, yumuşak bir nefes verdi. "Kapıyı açık bırakacağım, böylece sana göz kulak olabilirim. Cinler seni aldıktan sonra hâlâ sakinleşemedim. Uzan, peri. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Bir elini kızın omzuna koydu ve onu yere yatırdı. Kadın otuz saniye kadar direndi. Sonra uzandı ve adam yatak örtülerini etrafına sararken bir yastığa sarılmak için yan döndü. Adamın parmaklarının fırçasını hissetti.

saçlarını karıştırdı. Başucu lambasını kapattı ve banyoya doğru yürüdü. Bir süre sonra onun kısık bir sesle konuştuğunu duydu.

Bu, kardeşlerinin kanıyla ıslanmış gölgeli bir saraydan geçmeden önce hatırladığı son şeydi.

Tiago banyoda Niniane'nin siyah bukleli başının üst kısmını görebilecek şekilde konumlandı. Banyo tezgahına yaslandı ve Rune'dan çaldığı iPhone'un 1 numaralı hızlı arama tuşuna bastı. Numarayı iki kez kontrol etmesine gerek yoktu. Tüm nöbetçilerin cep telefonlarında 1 numara Dragos'tu.

"Şimdi ne olacak?" Dragos telefona cevap verirken öyle dedi.

Tiago omuzlarını döndürerek Rune'la dövüştükten sonra gerilen kaslarını gevşetmeye çalıştı. Ejderhaya "İstifa ediyorum" dedi.

Bağlantının diğer ucunda sessizlik vardı.

"Niniane benim eşim," dedi Tiago.

Bekledi ve daha fazla sessizlik dinledi.

"Bana Rune'un son birkaç saat içinde seninle temasa geçmenin bir yolunu bulmadığını söyleyemezsin."

Dragos, "Hâlâ müttefik olup olmadığınızı sizden duymayı bekliyorum," dedi.

"Aptal olma," dedi Tiago. "Elbette müttefikiz."

"Pekâlâ. Onu güvende tutun ve irtibatta kalın." Telefon tıkladı.

Tiago başını salladı ve kendi kendine sessizce güldü. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Dragos içlerindeki en etkili avcıydı. Ve sonuçta, söylenecek başka ne vardı ki?

Banyo lavabosuna gitti, yeni bir diş fırçası bulup açtı ve dişlerini fırçaladı. Yatağın yanına gidip soyundu ve silahlarını kolayca ulaşabileceği komodinin üzerine yerleştirdi. Çıplak b i r şekilde yorganın arasına kayarken yatakta ona katılmanın egzotik samimiyetinden keyif aldı.

İşte o zaman kadının sıkı bir top gibi kıvrılmış olduğunu fark etti. Ona bakmak için bir ön kolunu yukarı kaldırdı. Nefes alış veriş kesik kesikti ve iki eliyle ağzını kapatmıştı.

"Faerie," dedi keskin bir sesle. Gücü odanın içinde dolaşıyor, bir düşman arıyordu. Yakınlarda başka bir Güç ya da etki hissedemiyordu. Kadının omzunu kavradı. Kadın boğuk bir ses çıkardı ve bir cehennem kedisine dönüştü. Ona tekme ve yumruklar savurdu, hareketleri vahşi ve kontrolsüzdü. Adam

Ağır kalçalarından birini çırpınan bacaklarının üzerine attı ve bileklerini olabildiğince nazikçe kavrayıp başının iki yanındaki yastıklara sabitledi. "Uyan, Niniane."

Kalbi göğsünde çarparak kendine geldi. Kabus gibi bir an boyunca nerede olduğunu hatırlayamadı ya da onu yere yatıran erkeğin karanlık silüetini tanıyamadı. Adamın ağırlığından kurtulmaya çalışırken içinden dehşet ve çaresizlik dolu bir ses çıktı. Adam hemen yer değiştirdi, kızın üzerinden kalktı ama bileklerini bırakmadı. Sonra tekrar onun adını söyledi ve bu onun gerçekliğini tekrar yerine oturttu.

Çırpınmayı bıraktı ve düzensiz bir sesle, "Uyandım. Özür dilerim."

Tiago onun yanında bir dirseğinin üzerine yaslandı ve bir elini kaburgalarına dayadı. Sesi en az onunki kadar düzensizdi. "Siktir et özür dilemeyi. Sadece bana ne olduğunu anlat."

Burada, sıcak ve çıplak olması, bir kalçasını ısrarla onunkine bastırması ne kadar garipti. Onun tenini hissetme arzusuyla yan tarafına sokuldu ve ayak parmaklarını baldırına sürttü. Bacağındaki keskin tüyler çıplak ayağını gıdıkladı. "Urien ve adamlarının ailemi öldürdüğü geceyle ilgili bir kâbus görüyordum. Eskiden hep görürdüm. Sonra çoğunlukla **k a y b o l d u** . Şimdi tekrar geri geldi."

Göğsünün derinliklerinde hırladı, tehditkâr sesi yanağında titreşti. Sesi hüsrana uğramış gibiydi. "O orospu çocuğunu tekrar tekrar öldürmek istiyorum. Ve tekrar ve tekrar."

"Bu sadece bir rüyaydı," diye fısıldadı.

"Hayır, değil, peri. Sana ve sevdiğin insanlara karşı işlenmiş bir suçun korkunç bir anısı."

"Evet." Sözcükler çok zayıf bir sesle çıkmıştı.

Yatak başlığına bir yastık dayadı, arkasına yaslandı ve onu kollarına çekti. Başını adamın omzuna koyarak ona yaslandı, ince bir bacağını adamın kalçalarına geçirdi, bir kolunu göğsüne doladı. Adam ısı ve güç yayıyordu, varlığının gücü odayı dolduruyor ve örümcek ağları gibi ona yapışan kâbusun son iplerini de dağıtıyordu.

Kızın nemli alnındaki saçları okşadı. "Bana bundan bahsedebilir misin?"

İnce omzunu gönülsüzce silkerek kaldırdı. "Sadece geçip gitmesini tercih ederim."

Adam onun omzunu kavradı, gömleğinin altındaki narin kemikleri parmakladı. "Belki hakkında konuşursan geçer."

O da öyle yaptı, sözcükler zor geldiği için sesi önce kesildi. İkiz kardeşlerinin cesetlerini bulduğu kısma geldiğinde gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Urien'in askerlerinden birinin annesini etkili bir kılıç darbesiyle öldürüşünü izlediğini ve Tiago'nun onu sırt üstü yuvarlayıp bedeniyle örttüğünü anlattı. Yanağı onunkine yaslanmış ve kocaman bir avucuyla alnını kapatmıştı. Sanki onu daha önce olanların travmasından saklamaya çalışıyordu. Kadın onun sırtını ovuşturdu.

"Urien'le kavga ettikleri ve Urien'in onu öldürdüğü dışında babama ne olduğunun ayrıntılarını asla öğrenemedim," dedi. "Babamın çok büyük bir gücü vardı. Ona hiçbir şeyin dokunamayacağını düşünürdüm. Urien onun peşinden bizzat gitti ve geri kalanımızın icabına bakmaları için askerlerini gönderdi."

Tiago onun yanağını, şakağını öptü. "Nasıl kaçabildin?"

Biraz güldü, ancak bir nefes verişten fazlası değildi. "Yaramazlık yapıyordum. Bir çocukla buluşmak için gizlice dışarı çıkmıştım. Kabul edilebilir biri değildi, onunla görüşmemem gerekiyordu ve aslında sadece tipik bir aptal ergen şakasıydı. Gecenin çoğunu onunla seks yapmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışarak geçirdim. Yapmamaya karar verdim ve saraya geri döndüm ve o sırada bir şey duydum. Sanki koridorda koşuşturan insanlar vardı ama sesleri sessiz ve sinsiydi. Kardeşlerimin odaları benimkinin yanındaydı, bu yüzden onları kontrol etmeye gittim, cesetlerini buldum ve yardım bulmak için koştum. Sonra askerlerin annemi öldürdüğünü gördüm ve Urien ile babamın savaşından kaynaklanan Güç parıltısını hissettim, bu yüzden kaçmam gerektiğini biliyordum. Geldiğim yoldan sıvıştım."

Dairesinin meyve ağaçları ve mermer bir fiskiyeyle çevrili duvarlarla çevrili özel bir avlusu vardı. Elma ağaçlarından birkaçı duvarın birkaç metre ötesinde yetişiyordu. Birkaç hafta önce ahırdan bir ip çalmış ve yasak aşkını yaşayabilmek için bir ip merdiven yapmıştı. Ayrılmak için bir ağaca tırmanıp merdiveni duvarın üzerinden atması yeterli olmuştu.

Tiago düşünürken kızın ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. Adriyel, Birleşik Devletler kıtasındaki en büyük Diğer toprak parçalarından birinin kalbinde, Karanlık Fae malikânesinin merkeziydi. Kendisi Adriyel'e hiç gitmemişti ama geçitlerden herhangi birinden saraya yolculuğun at sırtında birkaç gün sürdüğünü duymuştu. Tekrar konuşabilmek için boğazını temizlemesi gerekti. "Chicago siz karşıya geçtikten birkaç yıl sonra kuruldu. Yanlış hatırlamıyorsam 1830'ların başında."

Başını salladı ve parmaklarının onun güçlü, sağlam köprücük kemiğinde gezinmesini izledi. "Avrupalı yerleşimcilerin çoğu bölgeye 1803 yılında inşa edilen Fort Dearborn, Amerikan yerlileri ise Chickagou diyordu."

"Fort Dearborn'dan New York'a gitmek yeterince zor olurdu." Tanrım, kızın yapmış olması gereken yolculuğu düşündükçe daha da ürperiyordu. "Adriyel'den Dearborn Kalesi'ne nasıl gittin?"

"Ahırlara gittim ve bir graewing çaldım," dedi. "Gerçi binmeye alışık değildim, bu yüzden oldukça garip bir uçuş oldu. Kaza yapmadan önce onu geçide yaklaştırmayı başardım. Yaralıydı, bu yüzden ondan kurtulabildim."

Nefesinin altında küfretti. Graewing'ler Diğer topraklarda üreyen kanatlı bir türdü. Dev yusufçuklara benziyorlardı. Sivrisineklerle beslenen minyatür kuzenleri gibi onlar da etkili yırtıcılardı ama sivrisineklerden çok daha büyük yaratıklarla besleniyorlardı. Tehlikeli bineklerdi, çünkü sadece kontrol edilmeleri zor değildi, aynı zamanda uçuş yetenekleri helikopterlere çok benziyordu. İleri ve geri dalıp çıkabilir ya da havada düz bir şekilde yükselip alçalabilirlerdi. Bir graewing'e binerken meydana gelen kazalar ölümcül olma eğilimindeydi. Eğer düşüş biniciyi öldürmezse, büyük olasılıkla graewing öldürürdü. Kara Fae'nin geleneksel olarak hükümdarları tarafından yönetilen graewing binicilerinden oluşan elli kişilik seçkin bir kuvveti vardı. Urien'in kendisi de usta bir binici olarak ünlenmişti.

Tiago, bir bedeninin aynı anda bu kadar çok şeyi hissetmemesi gerektiğine karar verdi. Bir insanın bu kadar güçlü duygularla patlayıp patlayamayacağından emin değildi ama hissettiklerine bakılırsa bu mümkün görünüyordu. Konuşabilmek için çenesini açtı. "Tamam," dedi. "Uzun zaman önce oldu. Sen hayatta kaldın. Önemli olan tek şey bu."

Onun sıcak, çıplak omzunu öptü. "Bir şey fark ettim," dedi. Sesi artık uykulu geliyordu. "Rüyalarımda hep kardeşlerimi görüyorum. Annemi ya da babamı hiç rüyamda görmüyorum. Yani rüyamda onların öldüğünü biliyorum. Nedenini merak ediyorum."

Tiago, "Kardeşlerinin cesetlerini bulmanın duygusal etkisi bir yana, hayatının nasıl değiştiğini o zaman keşfettin," dedi. "Annene ne olduğunu gördüğünde şoka girmiş olmalısın."

"Belki de budur. Ayrıca rüyamda hep Urien'in beni ararken ayak seslerini duyduğumu görüyorum, oysa gerçekte duyduğum tek ayak sesi sarayda koşturan askerlerdi. Her neyse, ben kaçtıktan sonra Urien köşkü inşa etti ve

Bu geçidin etrafını duvarlarla çevirdi ve elbette diğer geçitlere de ileri karakollar inşa etti, böylece Adriyel'e giden ve gelen trafiği kontrol edebildi. Ona karşı önyargılı olduğumu biliyorum ama bu bana hep Demir Perde'yi kurmak gibi gelmiştir." Esnedi. Bütün gece uyumamışlardı ve zaten çok yorgundu, kâbustan ve anılardan bahsetmek de onu bitkin hissettirmişti.

Tiago sessizce, "Saraya geri dönmek zor olacak," dedi. Buna gerçekten başka ne diyebilirdi ki? "Evet."

"Anıların seni her rahatsız ettiğinde bana anlatmalısın. Ve bir daha asla Graewing'e binmeyeceğine dair bana yemin etmelisin. Bir graewing'in elli adım yakınına bile yaklaşmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Bu biraz aşırı gibi görünüyor," diye mırıldandı. "O kadar da kötü değildi. Sadece çok hızlılar ve onları daha önce birçok kez uçarken görmüş olsam da ne yaptığımı bilmiyordum. Her neyse, yapmam gerekiyor. Gelenek. Ama önce uçuş dersleri almam lazım." Göz kapakları kapandı.

"Gelenekler umurumda değil. Eğer uçan bir bineğe ihtiyacın olursa, bana bineceksin," dedi. Onu bu şekilde koruyabilirdi ve eğer yerinden oynarsa, düşmeden önce onu yakalayabilirdi. Kaşlarını çattı. Belki de onun eyer olarak kullanabileceği bir koşum takımı yapabilirlerdi. Emniyet kemeriyle birlikte. Ve bir kask takması gerekecekti. Ve eğer su üzerinde uçmak zorunda kalırlarsa bir can yeleği. Her ihtimale karşı bir paraşüt çok mu fazla olurdu?

"Peki. Her neyse." Uyarıcı bir parmakla ağzına dokunana kadar yüzünü yokladı. "Sus artık."

"Pekâlâ, peri." Dudaklarını pembe uçlu ince işaret parmağına bastırdı. "Sen uyu."

Adam ağırlığını tekrar kadının üzerinden kaldırdığında, kadın derin bir uykuya dalmıştı.

Dark Fae malikânesi ve seksen dönümlük arazisi Chicago'nun şehir merkezindeki Loop bölgesinin yarım mil kuzeybatısında yer alıyordu. Arazi, tepesinde dikenli teller bulunan yüksek bir taş duvarla çevriliydi. Bölge son iki yüz yıl içinde çok değişmişti. Cipleri iki yüksek demir kapıya yaklaşıırken Niniane çevredeki şık mahallede hiçbir şey tanıyamadı.

Bu kez arabayı Rune kullanmış, Aryal da ön koltukta oturmuştu. Niniane'in tüm eşyaları bavullara doldurulmuştu ve Tiago'nun spor çantasıyla birlikte arkada duruyordu. Rune ve Aryal eşyalarını çoktan önden göndermişlerdi. Rune, Niniane için giyinmişti.

giydiği kot pantolonun dizlerinde delik yoktu. Aryal her zamanki dövüş derisi ve silahlarından oluşan kıyafetini giymişti. Tiago arka koltukta Niniane ile birlikte oturuyordu. Temiz siyah bir tişört giymişti ve tabii ki o da silahlıydı. Şahin gibi yüzü tetikte ve rahattı, karanlık bakışları sürekli yakın çevrelerinde geziniyordu.

Gözünün önüne daha önceki günler geldi. Adamın uzun ve güçlü bedeninin yanında uzandığını, ellerinden birinin göğüs kafesinin dar çerçevesine dayandığını fark ederek uyandı. Gözlerini açmadan önce bile derin farklılıklarla dolu bir günle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Kıpırdanıp ona döndüğünde, adamın çoktan kendisini izlediğini fark etti; yüz ifadesi dalgın ve ender rastlanan bir şefkatle tuhaftı.

Konuşmamıştı. Bunun yerine onu öpmüştü. Sonra onu tişörtünden çıkardı ve göğüslerini okşadı. En hassas bölgelerini, boğazını, dirseklerinin içini yalamak ve kemirmek için başını daha da aşağı eğerken acele etmemiş, onu neyin memnun ettiğini öğrenirken göbek halkasını dillemişti. Sonra onu emdi, tırnaklarının kenarını hafifçe teninde gezdirirken meme uçlarını erotik bir özenle çekiştirdi ve ısırdı, ta ki ona duyduğu arzu, kendini kendinden geçmiş hissetmesine neden olan o keskin, tatlı sızıya yükselene kadar, ama ne kadar yalvarırsa yalvarsın içine girmeyecekti.

"Çok ağrın var," dedi. "Canını yakabilirim."

"Umurumda değil," diye soludu kadın, adamın zeki ağzı ve elleri altında iki büküm olurken.

"Benim umurumda." Adam kadının vücudunda aşağı doğru ilerledi ve bacaklarını ayırdı. K a r n ı n ı n üzerine yerleşti ve önce parmaklarıyla, sonra diliyle onun şişmiş hassas etini okşadı ve geniş omuzlarını ve bacaklarının arasındaki karanlık başını mahrem görevinde çalışırken görmek onu doruğa fırlattı. Sonra sabit bir niyet ifadesiyle çıplak gövdesine baktı ve "Yine" dedi.

Bu yoğun coşku hissiyle başa çıkamayacak kadar yorgundu. Adamın başını okşarken elleri titriyordu. "Yapamam."

"Yapabilirsin," dedi adam. Kadının labia kıvrımlarını araladı ve ağzını klitorisine dayadı.

Ve öyle de yaptı, keskin zevk patlamaları tekrar tekrar alevlendi, sonunda hıçkırarak ağladı, aşırı yorgun ve bitkin, ve adam onun gevşek bedenini kollarına çekmek için hızla vücuduna süründü. *"Ama yapmadım, yapmadın"* dedi.

Dinle onu. Telepatisini bile kontrol edemiyordu.

"Tam olarak istediğimi aldım," diye fısıldadı kulağına. "Derinin altında seninle birlikte yaşayana kadar her parçana sahip olacağım."

Eğer amacı buysa, bunu başarmıştı. Emniyet kemeri takılı, bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucağında kavuşturmuş, sessizce oturuyordu. Nihayet duş aldıktan sonra, öğleye doğru, sade siyah bir Givenchy elbise, mütevazı sivri burunlu ayakkabılar, inci kolye ve küpeler giymişti. Makyajı çok azdı, saçları fönle kurutulmuş ve parmaklarıyla kabartılmıştı. Kıyafetinin yumuşak ve pahalı malzemesi, sevişmelerinin teninde bıraktığı izlere karşı nazikti.

Hatırladığı erotizmin özel havuzuyla ağzına kadar doluyken, dünyaya tamamen fiziksel yorgunluktan kaynaklanan bir sabırla baktı. Ona daha derin bir bilgiyle baktı.

Orada, kısa siyah saçları güneş ışığında parlıyordu. Parmaklarının arasından kayarken nasıl hissettiğini biliyordu. Orada, onun zarif ağzı. Vücudunun zirveleri ve vadileri boyunca gezinen dudaklarının ne kadar bilge olduğunu biliyordu. İşte, uzun, güçlü parmaklarının hareketi. O parmakların ayak bileklerinin etrafında kıvrılırken nasıl hissettiklerini, içinde hareket ederken nasıl hissettiklerini, ellerindeki nasırların nerede olduğunu ve cildini nasıl törpülediklerini biliyordu. İşte, onun huzursuz, zeki gözleri. Adam onu alıp götürdükçe, her şeyini aldığı için ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar, gözlerindeki kararlı vaadi biliyordu. Evet, artık onunla birlikte, onun derisinin altında yaşıyordu.

Rune cipi siyah demir kapılara doğru çekti. Yanlarında bir nöbetçi kulübesi vardı. Sade siyah üniformalı genç bir Kara Fae kadın Rune'u selamlamak için sürücü tarafına yaklaştı. Büyülenmiş bakışları bir kez arka koltuktaki Niniane'e kaydı ama bunun dışında ihtiyatlı bir tavır takındı. Niniane ona gülümsedi ve bir tereddüitten sonra muhafız da gülümsedi. Kimliklerini onayladıktan sonra güvenlik görevlisi kabine geri döndü.

Kapılar açılırken kimse konuşmadı. Rune arabayı sürdü ve tam diğer tarafta fren yaptı. Niniane kapıların arkalarından kapanmasını izlemek için döndü. Parmaklıkların ardından parlak Chicago caddesine baktı. Her zamanki çılgın paparazzi ve haber muhabirleriyle doluydu ve Rune resmi ABD topraklarından ayrılırken olayı görüntülemek için çalışıyorlardı.

Kraliçe olana kadar o parmaklıkların dışını bir daha görmeyecekti.

Tiago elini onun kucağındaki elinin üzerine koydu. Kocaman avuçları onunkilerin ikisini de sardı. Kız ona bakana kadar ellerini sıktı.

Tiago ona o kararlı, sert bakışlarıyla bakıyordu. Bunu yapacağım, diyordu o bakış. Seni bırakmayacağım. Seni alacağım ve tamamen benim yapacağım, bir daha asla yalnız yaşamayacaksın. Kadın rahatladı ve Rune'a hafifçe başını salladı, Rune da başparmağıyla kadının elinin arkasını okşadı.

Rune cipi, bakımlı çalılıklar, çiçekler ve ağaçlarla çevrili geniş, asfalt bir yola doğru hızlandırdı. Görüş alanındaki her şey titizlikle kontrol edilmiş, kesilmiş ve şekillendirilmişti; Urien'in kendi Versailles'ı. Yakındaki bir kara büyü duyularını ürpertti ve hissettiği şeyin Adriyel'e yakın bir geçiş noktası olduğunu biliyordu.

Soruşturmadan haber var mı diye soracaktım, diye sordu Tiago'ya.

Kendini bununla meşgul etmeyeceksin, dedi Tiago. *Şu anda uğraşman gereken yeterince şey var. Biz hallediyoruz.*

İç çekti. Aralarındaki eşi benzeri görülmemiş yakınlığa rağmen, Tiago bu haftaya kadar hiç onun korumalığını yapmamıştı ve birbirleri hakkında öğrenecekleri çok şey vardı. *Kendimi rahatsız etmememi emretmek yardımcı olmuyor. Ayrıntıları duymam gerek.*

Bir duraklama oldu. Sonra, *"Soruşturma birkaç adım ilerledi."* dedi. *Rune ve ben morga gittik ve üç Wyr'in cesetlerini inceledik. Arethus ile beklenmedik bir şekilde olumlu sonuçlanan bir karşılaşma yaşadık, ancak bunu şimdilik gizli tutuyoruz. Neden sana daha sonra, dinlenmek için zamanımız olduğunda tam bir güncelleme yapmıyorum?*

Ona hızlı bir gülümseme verdi. *Bu iyi olur, teşekkür ederim.*

Cip bir virajı döndü ve Georgian tarzı malikâne görüldü. Heybetli bir yapıydı ama başka bir şey de beklemiyordu. Üç kat yüksekliğindeydi ve yarısı koyu yeşil sarmaşıklarla kaplı taş bir cephesi vardı. Konağın ön tarafında arabaların ve şimdi de arabaların çekilebildiği ve insanların sert hava koşullarından korunarak binaya girip çıkabildiği çatılı bir revak vardı. Sıra sıra dizilmiş yüksek pencereler öğleden sonra güneşinde sert bir parıltıyla parlıyordu. Bu duvarların içinde zehir, ima, ihanet ve cinayet olabilirdi ama bir toz zerresi bile olmayacaktı.

Kalbi küt küt atıyordu. Fısıldadı, "Urien öldü."

Wyr arkadaşlarının üçü de tepki gösterdi. Tiago onun ellerini daha sıkı kavradı.

Aryal dönüp ona baktı. Rune derin bir nefes aldı.

Tiago, "Urien ölmüş olabilir ama burası hâlâ onun evi ve geçmemize izin verilmedi. Unutmayın, dikkatli gitmeniz gerekiyor. Mümkün olduğunda sizden önce birimizin odaya girmesine izin verin."

Aryal, "Stilettolarını giyiyor musun?" diye sordu.

Niniane başıyla onayladı. Harpy modaya uygun ayakkabılardan değil, Niniane'nin iki inç uzunluğunda ince bıçakları olan bir çift küçük kılıflı bıçağından bahsediyordu. Onları şimdi elbisesinin altına giyiyor ve kalçalarına bağlıyordu.

SUV yaklaşırken malikânenin ön kapıları açıldı. İnsanlar evden dışarı dökülürken Rune aracı nazikçe durdurdu. Karanlık Fae delegasyonunun tamamı, Carling ve gün ağarmadan önce sığınağa yerleşmesi gereken Vampirlerden oluşan maiyetiyle birlikte o sabah erken saatlerde malikâneye geri dönmüştü. Şimdi Aubrey, Kellen ve Arethusa ile çeşitli muhafızlar ve ev personeli onu karşılamak için merdivenlerde sıraya girmişlerdi.

Otelden ayrılırken de benzer bir sahne yaşanmış, otel personeline ve Chicago Polisi'nin çeşitli memurlarına kendisi için gösterdikleri yoğun çabadan dolayı teşekkür etmişti. Artık gittiği her yerde benzer gruplar olacaktı. Buna alışsa iyi olacaktı.

Yine de oteldeki grup özel bir gruptu. Scott Hughes, Dr. Weylan ve Cameron'ı hedef aldığından emin olmuştu. Kendisi için yaptıkları her şeye duyduğu minnetin bir ifadesi olarak, her birini taç giyme törenine davet etti. Hem Scott hem de Dr. Weylan ona bolca teşekkür ettiler ancak ailevi ve diğer yükümlülükleri olduğunu ve bu kadar kısa sürede zaman ayıramayacaklarını söylediler. Ancak Cameron için durum farklıydı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra kadın sırtarak, "Ciddi misin?" dedi.

Niniane polis kadına yaklaştı ve fısıldadı, "İkimiz de biliyoruz ki Bay İnanılmaz bana Joy parfümü almayı ya da bu yeni kıyafetlerle makyajı ve küpeleri nasıl renk koordinasyonuna sokacağını bilmiyordu. Ve Big Red'e o muhteşem geziyi ayarlayan kimdi?"

Tiago arkasından yaklaşarak kızın kulağına fısıldadı, "Bay İnanılmaz söylediğin her kelimeyi dinliyor."

Cameron ona yan gözle baktı ve Cameron da ona yavaşça gülümseyerek karşılık verdi. Cameron güldü, yüzü zevkle buruşmuştu. "Gelmeyi çok isterim. Sadece işten izin almak için zaman ayarlamam gerekiyor."

Niniane ellerini çırttı. "Oh ne güzel! Ama işten izin almak biraz zor olabilir. Unutmayın, Başka bir diyara geçtiğinizde zaman farklı işler ve ne kadar süre kalacağınızdan emin olamazsınız."

"Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi Cameron. "Bana bağlanacak bir emekli maaşım var. Gerekirse istifa ederim."

Niniane güldü. "İki gün içinde Adriyel'e geçeceğiz, eğer gelebilersen o zamana kadar gelmeyi unutma. Sizi içeri almaları için kapıyı ayarlayacağım."

Cameron'ın etkilenmemiş coşkusunu hatırlayınca şimdi gülümsüyordu. Niniane'in insan kadınla etkileşimindeki rahatlık, malikânenin merdivenlerinde kendisini bekleyen bu gruba bakarken hissettikleriyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Birçoğu hoş gülümsemeler takınırken, diğerleri daha nötr ifadeler takınıyordu. Aubrey'nin yanında duran uzun boylu, zarif bir Kara Fae kadını fark etti. Kadın neredeyse Aubrey'nin boyundaydı ve muhafazakâr koyu mavi bir tunik ve pantolon giymişti, siyah saçları basit bir düğümle geriye taranmıştı. Elini Aubrey'nin kolunun kıvrımına sokmuştu. Adriyel'e dönüş yolculuklarının ayrıntılarını ayarlamak için evde kalan karısı Naida olmalıydı.

Bunlar Niniane'in insanlarıydı ve onlara bakarken, kıyafetlerinde birinin silah ya da hançer saklayabileceği tüm yerleri görebildiği için belirsiz bir endişe duygusundan başka bir şey hissetmedi.

Belli ki bağ kurmak biraz zaman alacaktı.

ON DÖRT

Rune, Niniane için kapıyı açtı. Elini uzattı ve Niniane de cipten inerken elini tuttu. Tiago aracın arkasından dolanıp onun arkasına geçti, o kadar yakındı ki vücut ısını hissedebiliyordu. Gücü onu öyle sarmıştı ki, çıplak tenine bastıran görünmez bir pelerin, sıcak, koruyucu bir canlı varlık gibi hissetti. Bu onu ürküttü ve ona hızlıca sorgulayan bir bakış attı. Diğer nöbetçilerden hiçbiri onu daha önce Güçleriyle böyle kaplamamıştı.

Adam ona o kadar belli belirsiz bir gülümseme daha verdi ki, eğer yüz ifadelerini çok iyi bilmeseydi bunu fark edemezdi.

Rune içinden, *Aryal ve ben eşyalarını yukarı çıkaracağız, dedi. Bu bize mekânı kontrol etme şansı verecek. O zaman hâlâ Chicago'dayken yapacak işlerimiz var. Sonra görüşürüz.*

Ona minnettar bir bakış attı. *Teşekkürler.*

Rune ona hafifçe göz kırptı. *Öldür onları, pip-squeak.*

Kadın ona gülümseyip arkasını döndü ve Tiago da onunla birlikte hareket etti. Tiago her zaman onun arkasında, ona zarar vermeye kalkışacak kadar aptal olan herkese kesin ölüm vaadini taşıyan sessiz ve yüksek bir figür olarak kaldı. Onun baltayla yontulmuş suikastçı görünümüne büründüğünü kontrol etmeden biliyordu. Gruptaki bireyleri selamlamak için hareket ettiğinde, insanların onlara verdiği tepkilerden bunu anlayabiliyordu.

Önce gülümseyerek Aubrey ve Naida'nın yanına gitti. Aubrey başını eğdi ve Eğıldi, ve Naida yaptıolarak İyi. "Senin Majesteleri." Aubrey dedi. "Hoş geldiniz. Buraya, evlerinizden birine geldiğiniz için çok mutluyuz." "Teşekkür ederim," dedi. "Sorunsuz bir yaşam için yaptığınız her şeye minnettarım.

Bu taraftan."

Aubrey yanındaki kadını gösterdi. "Bu benim karım, Naida."

Niniane kendisinden birkaç santim daha uzun olan diğer Kara Fae kadına baktı ve gülümsemesi genişledi. "Seninle tanışmak bir zevk, Naida."

"Teşekkür ederim, majesteleri. Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Naida'nın karşılık veren gülümsemesi yumuşak ve hoştu, sonra koyu gri gözleri Niniane'nin arkasında duran Tiago'ya kayd ve Naida'nın ifadesi hissedilir şekilde soğudu.

Sakın tepki verme. Naida'nın tepkisi pek çok tepkiden yalnızca ilki olacaktı. Niniane, "Duyduğuma göre benim gelişime ve Adriyel'e yapacağımız yolculuğa hazırlanmak için çok çalışıyormuşsun. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Size hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum. Eskiden ata binmeyi ne kadar çok sevdiğinizi duymuştum. Sanırım sizin için hoşunuza gidecek bir kısrak buldum."

Niniane güldü, araziye geldiklerinden beri ilk kez içlerinin ısındığını hissetti. "Ne kadar harika! Yıllardır ata binmemiştim."

Naida, "Eminim kısa sürede sana geri dönecektir," dedi.

"Bisiklete binmek gibi bir şey," dedi.

Naida'nın kaşları hafif bir açıyla kalktı. "Bunu bilemem."

Ağzını açtı. Neredeyse Naida'yı bisiklete binme dersine davet edecekti ama diğer kadının soğukkanlı ve sofistike tavırlarında tereddüt etmesine neden olan bir özellik vardı. Onun yerine, "Bisiklete binmek çok eğlencelidir," dedi. Aubrey'e döndü, "Belki bu sohbeti yakında yapabiliriz."

Aubrey gülümsedi, gözlerinin kenarlarındaki karga ayakları çekici bir şekilde derinleşiyordu. "Emrinize amadeyim. Ne zaman konuşmak istersin?"

"Neden ben herkesi selamladıktan sonra bir araya gelmiyoruz?"

Naida, Aubrey'e mırıldandı: "Çalışma odasında içecek servisi yapılmasını sağlarım."

Niniane yine tereddüt etti. Bu ona neden tuhaf gelmişti? Naida sadece fiilen ev sahibesi gibi davranarak yolu yumuşatmaya yardımcı oluyordu ama burası diğer kadının evi değildi, o da bir hizmetçi değildi.

Ya da belki bu noktada her şey tuhaf gelebilirdi. Karanlık Fae tahtının uzun süredir kayıp olan varisi, katil amcası öldürüldükten sonra kendi evlerinden birinde nasıl karşılanabilirdi ki? Bu Emily Post'un bahsettiği türden bir sosyal olay değildi. Naida'nın Emily Post okuyacağından değil, bisiklete bineceğinden. Niniane'nin durumu daha fazla irdelenecek vakti yoktu, bu yüzden tepkisini bir kenara bırakıp Kellen ve Arethusa'yı selamlamak için döndü, onlar da Niniane'nin yüzündeki gülümsemeyi geri getirecek kadar sıcak bir şekilde karşılık verdiler.

Naida ve Karanlık Fae heyetini selamladıktan sonra onlar evin içine çekildi ve Niniane dikkatini mülkle ilgilenen personele yöneltti. Gergin bakışları ve huzursuz elleri olan yaşlı bir Karanlık Fae erkeği olan kâhya Brennan ile başladı. Onu selamladıktan sonra ev personeline ve bahçıvanlara doğru ilerledi. Sonra muhafızların kaptanı Prydian'la kısa bir konuşma yaptı; Prydian ona tek heceli cevaplar veren, kapalı ağızlı, siper almış bakışlı bir adamdı. Ayrıca aktif görevde olmayan ve kapıyı ya da mülkün diğer kısımlarını gözetleyen muhafızlarla da konuştu.

Her personele bir şeyler söylemeye, isimlerini sormaya ve işleri hakkında bir iki yorum yapmaya ya da özel hayatlarını sormaya özen gösterdi. Her biri onun bu ilgisine şaşkınlık ve farklı derecelerde memnuniyetle karşılık veriyordu. Amcası Urien'in cazibesini güçsüz ya da siyasi etkisi olmadığı nı düşündüğü kişiler üzerinde harcamaktan hoşlanmadığından şüpheleniyordu.

Tüm bu süre boyunca Tiago'nun arkasını kolladığına dair yoğun bir farkındalık taşıyordu. O hareket ettiğinde Tiago da hareket ediyordu, yumuşak ve sessiz bir gölge gibi. Sonra farklı bir şey oldu. Gücü, sanki omzunu kavramak için uzanmış gibi hissedilir bir şekilde onun etrafında sıkılaştı. Durakladı ve sohbet ettiği muhafız yüzbaşısı Prydian'a kaşlarını çatmamasına sadece yılların pratiği yardımcı oldu. Hareketini rahat tutarak Tiago'ya doğru bir adım attı ve onun Gücü tekrar hafifledi ve neredeyse okşayıcı bir hal aldı.

İlginçti. Ön bahçeleri hayranlıkla seyrediyormuş gibi etrafına bakındı ve bu fırsatı Tiago'ya bakmak için kullandı. Tiago mülayim görünüyordu ve hiç şüphesiz elinden geldikince ihtiyatlıydı, ama "güvenli bölge" alanından çıkmaya çok yaklaştığını fark etti, bu onu potansiyel bir saldırgana çok yaklaştıırken aynı zamanda korumasından da çok uzaklaştıracaktı. Tiago telepatik olarak ya da fiziksel bir hareketle sözünü kesmeden onun rotasını düzeltti. Kısa bir süre sonra Gücünün onu daha da sağa ittiğini hissetti ve yine **o n a** uymak için yön değiştirdiğinde, varlığının sıcak hissi tenine değdikçe hafifledi.

Karşılaştığı insanlar hakkında kendi fikirlerini oluşturuyor, bir risk değerlendirmesi yaparken tepkileri isimler ve yüzlerle katalogluyor olacaktı. Brennan'ın gerginliği ve Prydian'ın temkinliliği hakkında ne düşündüğünü daha sonra ona sormayı ihmal etmeyecekti. Sırf amcası için çalıştıkları için herkesi göz ardı edemezdi. Hepsi düşman olamazdı. Çoğu muhtemelen Urien'le hiç konuşmamıştı bile.

Bununla birlikte, buranın Karanlık Fae topraklarından Chicago'ya açılan ana kapı olması nedeniyle önemli bir mülk olduğu da doğrudu. Bu nedenle, buradaki her şey özel bir incelemeyi hak ediyordu, ancak her şey için hemen harekete geçilmesi gerekmiyordu.

Yarım saat kadar sonra eve döndü ve Brennan'ı yanına çağırdı. "Artık çalışma odama geçmeye hazırım," dedi.

"Elbette majesteleri!" dedi kâhya. Sürekli yıkadığı ellerini birbirine sürttü. "Size çalışma odasını göstermekten

ne istersen!"

Ona inanmak mümkün değildi. İlkel gerçeklik duygusu bile inançsızlıkla homurdandı. Brennan şu anda hiçbir şeyden memnun değildi. Endişeye kapıldığı çok açıktı. İşini kaybetmek üzere olduğundan korktuğuna şüphe yoktu. Ona duyduğu tiksintiyi belli etmemeye çalıştı. Yaptığı şeyi bırakması için ona bağışlamak ve ellerini ayırıp tokatlamak istedi. Zavallı adam *Simpsonlar*'daki Montgomery Burns'e benziyordu. Ona yolu göstermesi için işaret etti.

Evin serin ve zarif iç mekânına adım attıklarında Tiago birden içinden, "*Dürüst ol,*" dedi. *Bu böceği ezersem bana ne kadar kızarsın?*

Şaşkın bir neşeyle omzunun üzerinden baktı. *Elleriyle yaptığı o şey beni deli ediyor. Ama Urien'in yönetimi altında hayatta kaldığına göre çok etkili bir kâhya olmalı ve sevmediğimiz herkesi öldüremeyiz.*

Ya onu öldürmezsem? dedi Tiago, zihinsel sesi düşünceli. *Onu kenarlarından biraz ezebilir ve bir beden küçültebilirim.*

Gözleri yanana kadar burnunu sıktı ve gülüşünü öksürüğe çevirmeyi başardı. Otelden çıktıkları sessiz yolculuk sırasında eksik olan şey buydu, tüm nöbetçilerin gevezelik etmesi. Rune ve Aryal onlarla birlikte Adriyel'e seyahat ediyor olsalar da herkes yaklaşan ayrılığı hissediyordu.

Brennan'ı evin arka tarafına doğru takip ettiklerinde büyük merdivenler, fuaye ve koridorlar hakkında bulanık bir izlenim edildi. Cilalı ahşap her yerde parlıyordu. Mermer zeminler parıldıyordu. Her adım attığında, ayakları yere değmeden hemen önce ayakkabılarının tabanlarını görebiliyordu.

Fuayeyi ve alt kattaki koridorları nadir bulunan Karanlık Fae sanat eserlerinden oluşan müthiş bir servet süslüyordu. Resimler Adriyel'den doğa manzaralarına odaklanmıştı. Özellikle bir resim onun nefesini kesmişti. Saray ve arkasındaki Adriyel Nehri'nin muhteşem şelalesini tasvir ediyordu, sahne beklenmedik bir şekilde o kadar tanıdıktı ki gözleri yaşardı. İnce, akıcı heykel parçalarının hepsi metaldi. İmkânsız yüksekliklere ulaşarak havayı süslüyorlar ve heykelin fiziksel şekli gözlere olduğu kadar zihne de ferahlık veren hassas bir Güç virtüözüyle tıngırdıyorlardı. Urien'in Adriyel'in geçiş yolları üzerindeki sıkı kontrolü sayesinde, Karanlık Fae sanatını elde etmek zordu ve Sotheby's ve diğer müzayede evlerinde yüksek fiyatlar getiriyordu.

Urien'in sanat eseriyle ne anlatmak istediğini merak etti. Georgian tarzı malikâneneden bakımlı bahçeye kadar mülkle ilgili her şey kontrollü ve kusursuzdu. Karanlık Fae sanatının burada, Chicago'daki mülkünde sergilenmesi, mülkün geri kalanı gibi planlı görünüyordu. Mütteliklerini ve iş ortaklarını burada ağırlamış olabilir. Onlara Adriyel'in görüntülerini baştan çıkarmak için mi sunmuştu, yoksa sadece kendi zenginliğinin ve gücünün bir göstergesi olarak mı bu kadar çok sanat eseri sergiliyordu?

İç çekti. Ölü bir adam tarafından rahatsız ediliyordu. Tek yapmak istediği onun mezarı üzerinde zıplayıp "Ding-dong, cadı öldü" şarkısını söylemekken Urien'in düşüncelerinde bu kadar çok yer kaplamasından nefret ediyordu. Urien'in uzun bir süre daha düşüncelerini gölgeleyeceğinden şüpheleniyordu, çünkü onun verdiği kararları sorguluyor ve hangi yasalarını tersine çevireceğini seçiyordu.

Mesele şu ki, bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu, Urien çok zeki bir adamdı. Yaptığı her şeyden nefret etmek istiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Evin önünü süsleyen Karanlık Fae sanat eserleri oldukça güzeldi. Niniane artık pek çok fikrinden emin değildi. Belki de Urien'in eseri olduğunu bildiği bir şeyle karşılaştığında ona kadar sayma politikası uygulamalıydı. Her şeyi kendi değerine göre değerlendirmeli, sırf amcasının parmağı var diye elinin tersiyle itmemeliydi.

Urien'in sanat zevki ne olursa olsun, Carling'in söyledikleri hâlâ doğrudu. Çoğu insana göre, Karanlık Fae siyasi ve mali açıdan diğer demesnelere kıyasla güçlü bir konumda gibi görünüyordu. Ancak, Carling gibi Karanlık Fae'nin gerçek karşılanmamış potansiyeli hakkında eğitilmiş bir sezgiye sahip olan kişiler daha iyisini biliyordu.

Açık panelli bir kapıya ulaştılar ve Brennan kapının bir tarafında durarak onu selamladı. Ona teşekkür etti ve hiç düşünmeden odaya girmeye başladı. Tiago'nun Gücü onu kolundan yakaladığı anda bile Brennan'ı sıkıca kavradı. Brennan ağzı açık bir şekilde Tiago'ya baktı.

Niniane kâhyanın tepkisi karşısında gözlerini devirdi. Tiago'nun içeri girmesine izin vermek için geri çekildi ve kafasının içinde, "Üzgünüm," dedi.

Dert etme, peri, dedi. Ama bil diye söylüyorum, eğer böcek şoktan ölürse ona suni teneffüs yapmayacağım.

Adam odaya girerken gülmek için dudaklarını ısırды, dönüp elini uzatarak onu içeri davet etti. İçeri girdi ve durdu

Kapının birkaç adım ötesinde ölmüş.

Çalışma odası, şık olmaktan ziyade rahat görünen ağır koyu deri mobilyalar, dağınık kitap rafları, bir köşede büyük maun bir masa ve bir şömineyle çok erkeksiydi. Büyük pencereler, arazinin güneşin aydınlattığı küçük bir göle doğru alçaldığı arka bahçelere bakıyordu. İngiliz ressam Turner'ın devasa bir deniz manzarası tablosu, geniş bir sahra taşı şöminenin üzerinde asılıydı. Urien'in kişiliği, bugüne kadar gördüğü her şeyden daha fazla odaya damgasını vurmuş gibiydi. Onu masasında otururken ve o tertemiz manzaraya bakarken görebiliyordu, bir yandan da incelediği her şeyin efendisi olduğunu biliyordu. Wyr'in yerinde olsaydı, lanet olası yerin onun gibi koktuğuna bahse girerdi.

Her şey kenetlenmişti. Bağırsaklar, yumruklar, yüz. Ona kadar saydı.

Tiago üç uzun, hızlı adımda onun yanındaydı, yüzü endişeyle keskindi. Sırtına destekleyici bir el koydu. *Peri mi?*

Elini açmaya çabalarırken bir anlık bir hareketle elini kaldırdı. Sadece mobilyaydı. Onlar sadece kitaptı.

O sırada Aubrey'nin çoktan odaya girmiş olduğunu fark etti. Onun girişiyle ayağa kalkmıştı. Naida da odadaydı. Kanepenin önündeki masada üç fincan ve tabakla birlikte bir çay servisi ve bir tepsi dolusu nefis hamur işi duruyordu. Aubrey onu neredeyse Tiago'nunki kadar keskin görünen bir endişeyle izlerken, Naida her ikisine de şafak söktüren bir spekülasyonla baktı.

Ben iyiyim, dedi Tiago'ya. Onun kolunu sıktı. Tiago başını salladı, hâlâ kaşları çatıktı ve onun omuzlarını ovuşturdu. *Burası onun gibi kokuyor, değil mi?*

Burada baskın olan tek bir Karanlık Fae erkeği kokusu var, dedi. *Büyük ihtimalle Urien'in kokusu.*

Tek alabildiği koku balmumu ve limon cilasıydı. Bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Bir şefkat dalgasıyla ona gülümsedi. Gerçekten de tanıdığı en korkunç görünümlü piçti ve tanıdığı pek çok korkunç görünümlü piç vardı. O dünyadaki en alfa erkeklerden biriydi. Bir zamanlar bir tanrıydı. Wyr savaşçılarından oluşan birliklere komuta etmeye alışkındı, taktik manevralarda ve otonom kararlar vermede deneyimliydi. Tüm bunlardan vazgeçmişti. Bugün sadece onun gölgesinde yürüyebilmek için kim olduğunu yüceltmmişti. Onun bu şekilde yaşadığını hayal etmeye çalıştı, yıllarca ve yıllarca, sadece onunla birlikte olmak için olduğu her şeyi bastırırken.

Tanrım, Rune haklıydı, bu iş yürümeyecekti.

Tiago'dan Aubrey'e, sonra da Naida'nın donuk ifadesine baktı.

Odada çok fazla şey oluyordu ve henüz kimse tek kelime etmemiştir. Panik onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Bunu bastırmaya çalıştı. Çok yorgundu, aşırı uyarılmıştı, sadece Urien'in evinde ve onun tüm kanıtlarıyla çevrili olduğu için stresliydi ve son otuz altı saat içinde duygusal haritadaki tüm önemli durak noktalarını bir kasırğa turuna çıkmıştı.

Avrupa'da bir gezi turuna çıkmayı tercih ederdi. Ne kadar da uygun, bavulları çoktan hazırlanmıştı. Belki de kaçmak tüm sorunlarını çözerdi. Tamam, bu uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama yine de denemeye istekli olabilirdi.

Tiago onu kendine doğru çevirdi ve omuzlarını kavradı. Buraya geldiklerinden beri onu bir kez bile terk etmemiş olan Gücü, şimdi de tükenmez bir güç ve sıcaklık kaynağı olarak onu sarıp sarmalıyordu. Sakin ve sessiz bir sesle, "Acele etme," dedi.

Kadın başını salladı ve başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Sabit. Adam gibi. Temel kaya.

Dragos'la yaptığı son özel konuşmayı hatırladı. Onun ofisindeydiler. Fransız kapılar ve panjurlar kavurucu sabah güneşine açıldı. Odayı sıcak sarı güneş ışığı ve keskin hava akımları doldurmuştu.

Son iki yüz yıl boyunca pek çok kez yaptıkları gibi oturmuşlardı. Siyah saçlı ejderha sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, gözleri güneşten daha altın rengindeydi, topuklu ayakkabılarını masasına dayamıştı. Kadın da onun ayaklarının yanındaki masaya tünemiş, bağdaş kurmuş ve ayakkabılarını çıkarmıştı.

Dragos, "Sana tahtı verebilirler ama gücü eline alman gerekecek," dedi.

Bir kulağının ucunu kaşırken, "Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Dragos omuz silkti. "Düşman edineceğinizi varsayın. Müttefikler edinmek için çalışın. Arkadaş edinmeyi beklemeyin. Dostluk zamanla kazanılan bir hediyedir. Senin için iyi olan pek çok şey var. Diplomatisiniz, zekisiniz ve hızlı düşünüyorsunuz, sonuçları ve nüansları görebiliyorsunuz ve nasıl hile yapacağınızı biliyorsunuz. Ama iş tahtı ele geçirmeye gelince büyük bir kusurun var."

Kaşlarını çattı. Dragos'un ağzından bundan sonra ne çıkacağını sadece tanrılar biliyordu. Şekil değiştiremiyordu, kılıç kullanması gülünçtü, kendini savunabileceği dişleri ya da pençeleri yoktu. Her şey olabilirdi. "Bu da ne?"

Ejderha, "Sevilmek istiyorsun," dedi.

Başka ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, Urien bu hatayı asla yapmamıştı.

Çenesini kaldırdı, Tiago'nun ona verdiği sessiz destek için söyleyebileceğinden çok daha fazla minnettardı. Tiago ona yine o ince gülümsemesiyle karşılık verdi, omuzlarını sıktı ve geri çekildi.

Yeni bir kişisel sloganı olmalıydı. WWDD-Dragos Ne Yapardı? Aubrey ve Naida'ya geri döndü. Naida, görünüşe göre özel sohbetleri için davetsiz olarak onlara katılmaya karar vermişti.

Naida'ya, "Bizim için içecek bir şeyler istediğin için teşekkür ederim. Lütfen çıkarken kapıları kapatın."

Tamam, Dragos'un "lütfen" ve "teşekkür e d e r i m" diyeceğinden pek emin değildi. Bu üç yeni kelimeyi yakın çevresi üzerinde denemeye daha yeni başlamıştı. Ama mesaj yine de gönderildi ve alındı. Naida başını eğdi ve dışarı çıktı. Tiago Kara Fae kadının gidişini izledi, yüz ifadesi donuktu.

Niniane bastırılmış bir nefesi dışarı attı. Bir koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. Bacakları yeniden lastik gibi olmuştu. Tiago sessizce hareket ederek sandalyesinin arkasında bir pozisyon aldı.

Aubrey, "Naida iyi niyetli," dedi.

Niniane başını kaldırdı. Karanlık Fae erkeği onu izliyordu, yüzü sıkıntılıydı. Olanları elinin tersiyle iterek bir olumsuzlama hareketi yaptı. "Lütfen ikiniz de oturur musunuz?" dedi.

Aubrey'nin bakışları şaşkınlıkla Tiago'ya yöneldi ama Şansölye sol tarafındaki kanepenin ona en yakın ucuna oturmak için hareket etti. Tiago da onun sağındaki koltuğu seçti.

Niniane bakmak için bir ayakkabısını yukarı kaldırdı. Düz bir sesle ayakkabıya, "Ailem öldürüldüğünde ben saraydaydım. Tiago zaten biliyor. Bu yolculuğa çıkmak birçok eski kötü şeyi gündeme getiriyor, Aubrey. Bu odaya girdiğimde olduğu gibi Urien'e ait bir şeye yaklaşıyorum ve onu ateşe vermek istiyorum."

Aubrey'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ayakkabısına, "Tabii ki bilmiyordun. Nasıl bilebilirsin ki? Yakın zamana kadar hayatta olduğumu bile bilmiyordun."

"Karanlık Fae'ler arasında ne kadar ünlü olduğunu biliyor musun?" dedi. Bu, kızın bakışlarını onunkilere dikmesine neden oldu. Yaşlı erkek ona acı-tatlı bir ifadeyle baktı. "Öylece ortadan kaybolmuştun. Ne cesedin vardı, ne de

Ölümüne dair kanıtlar. Ölmüş olmanız gerektiği varsayılıyordu, ancak soru hep varlığını sürdürdü; hayatta olduğunuza ve bir yerlerde saklandığınıza ve bir gün hüküm sürmek için geri döneceğinize dair bir söylenti. İlk başlarda rahat bir fısıltıydı, kamp ateşi etrafında anlatılan hayalet masallarından biriydi, ancak son birkaç on yılda söylenti oldukça ısırmaya başladı."

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Aubrey, "Urien ve onu destekleyenler, babanı devirdiklerinde pek çok şeye tepki gösteriyorlardı. Bunlardan biri de İngilizlerin Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nı kaybetmesiydi. Ben babanla aynı fikirdeydim. Değişim geldiğinde, onu karşılamak için değişmelisiniz. Ancak muhalifleri, barbar bir dinsiz sürüsü tarafından istila edilmeye karşı Kara Fae'nin statükosunu koruduklarını iddia ettiler. Aslında Karanlık Fae'nin Güçlü seçkinlerini koruyorlardı, kendilerini koruyorlardı, ama zamanla bu, o barbar sürüleriyle birlikte gelen yeni fırsatlarla gelişebilecek olan daha sıradan olanlarımızın zararına oldu."

Aubrey uzun yaşamı boyunca hiçbir zaman sıradan biri olmamıştı, ama Aubrey bunun üzerinde durmamayı tercih etti. Bunun yerine, "Neredeyse demokrat gibi konuşuyorsun," dedi.

Güldü. "Belki de o kadar ileri gitmezdim, tabii hayırsever, açık fikirli bir hükümdarın demokratik fikirli bir destekçisi olmak mümkün değilse?" "Her halükarda, fırsatlar nadir hale geldi ve Urien'in ekonomimiz yavaşladıkça zamanla azalan arkadaş ve destekçi çevresine gitti. Bu arada, sıradan olanların çoğu acı çekti ve insanlar senin efsanenden oldukça tehlikeli bir özlem duygusuyla bahsetmeye başladı. Bu Urien'i öfkeliendirirdi. Elbette şimdi onun senin hakkındaki gerçeği bildiğini biliyoruz."

Ona acımasız bir bakış attı. "Gerçekten de biliyordu."

"Ondan nefret ederdim," dedi Aubrey. Başını iki yana salladı. "Sanırım hepimiz onun ölümüne alışmaya çalışıyoruz, çünkü bunu kabul etmek hâlâ tehlikeli geliyor. Baban benim iyi bir arkadaşımdı ve ben de pek çok kişi gibi annene yarı aşıktım."

Gülümsedi. "Gerçekten mi? Sanırım güzel olabilirdi. Bilmiyorum, bunu pek iyi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım çok komik, sevgi dolu ve hayat dolu olduğu ve ne zaman odaya g i r s e odayı aydınlattığı."

"Evet," dedi Aubrey. "Bunların hepsi onda vardı. Seninle çok gurur duyardı."

Niniane'nin kaşları havaya kalktı. Adamın sözleri karşısında o kadar şaşırılmıştı ki gözleri yaşardı. "Aman Tanrım," dedi. Biraz güldü ve burnunu sildi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum," dedi Aubrey. "Sadece her şeye rağmen hayatta kalıp güzel bir kadına dönüşmekle kalmadın, aynı zamanda beceriler öğrendin, bağlantılar kurdun ve onun tahta geçtiğini görmekten heyecan duyacağı biri oldun."

"Onu bunu bilmem ama bunu söylemen benim için çok anlamlı."

Göz ucuyla Tiago'yu gördü. Tiago ona gülümsüyordu.

Ona, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" dedi Tiago. Sandalyesine yayılmıştı, uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamıştı, parmakları dikleşmişti.

"Bugün her yönden destekleyici olmaktan başka bir şey yapmadın," dedi.

"Karmaşık bir gün," dedi adam. "Yardım etmeye çalışıyorum." Onun sözleri tarafsız, ama Gücü dumanlı bir şefkatle yanağını okşadı.

"Bunun benim için anlamı çok büyük," dedi. Ağrıyan sırtını düzeltti ve dikkatini, konuşmalarını dikkatle takip eden Aubrey'e çevirdi. Aubrey'e, "Bu konuşma için bir planım var. İlk olarak, ikinci saldırının arkasında Dragos ve Wyr'in olmadığını neden bildiğimi sana söyleyeceğime söz verdim. İkincisi, bilmen gerekiyor ki Tiago benimle Adriyel'e gelip kalacak."

Şansölye'nin yüz ifadesi alevlendi. "Bu kabul edilemez."

"Şimdi öyle mi?" Tiago söyledi. Başını eğdi ve Kara Fae erkeğine tembel, yırtıcı bir bakışla baktı. "Zor iş."

Tiago o gün Niniane'i iki farklı insan grubu arasında korurken ilginç bir keşif yaptı. Gerçekten de çok fazla konuşuyordu. Her insanla konuşuyordu -evet, bunun her zaman mümkün olması mümkün değildi- ama her nasılsa söylediklerinin hiçbirisi boş laf olmaktan öteye gitmiyordu. İnsanlarla onları doğrudan etkileyen konular hakkında gerçek bir sıcaklıkla konuşurdu ve onlar da ona yanıt verirdi.

Ona göre kızın yaptıklarında her zaman ilginç bir şeyler vardı; söyledikleri, kendini yaramaz hissettiğinde burnunu kırıstırıp gözlerini açması ya da gözlerinde özellikle şeytani bir parıltı belirmesi gibi. Bazen de sadece onun küçük sevimli

O yürürken, adam da olanları hatırlayarak ve gelecek sevişmenin fantezisini kurarak kendini kaybetti.

Kadının bütün ayakkabılarının beni siken ayakkabılar olduğunu fark etti. Ayağına geçirdiği o küçük, güzel, süslü, askılı şeyler kitle imha silahları olarak sınıflandırılabilirdi, çünkü erkek zihnini yok ediyorlardı. O narin, ince bacaklarını uzatıyor ve belirginleştiriyorlardı. Onun öyle bir şekilde yürümesine neden olduklarına yemin edebilirdi ki, kalçaları seksi bir kıvrımla sallanıyordu ve tüm erkekler sanki Alman pointer'larıymış gibi ona odaklanıyordu ve o da yeşilliklerden yeni çıkardıkları bir avdı.

Tahtta iyi olacağına gururla karar verdi. Terbiye edilmeye ve kendine güvenmeye ihtiyacı vardı ve bazı noktalarda bir iki kez bocalamıştı ama tüm hammaddeler oradaydı ve gittiği her yerde insanların ona aşık olması da göz ardı edilemeyecek bir avantajdı.

Bu yüzden küçük perinin arkasında dolaşmaktan ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmekten memnundu. Potansiyel tehditleri katalogladı, yüzleri ezberledi ve mülkün düzenindeki zayıflıkları fark etti, örneğin bir saldırı başlatacağı yerler veya eve nasıl girebileceği gibi. Bu konuda pek bir şey yoktu; ev iyi inşa edilmiş ve savunulmuştu. Ama değiştireceği birkaç şey vardı.

Ayrıca kişilikleri ve sorunları da not etti. Çok uzun zamandır komuta etmeye alışmıştı. Çoğu insan bir şeyler anlatırdı, bir seğirme ya da sinirsel bir alışkanlık, bir konuşma tarzı ya da yaydıkları bir koku. Kokular ilginç etiketler ya da tanımlayıcıları, çünkü uyaranlara verilen istemsiz bir tepkiydi. Hiçbir şey söylemeyen son derece nadir bir varlıktı. Genellikle Carling ya da Dragos bunu başarabilirdi. Elbette Elf Yüce Lordu da bunu başarabilirdi, ama Elf Lordu'nun eşi Tiago için daha ilgi çekiciydi, çünkü o bunu tanıştığı herkesten çok daha sık başarabiliyordu.

Örneğin böceği ele alalım. Sinirli küçük adamın bir tür uyuşturucu bağımlısı olduğundan oldukça emindi. Fazlasıyla kimyasal bir kokusu vardı ama bir hastalık için bir şeyler kullandığını gösteren hiçbir katman yoktu. Tiago uyuşturucu bağımlılığı konusunda oldukça hoşgörülüydü -bir insan ne yaparsa yapsın kendi bileceği işti- ancak söz konusu olan önemli ya da yetkili mevkilerdeki insanlarsa durum değişirdi. Bağımlılık, muhakeme bozukluğu ve istismar edilecek bir zayıflık anlamına geliyordu. Birine rüşvet verilebilir, şantaj yapılabilir ya da her şeyi berbat edebilirlerdi. Böcek korku kokuyordu.

O

yakalanacağından ve görevinden alınacağından korkuyordu. Haklıydı da.

Tiago'nun ilgisini çeken bir başka kişi de, Niniane'e karşı üstü örtülü bir düşmanlık besleyen muhafız yüzbaşısıydı. Tiago, adamı değerlendirirken sessizce ona doğru geri adım atmasını işaret etmek için ayağa kalkmıştı. Tiago, Niniane uzaklaştıktan sonra da birkaç dakika boyunca hiç belli etmeden yüzbaşısı izlemeye devam etmiş, adamın yüz ifadesini ve etrafındaki insanlarla nasıl etkileşime girdiğini gözlemlemişti. Bir tahminde bulunacak olursa, kaptanın otorite sahibi kadınlarla bir sorunu varmış gibi görünüyordu. Örtülü düşmanlığı özellikle Niniane'e yönelik gibi görünmüyordu. Kişisel bir şey değildi ve Tiago'nun Arethusa'yla konuşup bunun gerçekleşmesini sağlayabileceği kadar hızlı bir şekilde adamın gitmesi gerekcekti.

Naida, şimdi. İlginç bir piliç vardı. Tiago, bir çay servisi ve bir tepsi atıştırmalığın nasıl olup da güç ya da mevki için bir tür ince itiş kakışa dönüşebildiğini düşündükçe eğleniyordu. Onun alışık olduğu türden bir mevzi manevrası ağır toplar, yüksek bir yere çıkma mücadelesi ve birliklerinin koruma ateşi açmasını içeriyordu. Perisinin durumu değerlendirmesini, düşünmesini ve sonra diğer kadını göndermesini izledi ve bekledi. Naida'nın duruşu ve ifadesi oldukça düzgün ve uyumluydu, ancak odadan çıkarken havayı dolduran koku saldırganlığını gizleyemedi. Naida diğer ikisi gibi kovulamazdı ama ona göz kulak olarak çok şey öğrenebileceğini düşünüyordu.

Şansölye ise tamamen farklı bir konuydu. Yüzü, kokusu ve duruşu saldırganlıktan değil, telaştan söz ediyordu. Tiago bir tabak aldı, doldurdu ve Niniane'e uzattı; Niniane bir tereddüitten ve muhteşem gözlerindeki şaşkınlık parıltısından sonra tabağı kabul etti. Bir tabak daha aldı - üç tabak olduğunu fark etti, Naida'nın başlangıçta amaçladığı şey tam olarak bu olmasa da mükemmeldi

-ve bunu daha yükseğe yığdı, sonra sandalyesine yaslandı ve soğuk katil gözleriyle Şansölye'yi izledi. Tiago koltuk savaşımdan hoşlandığına karar verdi. Çok rahattı ve hamur işleri de vardı.

Aubrey'nin yüzü bir tür güçlü duyguyu bastırırken gerildi. Tiago'nun henüz çözemediği karmaşık bir kokuydu bu. Şansölye Niniane'e döndü. "Patlamam için özür dilerim, majesteleri," dedi. "Bir gündeminiz olduğunu söylemişsiniz."

Tiago'nun kabul edeceği gibi, adam çok düzgün biriydi. Belki samimiydi, belki de değildi. Bunu zaman gösterecekti.

Perisinin zihinsel bir oh çekip omuz silktiğini neredeyse görebiliyordu. Ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını altına sıkıştırdı ve Tiago'nun ona verdiği hamur işlerinden birini seçti. Seçtiği pastanın içinde çikolata vardı ve Tiago'nun ona verdiği çikolata kutusu çoktan kaybolmuştu. Zihnine bir not düştü.

Niniane hamur işinden bir ısırık aldı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle tabağına koydu. Tiago, Niniane'nin parmaklarındaki pudra şekerini yalayışını izlerken kasıklarında büyüyen şişkinliği örtmek için tabağını kaydırıldı. Düşünmek ve yalamak onu izlemek için en sevdiği iki şey haline gelmişti. O tatlı peri yüzünün arkasında neler oluyordu? C ya da D'ye ulaşmak için A ve B üzerinden mi düşünüyordu, yoksa yine mantıksal alfabenin dışına mı çıkıyordu? Onu gerçekten dolandırıcı olduğu zaman görmek için sabırsızlanıyordu.

Bir sonraki konuşmasında Şansölye'ye Wyr hakkındaki düşüncelerini anlatacaktı; Aryal'la yaptığı konuşmanın yanı sıra, uzun bir aşinalığın verdiği samimiyetle de terbiye edilmişti. "Gördüğünüz gibi, saldırının arkasında Wyr'lerin olduğuna inanmak saçma," dedi.

"Anlıyorum," dedi Aubrey. "Bana bunu açıklamak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Her şeyi bu şekilde açıkladığınızda, Dragos'un ve Wyr hükümetinin, Tiago'nun sizi savunması gibi tesadüfi bir durum dışında, olaya karışmadığı açıkça görülüyor."

Tiago izlerken ve dinlerken atıştırmalığının tadını çıkardı. Aubrey, Arethusa'nın Tiago ve Rune ile morgda yaptığı konuşmadan hiç bahsetmedi. Arethusa kartlarını göğsüne çok yakın oynamaya karar vermiş olmalıydı. İlginç. Görünüşe göre Arethusa şu anda kimseye güvenmiyordu. Diğer Karanlık Fae'lere olan aşinalığı göz önüne alındığında, bu onun ya da onlar hakkında ne söylüyordu? Tiago kafasındaki yapboz parçalarının birleşmesine, parçalanmasına ve farklı senaryolara dönüşmesine izin verdi.

"Şimdi ikinci noktaya geçelim," dedi Aubrey. Erkek doğrudan Tiago'ya baktı. "Lütfen anlayın, bu hiçbir şekilde kişisel bir mesele değil. Başardığınız her şey için büyük bir hayranlık duyuyorum. Ama hiç kimse Dragos'un nöbetçilerinden birinin, bırakın savaş lordunu, Karanlık Fae topraklarında kalıcı olarak görevlendirilmesini bile kabul etmez. Bu bir saldırganlık eylemi ve savaş sebebi sayılır. Karanlık Fae'ler Urien'in ölümüyle yeterince tedirgin oldular. Her ne kadar seilmeyen biri haline gelmiş olsa da, aynı zamanda güçlü bir el ile hükmederek birçok kişiye şu anda sahip olmadıkları bir güvenlik hissi verdi."

"İşte bu yüzden istifa ettim," dedi Tiago. Ağzına bir hamur işi daha attı. Diğer erkek öne doğru oturdu, bakışları keskindi. "Affedersiniz?"

"İşi bıraktığımı söyledim," dedi Tiago ona. "Ben bağımsız bir temsilciyim. Artık hiçbir sıfatla Dragos için çalışmıyorum."

Aubrey'nin şaşkın bakışları Niniane'e yöneldi, o da başını salladı. "O da benimle geliyor," dedi.

"Anlıyorum," dedi Aubrey ama Tiago henüz anlamadığından emindi. Adam zeki ve Karanlık Fae hükümetinde iyi bir yere sahip olabilirdi ama bazı şeyleri karısı kadar çabuk kavrayamıyordu. Karısı Tiago ve Niniane'ye şöyle bir bakmış ve anlamıştı. "Majesteleri, insanlar Tiago'nun gerçekten istifa ettiğine inansa bile, onlar-"

"Aubrey," diye araya girdi Niniane. Sesi de yüzü gibi sakindi, gözleri berraktı. "İzin istemiyorum ya da insanların bu konuda ne düşüneceğini sormuyorum. Ya Tiago benimle gelir ya da ben gitmem. Bu konuşma için gündemimdeki son şey, bu konuda sizinle bir anlaşmaya varıp varamayacağımızı görmek. Beni desteklemeni istiyorum. Destekçim olmanı istiyorum. Seninle konuşmak, sana güvenmek ve bazı konularda fikirlerini almak istiyorum. Birileriyle ilişki geliştirmeye ve bir yerlere güvenmeye başlamam gerekiyor. Açıkçası, eğer bunu sana kabul ettiremezsek, karşıya geçmek için bir neden göremiyorum. Burada kalabiliriz ve Karanlık Fae tahta oturtmak için başka birini bulabilir. Sen evlilik yoluyla ikinci ya da üçüncü dereceden kuzensin. Belki de bu sen olabilirsin."

"Lütfen." Aubrey iki elini birden havaya kaldırdı, yüzü ve kokusu daha derin bir endişeyle parlıyordu. "Bir daha böyle bir şey söyleme. Ailemle bağlantım çok uzak ve her halükârda gerçek varis sensin."

"O zaman beni destekle," dedi Niniane. "Bunu desteklerseniz, diğer insanlar ilk başta homurdanabilir ve bundan hoşlanmayabilirler ama sonunda bunu kabul edeceklerdir. Tiago benim-"

"Güvenlik şefi," dedi Tiago.

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. "Sen bu musun?"

Şimdi bunu dile getirdiğine göre, kafasında test etti. Wyr çiftleşmesinden bahsederek perileri daha fazla korkutmanın bir anlamı yoktu. Niniane'le arasında olanlar onları ilgilendirmezdi ve Niniane'in onu koruması gerekiyordu ki bu, koruması olarak arkasını kollamaktan çok daha sofistike ve karmaşık bir iş olacaktı. "Evet" dedi.

Kadın ona baktı, yüz ifadesi endişeliydi. "Bir yabancı olarak bu zor bir pozisyon olacak."

"Meydan okumayı severim," dedi ona. "Olmam gereken yer orası ve senin de bana ihtiyacın var." Telepatik olarak ekledi: "*Ve bu işte çok iyi olacağım.*"

Kızın bakışları onunkileri aradı. Adam başıyla onayladı.

Aubrey'e baktı, o da kaşlarını çatarak uzaklara bakıyordu. "Eğer benim gerçek varis olduğuma gerçekten inanıyorsan, o zaman Karanlık Fae'ler için değişimin kalıcı olduğunu da kabul etmelisin," dedi. "Hiçbirinizin bunu henüz tam olarak kabul ettiğini sanmıyorum. Urien'in eski destekçilerinden bazıları da sorun yaşayacak, ancak buna direnmeye çalışmanın bir faydası yok. Bu Urien'in mirası, en az çıkardığı yasalar ya da Adriyel'i dış dünyadan soyutlamaya çalışması kadar. Onun yaptıkları yüzünden kaçmak ve hayatta kalmak için başka bir yere gitmek zorunda kaldım."

Aubrey gözlerinde acıyla ona baktı. "Hayatta olduğunu bilseydim, seni aramaktan asla vazgeçmezdim."

Yüzü yumuşadı. Ona inandığı belliydi. Sesinde o kadar büyük bir samimiyet vardı ki, Tiago bile neredeyse ona inanacaktı. Nazik bir sesle, "Bunu söylediğin için sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım, ama artık bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı. Anlatmaya çalıştığım şey, olanlar yüzünden, başka türlü olamayacağım biri haline geldim. Bir periye göre gencim ve modaya uygunum ve Karanlık Fae'ler bir hükümdarda buna alışık değildir. Amerikan pop kültürünü, peynirli pizzayı, aşk romanları okumayı ve Milano'da alışveriş yapmayı seviyorum. Ayrıca Dragos sayesinde Birleşik Devletler kıtasındaki tüm Elder demesne'leriyle bağımsız ilişkilerim var. Artık pek çok konuda uzlaşabilirim. Tavsiye alabilirim ve değişimi dikkatli ve nazik bir şekilde gerçekleştirebilirim, ancak bu konuda taviz vermeyeceğim. Tiago'ya hayatım pahasına güveniyorum, şu anda başka kimseye güvenemem, sana bile."

Aubrey alnını ovuşturdu ve elinin altından ondan Tiago'ya baktı. Bir süre sonra Tiago'ya, "Gerçekten Wyr için çalıştığına dair ilk ipucunda desteğimi geri çekeceğim," dedi.

"Başka bir şey beklemiyorum," dedi Tiago.

Aubrey bastırdı. "O Lorelle soyundan gelen son kişi ve babasından geriye kalan tek şey. Her zaman Niniane'in çıkarlarını düşünerek hareket etmeli ve onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Bu," dedi Tiago mükemmel bir dürüstlikle, "bir sorun olmayacak."

Aubrey Niniane'e, "Pekâlâ o zaman. Seni destekleyeceğim."

Niniane'nin yüzü aydınlandı. Koltuktan kalktı ve Aubrey'nin yanına giderek kollarını boynuna doladı ve ona sarıldı. Tiago gerildi, onun diğer erkeklerle yakın temasından nefret ediyordu ama bunun diğer ikisi için önemli, hatta belki de gerekli olduğunu kabul ederek o ana katlandı. Yine de kıskanç bir dikkatle Aubrey'i izledi ve Aubrey de Niniane'e sarılırken diğer erkeğin ellerinin ve kollarının tam olarak nasıl yerleştiğine dikkat etti. Ancak Karanlık Fae erkeği ve Niniane ayrıldığında rahatlayabildi.

Tiago'ya döndü ve onun bakışlarını aradı. *Ona bir anda çok fazla şey söylemek istemiyorum. Sence ona darbe gecesini Urien'i destekleyenleri yargılamak istediğimi söylemeli miyim?*

Tiago Şansölye'nin yüzünü düşünceli bir şekilde inceledi. Sabırla yumuşatılmış değişim. İyi bir stratejiydi. *Henüz değil. Kendi tavsiyeni hatırla ve değişimi dikkatlice yap. İnsanları ihanet ve cinayetten yargılamak taç giyme töreninizden sonra gelebilir ve güvenli bir güç tabanı oluşturma şansımız oldu.* Şimdilik ona gülümsedi ve derin bir memnuniyetle "aferin" dedi.

ON BEŞ

O akşamın ilerleyen saatlerinde Niniane, Naida'nın arkasından merdivenleri tırmanırken yorgunluktan hareketleri yavaşlamıştı. Bahçeleri ve evin diğer ana bölümlerini gezmişti. Mülkün bakımını yapan hesapları üstünkörü bir şekilde incelemişti. Her şey yolunda görünüyordu. Aubrey'le birlikte Karanlık Fae'lerin mali durumu hakkında bir ön görüşme yapmışlardı ama Carling'le yaptığı konuşmadan sonra buna şaşırmamıştı.

Carling ayrıca ona Urien'in kişisel servetinden kendisine kalan mirasın durumu hakkında da genel bir bilgi vermişti. Urien'in biriktirmeyi başardığı miktar şaşırtıcıydı. Kendi ailesinin servetinin de Urien'in servetinin içinde yer alacağını hatırladı. Ayrıca Kellen ve Arethusa ile ayrı ayrı görüşerek Tiago'nun Adriyel'e güvenlik şefi olarak geleceğini bildirdi. Kellen öfkeleni, Arethusa ise hiç oralı olmadı.

Akşam yemeği alttan alta akıntılar ve gerginliklerle doluydu. Carling masadaki partiye katılmak için gelmişti. Vampir kırmızı şarabını yudumlamış, konuşulanları dinlemiş ve çok az şey söylemişti. Yemeğin kendisi enfesti ya da en azından Niniane'in boğazından geçirmeyi başardığı üç lokma öyleydi. Şefi ve çalışanlarını bizzat övmek için mutfaka girmeyi ihmal etmedi. Mutfak personeli şaşkınlık ve memnuniyetle taşınmıştı.

Şimdi Tiago onun yanında merdivenleri tırmanıyordu, güçlü vücudu rahat bir akışkanlıkla hareket ediyordu, elleri arkasında kenetlenmişti ve yüz ifadesi günün büyük bölümünde olduğu gibi kayıtsızdı. Cuelebre Kulesi'nde tanıştığı soğuk Wyr nöbetçisine benziyordu. Kocaman bir tabak hamur işini yedikten sonra, dağ gibi bir akşam yemeği yemeye devam etmişti. Bakışlardan, hoşlanmamalardan, küçümsemelerden ve imalardan etkilenmiyor gibi görünüyordu. Naida peçetesiyle onun kafasına birkaç kez vurmak için oldukça mantıksız bir istek duymuştu.

Naida omzunun üzerinden, "Daha önce bavullarınız ana süite götürülmüştü ama Aubrey ve ben odalarınızda daha kadınsı bir dokunuştan hoşlanıp hoşlanmayacağınızı merak ettik. Arka bahçelerin güzel manzarasına sahip bir süit var. Umarım eşyalarınızın oraya taşınmasını isteme cüretinde bulunmamın bir sakıncası yoktur?"

İç çekti. Naida'nın sesinde alttan alta bir şeyler olup olmadığını anlayamayacak kadar yorgundu. Şüphesiz Aubrey, Urien'in çalışma odasına verdiği tepkiden sonra bu değişikliği yapmayı düşünmüştü. Sadece Urien'in odasına girmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Yatak odası. Urien'in her şeyiyle, el yazısıyla, dekor kararlarıyla, dış politikaya yaklaşımıyla ve uçuk harcama hesaplarıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Görünüşe göre Elf şarabına ve Fransız Devrimi'nden kalma Vieux Cognac'a düşkünlüğü vardı ve akşam yemeğinde herkes bunları tatmaktan çok memnun olmuştu. Muhtemelen üzerinde anlaştıkları tek şey buydu. Eğer şu anda onun yatağına bakmak zorunda kalsaydı, akşam yemeğinden aldığı üç lokmayı da zevkli ve çok pahalı olduğuna şüphe olmayan bir halının üzerine kusabilirdi.

Bu yüzden minnettar olmayı seçti ve basit bir cevapla yetindi. "Bu harika, teşekkürler."

Naida ona gülümsemek için arkasına baktı. "Bugün herkes seninle ilgilenmek için can atıyor. Ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin bile edemiyorum."

"Oldukça yorgunum," diye itiraf etti Niniane.

İkinci kattaki koridora doğru yürüdüler. Parke zemin yünlü, şarap rengi bir koridor halısıyla kaplıydı ve ağır, koyu renkli antika masa ve dolaplarla döşenmişti. Belli ki Urien, Gürcü tarzı mimariye uygun İngiliz malikânesi görünümünden hoşlanmıştı. Koridorun sonuna doğru Naida bir kapı açtı ve Tiago'nun önce girmesi için geride durdu. Tiago da öyle yaptı, döndü ve Niniane'e içeri girebileceğini işaret etti. Niniane, yeşil ve krem renklerinin birbirine karıştığı geniş bir yatak odasına girdi. Yatak örtüsünü ve yastık kılıflarını pembeye çalan narin bir çiçek deseni süslüyordu.

Tiago'yu anlaşılmaz bir ifadeyle inceleyen Naida'ya döndü. Naida Tiago'ya, "Çantan yan odaya konuldu," dedi.

Tiago başını salladı ve sessiz kaldı. Elleri kalçalarında, rahat bir şekilde duruyordu ve belli ki hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Siyah giysili devasa vücudu ve görünür silahları, odanın hafif kadınsı dekoruyla barbarca bir tezat oluşturuyordu.

Naida'nın zarif kaşları narin bir şekilde bir santim yükseldi. Niniane'ye şöyle dedi: "Henüz kimse size göstermediyse, tüm odalar interkom sistemiyle birbirine bağlı. Yatağınızın başucundaki ünite aracılığıyla ev personeliyle iletişime geçerek istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz her şeyi talep edebilirsiniz. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Niniane, "Hayır, teşekkür ederim." dedi.

"O halde iyi geceler diliyorum. İyi dinlenin." Kara Fae kadın dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tiago, "Sanırım benden hoşlanıyor." dedi.

Bir kahkaha patlattı ve ellerini ağzına kapattı.

Tiago ona o seksi, belli belirsiz g ü l ü m s e m e s i y l e karşılık verdi. "Sen hoşlanmıyor musun? Şu anda bana abayı yaktığından eminim."

Karanlık Fae duyma yetisinin ne kadar hassas olduğunu unutma. Seni hala duyabilir!

dedi kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken telepatik olarak. "Bu konuda hiç endişelenmiyorum," dedi Tiago.

Vücudu daha fazla dik duramadı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, sendeleyerek ilerledi ve yüzüstü yatağa düştü. O kadar bitkin düşmüştü ki kaslarının her yeri ağrıyordu ve ne olduğunu bilmediği bir şeyin kıyısında titriyordu, çünkü gün boyunca bastırdığı tüm tepkiler bir anda başına çökmekle tehdit ediyordu.

Ellerini yatak örtüsünün içine soktu. Urien'in çalışma odasında Rune'un haklı olduğuna, kendisinin ve Tiago'nun muazzam bir hata yaptığını dair bir anlık bir inanç duymuştu ve bu inanç o kadar güçlü ve gerçekçiydi ki onu korkutmuş ve günün geri kalanında ona bakmayı reddetmişti. Şimdi dışarıdaki stres azalmışken, o mahkumiyetin anısı kükreyerek geri geldi.

Tiago'nun yatak odasında hareket ettiğini duydu. Dolabın ve banyonun kapılarını açıp kapatıyordu. Sonra yanına diz çökerken yatak eğildi. İri elleri kızın üzerinde gezindi. Elbisesinin arka fermuarını buldu ve açtı. Serin hava tenini öptü.

"Çok bakımlı bir kız arkadaş olduğumu biliyorum," dedi yatak örtüsüne doğru. "Kahretsin, evet," diye onayladı. "En yükseği. Bir sürü tam zamanlı çalışana ihtiyacın var.

çalışanlar." Durakladı. "Şaka yapmadığımı yeni fark ettim."

"Çalışma odasında panikledim." Adam onu dürttü. Kadın bir tarafa yuvarlandı ve adam onun kolunu elbisenin içinden çıkardı. Sonra diğer tarafa yuvarlandı ve o da kolunu çıkardı.

"Ben hallederim." Omurganın alt kısmına hafifçe vurdu. "Kalçanı yukarı kaldır."

Kadın kalktı ve adam elbiseyi aşağı doğru çekerek bacaklarından sıyırdı. En azından bunu lime lime etmemişti. Belki de sadece üzerinde payetler olan elbiseleri yırtıyordu. Birbirleri hakkında çok az şey biliyorlardı ama bu yine de birlikte dalmalarına engel olmamıştı. Geriye dönüp baktığında eylemlerinin aceleciliği onu titretiyordu. "Bizim hakkımızda paniğe kapıldım," dedi.

Sessizlik. Adam bir elini onun sırtına koydu. Kocaman, sıcak ve ağır hissettirdi. "Neden?" Kadın omzunu kaldırdı.

"Bu yeterli bir yanıt değil, peri," diye hırladı. Gücü odada ağır, düşünceli bir varlık olarak duruyordu. "Bir dizi kelimenin dizilmesini istiyorum

Birbiriyle tutarlı cümleler kurmak."

"Sana baktım ve kafamda bir şey oldu," dedi. "Tek görebildiğim, günüm boyunca beni takip etmek için geride bıraktığın her şeydi. Bunu yaparak nasıl başarılı olabildiğini anlayamadım ve sonra Rune'un söyledikleri aklıma geldi. Tiago, bundan emin misin?"

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Olduğun yerde kal." dedi.

"Tamam." Adam uzaklaşırken kadın yatak örtüsüne doğru burnunu çekti.

Tiago banyoya girdi ve etrafı inceledi. Büyük, lüks bir banyoydu, renkleri yatak odasını tamamlıyordu ve cilalı armatürlerin gümüş ışıltısıyla süslenmişti. Tezgâhın üzerinde çok sayıda pahalı görünümlü köpük şişesi olduğunu onaylayarak fark etti. Bu hoşuna gidecekti. Küvetin üzerindeki şişelerden birinin kapağını açtı ve içindekileri kokladı. Pembe kokuyordu. Sıcak bir banyo başlattı ve pembe kokulu şeyden birazını suyun altına fıskırttı. Köpürerek kabarcıklar oluşturdu. Elini kabarcıkların ve suyun içinde gezdirdi. Sıcaklık ona iyi geliyordu ama eli o kadar nasırlıydı ki kızın narin cildine karşı dikkatli olması gerekiyordu.

Yatak odasına geri döndü ve soyunurken şüpheli perisinin neredeyse çıplak olan arka tarafına baktı. O tatlı, küçük, kıvrımlı vücudu, ince kalçalarına kılıflar içinde bağlanmış kürdan büyüklüğündeki iki sevimli bıçakla seksiliğin tanımını somutlaştırıyordu. Bu bıçakların zehirli olduğunu ve onları nasıl kullanacağını bildiğini fark etmek onu cehennemden daha ateşli hale getirdi. İri yarı kadınların kendi tipi olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Bir gün kendine bir ziyafet çekeceğine söz verdi. O uyluk kılıflarını giyip başka hiçbir şey giymezken ona binişini izleyecekti. Başını eğdi. Hayır, bekle. Belki o inci kolyeyi de.

Çırılçıplak kaldığında, kalça kılıflarını çözdü, sütyeninin arka bağınyı çözdü ve külotunu çıkardı. Sonra onu kucaklayıp banyoya götürdü ve suyun üzerine yatırdı. "Şunu kontrol et," dedi.

Parmaklarını köpük köpük kokan şeyin içinde oynattı, altındaki suya daldırdı ve iç çekti. "Mükemmel."

Adam onu küvete bıraktı ve bacaklarının arasına oturması için arkasına tırmandı. Homurdanarak küvette arkasına yaslandı ve onu kendine çekti. Kadın inledi ve adamın göğsüne doğru yığıldı. Elbisesini çıkardığı andan itibaren kalkmış olan siki acil görev çağrısı yapmıştı ve rahat bir yer bulmak için biraz kayması gerekti. Sonra onu sardı

Kollarını onun sıcak, ıslak ve çıplak bedenine doladı ve mükemmellik kavramını düşündü.

"Çalışma odasında paniklediğin konusunda hemfikiriz," dedi. Başını küçük bir hareketle salladı.

"Sadece benimle ilgili değil, birçok şey yüzünden paniklediğin konusunda da hemfikir miyiz?"

Bir baş sallama daha.

"Bunun stres kaynaklı olma ihtimalini göz önünde bulunduralım mı?" "Evet," diye mırıldandı. "Ama Tiago-"

"Ama' yok," diye emretti. "Ve kıvrınma." Kadın oflarsa da sakinleşti ve adam gülümsemesini bastırdı. Kızın bir tür karşılık vermediği nadir anlardan biriydi. Gerçekten çok yorulmuş olmalıydı. Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Belki de o zaman paniklediğiniz şeyin gerçek bir endişe kaynağı olmayabileceği sonucuna varmalıyız."

"Tiago-"

"Buna iliştirilmiş bir 'ama' duyuyorum," diyerek uyarıda bulundu. "İma ediliyor ama yine de var." Kadın hayal kırıklığı içinde homurdanarak kollarını onun kollarına doladı ve ona sarıldı. "Kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güvenmelisin. Bugün çok eğlendim."

"Eğlendin mi?" Kadın şaşkınlıkla ona bakmak için başını geriye eğdi.

Adam hızla yaklaşp onun yastık gibi ağzını öptü. "Eğlendim. Dahası, çok şey öğrendim. Senin hakkında ve çevrendeki insanlar hakkında bir şeyler öğrendim. Hatırlayacağın gibi, tam olarak neyi nasıl yapmam gerektiğini de buldum."

"Tamam, bunu sana vereceğim."

Onu daha yukarı çekti, böylece üzerinde yatıyordu, bacakları birbirine dolanmıştı. "Beni sürekli kucağına alıp gezdiriyorsun," diye mırıldandı. "Sen Biliyor musun, sakat olmadığım ya da sarhoş olmadığım zamanlarda, mükemmel çalışan iki ayağım var."

"Muhteşem bir şekilde taşınabilirsin," dedi ona. Bir kahkaha attı, vücudu onunkine karşı gevşedi, başı çenesinin altında sıkıştı. "Seni taşımayı seviyorum." Onun kollarında kendini nasıl hissettiğini seviyordu. "Peki bu hikâyenin kıssadan hissesi nedir?" diye sordu.

Kadın esnedi. "Panik yapmayı bırakmak mı?"

"Şey, o da var." Onun sırtını okşadı. "Kıssadan hisse, bana güvenmeyi öğrenmelisin. Hem kendi işini yapmaya çalışıp hem de benim için endişelenme. Bu çok fazla ve daha da önemlisi, gerekli değil. Sende muazzam bir

senin önünde. İşini en iyi şekilde yaptığına dair benim de sana güvenebilmem gerekiyor. İkimizin de senin başarılı olmana ihtiyacı var."

Onun boynunu öptü. "İkimizin de senin başarılı olmana ihtiyacı var." Tiago, "Bence bu iyi olur," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet. Tamam." Köpük banyosu ılık ve parlaktı ve Tiago'nun vücudu hayal edilebilecek en rahatlatıcı yatağı oluşturunuyordu. Gözlerini araladı. Tiago'nun koyu renkli kaslı göğsü, etraflarını saran köpük yığınlarının arasında son derece erkeksi görünüyordu. Bir parmağıyla dikenli tel dövmesinin izini sürerken adamın pazusundaki devasa çıkıntıya baktı. "Ne öğrendin?"

"Senin hakkında mı?" Adamın derin, tembel sesi kızın kulağında yankılandı. "Hayır, şapşal, diğer insanlar hakkında."

Yer değiştirdi ve onu alnından öptü. Telepatik olarak şöyle dedi: *Kokusuna ve tavırlarına bakılırsa bu böcek büyük ihtimalle bir tür bağımlı. Beni hasta olduğuna ve kokusuna kimyasal bir renk veren bir tür ilaç kullandığına ikna edemezse, gitmesi gerekiyor. Muhafız kaptanı da gitmeli. Tahminimce otorite sahibi kadınlarla bir sorunu var ama bunun pek bir önemi yok. Sana karşı davranışlarından hoşlanmıyorum. Ev personelinin çoğunu severim. Güvenlik protokolüne uydukları sürece zemin personeli hakkında şu ya da bu şekilde bir fikrim yok ve Naida'ya onu fırlatabileceğim kadar güvenmiyorum.*

Aslında onu epey uzağa fırlatmayı başarabilirsin, diye mırıldandı.

O da bunu kabul etti. *Tamam, ona atabileceğimden çok daha az güveniyorum. Ne demek istediğimi anladınız. Aubrey hakkında kararımı vermedim. Üzgünüm ama vermedim. Bence Arethusa saldırıları gerçekten araştırıyor ve başka kimseye güveniyor gibi görünmüyor. Bu da beni temkinli yapıyor. Ve bence Kellen'in sorun çıkarma ihtimali var, başka bir şekilde olmasa bile politik olarak. Ve son bir şey daha var.*

Nedir o? Zihinsel sesi düz ve yorgundu.

Tüm bunları duymanın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Bunlar onun insanlarıydı ve bazıları mutlu bir çocukluktan hatırladığı insanlardı. Kime güvenmesi gerektiğini merak ederken içgüdüleri savaşıyor olmalıydı. Adamın kolları sıkılaştı. Olabildiğince nazik bir sesle, *"Belki de sana yapılan saldırılar Karanlık Fae'den başkası tarafından planlanmıştır. Ama olayların zaman çizelgesi de dahil olmak üzere her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, saldırıların arkasındaki kişinin bu çatı altında olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum.*

Onun sözlerini düşünürken sessiz kaldı. *Gerekçeniz nedir?*

Adamın söylediklerini kabul etmedi ya da tepki vermedi. Aferin kızıma.

Elimde kanıt yok, dedi adam. Yanılıyor da olabilirim. Ama şunu düşünün: Geril'le ittifak kurup onu gerçekten kötü bir suç işlemeye ikna edecek zamanı kim bulabilirdi? Geril sadece cinayete teşebbüs etmedi. Siyasi bir suikast girişiminde bulundu. Bunun için çok güçlü bir neden olmalıydı ve sadece paranın bunu yapabileceğinden emin değilim.

Karıştırdı. Ne demek istiyorsun?

Rune'la birlikte Arethusa'yla morgda yaptıkları konuşmayı ve Geril'in Cuelebre Enterprises'a ait olduğu söylenen sahte Illinois şirketinden aldığı ödemeyi anlattı. *Unutma, ben sadece varsayımlarda bulunuyorum, dedi. Ancak Urien'in Adriyel'e giden ve Adriyel'den gelen trafiği nasıl kontrol ettiği göz önüne alındığında, başka bir demeden dışarıdan bir ajanın Geril'i harekete geçmeye ikna edecek zamana sahip olması daha az olası görünüyor. Peki başka bir demesne bunu neden yapsın?*

Yapmazlar, diye fısıldadı. Yapmaları için bir sebep yok.

Kesinlikle, dedi. Sebep yok. Buna bir risk/fayda analizi olarak bak. Tüm demesneler tarafından zaten tanınıyorsun ve her biri seninle iyi bir ilişki geliştirmeyi umuyor. Dragos'la olan bağlantınızdan hoşlanmayabilirler ama en kötü ihtimalle nasıl bir hükümdar olacağınızı görmek için izleyip bekleyeceklerdir. Kendileri için aktif bir tehlike oluşturduğunuzu düşünürlerse suikast daha sonra gelebilir. Size şimdi suikast düzenlemeye çalışmak hiçbirine Karanlık Fae'lerle savaş çıkarma ya da Dragos'un gazabına uğrama riskini dengeleyecek kadar fayda sağlamayacaktır.

Kadın hareketsizdi, ona sarılmıştı ve sessizdi.

Tekrar söylüyorum, elimde kanıt yok, dedi nazikçe. Ama bildiklerimizden en mantıklısı, failimizin Geril'le birlikte Adriyel'den Chicago'ya geçen biri olduğu. Belki de Uriel'in eski ahbablarına bağlı birisidir; Adriyel'e ulaştığımızda bu araştırmayı sürdürmeyi çok istiyorum. Failimiz yeterince büyük bir ödül vaat ederek onun üzerinde çalışmak için zamana sahip olabilirdi. Aynı zamanda Geril de failimizi yeterince büyük bir tehdit olarak algılamış olacak ki seni öldürmek, seni hayatta bırakıp gözüne girmeye çalışmaktan daha önemli hale geldi.

Parmaklarındaki köpükleri silkeleyerek ağrımaya başlayan alnını ovuşturdu. Geril risk ve fayda konusunda bir rüzgar gülüydü, dedi düşünceli bir şekilde. Görünüşe göre benimle romantik bir bağ kurmanın yararı, suç ortağının riskinden daha ağır basacaktı.

Ortağından vazgeçmeyi bile düşünmüş olabilir, dedi Tiago. Ta ki senin ona ilgi duymadığın ortaya çıkana kadar. O noktada ortağıyla yaptığı ilk anlaşma daha zorunlu hale geldi. Ve ortağı Adriyel'de değil Chicago'da olmalıydı, çünkü ikinci saldırıyı düzenlemek için hızlı hareket etme imkânları ve fırsatları vardı. Şu anda elimizdeki en uygun profil bu. Her şey Karanlık Fae delegasyonundan biri olduğunu gösteriyor.

-Ya da en azından onların partisinde.

Kendisini öldürtmeye çalışan kişinin Karanlık Fae olma ihtimalinin yüksek olduğunu zaten biliyordu ama her nasılsa Tiago'nun soğukkanlı ve acımasız mantığıyla her şeyin ortaya döküldüğünü duymak çok daha kötüydü.

Yüksek sesle, "Mükemmel bir köpük banyosunu nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyorsun," dedi.

Banyo suyu soğuduğunda onu kucağına aldı ve küvetten çıktı. Onu taşımaktan çok hoşlandığı için, ona izin vermeye karar verdi. Onu ayağa kaldırdı ve bir havlu uzattı. Göz kapakları yarı kapalı bir şekilde kendini kuruladı. Sonra onu tekrar kollarına aldı. Adam banyodan çıkmadan önce uyuyordu.

Bir de baktı ki her tarafı sıcak, boynu, yanağı ve kulağı yanıyor.

Sinirli bir şekilde boynunu ovuşturdu ve sert yastığının altına girmeye çalıştı ama yastığın altına nasıl gireceğini bir türlü bulamadı. Yastığı aşağı yukarı hareket etti ve gözleri açıldı. Sırt üstü yatan Tiago'nun üzerinde yatıyordu, başı bir tarafa dönüktü. Kuş tüyü yastıkların hepsi yere düşmüştü. Başını kaldırıp yatağın aşağısına baktı. Bütün battaniyeler de yere serilmişti. İkiisi de çıplaktı ve üzerlerindeki tek örtü çarşaftı. Pencerenin perdeleri tamamen kapanmamıştı ve sabah güneşinin parlak sarı şeridi yatağın üzerinden geçiyordu. Onu uyandıran şey güneş ışığından gelen sıcaklıktı.

Tiago'yu incelerken başını yana eğdi. Onu daha önce hiç uyurken görmemişti. Bu onunla aynı yatağı paylaştığı sadece ikinci seferdi. Anlaşılan yatak paylaşımı kavramını o kadar da iyi anlamıyordu. Yatağın her santimini sahipleniyor ve kraliçe boy yatağı ikiz yatak kadar küçük gösteriyordu.

Adam ısı yayıyordu. Elini onun güneşten yanmış teninden bir santim uzakta tuttuğunda bunu hissedebiliyordu. Yüzü sabah güneşine dönüktü. Başından boynunun uzun sütununa doğru inen kavis

Köprücük kemikleri güçlü ve zarıftı. Gövdesinin sağ tarafını boydan boya kesen büyük bir yara izi vardı. Sağ kaburgalarının dibinden başlıyor ve sırtına kadar uzanıyordu. Geniş omuzları ve derin göğsü, göğüs kafesinden aşağıya doğru dalgalanan belirgin interkostal kaslarıyla, devasa Wyr formunu bir helikopter savaş gemisini düşürecek kadar hızlı bir şekilde havaya fırlatabilecek türden bir leviathan gücüne işaret ediyordu.

Yara izine dokundu. Tiago hakkında Kule'de dolaşan ısrarlı efsanelerden biri, 1960'ların sonlarında bir savaş gemisinden açılan düşman ateşiyle birliklerini sıkıştırdığı bir zamandan kalmaydı. Savaşçıları ölüyordu, bu yüzden Wyr formuna dönüştü ve helikoptere yandan çarptı. Helikopteri bir uçurumun kenarına doğru sürmüş ve uçurumun yüzünde patlamadan hemen önce yukarı çekmeyi başarmıştır. Helikopterin kanatlarından biri onu kestiği için ciddi şekilde yaralanmış ve altı aylık bir ara vermek zorunda kalmıştı. Cipini patinaj yaparken durdurmak için nasıl öne atıldığını hatırlayınca hikayeye inanabildi.

Kadın onu inceledikçe, o gururlu yüksek elmacık kemikleri, koyu renk kesik kaşları, zayıf yanakları, cesur alnı, burnu ve çenesi ve o hareketli, etkileyici ağzıyla yakışıklılığının boyutları ortaya çıkıyordu. Uyanıkken zekası ve saldırganlığı onu doğal bir biyolojik silaha dönüştürmüştü. O bir erkeğin koçbaşı gibiydi, kişiliği bir ülkeyi devirebilecek ve bir hükümeti düşürebilecek türden bir güçtü. Karanlık Fae'lerin onun kendi topraklarına ve evlerine taşınma olasılığına bu kadar güçlü tepki vermesine şaşmamalı.

Dün çok eğlenmişti. Eğlenmişti. Aubrey ona şok içinde bakarken, onun alt kattaki çalışma odasındaki koltuğa yayılmış, sakince pasta üstüne pasta yediğini düşündü. Ya da o iğrenç akşam yemeğine ne demeli? Çeşitli insanlar ona hançer gibi bakıyor ve birkaç kez doğrudan sözlü bir kesik atmaya çalışıyordu, oysa o, güzelce hazırlanmış endişe verici miktardaki yemeği, mutfaktan aldığı bariz zevk ve başkalarının fikirlerine karşı muazzam bir kayıtsızlıkla mideye indiriyordu. İnsanların kendisine hakaret etmeye çalıştığını anlamadığından değildi. Sadece umursamıyordu.

Gülmemek ve onu uyandırmamak için burnunu sıktı ve dudağını ısırdı. Onun kendisinden çok daha az uykuya ihtiyacı vardı ve bildiği kadarıyla Chicago'ya geldiğinden beri hiç dinlenme fırsatı bulamamıştı. O uyurken onu seyretmenin keyfini çıkarmak istiyordu.

Ona güvenmeyi öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Haklıydı. Dün sadece insanları gözlemleyerek şaşırtıcı miktarda bilgi toplamıştı ve

ne yapması gerektiğine dair net ve güçlü bir vizyona sahipti. Acımasızlığı, taktik ve stratejiye olan yatkınlığı, keskin mantığı ve araştırma becerileri, uzanıp kendisi için seçtiği pozisyona doğal olarak uyuyordu.

Derin bir nefes aldı ve iç çekti. Uzun zamandır ilk kez göğsünün etrafındaki sıkı ve kısıtlayıcı bant yok olmuştu. Kendini daha hafif, umut ve iyimserlik dolu hissediyordu.

Tiago'nun derlediği gerçekler ikna ediciydi. O da onun gibi bir katilin evde sessizce beklediğine inanıyordu. Ama şimdi katilin yakalanacağına ve Tiago'yla birlikte kendileri için kurmaya başladıkları bu yeni hayatta mücadele etme şansları olduğuna inanıyordu.

İnanç, umut, iyimserlik. Tutku ve kahkaha. Güven duygusu. Ona verdiği hediyelerin zenginliğine bakın. Daha birkaç gün önce sarhoş, yaralı, korkmuş ve yalnızdı.

Duygularına yenik düşerek onun sıcak göğüslerine bir öpücük kondurdu. Adam kıpırdandığında yüzünü izledi, güzel ağzı uykulu bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bir elini yanağına koydu ve kulağının sivri ucunu parmakladı. Adamın penisinin kalçasında sertleştiğini, kendi açlığının da buna karşılık verdiğini hissetti ve vücudunu onun uzunluğu boyunca hareket ettiren lüks bir tüm vücut esnemesine kendini kaptırdı.

"Faerie, bir erkeği hayatta olduğuna nasıl memnun edeceğini kesinlikle biliyorsun," dedi. Sabahki sesi çakıllı, daha derindi ve yanağına çarparak gürledi. Esnedi.

"Bütün yatağı kapladığını fark ettim," dedi. Göğüs ucunu öptü. Dudaklarının altında çakıllaştı.

"Rahat, neden olmasın?"

"Tiago, burası benim yatağım." Onun meme ucunu yaladı, kemirdi ve nefesinin kesilmesini dinledi. Bu şimdiye kadar duyduğu en seksi sestti. Onun ereksiyonunun nabzını hissettiğinde açlığı keskinleşti ve sıvıya dönüştü.

Gülümsemesi genişledi. Uzun, zeki parmaklarıyla onun yanağını kavradı. "Sen benim perimsin. Ayrıca gece şikâyet ettiğini de duymadım."

"Şimdi şikâyet ediyorum," diye bilgilendirdi onu. Çakıl taşlı etini hafifçe ısırdı. Adam havayı emdi.

"Yaptığın şey bu mu?" dedi dişlerinin arasından. Bacakları onun altında huzursuzca kıpırdandı. "Acele etme, bana her şeyi anlat. Bu tür şikâyetler için sabırlı bir adamımdır."

"Tazminat talep ediyorum." Uzun, dalgalı gövdesinden aşağı doğru kayıyor, ilerledikçe yalıyor ve öpüyordu.

Tısladı, başını kaldırıp siyah parıltılı gözlerle onu izledi. Gergin bir dikkatle başını ellerinin arasına aldı. "Buna tazminat mı deniyor? Burada yepyeni bir dil öğreniyorum. Lütfen, Tanrı aşkına, istediğin kadar tazminat al."

"Sanırım alacağım." Ereksiyonu taş gibi karnı boyunca uzanıyor, başı neredeyse göbeğine değiyordu. En az geri kalanı kadar güzeldi, iri, sıcak ve kadife tenliydi, testisleri şehvetli, altında sıkı kürecikler vardı. Penisini başının altından kavradı, ağzına doğru kaldırdı ve içine çekti.

Adamın başı yatağa çarptı ve ağzını açarak sessiz bir çığlık attı. Aldığı aşırı zevkin görüntüsü öylesine erotikti ki daha da ıslandı, açlığı bacaklarının arasına derin, ısrarcı bir sızı olarak yerleşti. Onu emerken kaburgalarının yan tarafını hafifçe kaşdı ve gövdesi yatağın üzerinde kavis ç i z d i .

Elleri ve ağır, güçlü uyluk kasları titriyordu. Bunu o yapmıştı. Bu adamın titremesine neden olmuştu. Mırıldandı, boğazını açtı ve adamın **t a m a m ı n ı** içine aldı.

"Kutsal tanrılar, Niniane!"

Güneşin aydınlattığı bu huzurlu yatak odası onların vahasıydı, dışarıdaki stres ve tehlikeleri bir kenara bırakıp şehvetlerinin tadını çıkarma zamanlarıydı. Buradan ayrıldıklarında silahlanmaları ve dünyayı dikkatli gözlerle izlemeleri gerekecekti ama şimdilik bu anı yaşıyorlardı ve Niniane bu anın gitmesine izin vermeden önce ondan alabileceği her şeyi alacaktı. Bu kadar çok hediyenin cömertliği altında, düşünmeye ve hissettiklerini söylemeye cesaret etti. Kafasının içine fısıldadı, "*Sen benimsin*."

O da dişlerini sıkarak, "Daha fazla senin olamazdım. Her şeyimi al, peri. Bir parçamı bile geride bırakma."

Ellerini ona doğru uzattı. Adam parmaklarını onunkilere geçirdi. Kadın, adamın doruk noktasının ılık canlılığı ağzına dolana kadar onu içine alırken birbirlerine tutundular.

Elbette işi bitmemişti. Kadın onu öylesine ayağa kaldırmıştı ki, çaresiz bir yüz ifadesiyle, kendini korumak için her şeyden sıyrılmış bir halde kadının üzerine çıktı. Onu yatağa sabitledi ve içine girdi. Kadın adamın girişinin muhteşemliği karşısında başını çevirdi ve sabah güneşi onu kör etti. Etrafındaki dünya ıslıl ıslıldı, ışık doluydu. Adam gerildi ve onu doldurdu, kadın da tüm gücüyle adama sarıldı. Adamın geniş gövdesinin gölgeli kavisini yakaladı.

omuzları onun üzerinde esniyordu. Başını arkaya atmış, gözlerini kapatmıştı. İnsanlar böyle bir güzellik için adam öldürür.

Her şeyi aldı. Ondan bir parçanın bile geride kalması düşünülemezdi.

Seni seviyorum. Odadaki yankıyı duydu ve söylediğini anladı.

Adam onun yüzünü çerçeveledi ve vücuduna girerken ağzını da onunkine dayadı. "Demek buna aşk deniyor," diye nefes nefese kaldı. "*La petite mort.*"

Altına bulanmış bir halde, onun şaşkınlığı, bedeninin dili ve zihninin şiirselliği karşısında donup kalmıştı.

La petite mort. Küçük ölüm. Bir doruktan daha fazlası, ruhsal bir rahatlama. Sonra ikisi de uçup gitti.

O öğleden sonra geç saatlerde kapı tereddütlü bir şekilde çalındı. Niniane seslendi, "Evet?"

Ev çalışanlarından Vrayna, "Özür dilerim majesteleri, rahatsız edilmek istemediğinizi söylediğinizi biliyorum ama Chicago'dan bir kadın polis sizi görmeye geldi," dedi.

"Oh güzel, bu Cameron!" Niniane ellerini çırpma için elindeki giysileri bıraktı. "Lütfen ona yolu gösterin."

Birkaç dakika sonra kapı ikinci ve daha sert bir şekilde çalındı. Kapıyı hızla açtı. Cameron salonda duruyordu; kot pantolon, siyah ayakkabılar ve kırmızı bir yazlık atlet giymişti. Kum rengi saçları düz bir tokayla arkaya toplanmıştı ve tarçın kırıışıklığındaki yüzü zevkle aydınlanmıştı. Niniane kollarını uzun boylu kadının boynuna doladı. Cameron şaşkınlıkla güldü ve ona sarıldı.

Sonra Cameron Niniane'in omzunun üzerinden baktı. "Tamam," dedi kadın polis. "Ve hâlâ yarın gitmeyi düşünüyor musun?"

Niniane de dönüp baktı.

Güzel yatak odası gökkuşığı rengine bir felaketti. Açık pencerelerin yanında küçük bir masanın yanına dizilmiş iki koltuk vardı. Masada bir yemek tepsisinde yemek artıkları duruyordu. Tiago sandalyelerden birine oturmuştu. Uzun bacaklarını uzatarak uzanmıştı. Kot pantolon, düz siyah bir tişört, botlar giymişti ve görünürde tek bir silahı vardı, kol kılıfında bir tabanca. Mücevher kutuları ve tuvalet çantaları yatağın bir ucuna yığılmıştı. Diğer uçta ise elbiseler ve diğer kıyafetler yığılıydı. Dolaptan yere düzinelerce ayakkabı dökülmüştü. İkinci koltukta kitaplar, dergiler, dosyalar ve bir dizüstü bilgisayar yığılıydı.

Tiago'nun kucağı çeşitli renklerde, pembe, krem, koyu mavi, siyah, dantelli kırmızı ve çiçek desenli birkaç şeyle doluydu. Elinde marabou süslemeli bir çift soluk pembe yüksek topuklu slip-on ayakkabı tutuyordu. Ayakkabılar onun devasa avucunda absürt derecede küçük görünüyordu, kürklü tüyler pencerelerden içeri giren esintiyle hafifçe dalgalanıyordu.

Cameron kahkahasını kötü bir öksürük olarak gizledi. "Ah, biraz fırfırlı görünüyorsun, nöbetçi."

"Siktir git," dedi Tiago. Ses tonu cana yakındı. Ayakkabılarından birini ters çevirdi ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Kakuleye üfledi.

"Bay İnanılmaz kadın modası hakkında fikirleri olduğunu keşfetti," dedi Niniane Cameron'a, gözleri dans ederek.

"Öyle mi?" Cameron başını salladı. "Nutkum tutuldu."

"İç çamaşırı modası hakkında çok güçlü fikirlerim var," dedi Tiago. Kucağındaki ipekli kumaş yığınınına baktı. "Bunların hepsi bizimle gelmeli. Kendi heybemde taşımak zorunda kalırsam bir yerlerde yer bulurum." Cameron'ın incelemesi için ayakkabının altını havaya kaldırdı. "Tüm vücut ağırlığını dengeliyor, ki kuşkusuz çok fazla değil, bu küçük yüzeylerde."

"Bu benim asla edinemediğim bir beceri," dedi Cameron. "Hiçbir zaman da edinmek istemedim." Niniane, "O ayakkabılarla ben de koşabilirim," dedi.

Tiago başını kaldırdı. Koyu satürn rengi yüzü niyete dönüştü. "Görmek istiyorum.

O inciler ve bıçaklar bir yerlerde olmalı."

"Şimdi değil," dedi ona, yanaklarının rengi koyulaşarak. "Misafirimiz var." Cameron'a gülümsedi. "Umarım gelebilmek için işinden ayrılmak zorunda kalmamışsındır."

"Ben yapmadım," dedi Cameron. "İzin aldım. Burası ile Öteki Ülke arasındaki zaman farkı ve davetin onuru göz önüne alındığında, amirim hoşgörülü olmaya meyilliydi. Toparlandım ve gitmeye hazırım." Kadın polis kaşlarını kaldırdı. "Belli ki siz değilsiniz."

"Oh *pfft!*" Niniane bir el salladı. "Yük hayvanlarımız olacak ama bunların çoğu zaten bizimle gelemes. Ne almak istediğimi seçmeye çalışıyordum, sonra Tiago işin içine girdi ve sorular sormaya başladı ve, şey." Bir daire çizirken dili dişlerinin arasına girdi. "Biraz ortalığı karıştırdık."

Tiago Cameron'ı inceliyordu, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Ayakkabısının tekinin burnunu ona doğrulttu. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Cameron, başparmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına geçirerek. "Ne oldu?"

"Ofisime oturun." Diğer koltuğu işaret etti, sonra dolu olduğunu fark etti. "Faerie, bu eşyaların bazılarını değiştirmemizin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, buyurun." Niniane ensesini ovuşturdu, sinirli görünüyordu. "O fildişi kakmalı kutuyu hâlâ bulamıyorum ve yanımda getirdiğimi biliyorum. Bu konuşma için bana ihtiyacınız var mı?"

Tiago ona gülümsedi. "Hayır, yok. Git kutunu bul."

Niniane gömme dolapta kaybolurken Cameron'ın ikinci koltuğu kaldırmasına yardım etti. Cameron oturdu ve kadın polise bakarken ayakkabısını dudaklarına vurdu. "Sanırım bir yılda ne kadar kazandığınızı oldukça iyi tahmin edebilirim," dedi. Bir rakam söyledi. "Bu yakın mı?"

Cameron homurdandı. "Yeterince yakın. Polis teşkilatında yirmi yılım var ama bir polis dedektifi ancak bu kadar kazanabilir."

Tiago, "Artık Dragos'un nöbetçilerinden biri olmadığımı duymuşsundur," dedi.

"Etrafta söylentiler dolaşıyor," dedi Cameron.

Tiago ona, "Artık Niniane'in güvenlik şefiyim ve sıfırdan başlıyorum. Gel benim için bir yıl çalış ve maaşını üç katına çıkarayım. Yıl sonunda ayrılmak istersen, Chicago'ya geri taşınmana ve yeni bir iş bulmana yardım ederim."

Cameron bakakaldı. "Benden bir yıllığına Adriyel'de yaşamamı mı istiyorsun?"

Tiago omuz silkti. Telepatiye geçti. *Senden hoşlanıyor ve senin yanında rahatlıyor. Senin yanında kıkırdıyor. Aynı popüler kültür referanslarını alıyorsunuz ve tüm bu süslü püslü şeylerin onun için önemli olduğunu anlıyorsunuz. Niniane ve ben Karanlık Fae'lerle ilişki kurmalıyız ve kuracağız da. Ama şu anda eğitilmiş bir dedektifsin, ona karşı naziksin ve bence sen de ondan hoşlanıyorsun. Ve sana güveniyorum. Sana baktıkça, sahip olduğun her şeyin nadir bulunan bir özellik olduğunu düşünüyorum.*

Ondan hoşlanıyorum, diye yanıtladı Cameron. İnsanın kaşları çatılmıştı, reddederek değil ama düşünerek. *Ondan çok hoşlanıyorum.*

Tiago durakladı. *Polislik ve korumalık elbette farklı şeyler,* dedi. *Öğrenmen gereken çok şey var ve*

Hızlı öğren. Çalışan profilinizde bazı dövüş sanatları eğitimi aldığınızı söylediğinizi hatırlıyorum, ancak elinize bir kılıç aldığınızdan şüpheliyim.

Aslında, bıçak ve tatar yayı çalışmalarının yanı sıra biraz kılıç çalışması da yaptım, dedi Cameron. Benim gibi Güç kıvılcımına sahip olan ve bir kaçağı takip ederken kendilerini Başka bir ülkeye geçmek zorunda bulabilecek dedektifler için departmanda bir kurs var. Sadece giriş seviyesinde bir kurstu. Yeterli olmaz ama bir başlangıç. Tanrım, gerçekten bunu yapmayı düşünüyorum. Zaten yeterince koruman yok mu? Güçlü olanlar? Rune, Aryal ve çeşitli Vampirler?

Evet ama hepsi Niniane'in taç giyme töreninden bir hafta sonra ayrılacak, dedi Tiago. Yirmi dört-yedi saat onunla kalamam. Adriyel'e vardığımızda kendi ofisimi kurmam ve kendi istihbarat ağımlı geliştirmek için zemin hazırlamam gerekecek. Ve grubumuzda bir katil var, Niniane'in ölmesini isteyen biri.

Dolapta bir şey düştü ve Niniane küfretti. Tiago sesini yükseltti. "Orada iyi misin, peri?"

"Yeeeeessss," dedi Niniane. Sesi sinirli geliyordu. "Aptal kutu az önce kafamın tepesini buldu."

Biraz gülümsedi. Cameron'a, "Acele etme. Eğer bunu sen yapmazsan, yapacak birini bulmam gerekecek."

"Ben yaparım," dedi Cameron.

ON ALTI

Niniane Cameron'ı gördüğüne sevinmişti ama diğer kadının gelişinin artık kaçınamayacağı bir değişimin habercisi olduğunun da farkındaydı. Tiago ile paylaştığı güneşli samimiyet buharlaşmıştı. Günün büyük bir bölümünde vahalarını uzatmayı başardıkları için memnundu ama yine de geçip gitmesinin yasını tutuyordu.

Cameron'la konuşmasını bitirdikten sonra Tiago kafasını dolaba soktu. "Faerie."

Fildişi kakmalı kutuyu kucağına alarak yere bağdaş kurup oturdu. Oymalı ahşap üst kısmı parmakladı. "Evet?"

"Cameron seninle kalırsa iyi olur mu?" diye sordu. "Yapmam gereken şeyler var. Rune ve Aryal'ı kontrol etmek istiyorum."

Kadın başını kaldırmadan onayladı. "Elbette."

Adam sessizdi. Sonra botları onun görüş alanına girdi. Diz çöktü ve bir elini çenesinin altından geçirerek yüzünü incelemesi için yukarı kaldırdı. Ona hızlı ve sert bir öpücük verdi. "Bu fikri desteklemen pek de heyecan verici değil," dedi. Başparmağı kızın alt dudağını okşadı. "Emin misin?"

Kadın boğazını temizledi. Daha güçlü bir sesle, "Evet, eminim," dedi. Adamın karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Birlikte geçirdiğimiz günün bitmesini istemiyorum ama zaten kafamda bitmeye başladı. Yarınki geçişten önce ikimizin de yapması gereken çok şey var."

Yüz ifadesi kararlıydı. "Kendimize zaman ayıracağız. Başka hiçbir şeye tahammül edemem. Ben bencil bir adamım ve mahrum kalmaya niyetim yok."

Gülümsemesi derinleşti, daha gerçek oldu. "Seni bu konuda tutacağım."

Başını eğdi ve kadının kucağında tuttuğu şeyi işaret etti. "Kutunun içinde ne var?"

Ellerini kutunun üstünde gezdirdi. "Sadece bazı anılar. Başka zaman anlatabilirim."

"Pekâlâ." Ellerini kalçalarına dayadı ve öne doğru eğildi. "Yol için bir tane daha."

Onu öperken bir elini yanağına koydu, onun temiz erkeksi kokusunun ve sıcak, sert dudaklarının kendi dudaklarında gezinmesinin tadını çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Günün ışığının ve sıcaklığının çoğunu da beraberinde götürdü.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı, kollarını kutuya doladı ve yatak odasına geri döndü. Cameron yatağın üzerindeki giysi yığınının karıştırıyor, katlayarak düzgün yığınlar haline getiriyordu. İç çamaşırlarını çoktan ayırmıştı. Yatağın ucunda duruyordu ve şımarık marabou süslemeli ayakkabılar yığının tepesine tünemişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Niniane.

Cameron sırtıttı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu bir patlama. Gardırobun, büyük moda evlerinde alışveriş çılgınlığına çıkmak gibi."

"Biliyorum, çok fazla şımartıyorum." Niniane dudağını ısırды. "Alışveriş benim için bir stres tepkisidir."

Cameron omuz silkti. "Eğer bu alışkanlığınızı destekleyebilecek bir bütçeniz varsa, kimin umurunda?"

"Tiago ile konuşmanızı dinliyordum," dedi Niniane. "İşi kabul ettiğin için çok heyecanlıyım."

"Harika," dedi Cameron. "Sadece kabul etmeden önce sana danışmalı mıydım diye merak ediyordum. Bildirimimi amirime e-posta ile göndermem ve eşyalarımı depoya koyması için kardeşimi ayarlamam gerekiyor. Ama bunu yapmak için daha sonra dışarı çıkabilirim. Şu anda neye ihtiyacın var?"

"Zaten yapıyorsun."

Birlikte çalışarak eşyaların çoğunu kısa sürede düzenleyip yerleştirdiler. Niniane yanında götüreceklerini yatağın üzerinde tuttu. At binerken ve kamp yaparken giymeye uygun kıyafetler, kot pantolonlar, tişörtler, kazaklar, spor ayakkabılar ve botlar seçti. Tuvalet malzemeleri, birkaç temel makyaj malzemesiyle birlikte kesinlikle işlevsel olanlarla sınırlı tutuldu. Yağmura dayanıklı bir ceket, atkı, Tiago'nun sevdiği tüm iç çamaşırları, bıçaklarını, çeşitli kılıflarını ve uçlarını kaplamak için kullandığı küçük zehir şişesini içeren paket. Birkaç mücevher, New York'taki yaşamından birkaç küçük hatıra, birkaç kitapçık ve işlemeli kutu. Daha fazla eşyasını daha sonra gönderecek ve Adriyel'deki gardırobunu Karanlık Fae kıyafetleriyle genişletecekti, böylece bu yolculukta biraz hafif seyahat edebilecekti.

Sonra yatağın kenarına oturdu ve kutuyu açtı. Kutudan bir çift iki namlulu .41 rimfire kalibreli Remington Double Derringer tabanca, oymalı gümüş kabzalar, bir çift keçe mühimmat torbası ve temizlik malzemeleri çıktı.

"Vay canına, bunlar muhteşem," diye nefes aldı Cameron, onun yanında otururken. "Bunlar 1866 Derringer'lar mı?"

"Evet," dedi Niniane. Birini aldı, boş olduğundan emin olmak için kontrol etti ve Cameron'a uzattı. "Çıkar çıkmaz onları satın aldım. Derringer'ları kullanmak benim için daha önceki büyük silahları kullanmaktan çok daha kolaydı ve tabii ki bir tanesini elbisenizin ya da ceketinizin cebinde taşıyabilir ya da botunuza koyabilirsiniz."

Cameron küçük tabancayı saygıyla inceledi. "Bunu yeniye alımtın. Aman Tanrım." Kısa namluya baktı. "Karşıya geçtiğimizde bunları nerede saklayacaksın?"

"Onları saklamayacağım," dedi Niniane. "Onları temizleyip yükleyeceğiz ve ben de yanımızda götüreceğim."

Cameron'ın zarif kum rengi kaşları kalktı. "Anlamıyorum. Teknoloji Diğer topraklarda çalışmıyor."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Niniane. Tabancayı almak için elini uzattı ve Cameron tabancayı ona verdi. Diğer kadına tabancayı nasıl temizleyeceğini ve dolduracağını gösterdi. "Dragos çok fazla deney yaptı. Kompost tuvaletler ya da güneş ısısından yararlanan tasarımlar gibi pasif teknolojiler gayet iyi çalışıyor. Hatta yanımızda bir Melitta kahve filtresi götürüyoruz. Modern tatar yayı ve bileşik yay tasarımları da iyi çalışıyor."

"İlginç." Cameron kendisine verilen tabancayı temizlemeye çalıştı. Güçlü, uzun parmaklı elleri kendinden emin ve becerikliydi.

"Diğer topraklarda büyü o kadar güçlü ki Dragos bunun bir tür doğal savunma mekanizması gibi işlediğini düşünüyor. Vücudun bağışıklık sistemi gibi çalıştığını söylüyor," dedi Niniane. "Bir tür yanma prensibine göre hareket eden bir şeyi fark ettiğinde, büyü onu engellemek için harekete geçiyor. Silahlar bu yüzden tekliyor." Niniane kendi silahını doldurdu ve Cameron'a birkaç mermi uzattı, o da kaşlarını kaldırarak mermileri aldı.

"Bu küçük sohbetle bana hiç güven vermiyorsun," dedi Cameron.

"M e s e l e ş u," dedi Niniane. "Otomatik silahlar her zaman ele geçirilir ya da

Devralınır ve kullanılır kullanılmaz ateş almazlar, ancak büyü'nün ilkel silahlardan birini tanıması biraz daha uzun sürebilir. Ne zaman patlayacaklarını ya da tekleyeceklerini asla bilemezsiniz, bu yüzden tehlikelidirler ve kimse onları kullanmaz, ama her zaman en az bir kez ateş ederler."

Cameron'ın yüzü sertti, ela gözleri açık ve netti. "Silah ateş alabilir ama aynı zamanda seni öldürebilir de."

"Tiago ve ben dün gece risk/fayda analizi hakkında konuşuyorduk." Dolu derringer'ı kucağında oturuyordu. Diğer kadının endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Potansiyel fayda riskten daha ağır basabilir."

Cameron, "Durumun aşırı olması gerekir," dedi. "Birinin bunu son çare olarak düşünmesi gerekir."

Niniane başını salladı. Kardeşinin kanına girmeyi düşündü. Sonra da Tiago'nun kanına girmeyi hayal etti.

"Ve o zaman kimse bunun geldiğini göremezdi." dedi.

Cameron'ı kutunun içindekileri kendisine saklaması için ikna etmeyi başardı. Cameron'a söylediği gibi, Tiago öğrenirse, öfkelenir ve silahları ondan alırdı. Büyük olasılıkla silahlar asla ateşlenmeyecekti ve yanlarında olmaları ona ciddi bir rahatlık verecekti. Niniane sonunda tersleyene kadar diğer kadın direnmeye devam etti: "Bu onu ilgilendirmez Cameron! Eğer bunlardan birini kovma ihtiyacı hissedersen, Tiago bana yardım etmek için etrafta olmayacak."

Cameron yüzünü ekşitti ama sonunda sustu.

Niniane heybeleri ve sandıkları getirtti. O ve Cameron diğer eşyalarla birlikte işlemeli kutuyu da paketlediler.

Ertesi gün şafaktan kısa bir süre sonra, Adriyel'e geçecek olan grup ahırların dışında toplandı. Çimenlere hâlâ çiğ serpiliyordu ama sabahın erken saatlerinde hava keskin serinliğini hızla kaybediyordu. Hava tahminlerine göre Chicago o gün yazdan kalma bir kavurucu sıcakla karşılaşacak, sıcaklık doksanların ortasına tırmanacaktı.

Niniane seyahat partisini üst kattaki penceresinden izledi. Büyük ve karmaşık bir toplantıydı.

Nightkind'lar kendi bineklerini, yük hayvanlarını ve malzemelerini sağlamıştı. Sekiz insan, Niniane'in giydiğine çok benzeyen, kot pantolon, bot, tişört ve ceket gibi işlevsel giysiler giymişti. Üç kişi cübbe ve yere kadar uzanan pelerinlerin altına uzun kollu boğazlı kazaklar ve eldivenler giymişti. Güneş gözlükleri ve kar maskeleri takmışlar, pelerinlerinin kapüşonlarını başlarının üzerine çekmişlerdi. Güneş ışığı gibi ölümcül bir şeyle işlerini şansa bırakmazlardı. Muhtemelen tüm bu koruyucu giysilerin altında 100+ tam spektrumlu SPF güneş kremi de kullanıyorlardı. Bu üç kişi Rhoswen, Duncan ve Niniane'in henüz tanışmadığı üçüncü Vampir olacaktı. İçlerinden biri -Vampir'in boyuna ve yapısına bakarak Niniane bunun muhtemelen Rhoswen olduğunu düşündü- siyah bir Arap aygırının yularını tutuyordu. Aygırın sırtında bir battaniye vardı ama eyeri yoktu. Homurdandı ve şaha kalkmaya çalıştı ama ince cüppeli figür onu sıkıca yere bastırdı.

Karanlık Fae'lerin her birinin kendi grubu vardı. Hepsi de tunik, tozluk, diz boyu çizme ve ya sırtın küçük kısmına kadar yırtmaçla kesilmiş uyluk uzunluğunda binici paltoları ya da pelerinlerden oluşan bir çeşit Karanlık Fae seyahat kıyafeti giyiyordu.

Arethusa on askeriyle birlikte bekliyordu. O da askerleri gibi yolculuk için giyinmişti; yarı zırhlı deri bir ceket, pantolon ve botlardan oluşan sade kahverengi bir savaş kıyafeti giymişti. Komutan bineklerini ve birliklerin korumakla yükümlü olduğu erzak vagonlarını incelemekle meşguldü.

Adalet Kellen, gruptaki tek beyaz saçlı figür olarak dikkat çekiciydi. Uzun, zayıf vücudunu, beyaz saçlarını yalanlayan bir enerji ve canlılıkla hareket ettiriyordu. Yaşının güçsüzlük anlamına geldiğini düşünmek ölümcül bir hata olurdu. Dört kişilik özel maiyetiyle birlikte ayakta duruyor, adamlarından biriyle alçak sesle sohbet ediyor gibi görünürken sırtı diğerlerine dönüktü.

Aubrey ve Naida'nın grubu pek küçük sayılmazdı ama ikisi arasında sadece dört görevli vardı. Naida koyu yeşil işlemeli bir binici kıyafeti giymiş, siyah saçlarını güzel yüzünden geriye doğru toplamıştı. Aubrey'nin ten rengi ve kahverengi binici kıyafeti karısınınkini tamamlıyordu. Atlarının üzengilerini ve kayışlarını kontrol etti. Uzun saçları basit bir deri şeritle arkadan bağlanmıştı.

Rune, Aryal ve Cameron çok daha kalabalık olan grubun içinde kendi küçük gruplarını oluşturdular. Rune'un alacalı başı Cameron'inkine yakın eğilmişti. İnsan, gryphon'un az önce söylediği bir şeye gülüyordu. Niniane, Rune'un her zamanki cazibesini kullandığını görünce gülümsedi. Aryal kollarını kavuşturmuş duruyordu. Harpy seyahat grubunun geri kalanını inceledi, fırtınalı raptor bakışları deliciydi, sonra başını kaldırdı ve penceredeki Niniane'i gördü. Aryal, Rune ve Cameron'a yan gözle bir bakış atıp gözlerini devirdi ve Niniane kahkahayı patlattı.

Sonra Carling görüldü. Vücudu bir çitanın akıcı sinsiliğiyle hareket ediyordu. O görüldüğünde partinin üzerinden bir sessizlik dalgası geçti. Vampir'in koyu renk saçları Karanlık Fae rengindeki kuzguni siyah değildi. Onun yerine sabah güneşinin altında kumral parıltılar saçıyordu. Saçlarını iki stileto ile geriye doğru tutturmuştu. Yalınayaktı ve yanlardan uyluğun ortasına kadar yırtmaçlı düz siyah pamuklu bir kaftan giymişti. Giysi, hareket ettikçe bal rengi kıvrak vücudunun etrafından akıyordu. Carling grubuna yaklaştığında hızını topladı ve kaftanın üzerine atladı.

Arap aygırının sırtında. Dizginleri Vampir'den aldı ve aygırı elleri ve dizleriyle kolayca kontrol etti.

Tiago onun arkasından konuştu. "Hazır mısın?"

"Evet," dedi.

Pencereye doğru döndü. Tiago'nun iri cüssesi kapı aralığını dolduruyordu. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymişti, sırtında çapraz duran iki kılıç ve kalçasında bir av bıçağı vardı. Saçlarının arkasındaki traş edilmiş girdaplar son birkaç gün içinde uzamıştı. Düzensizliği gidermek için o sabah saç kesme makinesini kafasında gezdirmişti. Bu sert kesim kafatasının güçlü ve zarif şeklini vurguluyordu. Bir bıçak gibi keskin ve ölümcül görünüyordu.

Kapı aralığından geride durdu. Kadın salona adımını attığında, adam onun ellerinden birini çok daha büyük ve sıcak eliyle kavradı. Koridorda yürüyüp evin ana merdivenlerinden inerlerken adımlarını onunkilere uydurmak için kısalttı. Evin çalışanları onun ayrılışına tanıklık etmek için fuayede toplanmıştı. Zemin kata ulaştığında selam verdiler. Tiago ile birlikte yanlarından geçerken onlara veda etti. Çift kanatlı ön kapıdan çıkıp sabah güneşine doğru ilerlediler.

Evin etrafından ahırlara doğru yürürlerken, Tiago'nun Gücü onun üzerinde gezindi. Tiago'nun varlığının onu sardığını hissedince zevkle iç çekti. Bugün kendini sert ve savaşa hazır hissediyordu.

Alçak bir sesle emretti, "Hiçbir zaman benim, Rune'un, Aryal'ın ya da Cameron'ın görüş alanından çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi.

Yanıtını tarafsız ve sabırlı, ifadesini sakın tuttu. Tüm bunların üzerinden çoktan geçmişlerdi. Vampirlerin ve görevlilerinin yanında güvende olacağından oldukça emindi ama Tiago'nun koruyucu Wyr içgüdüleri, kalabalık seyahat grubunun büyüklüğü ve soruşturmada nispeten az ilerleme kaydedilmiş olması nedeniyle harekete geçmişti.

Önceki akşam ona katıldığından beri kötü bir ruh hali içindeydi. Rune ve Aryal, Chicago bölgesindeki Yaşlı Irklara hizmet veren barları enerjik bir şekilde taramıştı. Üç ölü Wyr'in akşam yemeği için buluştukları barı keşfetmişler, bar çalışanları ve birkaç müşteriyle konuşarak birkaç isim öğrenmişlerdi. İsimler adreslere götürdü. Wyr'ler Chicago'da yaşamış ve çalışmışlardı ve bara sık sık uğruyorlardı, ancak hemen hemen kendi içlerine kapanmışlardı. Banka hesapları incelendiğinde, her birinin bir yıl boyunca

Geril'e ödeme yapan Cuelebre Enterprises'a ait olduğu söylenen Tri-State Financial Services şirketinden 25.000 dolar ödeme yapılmış, ancak izler burada sona ermişti.

Üç Wyr'in saldırdıkları gece herhangi biriyle buluştuklarına kimse tanık olmamıştı. Nöbetçiler dairelerini aradı ama hiçbir şey bulamadı. Tri-State Finansal Hizmetler'in Illinois Eyalet Sekreterliği'ne kayıtlı kuruluş belgeleri vardı, ancak banka havalelerinde listelenen adresin bir UPS Mağazası olduğu ortaya çıktı.

Şu sinir bozucu şirket. Tam bir bilmeceydi. Şirket evraklarıyla bir şirket kurmak zaman alıyordu ve bu tek faktör diğer her şeyi sorgulatıyordu. Adriyel'den geçen Karanlık Fae'lerin hiçbir Tri-State'i kuracak zamanı bulamamıştı. En azından Rune ve Aryal her iki suikast girişiminin de arkasında aynı kişi ya da ortaklığın olduğuna dair kanıt bulmuşlardı. Rune şirketin para kaynaklarının kökenini araştırması için bir adli muhasebeci görevlendirmişti ama bu tür bir araştırma zaman alacaktı ve bu arada parti Adriyel'e geçiyordu.

Niniane ve Tiago evin köşesini döndüler ve grubun görüş alanına girdiler. Herkes dönüp Niniane ve Tiago'nun yaklaşmasını izledi. Hepsine gülümsedi. Partide toplam otuz yedi kişi vardı, kendisi dâhil otuz sekiz kişi ve şu anda çok azına güvenebiliyordu. Birliklere komuta e d e n Arethus'a'dan emin olabilse ileriye doğru büyük bir adım atmış olacaktı.

Sonra Rune'un ona doğru yürüdüğünü fark etti. Pencereden görmediği bir atın başındaydı, zeki gözleri olan tatlı yüzlü bir Appaloosa kısırağı. Parlak siyah bir kürkü, sağrısını ve yüzünü kaplayan kendine özgü beyaz benekli işaretleri vardı. Kısırağın Arap soyundan geldiğini gösteren ince, zarif bir başı ve uzun, ince bacakları vardı; dizginleri ve eyeri gümüşle süslenmiş, cilalı siyah deriden yapılmıştı.

Niniane zevkle parladı. "Ne kadar güzel," dedi.

Naida'yı ararken hem Naida'nın hem de Aubrey'nin kendisine gülümsediğini gördü. Naida, "Lütfen onu hediye olarak kabul edin. Onu Karanlık Fae soylarımızdan biriyle çiftleştirmekten hoşlanabileceğinizi düşündüm."

Rune telepatik olarak ekledi, *onu ve takımlarını iyice kontrol ettim. Çok tatlı bir kısırak. Duyarlı ve sevecen, yumuşak, hızlı bir yürüyüşü var ve dengeli. Wyr'imink kokusuna karşı gergin ama ürkek değil. Varlığımıza iyi uyum sağlayacak ve sizin için iyi bir binek olacaktır.*

"Çok cömertsiniz," dedi Niniane, Aubrey ve Naida'ya. Kısrağın kadife yumuşaklığındaki burnunu okşamaktan kendini alamadı. Kısarak parmaklarına üflledi ve ona sokuldu ve Niniane'nin kalbi eridi. Tüm politika ve pozisyon için manevra düşünceleri aklından uçup gitti ve kendini zevk içinde kaybetti. "Onu seviyorum," dedi. Kısrağa, "Seni seviyorum," dedi. Karanlık Fae çiftine baktı. "Çok teşekkür ederim."

Aubrey, "Bu bizim için büyük bir zevk, majesteleri. Umarım onunla uzun yıllar boyunca keyif alırsınız."

O anda onun samimiyetine inanmaması mümkün değildi. Güneş parlıyordu, kısarak büyük, koyu sıvı gözleriyle ona bakıyordu ve partideki herkes onun hediyeden duyduğu memnuniyete gülümsüyordu. Belki de içlerinden biri onu öldürmeye çalışan kişiydi. Ve evet, Tiago dikkatli olması için çok zorlamıştı ve o da onun emirlerine uyacaktı. Ama geriye pekâlâ arkadaş olabilecek otuz altı kişi daha kalıyordu.

Bu olasılıkların iyi bir gün geçirmesi için yeterli olduğuna karar verdi.

Tiago ellerini kızın beline koydu ve onu eyere kaldırdı. Sonra o ve Rune atlarına bindiler, Wyr's'in ağırlığını günlerce taşıyabilecek büyük, sağlam melez atlardı bunlar. Sonra hiçbir şey olmadı. Niniane etrafına bakındı. Herkes ata binmişti ama kimse kıpırdamıyordu.

Kaşlarını kaldıran Arethus'a'ya göz ucuyla baktı. Ah, doğru ya. Onu bekliyorlardı. Yanakları ısındı. Komutana mahcup bir sırıtış attı ve başını salladı. Arethus'a gülümseyerek başını eğdi ve atını ileri doğru iterek geçiş noktasına doğru giden patikada ilerlemeye başladı. Niniane ve Tiago Arethus'a'yı takip etmek üzere harekete geçti ve grubun geri kalanı da onların arkasındaki yerlerini aldı.

Geçiş noktasına yaklaştıkça kara büyü hissi daha da güçlendi. Niniane hâlâ hiçbir şey hatırlamıyordu ama yer işaretleri zamanla değişmişti ve arazinin tamamı son gördüğü zamandan bu yana uzun yıllar boyunca düzenlenmiş ve ekilmişti. Ayrıca stresliydi, hızlı hareket ediyordu ve durup manzarayı ezberlemeye meyilli değildi.

Arethus'a'nın takip ettiği patika, eski kuru bir dere yatağı olan sık bir vadiye dönüşen bir yokuştan aşağı iniyordu ve sonra nerede olduğunu anladı. Dere yatağı boyunca sendeleyerek yürüdüğünü hatırlayınca gerildi. Saray katliamından, kaçışından ve ardından gelen grizu kazasından dolayı sersemlemiş ve şoktaydı. O zamanlar kuru değildi. Sular

Buz gibi soğuk. Islak, kaygan kayaların üzerinde birden fazla kez kaymış, ruhu ve bedeni uyuşmuştu.

Tiago'nun bacağı onunkine çarptı. "Faerie"

dedi. "Ben iyiyim," dedi kadın.

"Bunun için kanıta ihtiyacım var," dedi adam.

"Bunun zor olmadığını söylemedim," dedi ona. Sesini soğukkanlı ve kesin tuttu. "Sadece iyi olduğumu söyledim."

Sırtını dimdik tuttu. Ona bakmadı, çünkü onun siyah bakışlarında endişe görürse herkesin önünde hüngür hüngür ağlamaya başlayabilirdi ki bu çok utanç verici olurdu. Alingan bir hatun olabilirdi ama bunun için çok fazla gururu vardı.

Adam anlamış olmalıydı, çünkü onu kendi anılarıyla baş başa bırakmak için geri çekildi.

Parti dere yatağını takip etti ve büyü daha da güçlendi. Bir dönemeçten diğerine toprak değişti, mevsim de öyle. Rüzgâr sertleşti. Keskin ve serin bir hal almıştı.

Değişen manzaraya baktı. İki yüz yıldır ilk kez Adriyel'in sonbahardaki parlak renklerine baktı.

Çok sessizdi.

Tiago, değişen manzarayı incelerken atını Niniane'in yüksek adımlı küçük kısırağıyla aynı hizada tuttu. Grup, geçiş noktasını korumak için inşa edilmiş olan karakolun yanından geçiyordu. Karakol, tabanına bir baraka eklenmiş üç katlı bodur bir kuleden ibaretti. Arethusa kulenin tepesinde gözcülük yapan muhafızlara elini kaldırdı. Onlar da hızlı bir selamla karşılık verdiler.

Şafaktan kısa bir süre sonra Chicago'dan ayrılmış olsalar da Adriyel'de güneş gökyüzünde yükseliyordu, gün öğlene daha yakındı. Mutfak, partiye bol miktarda taze pişmiş yiyecek tedarik etmek için gece boyunca çalışmış ve bunlar ikmal trenindeki naylon dolgulu soğutucularda paketlenmişti. İlk günü kolay geçireceklerdi.

Karşıya geçer geçmez, grup dar toprak yol boyunca yayıldı ve birlikte at sürmeyi ve konuşmayı seçen insanlardan oluşan doğal bir düzene girdi. Tiago grubun çıkardığı gürültüyü dinledi. Keskin sonbahar esintisinde uçuşan sohbet parçalarının yanı sıra atların kişnemelerini, toynak vuruşlarının toprak gümbürtüsünü, koşum takımlarının şingirtisini ve ara sıra birinin ani kakhaha patlamasını duyabiliyordu. Kuşların vahşi yaşamı

Her tarafa dalıp uçuyor, şarkı söyleyip cıvıldaşıyorlardı. Ağaçlarda rüzgârın hışırtısı vardı.

Askerlerden birkaçı Arethusa'ya katılmak ve trenin önünü korumak için öne atıldı. Birkaçı yanlara doğru at sürerken, geri kalanlar da ikmal hayvanlarıyla birlikte arkadan geliyordu. Bu düzen onun için biraz gevşek ve rahattı ama o savaştan zarar görmüş bölgelerde ilerleyen sıkı ve sessiz savunma düzenlerine alışkındı.

Yol, yazın sona ermesiyle altın rengine bürünen yabani otlardan oluşan zümrüt halısıyla inişli çıkışlı bir araziyi takip ediyordu. Arazi, kırmızılarının, sarıların ve yanık turuncunun çeşitli tonlarıyla patlayan yaprak döken orman kümeleriyle doluydu. Bazı geç değişen ağaçlar daha yeni dönmeye başlıyordu, yazın koyu yeşili kirece dönüşüyor ve kenarları sararıyordu.

Ve çok sessizdi.

Sürekli trafiğin kükreyen yokluğunu, duyularını asla tam olarak engelleyemediği şehrin beyaz gürültüsünü, bir uçağın bıraktığı yoğunlaşma izini hiç görmemiş bakir bir gökyüzünün masmavi rengini düşündü ve kendi kendine gülümsedi. Gülümseyecek bir şeyler bulmak güzeldi, egzoz dumanı ve diğer kentsel kirleticilerle hiç renklenmemiş havayı derin derin solumak güzeldi.

Arkasına baktı, Aryal'ın bakışlarını yakaladı ve ona işaret etti. Harpy atını ileri doğru tekmeledi. Aryal telepatik olarak, "*N'aber?*" dedi.

Niniane'le takılır mısın? dedi. *Biraz keşif yapmak istiyorum.*

Tamamdır.

Yüksek sesle, "Faerie, ben etrafa bir göz atacağım," dedi.

Bir süredir sessizdi, yüz ifadesi düşünceli, içine kapalı, hatta üzgündü, ama ona hızlı bir gülümseme vermek için uyandı. "Peki, git."

Ona başıyla selam verdi ve Arethusa'nın yanına gelene kadar bineğini ileri itti. "Önümüzde keşif var," dedi.

Komutan'ın hırçınlaşmasını bekliyordu ama Arethusa kaşlarını çatarak ona baktı ve "Elbette," dedi.

Atını seviyordu. Saçma sapan bir işçiydi ve işini biliyordu. Topuklarını atın yan tarafına dokundurdu ve at dörtmala koşmaya başladı. Partiden hızlı ve sabit bir tempoyla uzaklaştı, ta ki biraz mahremiyetten emin olabileceği kadar uzakta bir çalılığa varana kadar. Durdu, atı bağladı, Wyr formuna dönüştü ve havaya fırladı.

Kara Fae, Adriyel'in korunmasına alışmıştı. Periler, topraklarının üzerinde süzülen bir Wyr fırtına kuşu görürlerse sinir krizi geçirirlerdi, bu yüzden en azından şimdilik onu görmemelerinin en iyisi olacağını düşündü. Daha önce uçmak için hiç izin istememişti ve asla af dilememek niyetindeydi, bu yüzden uçarken kendini gizledi. Dragos ve nöbetçileri gibi Wyr'lerin en yaşlıları ve en güçlüleri kendilerini normal görüşten gizleme yeteneğine sahipti. Bu gerçeği öyle herkese yaymazlardı.

Partinin birkaç mil önünde uçu ve sonra her iki tarafa da göz attı ve sadece güvende olmak için arka kanatlarına bir göz attı. Kırsalda her şey huzurlu ve iyiydi. Pusuda bekleyen sinsi periler yoktu. Niniane güvende idi. Henüz mutlu olmayabilirdi ama bir gün olacaktı. Bunun gerçekleşmesini sağlayacağına yemin etti. Şimdilik güvende olması ve güneşli, serin bir öğleden sonra etrafında eski dostlarıyla güzel bir ata binmesi yeterliydi.

Sadece bir süreliğine rahatlamaya cesaret etti. Keskin bir rüzgâr esti. Onu havanın ince olduğu yükseklerle çıkarıyor ve kederli, sonsuz bir şarkı söylüyordu. Parlak güneş çok uzun zamandır görmediği bir berraklıkla parlıyordu ve parıldayan kara büyüsü, büyük kanatlarını açarak süzülürken onu selamlamak için yükseldi.

Ve kutsanmış bir sessizlik vardı.

YEDİ ON

Tiago keşif gezisinin ardından yenilenmiş ve canlanmış bir şekilde gruba katıldı. Onun yaklaşmasını izleyen Niniane'nin morali daha da yükseldi. Mükemmel bir at binicisiydi. Siyah giysiler içindeki devasa, benekli gri kısırağın üzerindeki figürü, arazide güç ve zarafetle ilerlerken göz alıcıydı. Grubun en iri erkeği kolayca oydu. Onun boyuna ulaşan Kara Fae erkekleri zayıf kırbaç gücüne sahipti, ancak kıyaslandıklarında söğüt gibi ve neredeyse kadınsı görünüyorlardı.

Tiago kızın sağlığını kontrol etmek için yaklaştı, kız ona gülümserken karanlık bakışları kızın yüz hatlarını inceliyordu. Gücü onu kısa, canlı ve görünmez bir okşamayla sardı. Sonra tekrar yola koyuldu. Arethus'a danıştı, üç asker topladı ve yola devam etti.

Sonra grup, Arethus'a'nın bugünlük mola verdiği geniş ve sığ bir nehrin kıvrımına ulaştı. Bölge birkaç kez kamp yeri olarak kullanılmış ve çalılıklar çoktan temizlenmişti. Tiago ve bir grup asker çıra topluyor ve odun kesiyordu, bu yüzden kamp kurmak yeni gelenler için kolay bir iş haline geldi. Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında sıcaklık da keskin bir düşüşe geçti. O gece sert bir ayaz olacaktı. Çok geçmeden birkaç büyük kamp ateşi yakıldı ve alev alev yanmaya başladı.

Grubun çoğunun modern naylon kubbeli çadırları vardı ama Niniane'in çadırı yün halılarla ısıtılan ve ağır, işlemeli duvar asmalarıyla iki odaya bölünmüş büyük, lüks bir Karanlık Fae yapısıydı. Dış oturma odasında yastıklar, iki minderli ahşap sandalye, lambalar ve bir mangaldaki küçük ateşin nemi ve soğuğu kovduğu bir kamp ateşi halkası vardı. İkinci odada yatağı, bir tabure ve küçük bir seyahat masası, heybeleri, metal bir direğin kancasına asılı başka bir lamba ve eşyalarının bulunduğu iki sandık vardı. Ayrıca, bir Kara Fae kadın askerin söylediğine göre, pirinç bir küvet de vardı. Ekselansları isterse, sıcak bir banyo için su ısıtılabilirdi.

Niniane bunu duyduğunda neredeyse yüksek sesle inleyecekti. O ve Cameron sandalyelere çökmek için topallayarak çadıra girmişlerdi. Gruptaki en kötü durumda olanlar onlardı. Vampirin insan refakatçilerinin de acı çekip çekmediğini bilmiyordu. Cameron formda bir atletti ama daha önce hiç saatlerce ata binmemişti ve Niniane de binmeyeli uzun yıllar olmuştu.

"Acımız o kadar belli mi?" Niniane sordu. Cameron sandalyesine çökmüş ve ona asık suratlı bir bakış atmıştı.

"Evet efendim," dedi kadın asker. Diğer Kara Fae dışının yüzü donuktu ama gri gözleri sempati ile gülümsedi.

Niniane, "Sıcak bir banyo için çok minnettar olurum. Cam?"

"Benim ilk çocuğum yok," dedi Cameron. "Ama eğer olursa benimkini alabilirsin."

"Suyu ısıtacağız," dedi asker.

Çok geçmeden o ve diğer iki asker pirinç küveti getirdiler ve içini buharlı su dolu kovalarla doldurdular. Niniane törensiz ve utanmadan soyundu ve küvetin içine yığıldı. O ıslanırken Cameron ona Aleve ve sıcak baharatlı elma şarabı getirdi. Yirmi dakika sonra kurulanarak yeni kot pantolonunu ve kazağını giydi. Hâlâ ağrıyordu ama en azından daha özgürce hareket edebiliyordu. Diğer kadını ıslanması için bıraktı ve çadırdan dışarı çıktı.

Çadırının sıcaklığından sonra hava keskin ve canlandırıcıydı. Kamp iyice yerleşmişti. Çadırı en korunaklı bölgedeydi, her tarafı diğerleriyle çevriliydi ve kamp ateşleriyle iyi aydınlatılmıştı. Güneş ağaç çizgisinin altına düşmüştü. Zengin akşam ışığı solmaya başlamıştı. Vampirlerin koruyucu giysilerini çıkarabilecekleri kadar dağınık hale gelmişti.

Aryal, Niniane'nin çadırının önündeki kamp ateşinde bir kütüğün üzerine oturmuş, ateşin üzerindeki şişlerde kızarttığı birkaç tavşanla ilgileniyordu. Uzun, zayıf bacaklarının yanına birkaç naylon soğutucu yığılmıştı. Rune harpinin yanında durmuş, elleri kalçalarında diğer ateşlerin etrafındaki hareketliliği izliyordu. Niniane Tiago'nun buralarda bir yerde olduğunu biliyordu ama şu anda onu göremiyordu ve çantası da görünürde yoktu. Niniane kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu ve düşünerek ayağını yere vurdu.

Rune onu gördü. "Hey, pipi-gıcık. Eğer acıktıysan burada akşam yemeğimiz var. Soğutucularda süslü şeyler var ve Aryal taze, sıcak et istedi."

"On beş dakika sonra tavşan pişmiş olacak," dedi Aryal. "Teşekkürler.

Tiago nerede?"

Rune içinden, "*Askerlerle iletişim kuruyor, onlarla yakınlık kurmaya çalışıyor. Ondan hoşlanıyor gibiler. Sanırım Arethusa'nın gevşemesini sağlamaya çalışıyor. Kendi tarafında öğrendiği her şeyi paylaşacağını söyledi.*

ama sonra bize karşı ağız sıkı davranmaya başladı. Belki onu konuşturabilir.

Başını salladı ve kamp ateşinin sıçrayan alevlerine bakarak kaşlarını çatı. Tek istediği kamp ateşinin başında oturmak, dostlarının arasında ağrıyan bedenini dinlendirmek ve kendisi için yaratılan koruma balonunun içinde kalmaktı ama Karanlık Fae'ye Tiago kadar, hatta daha fazla ulaşması gerektiğini de biliyordu. Rune'a baktı, "Kampı gezmeliyim."

O da başını salladı. "Tamam. Hadi gidelim."

Kamp ateşinden kamp ateşine yürürken onun arkasına geçti. Askerlerle konuşmak için durdu, her birinin adını öğrendi ve böylesine rahat bir kamp alanı kurdukları için onlara teşekkür etti. Kellen'in alanına doğru yürürken onlardan gülümseyerek ayrıldı.

Kara Fae erkeği güveç ve tava ekmeğinden oluşan basit bir akşam yemeği yiyordu. Kadın yaklaşırken ayakta durmak için yemeği bir kenara bıraktı. Kadın elini kaldırdı. "Özür dilerim. Sadece herkesin nasıl olduğunu görmek istedim. Lütfen, sizi bölmeme izin vermeyin."

Kellen, "Ama sözümü kesmen günümün en önemli olayı," dedi. Gülümsedi ve yanındaki tabureyi işaret etti. "Geldiğinize çok sevindim. Lütfen bana katıl. Adamım Huwyn'in tarla yahnisini çok severim. Her yolculuğumuzda ondan yapmasını isterim. Size biraz ikram edebilir miyim?"

Kadın adamın sunduğu tabureye oturdu. Yüz ifadesini yumuşak tuttu. Geleneksel bir Kara Fae tarla yahnisi bir sonbahar avcısı yemeğiydi. Kurutulmuş meyveler, otlar ve köklerle pişirilen, yakalanabilen her türlü yabani av hayvanından oluşurdu. Kellen'in yahniye olan tutkusu, yemeğinin ne kadar güvenli olduğunu bilmesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Ona, "Akşam yemeğim hazırlanıyor ama Huwyn'in yahnisini tatmayı çok isterim. Uzun zamandır tarla yahnisi yememiştım."

Rune'un arkasında hareket ettiğini duymak yerine hissetti. Kellen'in gülümsemesi genişledi. Ona bilmiş bir bakış attı. Çoktan birkaç ısırik almış olduğu kâsesini ona uzattı. "Benimkinden de bir ısırik alırsan onur duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi. Onun kâsesini aldı ve yahninin tadına baktı. Tatlı ve tuzlunun zengin, doyurucu bir karışımıydı. Kendini durdurmadan önce büyük bir ısırik daha aldı, sonra kaseyi ona geri uzattı. "Bu çok lezzetli. Belki bir dahaki sefere Huwyn'i paylaşmak için daha büyük bir tencere yapmaya ikna edebilirim."

Kellen ona, "Biliyorum, zevkten dört köşe olurdu," dedi.

Onunla birkaç dakika boyunca günleri hakkında konuşarak sohbetin rahat bir tona bürünmesini sağladı. Sonra, "İzin verirseniz size bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Elbette," dedi Kellen, zeki bakışları onun yüz ifadesine sabitlenmişti.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kamp ateşinin sıçrayan alevlerine baktı. "Geleneklerin senin için ne kadar önemli olduğunu ve Karanlık Fae'lerin çoğu için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi sonunda. "Geleneklerimizi onurlandırırken aynı zamanda Karanlık Fae toplumunu yeni fırsatlara açmanın yollarını aramak benim için önemli. Bir denge kurmanın zor olabileceğini düşünüyorum ve eğer buna açıksanız, sizinle zaman zaman fikirlerim hakkında konuşmayı umuyorum."

"Sizinle konuşmaktan büyük mutluluk ve onur duyarım," dedi hemen. Ona, zayıf ve zayıf yüzündeki küçük çizgileri yeniden tasarlayan bir gülümseme verdi. "Bazen çok ketum olabiliyorum. Sizin taze fikirleriniz şu anda Karanlık Fae'nin tam da ihtiyacı olan şey."

"Umarım öyledir," dedi ona. "Mesela Chicago'dayken o büyük malikaneye baktım ve düşünmeye başladım. Mülkte tam personel çalışıyor ama büyük bir kısmı kullanılmıyor. Belki bir okula dönüştürülebilir diye düşündüm. İnsanlar altı haftalık kurslara katılabilir, teknolojiyi öğrenebilir ve bilgisayar dersleri alabilirdi. Çok sayıda muhteşem metalürjistimiz var. Bilgisayarlar ve diğer elektronik cihazlar konusunda ne yapacaklarını merak ediyorum. Sınırlarımızı açmamız ve dış dünyayla daha fazla etkileşime girmemiz gerekiyor ve bunun yenilikçiliği ve ekonomik büyümeyi teşvik etmenin bir yolu olabileceğini düşündüm."

O konuşurken Kellen'in kaşları kalktı. Kadın sustuğunda yavaşça, "Bence bu mükemmel ve çok cömert bir fikir. Mülkün bu kadar korunuyor olması da hoşuma gitti. Chicago, Adriyel'de bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra sistem için büyük bir şok olabilir."

Gülümsedi. "Aynı fikirde olmanıza çok sevindim."

Bir süre daha okul fikri hakkında konuştular. Olumlu bir konuya odaklanarak zor konulardan kaçınmak kolaydı. Kadın ayağa kalktığında, adam da ayağa kalktı ve uzanıp onun koluna dokundu. "Bu heyecan vericiydi," dedi. "Uğradığınıza çok sevindim."

"Ben de," dedi ona. "Yakında tekrar konuşalım."

Ona iyi akşamlar diledi ve Aubrey ile Naida'nın kampına doğru yürüdü, Rune arkasında sessiz bir gölgeydi. İçten içe her zamankinden daha fazla kargaşa içindeydi. Kellen ile bağ kurmak istiyordu. Kuşkusuz Tiago'nun Adriyel'e gelmesi gibi bazı önemli konularda aynı fikirde değillerdi ve doğruluk duygusu o kadar da gelişmiş değildi ama ondan hoşlanıyordu. Daha normal şartlar altında daha uzun süre kalır ve onun arkadaşlığından keyif alırdı. Onun hukuki bilgeliğine ve deneyimine güvenmeyi dört gözle bekliyordu.

Naida ve Aubrey kamp ateşinin başında rahatlamış, sıcak şarap içiyorlardı. Naylor yiyecek soğutucuları ayaklarının dibinde açık duruyordu. Görünüşe göre mutfak personelinin onlar için hazırladıklarını yemekle ilgili bir sorunları yoktu. Kız yaklaşınca ikisi de ayağa kalktı.

"Niniane," dedi Aubrey. Onun ellerini tuttu ve yanaklarından öptü. "Uğraman ne kadar hoş. Dışarıdaki ilk gününde nasılsın?"

Kadın homurdandı. "Sıcak bir banyo ve biraz ilaçtan sonra perişan oldum."

Naida ona gülümsedi. "Bence oldukça iyi iş çıkardın. Binicilik kaslarını kısa sürede geri kazanacaksın. Kısırak nasıldı?"

"Mükemmeldi," dedi Niniane onlara. "Binmesi gerçek bir keyifti." "Bize katılacak mısın?" Aubrey sordu.

Kellen'a söylediklerinin aynısını onlara da söyledi. "Kamp ateşimin başında akşam yemeği beni bekliyor ama birkaç dakikalığına size katılmaktan memnuniyet duyarım."

Aubrey'nin arkasından Rune'a baktığını ve onu da davete dahil etmek için özel bir dikkat gösterdiğini fark etmekten memnun oldu. Kellen'a göre Rune, tüm muhafız ve hizmetkârların bulunduğu mecazi ahşap işçiliğine katılmıştı. Rune oturdu ve dördü gün hakkında konuştular. Rune kolay bir ateş başı arkadaşı olmuştu. Niniane, Naida'nın nöbetçinin varlığında daha parlak ve neredeyse çapkın hale gelmesini izlerken bir elinin arkasına gülümsemesini sakladı. Grubun geri kalanının baskı ve gerginliklerinden uzakta Naida'nın tadını çıkarmak daha kolaydı.

Naida ona, "Giydiğin kıyafet çok işlevsel görünüyor," dedi.

Niniane güldü. "Kot pantolonumu mu kastediyorsun? Evet, öyle. Çok fazla aşınma ve yıpranmaya dayanabiliyorlar ve oldukça rahatlar." Biraz tereddüt ettikten sonra, "Yanımda fazla bir şey getirmedim, sadece birkaç seyahat kıyafeti ve birkaç hatıra. Kıyafetlerinizin ne kadar şık olduğunu fark ettim ve stil anlayışınıza hayran kaldım. Umarım sizden giysi konusunda tavsiye istememin bir sakıncası yoktur. Daha geleneksel bir gardırop geliştirmekle ilgileniyorum."

Hem Naida hem de Aubrey memnun görünüyordu. "Onur duyarım," dedi Naida ona. "Belki bir öğleden sonrayı birlikte geçirebiliriz, böylece sevdiğin renkler hakkında bir fikir edinebilirim."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Niniane gülümsedi ve ayağa kalktı. "Lütfen kalkmayın. Akşamınızı yeterince böldüm."

Ama o ne derse desin, yine de ayağa kalktılar. "Geldiğine sevindim," dedi Naida, sesi sıcaktı. "Yakında tekrar konuşalım."

Niniane başını salladı, ikisine de gülümsedi ve arkasını döndü. Sırtı diğer Karanlık Fae'ye döner dönmez gülümsemesi kayboldu ve kaşlarını çattı. Rune onun yanına geçti, tembel bir zarafetle Vampir kampına doğru ilerliyordu.

Rune, "Akşam yemeğimizin bu yönde olmadığını fark ettim," dedi. "Uğramak istediğim bir durak daha var," diye homurdandı.

"Belki de bir sonraki ziyaretini akşam yemeğinden sonra gerçekleştirirsen daha neşeli bir tavırla eğlenirsin," diye önerdi.

"Kapa çeneni," dedi kadın.

"Benim örneğim." Adam kaşlarını kaldırdı ve kadın ona ters ters bakınca mülayim bir tavır takındı. "Sadece söylüyorum."

Akşam hâlâ günün altın sarısı güneşinin izlerini taşıyordu ama Rune'la birlikte Nightkind kampına yaklaşırken açıklıktaki gölgeler derinleşiyor ve stratejik yerlerde parlayan fenerler belirmeye başlıyordu. Rhoswen, Duncan, diğer erkek Vampir ve insan yoldaşları (görevliler? hizmetçiler? yiyecek tedarikçileri?) ortak bir kamp ateşinin etrafında toplanmışlardı. Grup rahatlamış görünüyordu. İnsanlar Chicago mutfak personeli tarafından sağlanan akşam yemeğinin kendilerine düşen kısmını kısa sürede bitirmişlerdi. Belki de rahatlık havaları bir yanılsamaydı ama Niniane birbirlerinin yanında bu kadar rahat olmalarına imreniyordu.

İnsanların onun gelişi karşısında hemen ayağa kalkmadıklarını görmek onu eğlendirmişti. Bunu ancak Rhoswen onlara ters ters baktıktan sonra yapmışlardı. Modern Amerikalıların rahat tavırlarını özleyecekti.

Rhoswen'e, "Carling'le konuşmayı umuyordum," dedi.

Kısa bir duraksamadan sonra sarışın Vampir, "Elbette. Meclis Üyesi nehrin aşağısında. Sizi kendisine katılmaya davet ediyor."

"Teşekkür ederim."

Niniane, Rhoswen'in gösterdiği yöne doğru gitti. Çalılarının arasından kısa bir patikayı takip ederek nehrin kenarına ulaşırken, Rune da arkasından ona ayak uydurdu. Akşam gökyüzü kararırken, en parlak yıldızlar parlamaya başladı. Nehir solan ışıktaki gümüş renginde dalgalanıyor ve her iki kıyıdaki ateşli yeşillik renkleri silikleşiyordu. Önce yakın kıyı boyunca Carling'i aradı. Niniane ancak yakındaki bir çalının üzerine örtülmüş soluk bir kumaş gördüğünde nehrin üzerinden bakmayı akıl etti. Carling'in zarif, koyu renkli başını suyun içinde buldu.

"Aman Tanrım," dedi. Ürperdi. Su o kadar soğuk olmalıydı ki kemikleri uyuşturuyordu. İçine düşen herhangi biri, eğer yaşıyorsa, dakikalar içinde hipotermi riskiyle karşı karşıya kalırdı. "Soğuğu hissetmiyor musun?"

Rune kollarını kavuşturup yakındaki bir huş ağacına yaslanırken eğlenmiş görünüyordu. Carling'in boğuk kıkırdaması suyun üzerinde yankılandı. Vampir akıntıya karşı yüzdü. Tembel görünümlü kurbağalama hareketi onu zahmetsiz gösteriyordu.

"Hissediyorum," dedi Carling. Başını suyun altına eğdi ve tekrar yüzeye çıktı. "Sadece beni seni etkilediği kadar etkilemiyor."

"Güneş ışığıyla aynı şey mi?"

"Bu farklı bir konu," dedi Vampir.

"Nasıl yani?" Niniane, Carling'in otele güneş ışığına çıktığını gördüğünden beri bunu sormak için can atıyordu.

"Güneş ışığında yürüyebilmek için kendimi Güç'le kaplıyorum. Aksi takdirde diğer Vampirlerin yaptığı gibi kendimi giysilerle ve güneş kremiyle kaplamam gerekirdi, yoksa güneş beni de onlar gibi yakıp kül ederdi. Güneş ışığının içinden geçebiliyorum ve ona bakabiliyorum ama artık onu tenimde hissedemiyorum ve hayatta kalamıyorum."

"Bu çok yorucu olmalı."

"Gün ışığında haftalarca mola vermeden seyahat etmek istemezdim ama bu kısa yolculuk gayet iyi."

Carling kıyıya doğru yüzdü ve sudan çıktı. Niniane nefesini kaybetti. Vampir'in şık, ıslak, çıplak vücudu solmakta olan ışığın gümüş kenarıyla parlıyordu. Dolgun göğüsleri, ince beli ve güçlü, biçimli bacakları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti ve kıvrımlı bir zarafete sahipti ama kusursuzluk iddiası burada sona eriyordu çünkü omzundan kalçasına kadar kaplan çizgiliydi ve vücudu düzinelerce uzun beyaz kirpik iziyle kaplıydı. İnsan olduğu zamanlarda biri onu çok kötü dövmüştü, o kadar kötü dövmüştü ki ölmek üzere olmalıydı.

Niniane dişlerini sıktı ve gözleri doldu. Carling kıyıya çıkarken ona kısa bir süre ilgisiz bir bakış attı. Sonra Vampir'in dikkati Rune'a kaydı ve bir kalp atışı sayılabilecek bir süre durakladı.

Niniane de Rune'a döndü.

O da Carling'e baktı. Yakışıklı yüzü keskin hatlarla oyulmuştu, kemikleri göze çarpıyordu. Vücudunun hatları gerginlikle titriyor, kasları sertlikle kesiliyordu. Altın aslan gözleri parlıyordu.

Carling nöbetçiden yana döndü. Temiz kaftanını çalıların arasından aldı ve silkindi üzerine geçirdi, hareketleri durgun ve telaşsızdı. Onun

yüz ifadesi sıkılmamıştı ve yüzü ve vücudu ışıltı ışıltı parlıyordu. Carling, "Belki de çadırımda konuşmalıyız," dedi.

Niniane, Carling'i kamp alanına kadar takip etti. Vampir, pencereleri fermuarla kapatılmış büyük, modern bir naylon olan çadırına adım attı. Niniane girişte durakladı. Rune'a, "Lütfen burada bekle. Tiago'nun her zaman birinizle kalmamı istediğini biliyorum ama ben sadece bu brandanın diğer tarafında olacağım."

Rune konuşmadan başını salladı.

Tereddüt etti. Ona ne sormak istediğini bilmiyordu, belki de sadece iyi olup olmadığını soracaktı ama yüz ifadesi gergin, içine kapanıktı ve beden dili onu uyarıyordu. İçini çekti. Bazen Wyr açıklanamazdı.

Çadıra adımını attı. İçerisi damask ipek asmalar ve otelden alınan maun kakmalı sandıkla süslenmişti. Sandalye yoktu, sadece bir halının üzerine serpiştirilmiş yastıklar vardı. Carling iki kadeh kırmızı şarap doldurdu. Koyu renk ıslak saçları başına dökülüyordu. Dönüp bir kadehi Niniane'e uzattı, o da aldı. Sonra Carling bir yer yastığının üzerine bağdaş kurarak oturdu. Niniane ağrıyan bedenini başka bir yastığa yatırırken çırpındığını belli etmemeye çalıştı.

Carling şarabını yudumladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Eğer verebilirseniz, biraz tavsiye." Niniane gözlerini ovuşturdu. Lafi dolandırmanın bir anlamı yoktu. Vampire, "Bu gruptaki Karanlık Fae'lerden herhangi birinin beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Carling. "Bilmiyorum."

Niniane bir sonraki sorusunu dile getirmekte zorlandı. Sormak şaşırtıcı derecede zordu. "Sana karşı nasıl hissediyorlar?"

Carling omuz silkti. "İnsan gibi hissediyorlar."

"Yani duygusal olarak. İçlerinden birinin şiddete meyilli olup olmadığını anlayabilir misin?"

Carling'in kaşları kalktı. "Elbette. Ayrıca ne zaman üzgün ya da kızgın hissettiklerini, ne zaman hoşlanmadıklarını ya da neşe duyduklarını da söyleyebilirim. Bu duyguların hiçbirinin cinayet işleyip işlemedikleri ya da işlemek için komplo kurup kurmadıklarıyla bir ilgisi yok."

Niniane dişlerini sıktı ve hırladı. "Bu çok sinir bozucu. Az önce her biriyle vakit geçirdim - Arethus'a hariç, o da bu akşam çok meşguldü. Her birinin arkadaşlığından keyif aldım. Hepsi benden hoşlanıyormuş gibi davrandı."

"Senden hoşlandıklarına şüphe yok, neden hoşlanmasınlar ki? İlgi çekici bir insansınız." Carling gülümsedi. "Ama daha önce sevdiğim birini öldürmüştüm. Ben de

birini öldürdün ve pişmanlık hissettin. Ben de senden şiddet içeren duygular hissettim ama sen şiddet içeren bir eyleme geçmedin. Duygular renkler gibidir, Niniane. Düşünceler ve eylemler bir kişiye yapı ve amaç sağlar. Ancak hepsini bir araya getirdiğinde gerçek bir resim oluşturmaya başlarlar. Karanlık Fae'ler karmaşık insanlardır, eylemlerini ve hırslarını etkileyen uzun yıllara dayanan hafızaları ve motivasyonları vardır."

"Tamam," dedi Niniane. Şarabını yuttu. "Sanırım kestirme bir yol arıyordum ve öyle bir yol yok."

"Üzgünüm, hayır yok." Carling durakladıktan sonra, "Ama şimdi konuşma fırsatımız olduğuna göre, size başka bir konuda tavsiyede bulunmak isterim," dedi.

"Elbette." Niniane biraz daha şarap içti. "Lütfen yap."

"Tiago ile dikkatli gitmeni öneririm. Tüm Karanlık Fae'ler onun hakkında tehditkâr ve saldırgan hissediyor, belki de tepkisi şaşırtıcı derecede düşük olan Aubrey hariç."

Niniane, "Aubrey nasıl tepki verdi?" diye sordu.

"Endişeli olduğunu söyleyebilirim, hatta belki de sıkıntılı, ama ondan saldırganlık hissi a l m a d ı m ."

Bu, Aubrey'nin Tiago'nun varlığını iyi karşıladığı anlamına mı geliyordu, yoksa onu her halükarda öldürmeyi planladığı için Tiago'nun varlığından fazla tehdit altında olmadığı anlamına mı geliyordu? *Ahh*. Bu tür şeyler onu ç i l e d e n çıkaracaktı. Son şarabını da geriye attı.

Carling şöyle devam etti. "Bence Tiago ile olan ilişkini bir yere kadar götürebilir ve tahtı barış içinde elinde tutmayı umabilirsin. Hiçbir Karanlık Fae bir Wyr'in hükümdar olmasına asla müsamaha göstermez. Aslında, bu ifadeyi daha da ileri götüreceğim. Başka hiçbir Mürver demesne buna müsamaha göstermeyecektir. Birleşik Devletler Mürver Irkları arasındaki güç dikkatlice dengelenmiştir. Wyr'ler kendilerine ayrılan paydan fazlasını alıyor olarak görülemezler."

Niniane, "Tiago ve ben bunu konuştuk," dedi. "Onun tahtta gözü yok."

"Ben sadece Tiago'dan bahsetmiyorum," dedi Carling. "Herhangi bir potansiyel varisten bahsediyorum."

Niniane hareketsiz kaldı. Zihni bile çalışmayı durdurdu. Boğazındaki ani bir düğümün ardından, "Sahip olabileceğim çocukları mı kastediyorsun?" dedi.

"Açık konuşayım," dedi Carling. "Tahta geçip Tiago'dan çocuk sahibi olamazsın ve savaştan, ya Karanlık Fae'lerle iç savaştan ya da diğer demesnelerle savaştan kaçınmayı umamazsın."

Göğsünün etrafındaki kısıtlayıcı bant geri gelmişti. Şarap kadehini kenara koymak için dikkatlice hareket etti ve kendini yavaşça derin nefesler almaya zorladı.

"Anladığım kadarıyla bu sonuçları düşünmemişsiniz." Carling'in sesi nazikti.

"Çok meşguldüm," dedi Niniane.

"Bir devlet evliliği düşünebilirsiniz," dedi Carling. "Bir varisiniz ve belki de bir yedeğiniz olur ve özel bir anlaşma yaparsınız-"

"Hayır," dedi Niniane. İçindeki her şey bu düşünceye şiddetle tepki gösterdi ve Tiago'nun nasıl tepki vereceğini hesaba katmadı. Buna asla izin vermezdi. Onun evlenmeye kalkışabileceği herkesi öldürürdü. "Böyle bir şey olmayacak."

Carling bir an sessiz kaldı. Sonra ayağa kalktı ve yarısı boşalmış şarap şişesini almaya gitti. Önce Niniane, sonra da kendisi için biraz daha doldurdu.

"Belki de tarihten ders çıkarabilirsiniz," dedi Carling. "İngilizleri düşünün. Edward VIII tahttan çekildi çünkü hükümeti Wallis Simpson'ı asla kabul etmeyecekti. Onlara göre evlilik, onun tahta çıkacağı anlamına geliyordu. Sence Karanlık Fae seninle Tiago arasındaki bir evliliği kabul eder ve onun da tahtı paylaşmayacağına güvenir mi?"

Niniane şarabını içti ve boşluğa baktı. "Hayır," dedi.

"Bir de I. Elizabeth var," dedi Carling. "Elizabeth'i severdim. Zeki bir kadındı. İttifak yoluyla evlilik yapma olasılığını diplomatik bir manevra olarak kullandı ama tabii ki bunu asla gerçekleştirmedi. Eğer sevgilileri olduysa bile bunu asla kanıtlayamayacak kadar ketumdu. Ve parlamentosu ona ne kadar baskı yaparsa yapsın, asla bir varis tayin etmedi, böylece tahtını bir darbeye karşı savunmasız hale getirmekten kaçındı."

Bu son söz üzerine Niniane'in bakışları Carling'in yüzüne kaydı. Vampir'in ifadesi dingin ve Madonna'ya benziyordu. "Seninle konuşmalar hiç beklediğim gibi gitmiyor," diye homurdandı.

Carling ile şarap şişesini bitirdikten sonra iyi geceler diledi ve dışarı çıktı. Rune da onun yanına geldi ve kampa doğru yürümeye başladılar. Tiago, Cameron ve Aryal ile kamp ateşinin başında oturmuş akşam yemeğini yiyordu. Niniane Tiago'nun görüntüsünü seyre daldı. Dirseklerini dizlerine dayamış, ayaklarının arasındaki açık soğutucunun içindekileri inceliyordu. Cameron ve Aryal'ın konuşmasına katılmıyordu ama dinliyordu. Yanmış görünüyordu. Üzerinden canlılık akıyordu ama yine de daha rahat görünüyordu.

New York'ta hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Adriyel ona uygun görünüyordu.

Sonra başını kaldırdı, onu gördü ve rahatlığı buharlaştı. Ayağa kalktı ve yüzü sert bir saldırganlığa büründü. Kafasının içinde, "*Sorun ne?*" diye sordu.

Kadın ona baktı, yorgunluğunu kıran sevecen bir öfkeyle. *Nasıl anladın?*

Kokundan. İki hızlı adımda onun önündeydi. Ona endişeyle bakarken dirseklerini kavradı. *Bana neler olduğunu anlat.*

Kızın gözleri nemlendi. Bir elini onun göğsüne koydu ve okşadı. *Söz veriyorum, çok yakında sana her şeyi anlatacağım ama şu anda hazır değilim. Bu konuda nasıl konuşacağımı bilmeden önce bazı şeyleri düşünmem gerekiyor.*

Tamam, dedi. "Neden oturup akşam yemeğini yemiyorsun? Henüz yemek yemediğini duydum."

"Aç değilim," dedi. "Ben yatmaya gidiyorum." Yüz ifadesi karardı. "Faerie."

Gözlerini kapattı. *Şu anda beni zorlama Tiago.*

Alnını onunkine dayadı. *Benimle konuşmazsan bunu daha iyi hale getiremem.*

Belki de bunu daha iyi yapamazsın. Bazen bazı şeyler sadece acı verir, dedi. Adamın elleri sıkılaştı ve kız gözlerini açtığı anda adamın sert bakışlarıyla sarsıldı. Kendini toparladı ve "*Seninle yakında konuşacağım*" dedi. *Şu anda yatmaya gidiyorum. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yalnız yatmam gerekiyor, lütfen.*

Dudakları kenetlenmiş dişlerini ortaya çıkarmak için ayrıldı ve Gücü ona baskı yaptı. Bunun onun tüm içgüdülerine aykırı olduğunu biliyordu ama bir süre sonra adam geri çekildi. Dirseklerindeki tutuşu gevşedi. *Telepatik menzilde olacağım,* dedi. *En ufak bir ihtiyacın olduğunda beni arayacaksın, duyuyor musun?*

Telepatik menzil. Bu, ona on ya da on beş adım mesafede kalacağı anlamına geliyordu. Kadın rahatladı ve başını salladı. *Seni seviyorum.*

O konuşmayı yapacağız, Niniane, dedi.

Yakında, söz veriyorum.

Onu bıraktı ve geri çekildi. Diğerleri sessizliğe bürünmüş, yemek yerken kendi düşüncelerine konsantre olmuş gibi görünüyorlardı. Onlara başıyla selam verdi ve çadırına girdi. Ateşin sönüp kızıl kömürlere dönüştüğü mangal sıcacıktı.

Doğruca yatağına gitti, tişörtüne kadar soyundu ve titreyerek paletin üzerine süründü. Orada bir topun içine kıvrılıp ateşin sönmesini bekledi.

Yatağı ısıtmak için. Tiago onu saniyeler içinde ısıtabilirdi. Kalbini de ısıtırdı, şu anda acı veren hariç neredeyse her yönden.

Doğa, uzun ömürlü olanları telafi ediyor gibiydi ve çocuklar da buna uygun olarak nadir ve değerliydi. Buna ek olarak, hayatı böylesine sürekli tehdit altındayken çocuk sahibi olmayı düşünmeye asla cesaret edememişti. Çocuk sahibi olma olasılığı her zaman belirsiz, tanımlanmamış bir "zamanın" parçasıydı.

Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayabileceğini düşünmemiştir.

Carling'in söylediği her şeyi tekrar gözden geçirdi. Niniane, Vampir'in mantığına en ufak bir kusur bulamadı.

Yatak ısındı ama Niniane sıkı bir yumak halinde kıvrılmaya devam etti. İçindeki o soğuk yere bürülerek uykuya daldı.

Bir çığlık kafasının içindeki serin sessizliği parçaladı. Biri tekrar bağırduğında oturur pozisyona geçti. Dışarıdan ağır ayak sesleri geliyordu.

Tiago kılıcını çekmiş, duvarda asılı olanın yanından geçerken geriye doğru bürüldü. Gölgesi çadırda yüzü vahşiydi. "Giyin." dedi.

Kalbi küt küt atıyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

Yataktan fırladı ve kot pantolonunu, botlarını ve kazağını giydi. Sonra stiletto kılıflarını kaptı ve kot pantolonunun cebine soktu. Ayağa kalkar kalkmaz onu kolundan tuttu ve onunla birlikte dışarı çıktı. Cameron da kısa kılıcını çekmiş bir halde çadırın önünde durdu. Kampın geri kalanı kaosla çalkalanıyordu.

Tiago bir kolunu Niniane'nin omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına sıkıştırdı. Niniane de kollarını onun beline doladı. Aryal etrafta dolanan birkaç korkmuş görevliyi iterek geçti. Harpy onları tersledi, "Çekilin yoldan. Kamp yerlerinize geri dönün ve size aksi söylenene kadar orada kalın."

Harpy'nin yüz ifadesine bir kez baktılar ve dağıldılar.

Aryal Tiago, Cameron ve Niniane'e doğru ilerlerken yırtıcı kuşun gözleri adrenalin ve öfkeyle parlıyordu. Harpy dövüşmeye hazır, hatta hevesli görünüyordu.

"Ne?" Tiago havladı.

Aryal diğer üçünün önünde durdu. "Arethusa öldü." dedi.

SEKİZ

Tiago'nun derisi, içinde şiddet cehennemi barındıran ince bir tabakaydı. Etrafındaki havada kaynıyordu. Cameron ona yan gözle baktı ve iki adım uzaklaştı. Aryal da mesafesini korudu. Sadece Niniane yaklaştı. Sanki süperşarjlı aurası onu rahatlatıyormuş gibi ona yaslandı.

"Ne oldu?" Niniane sordu.

Aryal başını salladı, yüzü asıktı. "İlk bakışta nehir kenarındaki ıslak kayalara basıp kaymış, başını çarpmış ve suya düşmüş gibi görünüyor. Askerlerinden biri onu aramaya çıkmış ve cesedini nehrin elli metre aşağısında bulmuş."

Niniane'nin bakışları Tiago'yla buluşmak için parladı. Ona, "*Ne düşünüyorsun?*" diye sordu.

Tiago başını hafifçe salladı. *Arethus'a bir panter gibi hareket ediyordu. Ayağının kayması, başını çarpması ve kazayla boğulması mümkün değil. Ben buna inanmıyorum.*

Sence ne yapmalıyız?

Niniane'i kapıp havalanmak ve onu güvenli bir yere götürdüğünden emin olana kadar uçmaya devam etmek istiyordu. Kampa saldırmak ve katili bulana kadar durmamak istiyordu. Elleri titreyene kadar kılıcının kabzasını sıktı. Yavaş ve dikkatli bir nefes aldı. *Rune ve Aryal araştırmalı, dedi. Arethus'a'nın birliklerini temizleyip temizleyemeyeceklerini mümkün olduğunca çabuk öğrenmeliyiz ki onlara güvenip güvenemeyeceğimizi bilelim.*

Bakışları onun yüzünü aradı. Sonra başını salladı. Yüz ifadesi sakinleşti ve onu belinden sıkarak uzaklaştı. Aryal'a biraz uzaklara ulaşabilecek bir ses tonuyla, "Lütfen Komutan'ın ölümüyle ilgili ayrıntıları doğrulamak için ne gerekiyorsa yap," dedi.

"Tamam," dedi Aryal. Döndü ve sinsice uzaklaştı.

Niniane tekrar Tiago'ya baktı. Gözlerinin altındaki narin teni gölgeleyen koyu halkalar karşısında ağzı bir karış açık kaldı. Tiago onu uyandırmadan önce pek dinlenememişti çünkü Tiago'nun henüz bilmediği bir derdi vardı ve elbette şimdi bunu ona sormanın sırası değildi.

"Lütfen beni takip eder misiniz?" diye sordu. "Elbette," dedi adam. Herhangi bir yere.

Kadın durakladı. Yorgun gözlerinde bir gülümseme belirdi. Kafasının içinde şöyle dedi: *Lütfen önce kılıcını bir kenara bırakır mısın?*

Eline baktı, elini sıkıca kavradığını gördü ve dişlerini sıktı. Hırladı, *yapmamayı tercih ederim.*

Gerçek silah sensin, dedi. İnan bana, bundan kimsenin şüphesi yok.

"Peki," diye yüksek sesle bağırdı. Başının üzerinden uzandı ve kılıcı sırtındaki kınına soktu. Etrafı gözden geçirdi. Niniane'in çadırının önündeki kamp ateşi oldukça aleniydi ama hiçbir şeyi şansa bırakmak niyetinde değildi. Cameron'a döndü. "Çadırı koru."

"Elbette," dedi insan, yüzü sakın ve gözleri tetikteydi.

Niniane döndü ve kampın içinde yürüdü, küçük, ince figürü dikti ve Tiago onun arkasından yürüdü. Herkesin onlara nasıl tepki verdiğini fark etti. Ona değişik tonlarda ihtiyat ve endişeyle bakıyorlardı, ama Niniane'e baktıklarında yüzleri hissedilir derecede gevşiyor ve sakinleşiyorlardı.

Onun yüz ifadesini kendi gözleriyle görmesine gerek yoktu. Niniane halkla etkileşim konusunda çok iyiydi.

Ayrıca doğruca Karanlık Fae askerlerinin kamp alanına gidiyordu. Dedi ki, *Ne yapıyorsun?*

Yapılması gerekeni yapıyorum, dedi. Askerlerimle dertleşeceğim ve onları teselli edeceğim. Wyr müfettişleri tarafından aklandıktan sonra onlara çok geç geldiğimi görmeyecekler. Onlara güvendiğimi bilmeleri gerekiyor. Bu yolculuk için onları Arethusa seçti. Bu konuda şansımı denemek istiyorum, özellikle de sen arkamdayken.

Koruyucu içgüdüleri aşırı hızdaydı. Her biri onun diğerlerinin arasına gitme planına karşı hırıliyordu ama tepkisini bastırdı ve gerekçesini inceledi. Mantıklıydı. Tabii ki öyleydi. *Lanet olsun.* Adam gerginliğini neredeyse duyulamayacak bir hırıltıyla dışarı vurdu ve kadın omzunun üzerinden ona baktı. Alaycı, özür dileyen ve kararlı görünüyordu. Adam kısa bir süre başını salladı, ağzı gergindi. Derin bir nefes aldı, arkasını döndü ve askerleriyle konuşmaya gitti.

Kamp ateşinin etrafında sefil ve sıkışık bir şekilde toplanmışlardı. Niniane ve Tiago yaklaşırken başlarını kaldırıp baktılar. Onlar yaklaştıkça kendini daha iyi kontrol etmeyi başarmış ve yüz ifadesini vurdumduymazlığa alıştırmıştı. On asker her birine keskin ve hızlı bir değerlendirme yaptı. Kokuları gergindi, şok olmuş ve kederli görünüyorlardı. Hepsi ayağa kalkarken birkaçı gizlice yüzlerini sildi.

Niniane, "Arethusa'nın ölümü hayal bile edilemeyecek bir kayıp ve diğerleri yapılması gerekeni yapıyor. Şimdilik buraya onun anısını sizlerle paylaşmaya ve her birinizle ne kadar gurur duyduğunu söylemeye geldim."

Başka şeyler de söyledi, perisi ve hepsi de kederli insanlara söylenebilecek doğru ve anlamlı şeylerdi, ama aslında söylemesine gerek yoktu. Eğer bir şeyi nasıl yapacağını iyi biliyorsa, o da askerleri nasıl okuyacığıydı. O ilk iki cümleyle birlikte, o askerler onun olmuştu, kalbi ve ruhuyla.

Birisi Niniane'e bir tabure getirdi ve gökyüzü şafağın ilk soluk çizgileriyle aydınlanana kadar grupla birlikte kalıp Arethusa hakkında konuştular. Niniane, yeni bir Karanlık Fae Komutanı atamak için daha kalıcı bir düzenlemenin yapılacağı Adriyel'e ulaşana kadar kaptanın komutayı alması için düzenlemeler yaptı. Kaptanın adı Durin'di ve saygılı tavırları olan, işinin ehli bir erkekti.

Sonunda Niniane ayağa kalktı ve elbette diğer herkes de ayağa kalktı. Tam onları cesaretlendirmek için son birkaç söz söyleyecekti ki askerlerden biri dikkat çekmeden Tiago'nun arkasında durdu. Hefeydd adında hafif, sessiz bir erkekti bu; erzak arabalarını çeken atların bakımından sorumluydu.

Tiago elbette farkındaydı. Çevrede olup biten her şeyin farkındaydı; düşüncesizce yapılan her hareketin, kaldırılan her elin, her ani hareketin farkındaydı. Ağırlığını ayaklarının üzerinde dengeleyerek bekledi.

Kafasının içinde çekingen bir ses konuştu. *Efendim.*

Evet? dedi. Zihnindeki ses sakindi. Kılıçlı elinin parmaklarını büktü.

Komutan Arethusa bana bir şey verdi, eğer bir şey olursa onu size verecektim - Hayır efendim, lütfen arkanızı dönmeyin! Elinize tutuşturmamın bir sakıncası olmayacağını düşünmüştüm.

Evet, sanki böyle bir şey olacaktı gibi, neredeyse hırlayacaktı ama sonra kendini durdurdu. Hefeydd kamp ateşinin ışığının kenarında oyalanan kızarmış gözlülerden biriydi. Asker Arethusa'nın anma törenine sözlü bir katkıda bulunmamıştı ama Tiago Karanlık Fae erkeğinin nazik yüzündeki kederi fark etmişti.

Tiago içini çekti, bir elini sırtının alt kısmına koydu ve parmaklarını açtı.

Deri kaplı yassı bir paket avucuna doğru hafifçe kaydı. Parmakları paketin etrafını sararken bile Hefeydd'in uzaklaştığını hissetti.

Niniane sonunda ona döndüğünde Tiago paketi kolunun altına sıkıştırdı. Daha önce yorgun görünüyorduysa da şimdi tamamen bitkin görünüyordu, küçük yüzü yorgunluktan bembeyaz olmuştu. Onu kollarının arasına alıp götürme dürtüsünü bastırdı. Başkalarının gözetimi altındayken çok dikkatli olmak zorundaydılar. Onu halkının gözünde zayıf ya da yeteneksiz gösterecek hiçbir şey yapmamalıydı.

Kadın ona doğru geldi ve adam sırtına nazıkçe destekleyici bir el koymakla yetinmek zorunda kaldı. Gölgeyi kampta ilerlerken adımlarını onunkilere uydurmak için kısalttı.

Niniane'nin çadırında Cameron hâlâ nöbet tutuyordu. Tiago'nun keskin bakışları insan kadının vücudunda gezindi. Cameron yorgun ama tetikte görünüyordu; uzun, ince bedeni dimdik duruyordu. Tiago ona kaşlarını kaldırdı ve Cameron da başını salladı. Onlara, "Kahve yaptım, eğer isterseniz." dedi.

Niniane tek kelime etmeden başını salladı. Cameron'a, "Ben bir fincan alayım," derken çadırın kapağını onun için tuttu.

Cameron da Niniane'i takip ederek çadırın oturma alanında durdu. Mangalda etrafı ısıtan taze kömürler vardı ve lambalar yanıyordu. Elindeki deri paketi tahta sandalyelerden birinin yanına bıraktı. Niniane ona döndü. Onu kollarının arasına aldı ve küçük bedeni onunkine yaslandığında şiddetli bir rahatlama hissetti.

Yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam onun ipeksi siyah saçlarını okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi ona.

"Bana iyi davranma," dedi ona karşı boğuk bir sesle. "Yoksa bebek gibi ağlayabilirim."

Adam koruyucu bir el ile başının arkasını kavradı. "Devam et ve ihtiyacın varsa ağla," diye fısıldadı.

Çadırın kapağı açıldı ve Cameron elinde dumanı tüten sıcak kahve dolu metal bir fincanla içeri girdi. Onları görünce tereddüt etti ama sonra gitmek için dönmeden önce kahveyi en yakın sandalyenin yanına koymak için öne çıktı.

Niniane başını kaldırdı. "Henüz bir şey öğrenemedik mi?"

Cameron, "Üzgünüm, henüz değil. Son duyduğuma göre Rune ve Aryal bölgeyi incelemeyi bitirmiş ve kampı araştırıyorlarmış."

Niniane başını salladı ve başını tekrar Tiago'ya yasladı. Tiago onun ipeksi siyah saçlarını okşadı. Biri yaklaşırken ayak sesleri duydu. Niniane'in omuzlarından tutarak onu rahatlattı ve böylece çadırın kapağına doğru dönebildi.

Hemen dışarıda Kaptan Durin kısık bir sesle, "Affedersiniz, majesteleri?" dedi.

"Evet, Durin, içeri gel," dedi Niniane.

Tiago, Cameron'ın savunma pozisyonuna geçerek Niniane ile çadırın kapısı arasındaki yerini almasını onayladı. Çadırın kapağı açıldı ve Karanlık Fae erkeği yüzündeki çekingен ifadeyle içeri adım attı.

"Ne oldu kaptan?" diye sordu Niniane.

"Onayınızla, hanımefendi, çadırınızı korumak için vardiyalar oluşturmak istiyorum," dedi kaptan.

Yorgunluktan yavaş tepki veriyordu. Yorgun bir şaşkınlıkla Tiago'ya baktı. Kafasının içinde, *onaylıyorum*, dedi. *Onlara ulaştın ve şimdi onlar da seni sahipleniyorlar. Bu ileriye doğru atılmış çok iyi bir adım.*

Başını salladı. Kaptana, "Bu mükemmel bir fikir. Ayrıntıları ayarlamak için Tiago'yla birlikte çalışın. Güvenlikten o sorumlu ve bundan sonra ona hesap vereceksiniz."

"Evet, hanımefendi." Durin ona baktı. "Efendim?"

Tiago ona "Vardiyaları kısa tutun ve tayınların cömert olduğundan emin olun," dedi. "Herkes yorgun. Yarın sabaha kadar hareket edeceğimizi sanmıyorum. Görüşmek istediğiniz bir şey olup olmadığını öğrenmek için bugün geç saatlerde uğrayacağım. Şimdilik hepsi bu kadar kaptan."

"Emredersiniz efendim." Durin başını Niniane'nin önünde eğdi ve oradan ayrıldı.

"Yorgunluktan bahsetmişken," dedi Tiago. Cameron'a baktı. "Fırsatın varken biraz ranzada yat."

"İyi fikir, eğer bana ihtiyacın olmadığından eminsen," dedi Cameron. Gitmek için döndü.

"Hayır, bekle!" Niniane, peri suratının alarmla dolu olduğunu söyledi. Diğer kadının kolunu yakaladı. "Yatağıma uzan."

Cameron'ın yüzü yumuşadı. "Niniane, yatağına ihtiyacın var."

"Yakın zamanda ihtiyacım olmayacak," dedi kadın, ifadesi inatçı bir hal almıştı. "Ve tek başına gitmeni istemiyorum."

Cameron ona baktı. Kaşlarını kaldırdı ve "Onu duydu. Yatağına git."

Cameron'ın yüzü bıkkın bir eğlenceyle buruştu. "Unutmayın, ikinizi tartışırken de dinledim. Bu kadar birleşik bir cephe oluşturabileceğinizi asla tahmin edemezdim."

Niniane ona gülümsedi ve bir an için gözlerindeki tüm gölgeler kayboldu. "Gittikçe öğreniyoruz" dedi.

"Ve bu işi de gayet iyi yapıyoruz," diye ekledi.

"Ve bu arada," dedi Cameron. Bir kolunu Niniane'in ince omuzlarına dolayarak hızlıca sıktı. Niniane de ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı ve Cameron çadırın diğer tarafına çekildi ve sonunda yalnız kaldılar.

Tiago, dumanı tüten kahve fincanının ve deri kaplı paketin yerde beklediği tahta sandalyeye doğru yürüdü. Kılıç kayışını silkti, kını yere bıraktı, sonra oturdu ve homurdanarak bacaklarını uzattı. Karanlık Fae yapısına sahip iyi ve sağlam bir sandalyeydi, birbirine kenetlenen parçaları daha kolay taşınabilmesi için sökülebiliyordu. Ağırlığını ve boyutunu iyi taşıyordu. O da onayladı.

"Bir perinin varlığını gerektiren bir kucağım var," dedi odanın geneline.

Niniane'nin yorgun yüzü aydınlandı. Niniane yaklaştı ve adam onu kucaklayarak kollarını ona doladı. Başını onun omzuna yasladı ve bir iç çekişle vücudunun gevşemesine izin verdi. Adam yanağını onun yumuşak, güzel kokulu saçlarına yasladı.

Oldukça sabırlı bir şekilde bekliyordum, dedi. Bunun için bana istediğin zaman iltifat edebilirsin, ama şimdi yatağa gitmeden önce seni neyin üzdüğünü bilmek istiyorum.

Rahatlamamanın vücudunu terk ettiğini hissetti. Zaten pek iyi olmayan ruh hali daha da karardı. Kolları sıkılaştı.

Sessizlik uzadı. Sonra, "Olayların olağanüstü bir hızla geliştiği konusunda hemfikir miyiz?" dedi.

Adam düşünceli bir şekilde başını salladı.

"İşlerimizi yaparken birbirimize güveneceğimiz konusunda da anlaşmadık mı?" Gözleri kısıldı. Bir kez daha başını salladı.

Küçük parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. "İşlerimizin tüm bu yeni olayları ve aldığımız kararları özümsemeyi de gerektirebileceği olasılığını düşünelim mi?"

"Evet," dedi dişlerinin arasından. "Faerie, bilmelisin ki bu mantık silsilesine artık hayran değilim."

"Tartışmak yok," diye emretti. Bir parmağını onun dudaklarına dokundurdu. Adam içini çekti ve uyarıcı parmağa bir öpücük kondurdu. "O zaman belki de yatağa girerken yaşadığım sorunların, özellikle de dikkatimizi gerektiren bu kadar çok acil mesele varken, şu anda çok da önemli olmadığı sonucuna varmalıyız."

"Hayır," dedi. "İyi denemeydi ama işe yaramadı. Seni üzen şey hakkında benimle konuşacağına söz vermiştin. Seni buna zorluyorum."

Bir sessizlik daha, bu sefer gergin bir sessizlik. Sonra dikleşerek adamın gözlerinin içine ciddiyetle baktı. "Söz verdim, değil mi?" dedi. "Özür dilerim, Tiago. Carling'le konuştum, seninle, benimle ve Karanlık Fae'lerle kurmaya çalıştığımız bu yeni hayatla ilgili bazı tatsız gerçeklere dikkat çekti."

"O deli kaltak," diye hırladı. "Yemin ederim ki-"

Daha ileri gitmesine fırsat vermeden bir eliyle adamın ağzını kapattı. "Söyleyeceklerimi duymak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirdi ve kadının avucunu öptü. "Özür dileme sırası bende," dedi. "Özür dilerim, devam et."

"Anlatacak fazla bir şey yok," dedi kadın. "Sadecce belli bir miktar kabul görmeyi umabileceğimizi ama daha fazlasını umamayacağımızı söyledi. Evlenirsek tahtı paylaşmaya niyetli olmadığınızda kimse inanmaz. Ve hiç kimse, ne Karanlık Fae ne de diğer demesneler, yarı-Wyr çocuklarını Karanlık Fae tahtının potansiyel varisleri olarak kabul etmeyecektir."

O konuştukça yüzü asıldı. "Seni en çok inciten kısım neydi?" Bakışları düştü.

İçindeki her şey sıkıştı. *Belki de bunu daha iyi hale getiremezsin*, demişti. *Bazen bazı şeyler sadece acı verir*. Göğsüne yanan bir lav topu saplandı. "Asla çocuk sahibi olamayacağın düşüncesiydi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Orada başladı, ama biliyorsun, çoğunlukla 'sonsuz'a kadar' ve 'asla' kavramlarıyla ilgili bir sorun yaşadığımı düşünüyorum. Mutlak kavramlarla düşünmek istemiyorum. Çocuk sahibi olmak için ölmüyorum ama özellikle de diğer insanları yatıştırmak için asla çocuk sahibi olmayacağımı da söylemek istemiyorum. Ve hayatımın geri kalanında Karanlık Fae tahtına bağlanma düşüncesi beni heyecanlandırmıyor, özellikle de bugün." Başını kaldırdı, onun bakışlarıyla buluştu ve aralarındaki bağın şoku her zamankinden daha derin ve derindi. "Şu anda kendimi tamamen adadığım tek bir şey ve tek bir kişi var, o da sensin" diye fısıldadı.

Ciğerlerini genişletti ve yeniden nefes alabildiğini fark etti. Yüzünü iki eliyle kavradı ve onu öptü, yumuşak açık dudaklarının dokusunun tadını çıkardı.

"Sadece bir kişi," diye fısıldadı. Sadece tek bir şey.

Yanağını onunkine dayadı ve burnunu soktu. "Bir gün çocuk sahibi olmak ister misin?"

"Bilmiyorum," dedi adam. Ellerini onun biçimli sırtında gezdirdi. "Belki. Çocukları severim. Senin çocuklarını da isterim. İtiraf etmeliyim ki, bu üzerinde çok düşündüğüm bir konu değil."

"Ben de öyle," diye iç geçirdi. Telepatiye geçti. *Biliyorsun, bir gün tahttan çekilmem gerektiğine karar verebiliriz. Karanlık Fae sınırlarını açtıktan ve ailemin geri kalan katillerini adalete teslim ettikten sonra neler hissedeceğimizi görmek isterim. Kısa vadeli hedeflerimize ulaşmak yeterince zorken uzun vadede çok fazla strese girmemize gerek olduğunu sanmıyorum.*

Bu iyi bir nokta, dedi. Her seferinde bir adım. Şimdi, evlilik hakkında.

Onu öptü. *Ne olmuş yani?*

Mutluluk için bu ritüele ihtiyacın var mı? İstersen her zaman gizlice evlenebiliriz. Kızın bir tutam saçını güzel gözlerinden uzaklaştırdı.

Alt dudağını uzattı ve homurdandı: *"Şunu belirtmek isterim ki, aslında şimdiye kadar herkesin bana verdiğienden çok daha fazla Wyr'ım. Yani, merhaba, hepinizin yanına on yedi yaşındayken taşındım, hatırlayın. Siz yaşlılar için bunun çok uzun bir süre olmadığını biliyorum ama benim için oldukça uzun bir süre. Tiago, çiftleştik mi, çiftleşmedik mi?"*

Evet, öyle dedi.

Onunla burun buruna geldi. *Beni alacak mısın, başkasını değil?*

Olacağım. Onun narin tenine dokundu. Bana sahip olacak mısın, başkasına değil? Hayatımın sonuna kadar. Gülümsedi. "Sanırım bu kadar."

"Sanırım öyle." O da gülümsedi.

"Al, daha fazla soğumadan kahveni iç." Sandalyesinin yanında duran fincanı almak için yana doğru eğildi ve durakladı. Başını eğdi. "Bu paket de ne?"

Eğildi ve o da baktı. "Seninle konuştuktan sonra yapılacaklar listemdeki bir sonraki şey."

"İçinde ne var?"

"Bilmiyorum. Ölü bir kadından gelen bir mesaj." Niniane hızla ona baktı ve o da bunu nasıl elde ettiğini açıkladı.

"Nasıl olur da hemen açmazsın?" diye haykırdı. Paketi kaptığı gibi adamın eline tutuşturdu.

"Oldukça yüksek bir öncelik derecesi var," dedi. "Ama senin iyi olduğundan emin olmak benim için en önemli şeydi."

"Sanırım bu bana söylediğin en tatlı şeylerden biri." Onun kucağından kayarak önünde yere diz çöktü. Adamın bacaklarına yaslandı ve başıyla paketi işaret etti. "Acele et, aç şunu."

Ellerinin arasında çevirip düşündü. Aşağı yukarı yassı, deriye sarılmış ve sıkıca düğümlenmiş ince bir iple bağlanmıştı. Bir çakı çıkardı ve şeridi kesti. Sonra deri kapağı geriye katladı. İçinde ikiye katlanmış bir manila zarf vardı. Zarfı açtı ve içindekileri çıkardı.

Ölü kadından gelen mesaj, ölü bir adama ait şirket evrakları şeklindeydi.

Evraklar Tri-State Finansal Hizmetler'e aitti, banka hesabı ve çek defteriyle birlikte. Şirket sözde Cuelebre Enterprises tarafından kurulmuştu ama listedeki tek hissedar Urien Lorelle'di.

Orospu çocuğu.

* * *

Bir süre sonra, Niniane mangalın yanında yerde bir yastık yığınının içinde kıvrılmış yatıyordu. Tiago, paketin içindekileri keşfettiklerinde sandalyeden fırlayıp çadırın sınırlarında dolaşmaya başlamıştı. Kırık gecenin stresinden sonra, enerjisi zaten düşüktü. Adamın dayanma gücü onunkinden çok daha fazlaydı. Ona ayak uyduramadı ve denemedi bile.

Adam öfkeli adımlarına ara verip yumuşak bir yün battaniyeyi kadının kıvrılmış bedeninin üzerine örttü. Sonra bir önceki akşam çadırın bir köşesine sıkıştırdığı naylon soğutuculardan birini açtı. Bir tabağa kızarmış tavuk, patates salatası, vişneli ve elmalı cips gibi Amerikan yemeklerinden oluşan çeşitli yiyecekler yığıldı. Sonra yüklü tabağı kızın önünde yere bıraktı ve savaş lordu anaç tavuğunun en iyi haliyle kıza dik dik bakarak yemesini emretti.

Bu yüzden dinlendi, onu izledi ve kemirdi.

Sonra çadırın hemen dışından Aryal'ın sesi duyuldu. "Demek siz iki palyaço artık nöbet tutuyorsunuz? Aferin size. Kımıldayın yoksa bacaklarınızı kırarım."

Niniane bir parça patatesle boğuldu, öksürdü ve sertçe yutkundu. "Aryal!" diye bağırdı.

Tiago volta atmayı bıraktı ve çadırın önüne döndü.

"Ne!" Aryal ters ters baktı. Harpy'nin sesi **her** zamankinden daha da huysuz çıkıyordu. "Onlar da bizimle aynı yolculuğu **yapıyorlar**. Sen

Şimdiye kadar seni benden ya da Rune'dan korumak zorunda olmadıklarını öğrenmişlerdir diye düşünüyorum."

Niniane başını yastığa yasladı ve bir eliyle gözlerini kapattı. Tiago'ya, "Şimdi kimsenin benimle uğraşmasının sırası değil," dedi.

"Bu konuda seni anlıyorum," dedi Tiago dişlerinin arasından. Üst dudağı bir hırıltıyla kıvrıldı.

Sonra bir Kara Fae erkeği zarif bir nezaketle, "Ekselansları, dinlenirken sizi böldüğüm için beni bağışlayın. Wyr nöbetçileri Aryal ve Rune sizinle görüşmek istiyorlar."

Bunun hemen ardından Aryal'ın alaycı mırıltısı açıkça duyuluyordu. "Ding-fucking-dong. Ooh, bu ne sürpriz. Kapıda biri var."

Rune, "İşte bu yüzden bu kadar az arkadaşın var, salak," dedi.

Niniane diğer eliyle ağzını kapattı. Sakın gülme. Bir süre sonra, "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim. . . ." Parmaklarını gözlerinden kaldırıp gözlerini kısarak Tiago'ya baktı.

Bu Bruin, dedi Tiago ona.

"Teşekkür ederim, Bruin. Aryal ve Rune girebilir." "Emredersiniz majesteleri," dedi asker.

"Yine de biraz terbiyeli davranmaya başlamazlarsa onları tekrar dışarı atacağım." diye mırıldandı.

Tiago ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sıraya girmen gerekecek, peri."

Nöbetçiler çadıra adım attığında ayağa kalktı. Onlara iyice bakınca kızgınlığı azaldı. Çamur ve kir içindeydiler ve ikisi de yorgun görünüyordu. Aryal'ın bakışları tabağına takıldı. Harpy'nin ifadesi umutlu bir hal aldı ve ilerlemeye başladı. "Yemek mi var?"

Tiago Aryal'ın kafasının arkasına bir şaplak attı. Nazik bir darbe gibi görünmüyordu. "Tabağına dokunursan ölürsün."

"Ah!" Aryal ona ters ters baktı ve başının arkasını ovuşturdu.

"Soğutucuda hâlâ bol miktarda var," dedi Niniane onlara.

Rune çoktan araştırmaya gitmişti. Bir tavuk budunun etinin yarısını tek lokmada ısırdı ve boynunu önce bir yana sonra diğer yana uzatırken çiğnedi. "Elimizden geleni yaptık," dedi ağzındaki lokmanın etrafında. "Durin ve Kellen'in hizmetkârlarından biri Arethus'a'nın cesedini otlarla tedavi edip sardılar, böylece düzgün bir defin için Adriyel'e nakledilmeye hazır hale geldi."

Wyr yakılmayı tercih etme eğilimindeydi, bu yüzden Rune daha çok bir Karanlık Fae kavramı olan "uygun" bir cenaze töreninden bahsettiğinde, konuştuğu açıktı

Çadır duvarlarının diğer tarafındaki iki çift kulağa. Tiago başını salladı ve dışarı çıktı. Niniane, Rune ve Aryal sessizliğe gömüldü. Tiago'nun iki muhafıza söylediklerini dinlediler: "Çok fazla muhafızımız var ve yeterli rotasyonumuz yok. Bir sonraki çifti ihtiyacımız olduğunda göndereceğim. Şimdilik gidiş biraz uyuyun."

"Emredersiniz efendim."

Tiago yeniden ortaya çıktı. Niniane'i battaniyesi ve her şeyiyle birlikte kucağına aldı ve onu kucağına alarak tekrar bir sandalyeye yerleştirdi. Rune soğutucuyu ikinci sandalyeye taşıdı ve Aryal onun yanında yere yayıldı. İki nöbetçi soğutucunun içindekileri aralarında paylaştı.

Niniane alnını Tiago'nun boynuna yasladı ve gözlerinin yarı kapalı bir şekilde dalmasına izin verdi. Tiago diğer ikisine "Dökülün" dedi.

Aryal cirodaki şekeri parmaklarından yaladı. "Sonuçsuz. Bizler Karanlık Fae topraklarındaki Wyr'larız. Sadece başkalarının işbirliğini talep edebiliriz; bunu emredemeyiz. İnsanları sorguladığımızda işleri ancak bir yere kadar götürebiliriz."

Tiago'nun göğsünde hırıltı o kadar alçaktan başlamıştı ki, muhtemelen bunu duyan tek kişi Niniane'di. Düzleştirilmiş elini Tiago'nun ağır göğüs kafesine dayayıp okşadı ve Tiago sustu.

Rune, "Arethusa'nın cesedinde bir kulağının arkasında bir tür küt cisimle yapılan bir darbenin neden olduğu bir yara var, ancak ölümü boğulmayla uyumlu görünüyor. Teorik olarak ayağı kaymış, başını çarpmış ve boğulmuş *olabilir*, ancak herkesin davranışlarından anlaşıldığı kadarıyla kimse ölümünün bir kaza olduğuna inanmıyor. Sorun şu ki, ortada hiçbir kanıt yok. Onu kim öldürdüyse ne yapacağını biliyordu. Kamptakilerin çoğu uyuyana ya da çadırlarına girene kadar izlediler ve beklediler. Suyu girmiş olmaları çünkü yakın çevrede kesin bir koku yok."

"Yanlış anlamayın, bir sürü koku ve iz var," diye mırıldandı Aryal. "Nehir kıyısının her santimini taradık ve her yer izlerle dolu. Ve neredeyse herkesin elinde ıslak ya da nemli bir şey var. Bütün kamp ya yıkanmak ya da su taşımak için bir noktada nehre inmiş."

Rune patates salatası kabını açtı. Niniane'in terk edilmiş tabağında bıraktığı çatalı aldı ve yemeği ağzına atmaya başladı. "Bence katil mümkün olan en basit şeyi yaptı ve kafasına bir taşla vurdu, cinayet silahını suya attı ve gerisini nehrin halletmesine izin verdi. Belki de Arethusa'nın güvendiği biriydi ya da en azından

Tehdit olarak görmediği biri ya da arkasından sinsice yaklaşıp onu gafil avlayabilecek biri olabilirdi. Ya biri ya da diğeri olmalıydı. Arethusa öyle herkese sırtını dönmezdi."

Böylesine sessiz, hesaplı bir kötülüğü düşünmek Niniane'i ürpertti. Tiago onun yanağını avuçladı. Parmakları ensesinde, saçlarının altında kıvrıldı ve başparmağıyla yüzünü okşadı. Başıyla yerdeki zarfı işaret etti ve Aryal ile Rune'a, "Bakın Arethusa bana ne bırakmış, adamlarından birine emanet." dedi.

Aryal çek defterini ve kâğıtları çıkardı. Harpy onları Rune ve kendisinin bakabilmesi için havaya kaldırdı. Rune mırıldandı, "İşte sebep bu, bebeğim."

Tiago, "Olayı şöyle bir araya getiriyorum," dedi. "Birisi Geril üzerinde çalışıyor ve onun Niniane'i öldürmeye çalışmasını sağlıyor. Bu kişi aynı zamanda Urien'in malikanesine de erişebiliyor, dosyalarında bu sahte şirketi buluyor ve kullanmaya karar veriyor. Geril başarır, parasını alır. Eğer Niniane'in ölümünden sonra bir soruşturma açılır ve ödeme ortaya çıkarsa, Wyr'ler suçlanacak. Sadece Arethusa bizimle konuştu, yani kazması gereken zamanda kazmayı bırakmadı ve bu dosyayı buldu. Sessiz kaldı çünkü bunu Karanlık Fae'lerden birinin yaptığını biliyordu ama kim olduğundan emin değildi."

Niniane, "Aubrey'nin ya da Kellen'in eşyalarını karıştırmaya yetkisi yoktu, hele ki büyük bir koku yaratmadan," dedi. "Öyle bir şey olsaydı haberimiz olurdu."

"Ve yapmamız gerektiği gibi utanç içinde sızıp gitmedik," dedi Rune. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturdu. "Ne yani, sence birileri bu dosyanın kaybolduğunu fark etmiş olabilir mi? Arethusa onu bulduğunda neredeydi acaba?"

"Bizimkiler bu kadar suçlayıcı bir şeyi saklamak istemezdi," dedi Tiago. "Dosya muhtemelen tekrar işe yarayabilir diye bulunduğu yere geri kondu ya da daha iyisi, başka bir yere, bir bölmeye saklandı ya da çamaşır dolabındaki havluların altına tıklandı. Büyük bir evdi. Çok fazla saklanma yeri vardı."

Rune, "Bizimki bahisleri riske atmayı seviyor," dedi. "Ama o dosyayı yok etmeyerek başka bir hata daha yaptı."

Aryal esnedi. Yere uzanmış, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Uykulu bir sesle, "İnsanları tokatlamaya başlayabilirim. Er ya da geç birileri viyaklayacaktır."

Niniane çok yorgundu. Kemiklerinden daha derine inmiş ve ruhunu sürükleyen soğuk bir ağrıya dönüşmüştü. Gözlerini akıtan şey yorgunluktu. Öyle olmalıydı.

"Neden bu kadar ihtiyatlı davrandığınızı anlamıyorum. Bir şeyi söylemek yerine etrafında dans etmek size göre değil."

Tiago'nun kolları sıkılaştı. Tüm vücuduyla ona sarıldı ama Rune, "Ne demek istiyorsun, pip-squeak?" diye sordu.

"O malikanede bulunan herhangi biri o dosyayı bulabilirdi," dedi. "Ama muhtemelen bulan kişi Urien'in mali belgelerini incelemekten ve diğer tüm Karanlık Fae mali meselelerini denetlemekten sorumlu olan kişiydi."

Aryal başını eğerek Niniane'e baktı. Harpy nadir görülen bir sempati ifadesi takınmıştı.

Rune, "Katilin şansölye Aubrey olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedi Niniane. Sesi kısıktı ve diğer her şeyi gibi soğuktu. "Ama kanıt olmadan ondan şüphelenmek Arethusa'yı susturmak için fazlasıyla yeterli bir sebep olurdu." Tiago'ya bakmak için başını geriye eğdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Niniane'nin yüzündeki acıya bakarken sert yüzü sessizce vahşileşmişti.

Aubrey Niniane'e, "*Hayatta olduğunu bilseydim seni aramaktan asla vazgemezdim,*" demişti. Bu gerçekmiş gibi gelmişti. Ya bu ifadenin ardındaki nedenler Aubrey'nin çıkardığından çok daha az iyi huyluysa? Tahtla olan uzak bağlantısını hiç kesin bir dille yalanlamış mıydı?

Tiago biraz düşününce böyle bir şeyin olmadığını düşündü. Bu onu rahatsız etmişti, özellikle de Aubrey'in Karanlık Fae hükümetinde zaten merkezi bir konumda olduğu ve müttefikleri ve ilişkilerinde ne kadar güvende olduğu düşünüldüğünde. şimdi en önemli Karanlık Fae g simsarlarından biri ölmüştü, l yapılarındaki denge ve kontrol sistemi bozulmuştu ve orduları lidersiz kalmıştı.

Niniane'i uzun süren bir şefkatle öptü. Sonra da, "Bence olabildiğince abuk Adriyel'e gitmeliyiz," dedi.

ON DOKUZ

Planlar değişti.

Aubrey'i kanıt olmadan gözaltına alamazlardı, hele de bu kadar çok üst düzey tanık varken ve Adriyel'deki güç tabanıyla yeniden bağlantı kurmasına ve muhtemelen ordunun kontrolünü ele geçirmesine izin veremezlerdi. Aynı şey Kellen için de geçerliydi. Kanıt olmadan Kellen'ı şüphelerden kesin olarak arındıramazlardı. Tek bildikleri, Aubrey ve Kellen'ın bir ittifak kurmuş ve şimdi birlikte çalışıyor olabilecekleriydi. Niniane bir an önce buradan ayrılmalıydı ama aynı zamanda doğru yoldan gitmeliydi. Adriyel'e ilk kimin ulaşacağı basit bir mesele olsaydı, Tiago, Rune ve Aryal Wyr formlarına geçip onu Adriyel'e günler değil, birkaç saat içinde taşıyabilirdi. Ama Wyr aracılığıyla güç aldığı görülemezdi.

Tiago'ya, "Askerler de bizimle gelmeli," dedi.

"Katılıyorum," dedi Tiago. "Dün Arethusa bana yolculuğun bu noktadan sonra grubun üç gününü alacağını söyledi. Kolay bir gün geçirdik, bu yüzden atlarımız hâlâ dinç. Eğer hafif yol alır ve zorlarsak Adriyel'e bir, belki de bir buçuk günde varabiliriz." Rune ve Aryal'a baktı. "Geride kalmalı ve biz ayrılırken herkesin ne yaptığını izlemelisiniz."

Aryal gerindi ve doğrulup oturdu. "İlginç olacak."

Cameron bir elinde ayakkabıları, diğerinde kını, saçları dağınık ve yüzü buruşuk bir halde askıların arasından ilerledi. Uyku sersemi bir sesle, "Peki ya ben?" dedi.

"Sen de bizimle gel," dedi Tiago.

Cameron başını salladı. Şaşırmamış görünüyordu. Niniane'e sırtarak baktı ve "Ağrıyan kığım bekleyemez" dedi.

Niniane homurdandı. "Benimki de öyle."

Tiago bir elini Niniane'nin saçlarında gezdirdi. "Gitmeden önce bir iki saat uyumak ister misin?"

Niniane başını salladı. "Dinlendim ve yemek yedim. Yaşayacağım."

"Doğru. İşte toparlanman kolaylaştı. Yiyecek, su ve silahlarla dolu bir yolculuk olacak." Ayağa kalktı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Ben gidip askerleri toplayayım ve atlarımızı eyerleyeyim. Yarım saat içinde yola çıkmayı planlıyorum. Eğer başarabilirsem daha az."

"Tamam." Onun gidişini izledikten sonra Cameron'a baktı. "Bu sana bir şeyler yemek için zaman verir."

Cameron etrafındaki boş soğutucuya ve boş kaplara baktı. Kaşları kalktı.

Niniane tabağındaki yemeği aldı ve diğer kadına uzattı. "Sadece kenarlarını kemirdim. Bay İnanılmaz bana bir hafta yetecek kadar yemek verdi. Ben kahve yaparken sen de bitir."

"Sen tanıdığım en havalı prensessin," dedi Cameron.

Metal bir tencereye su doldurdu ve kaynaması için mangalın üzerine koydu. Sonra Rune ve Aryal yıkanıp temiz kıyafetler giymek ve Rune'un dediği gibi kitlesel şaşkınlık ve yaramazlıklara hazırlanmak için ayrıldılar. Her ikisi de Niniane'e sıkıca sarıldı. "Diğer uçta görüşürüz," dedi Rune.

"Dikkatli ol," dedi ona.

"Sen de, pip-squeak." Rune gülümsedi ve onun burnuna dokundu.

Veda etme sırası ona geldiğinde Aryal, "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," dedi.

Niniane ağzını açıp kapadı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum" dedi.

"Evet, pekala." Aryal'ın sarılması onu ayağa kaldırdı. Sonra Harpy, Rune'u dışarı kadar takip etti.

Tenceredeki su kaynadı. Cameron tabakta kalan her şeyi yerken o da rahatlatıcı, tanıdık rutin kahve yapma işine koyuldu. Niniane kahvesini içmeye çalıştı ama kahve çok sıcaktı. Kaçınılmaz, ölümcül ve yabancı bir yere doğru hızla akıp giden zamanın, bir şaleleden dökülüp sivri kayalara çarparak parçalanan bir su perdesi gibi hızla akıp gittiğini hissediyordu. Bir mataradan aldığı soğuk suyu dumanı tüten demliğe eklerken elleri titredi, böylece içindekileri içebildi.

Cameron da aynı şeyi kendi kahvesi için yaptı. Diğer kadın fincanını boşaltırken Durin çadırın dışından, "Ekselansları," dedi.

"İçeri gel, Durin," dedi kadın.

Çadırın kapağını kaldırdı ve ikisine de baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Gitme vakti geldi."

"Pekâlâ." Kadın ayağa kalktı ve Cameron kılıcını kınından çıkarıp omuz askısına taktı.

Şafak sökmüştü. Sabahın tam aydınlığında bölge eriyen kırağılarla parılıyordu. Bölge huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Niniane kamptaki askerlerin bulunduğu bölgeden gelen at koşumlarının şingirtilerini ve yüksek sesleri duyabiliyordu. Durin yaklaştı, böylece Niniane

Cameron'la arasına girdi. Çadırın bir tarafını, askerlerin bulunduğu yönün tersini işaret etti. Cameron kaşlarını çatı ve Niniane hızlı bir sorgulamayla ona baktı. Durin alçak bir sesle hızla, "Birlikler diğerlerinin çok dikkatini çekiyor," dedi. "Sizi bu yoldan götürmenin daha hızlı ve sessiz olacağını düşündük. Şimdi hızlı hareket etmeliyiz."

Başını salladı ve Durin'in gösterdiği yöne döndü. Cameron bir elini Niniane'in sırtına koyup onunla birlikte döndü ve Niniane diğer kadının elinin kazağının kumaşında bir yumruk halinde sıkıldığını hissetti. Cameron onu sertçe fırlattı.

Bekle, ne?

Niniane öne doğru tökezledi, çadır duvarının gergin malzemesinden sekerken dengesini düzeltmek için boşuna çabaladı. Sonra dalma noktasına ulaştı ve öne doğru düştü. Kendisine öğretildiği gibi omzunu sıkıştırdı, yere çarptı ve yuvarlandı. Düşerken, kılıçların çarpışma sesine benzeyen çınlayan metalik bir ses duydu. Zihni hâlâ kekeliyordu, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Dönüp baktı.

Cameron ve Durin dövüşüyordu. Cameron, Karanlık Fae erkeğinin kılıç darbesini engellemek için yana kaydı. Cameron'ın hareketleri atletik ve kendinden emindi ama Durin öylesine ölümcül, başarılı bir stil ve zarafetle hareket ediyordu ki, insan kadının umutsuzca yenildiği açıktı. Cameron ona "Kaç" dedi.

Kadın ayağa fırladı ve geri geri giderken gözlerini dikti.

Bir kol boynuna dolandı ve bir bıçağın soğuk, sert kenarını şahdamarında hissetti. Bıçak derisini ısırdı. Bir an sonra acı duydu ve kanın ıslak damlasını hissetti.

"Bilebilirdim," dedi Naida kulağına. "Ortaya çıktığından beri hiçbir şey yolunda gitmiyor."

Ah lanet olsun.

Durin ileri atıldı, kılıcı karmaşık bir dizi hareketle parladı ve Cameron'ın kılıcı uçtu. Cameron döndü ve tekmeledi ama Durin ileri atıldı, Cameron'ın düzgün bir darbe indiremeyeceği kadar yakındı. Aynı anda kılıcı üzerindeki tutuşunu tersine çevirdi ve kabzasını Cameron'ın çenesine çarptı. Cameron hiç ses çıkarmadan yere düştü.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut." Naida'nın nefesinin sıcaklığı kulağını gıdıkladı. "Geril ve arkadaşlarına yaptığın gibi beni de zehirlemene izin vermeye hiç niyetim yok."

Ellerini havaya kaldırdı. Naida onu çevirdi ve hızla kampın kenarına doğru yürüttü. Durin onların yanındaki yerine geçti. Kendini tuttu

Etraflarına keskin gözlerle bakarken kılıcını kınından çıkardı. "Kimsenin bunu görmediğine inanamıyorum," diye homurdandı.

"Hepsi tartışıyor ve askerlerin ayrılmaya hazırlanmasını izliyor," dedi Naida. Birkaç dakika içinde açıklığın kenarına ulaştılar ve Naida onu koşana kadar daha hızlı hareket etmeye zorladı. Naida Durin'e, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Ryle Şansölye'ye ulaşamıyor," dedi kaptan. "Wyr sürtüğü onu çok yakından izliyor."

Ryle kimdi? Askerlerden biri değil. Naida ve Aubrey'nin hizmetkârlarından biri mi? Niniane'in bakışları Durin'e kaydı. Kara Fae erkeğinin yüzü kasvetliydi.

Daha önce sevdiğim birini öldürmüştüm, demişti Carling. Birini öldürdüm ve pişmanlık duydum.

"Sen yaptın," dedi ona. "Arethusa'yı öldürdün. O senin komuta subayındı. Sana güveniyordu ve sen onu öldürdün. Bunu nasıl yaparsın?"

Durin'in kırmızı çerçeveli bakışları ona kaydı, sonra gözlerini kaçırdı.

Naida, "Bunu daha büyük bir iyilik için yaptı," dedi. Dizginleri bağlanmış ama eyerlenmemiş dört atın yanına geldiler. Naida Niniane'i sarsarak durdurdu. "Ellerini yukarıda tut." Durin'e, "Silahlarını ara." dedi.

Durin kılıcını kınına soktu ve ellerini Niniane'nin üzerinde gezdirdi. Diğer her şeyi yapmakta olduğu gibi onu aramakta da hızlı ve ustaydı. Adam cebinden stiletlerini çıkarırken içini çekti. Küçük kılıflı bıçakları gömleğinin içine soktu. Silahsızlandığında Durin ellerini arkadan deri bir şeritle bağladı ve ilk kez Naida'ya baktı.

Naida'nın o sofistike, tertemiz görüntüsü gitmişti. Sağlam seyahat kıyafetleri buruşuk görünüyordu. Bir omzuna asılı deri bir çanta taşıyordu. Yorgun görünüyordu ve her zaman düzgün olan saçları dağılmıştı. Solgun cildinde stres çizgileri vardı. Güzel. Bok gibi görünmesi gerekirdi.

Niniane dişlerinin arasından, "Bu kadar zahmete girmene biraz şaşırdım. Neden beni çoktan öldürmedin?"

"Keşke ilk denemede ölseydin ama işler artık o kadar basit değil. Aslında keşke hiç ortaya çıkmasaydın," dedi Naida. Kayıtsız bakışları Niniane'nin figürünün üzerinde gezindi, sonra gözlerini kaçırdı. "Ailenin geri kalanıyla birlikte geçmişte kalmalıydın. Sadece seni öldürmek yeterli değil. Kocamı ait olduğu tahta oturtabilmek için bizim de hayatta kalmamız gerekiyor."

Naida'nın sesindeki mutlak duygusuzluk Niniane'nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Durin ellerini o kadar sıkı bağlamıştı ki parmaklarındaki hissi hızla kaybediyordu. Dügümlere ulaşmak için bileklerini büktü ama başaramadı. Ama bağlar deriydi. Er ya da geç esnemek zorunda kalacaktı. Bileklerini ileri geri hareket ettirdi.

Atlardan ikisinin sırtında heybeler vardı. Neden eyerlenmemişlerdi? Bahse girerim zaman yoktu. Naida, Durin, Aubrey, Ryle ve onlarla birlikte çalışan diğer her kimse o ana tepki veriyordu. Takipçilerden kurtulup kaçma şansları olduğunu gerçekten düşünüyorlar mıydı?

"Bu iş düşündüğünüz gibi gitmeyecek," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Naida başını salladı. "Önümüzde bulduğumuz araçlarla doğaçlama yapmalıyız."

Naida'nın diz çöküp çantasını yere koymasını izledi. "Naida, beni dinle," dedi. "Bu iş çok fazla kontrolden çıktı. İşin içinde çok fazla insan var. Carling ve diğer vampirler, Kellen, Tiago ve nöbetçiler, bir de diğer birlikler var. Durin'in Arethusa'ya yaptıklarını asla affetmeyecekler ya da unutmayacaklar."

Göz ucuyla Durin'in irkildiğini gördü. Bu yararlanabileceği bir zayıflık mıydı? Sıcaklık ellerinin derisi boyunca kaydı ve bileklerini acıttığını fark etti. Neyse ki bunu çok iyi hissedemiyordu. Belki de derinin içine işleyen kan, onu esnetmeye yardımcı olurdu. Tamam, bu uzak bir ihtimaldi ama denemekten başka çaresi yoktu. Çenesini göğsüne yasladı ve dönmeye devam etti.

Naida, "Durdurmamız gereken iki kişi sen ve senin pis hayvanın," dedi.

Pis hayvan. Çenesini daha da içeri soktu ve kafa atma eylemini ciddi ciddi düşündü. Anlaşılan onun hemen ölmesini istemiyorlardı. Gerçekten iyi bir vuruşla Naida'nın kibar burnunu kırabilirdi.

Naida devam etti. "Eğer ikinizi de öldürürsek, koruyacak bir veliaht kalmaz. Aubrey taht için tek gerçek seçenek. O, sizin ve benim hayatta olduğumuzdan çok daha uzun süredir Karanlık Fae halkıyla ilgileniyor ve bizim adımıza çalışıyor. Yönetimdeki bilgeliği ve tecrübesi eşsizdir. Yaşlılar mahkemesi onun yükselişini kaçınılmaz olarak görecektir. Ve Wyr'lerin Kara Fae topraklarında kalmaya hakları yok, özellikle de hayvanınız Wyr Lordu ile tüm resmi bağlarını kestiğinden beri. Gitmek zorunda kalacaklar. Wyrkind'ın bundan sonra bizimle bir ittifakla ilgileneceğinden şüpheliyim, ama ben değilim

Bu konuda endişeliyim. Karanlık Fae'ler son iki yüz yıldır bir Wyr ittifakı olmadan da yeterince başarılı oldular. Başaracağız, özellikle de Karanlık Fae ordusunun başına doğru Komutanı getirdiğimizde."

Doğru Komutan. Yakaladım seni.

"Daha büyük iyilikmiş, kırımın kenarı," diye homurdandı. "Durin, Komutan olabilmek için Arethusa'yı öldürdü ve eğer Aubrey Karanlık Fae Kralı olursa, sen de onun yanında hüküm süreceksin, senin için önemli olan tek şey bu, seni psikopat sürük."

Naida paketi açtı. Kenarlı bir sakinlikle, "Dönüştüğün pislik gibi konuşuyorsun. Aletlerden bahsetmişken, Urien'in evini keşfetmek bana verimli bir eğitim ve bazı beklenmedik fırsatlar verdi."

Niniane, "Urien'in sahte şirketinden bahsediyorsanız, bunu zaten biliyoruz," dedi.

"O araç artık kullanışlı değil. Ben bundan daha fazlasını kastediyorum." Çantasına uzandı ve kelepçeli iki siyah zincir seti çıkardı. Niniane'nin tüylerini diken diken eden bir tür Güç yayıyorlardı.

"Bunlar da ne böyle?" diye fısıldadı.

"Onları Urien yaptı," dedi Naida. "O çok usta bir metalürjistti ve Güç konusunda çok yetenekliydi. Aramızdaki en başarılı kişilerden biriydi ve araştırmalarıyla ilgili notları çok titizdi."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "O hain, kitle katliamcısı, kendine hizmet eden, Güce aç bir piçti."

Naida içini çekti. "Oh, aş artık bunu." Kara Fae kadın kelepçelere baktı. Gri gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Bunları özellikle Wyr'i hapsedmek için tasarlamış. Görünüşe göre o kadar iyi çalışmışlar ki Büyük Canavar'ın kendisini bile zincire vurmuşlar. Urien'in notlarına göre, Canavar kendini serbest bıraksa da bu bağları koparamamış."

Oh kahretsin. Niniane'nin nefesi kesildi ve hareketsiz kaldı. Bu prangaları duymuştu. Urien Dragos ve Pia'yı kaçırıp Goblin kalesine hapsedtiğinde kullanılmışlardı. Dragos'un ejderha formuna dönüşme yeteneğini engellemişlerdi. Dragos ancak zincirlerin anahtarını bulduktan sonra özgürlüğünü kazanabilmişti. Pia'ya olabildiğince çabuk ulaşmakla meşgulken prangaları kaybetmiş ve o zamandan beri onları bulmaya çalışmayı saplantı haline getirmişti.

Dondurucu bir rüzgâr ağaçların arasından uğuldayarak açıklığa doğru esmeye başladı ve güneşin aydınlattığı parlak sonbahar sabahı, kara bulutlar gökyüzünde çalkalanırken dağıldı. Durin nefesinin altından küfretti ve Naida başını kaldırıp baktı,

Büyük bir şimşek gökleri yırtarken yüzü şaşkınlıktan bomboştu. Gök gürültüsü patladı.

Niniane düşünmek için kendine zaman tanımadı. Öne doğru bir adım attı, bir bacağına kaldırdı ve botunun topuğunu Naida'nın yüzüne olabildiğince sert bir şekilde çarptı.

Kemikler çatırdadı. Kafası geriye savrulan Naida'nın burnundan kan fışkırdı.

Durin onu yakalamak için hamle yaptı ama kaçma umudu olmadığını biliyordu. O sadece verebileceği kadar çok hasar vermekle ilgileniyordu. Durin ıskalayınca kendini yere bıraktı. Bağlı kollarının üzerine düştüğünde omuzlarından acı fışkırdı. Bunu görmezden geldi, ona doğru yuvarlandı ve dizinin yan tarafına toplayabildiği en şiddetli tekmeği gönderdi.

Durin acıyla tısladı ve yanlamasına yere devrildi.

Vay canına. Gerçekten de arka arkaya iki sağlam vuruş yapmayı başarmıştı. Nöbetçiler onun cenazesinde birbirlerine beşlik çakacaktı.

Umutsuzca yuvarlandı, tüm gücünü diğer ikisiyle arasına biraz mesafe koymaya harcadı. Hey, mucizeler her zaman olur. Asla bilemezsin, belki başarabilir. Belki-

Demir gibi sert bir kavrama bileğini sıkıca kavradı. Nefes nefese tekrar sırt üstü döndü ve onu tutana tekme atmaya çalıştı ama Durin bacaklarını ileri doğru itti ve öfkeyle çığlık atmasına ve olabildiğince sert tekmeler atmasına rağmen onu yerinden oynatamadı.

İşte o zaman canavar açıklığa doğru yürüdü. İri yapılı biri için şok edici bir hızla hareket ediyordu. Her iki pençesinin ucunda birer kılıç taşıyordu ve dişleri çok uzun ve keskindi. Gözleri ikiz yıldızlar gibi bembeyaz parlıyordu ve aman tanrım, onu çok seviyordu ve onu neden bu kadar uzun süre hayatta tuttuklarını biliyordu, çünkü o hem yem hem de kaldıraçtı, kelimenin tam anlamıyla bu kâbusun saldırısına karşı kullanmaları gereken tek şeydi.

Durin saçlarına bir yumruk indirdi ve dizlerinin üzerine çökene kadar onu yukarı çekti. Başını geriye doğru çekti ve Naida bıçağı boğazına dayamak için yanına yaklaştı.

Naida "Dur" dedi.

Canavarın alev alev yanan gözleri Niniane'e sabitlendi. Durdu.

"Silahlarınızı bırakın." Naida'nın sesi düzensizdi.

Hayır, hayır, hayır.

Ellerini açtı. Kılıçlar yere düştü.

Hayal meyal, açıklığa doğru koşan diğer insanların ve ağaçların üzerinde süzülen ölümcül ve kanatlı bir şeyin farkındaydı. Bir harpinin öfkeli çığlığı

sesleri duyuldu. Yakın bir yerde Rune küfrederek insanlara geri çekilmelerini emretti. Hiçbirinin önemi yoktu. Dünya sadece o, Tiago, Durin, Naida ve boğazındaki bıçağa daralmıştı.

Durin eğildi, prangaları yakaladı ve fırlattı. Canavarın ayaklarının dibine düştüler. "Şunları tak," dedi. "Zinciri arkandan geçir."

Canavar hareket etmedi.

Naida bıçağı boynunun ince derisine daha sert bastırdı. Bir sızı daha, küçük bir yara daha ve ılık bir kan damlası. Naida, "Ölümden bir dilim uzakta. Yap şunu."

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapma."

Canavar prangaları almak için eğilirken onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Durin ve Naida, Tiago prangaları takar takmaz onu öldürmek niyetindeydi. Yapabilse kendini bıçağın üzerine atacaktı. Belki de çiftleşme konusunda fazla ileri gitmemişlerdi. Belki o yaparsa hayatta kalma şansı olurdu. Belki de... öne doğru gerindi ama Durin'in saçlarındaki sıkı yumruğu kaya gibi sabitti.

Tiago kelepçelerden birini kalın bileklerinden birine geçirdi, zinciri arkasından geçirdi ve ikinci kelepçeyi diğer bileğine taktı.

Aubrey açıklığın öbür ucundan, "Aman Tanrım," dedi. Sesi derinden sarsılmış gibiydi. "Tanrılarım, Naida, *sen ne yaptın?*"

"Urien'in öldürüldüğünü duyar duymaz insanlar fısıldaşmaya başladı," dedi Naida. "Sen Kral olacaktın. Onları duymadın mı? Herkes daha iyisinin olamayacağını ve tahtla daha yakın bağları olan kimsenin kalmadığını söylüyordu. Sonra o ortaya çıktı ve bunca yıldır Wyr ile yatakta olan, Amerikanlaştırılmış plastik bir fahişeden başka bir şey değildi."

Canavar hırladı, yüzü nefretle çırılçıplaktı.

Aubrey bağırды, "O senin gerçek Kraliçe!"

"O henüz Kraliçe değil!" Naida bağırarak karşılık verdi. "Neden göremiyorsunuz - o ve hayvanı öldürüldüğünde, insanların sizi tekrar desteklemesini engelleyecek hiçbir şey kalmayacak-"

Naida bıçağı Niniane'in boynuna daha sert bastırdı.

Canavar dişlerini gösterdi ve ileri atıldı. Naida

Durin'e, "Öldür onu," dedi.

Durin'in saçındaki tutuşu gevşedi. Kendini tekrar bıçağın üzerine atmaya çalıştı ama Naida, Durin'in yerine geçerek çenesini morartıcı bir şekilde kavradı ve başını geriye itti. Durin ileri atıldı ve zaman hem geriye hem de ileriye doğru kaçınılmaz düşüşünü yaşadı.

her şey sonsuza dek paramparça oldu ve Karanlık Fae erkeği Tiago'yu kılıcına saplarken o kalbini haykırdı-oh *tanrım* anne-

Ve Niniane, Tiago'nun kabzasına kadar o ölümcül kılıca saplanmasını, güçlü bedeninin en gerçek ve tehlikeli silah olmasını, başını öne eğmesini ve dişlerini hınzırca bir hızla geçirerek Durin'in boğazını parçalamasını izledi.

Kan Tiago'nun yüzüne sıçradı. Karnındaki kılıçtan bir nehir gibi akıyordu. Durin'in bedeni yere yığılırken Tiago et tükürdü. Tiago'nun gözleri olan ikiz parlayan yıldızlar tekrar ona sabitlendi. Yüzü kaygan ve kırmızıydı. Tek dizinin üzerine çöktü.

"Tanrılarım, o bir iğrençlik." Naida'nın nefes alışları kulağına geliyordu, kendi nefesi kadar sert ve düzensizdi.

Dişlerinin arasından, "Sana bunun düşündüğün gibi gitmeyeceğini söylemiştim," dedi.

Başı öne eğildi. Öne doğru sarktı. Tiago.

Arkalarında Cameron sert ve soğuk bir sesle, "Bıçağı bırak, Naida" dedi.

Cameron'ın sesi o kadar kendinden emindi ve sözleri o kadar yersiz görünüyordu ki, Naida bakmak için Niniane ile birlikte döndü. Niniane gözlerini Tiago'dan ayırmamak için başını çevirmeye çalıştı ama Naida'nın eli çenesini öyle sıkımişti ki kıpırdıyamadı.

Cameron üç metre ötede duruyordu. Durin'in darbesi yüzünden yüzünün bir tarafı çoktan kararmıştı. Bir elindeki silah yere doğrultulmuş halde Niniane'nin iki tabancasını da tutuyordu. Diğer silahı da Naida'nın kafasına doğrultmuştu.

"Şu anda elimdeki tek kozdan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun, özellikle de böyle aptalca ve cahilce bir blöf için?" dedi Naida. "Senin silah teknolojin burada çalışmıyor, insan." Niniane'ye, "Kalk bakalım. Adriyel'e gitmemiz gerekecek, sen ve ben, ve sonra Urien'in eski destekçilerinin senin hakkında ne düşündüklerini göreceğiz-"

Naida ayağa kalktı. Niniane hareket etmedi. Bunun akıllıca bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Tiago'yu bırakıp gidemezdi.

Naida onun kulağına, "Hemen ayağa kalk, yoksa seni herkesin önünde deşerim!" diye bağırdı.

"Risk ve fayda, ha?" dedi Cameron acımasız bir gülümsemeyle. Tetiği çekti. Silah patladı.

Elbette çok fazla kan vardı.

Canavar yere düşerken yüzünü eşine doğru çevirmeye devam etti. Görüş alanını kaplayan bir bulanıklık açıklığın en uzak noktalarını bile karartıp onu artık görememesine neden olsa da yüzünü ona doğru çevirmeye devam etti.

Alaca kafalı biri ona doğru eğildi. Neredeyse bunun da boğazını parçalamak için yukarı doğru hamle yapacaktı ama alaca saçlı olanın kokusu çok tanıdıktı ve bu yüzden canavar izlemek ve beklemek için geri çekildi.

"Lanet olsun, T-bird, bu sefer kendine ne yaptığına **b i r** bak," dedi tanıdık olan. Kılıcın kabzasını tuttu ve dışarı çekti. Canavar, kılıç etinden ayrılırken yanan sıvının kaymasıyla tısladı. Alaca tenli erkek gömleğini yırtıp çıkarıp hayvanın yarasına bastırdı ve bağırdı: "*ARYAL*. Neden iyileşmeye başlamıyor? Al, buraya baskı uygula."

Tanıdık bir başkası yanına diz çöktü, gözleri korku ve öfkeyle parlıyordu ama bu onun eşi değildi. "Tamamdır."

Sonra eşi oradaydı, güzel, değerli eşi. Çadıra döndüğünde kızın kaybolduğunu görünce dünyası başına yıkılmıştı. Şimdi onu geri getirmişti ve onu görmek ve koklamak büyük bir rahatlamaydı -ama bileklerinden ve boynundan kanlar akmıştı- kanının taze kokusunu alınca hırladı ve ayağa kalkıp ona bunu yapanları katletmek için mücadele etti.

"Biri beni serbest bıraksın," dedi arkadaşı. "Aman Tanrım, Tiago, yerde kal."

Kadın eğilip yanağını onunkine değdirirken Tiago yatıştı ve iç çekti. "Sadece bir kişi," diye fısıldadı ona. "Sadece tek bir şey."

"Seni kaybedemem," dedi kız. Rune ellerini serbest bıraktı ve Tiago'nun yüzündeki kanı sildi. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Titriyordu. "Bizim için savaşmalısın. Elinden geldiğince sıkı savaş, beni duyuyor musun? D a y a n ."

Her zaman.

"Onunla konuşuyor ama kısmi vardiyadan çıkmadı ve hâlâ kanaması var," dedi Aryal dişlerinin arasından. "Sorun nedir? Biri hemen ne yapacağımızı bulmazsa onu kaybedeceğiz."

"Sorun prangalar," dedi arkadaşı aniden. "Urien onları Wyr'leri hapsetmek için yaptı; bir Wyr'in Gücünü bastırıyorlar. Dragos'u tutanlar bunlardı ve anahtara ihtiyacımız var-" Ayağa kalkıp hızla uzaklaştı ve dünyası yeniden karardı. "Onun çantasında değil!"

Arkadaşı koşarak geri döndü. Başının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ağlıyordu.

Rune ayağa fırladı. "Ona yardım et, Carling!"

İşte o zaman yakınında duran diğer kadını gördü. Bakışları belirsiz ve odaklanmamış, hafif bir merak ifadesiyle sahneyi izliyordu. "Yaşlılar Mahkemesi'nin Konsey Üyesi olarak bu benim yetki alanıma girmiyor."

Rune Carling'i yakaladı ve sarstı. Ellerinin baskısı altında geriye doğru eğildi. Rune onun yüzüne doğru kükredi. "Senin derdin ne be? Kendine gel."

Vampir'in bakışları odaklandı. Başını eğdi ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi sahneye baktı. Badem şeklindeki uzun gözleri Güç ile parlıyordu. Rune'a şöyle dedi: "Eğer bunu yaparsam bana borçlu olacaksın. Ne Dragos, ne Tiago ne de Niniane. Sadece sana. Adriyel'den ayrıldıktan bir hafta sonra bana geleceksin ve benim seçtiğim bir iyiliği yapacaksın. Kabul ediyor musun?"

"Evet," diye tısladı Rune. "Sadece yap şunu."

Carling Tiago'ya doğru yürüdü. Mona Lisa gülümsemesiyle ona doğru eğildi. "Bana bunun biraz acıtabileceği söylendi."

Boyun eğerek gözlerini kapattı. Deli götlü kaltak.

YİRMİ

Carling ellerini Tiago'nun üzerine koydu ve Güç dolu yabancı sözcükler söyledi. Niniane onun başını tutarken rahatlayarak sarktı.

Cameron ve Naida'nın yüzükoyun yatan figürlerinin etrafında bir telaş vardı. Derringer patladığında iki kadın da yere düşmüştü. Niniane şu anda bunu düşünemezdi. Rune'un Carling'in işbirliği için pazarlık yapmak zorunda kalması umurunda değildi. Sadece Carling şu anda yardım ettiği ve her şey yoluna gireceği için minnettardı. Olmak zorundaydı.

Carling kaşlarını çattı, bakışları keskindi. "Büyü işe yaramadı." Niniane başını kaldırdı. Bakışları parmaklarının arasında çerçevelenmiş güçlü, sessiz yüz hatlarını aradı. "Tiago?"

Sessiz kaldı.

"Bilincini kaybetti." Panik onu ele geçirdi. Telepatiye geçti ve ona bağırdı: "*BENİM YÜZÜMDEN ÖLME!*"

Adam cevap vermedi. Sivri kayalara çarptı ve paramparça oldu. Diğerlerinin hepsi aynı anda konuşuyordu.

"Sen ne işe yararsın ki zaten?" Acımasız soru Aryal'dan geldi ve Carling'e yöneltildi.

Rune homurdandı, "Tekrar yap. Şimdi yap."

Carling iki nöbetçiye görmezden geldi, yüzü konsantrasyonla doluydu. Güçle dolu başka yabancı sözcükler söyledi, titreşimleri Niniane'in bedeninde titreşti. Sonra Vampir topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Bir elinin tersiyle yüzünü sildi. "Onu tam zamanında yakaladım. Onu şimdilik durağan hale getirdim."

Niniane homurdandı, "Sorun ne?"

"Yarası, belirli şekil değiştirme prensiplerine göre hareket etmesi gereken bir iyileştirme büyüsü gerektiriyor. Kanamayı durdurmak için yırtılan atardamarları ve organları birbirine örülmeli. Normalde Wyr'ler yaraları iyileştirme konusunda özellikle ustadır. Bu onların doğuştan gelen şekil değiştirme yeteneklerinin bir parçasıdır. Sanırım prangalardaki Güç büyüyü engelliyor." Carling'in bakışları onunkilerle buluştu. "Eşikte duruyor. Eğer o prangaları çıkarmanın bir yolunu bulamazsak, ölecek."

Niniane kendi sesini tanıyamadı. "Bunun ona olmasına izin vermeyeceksin."

"Onu elimden geldiğince uzun süre tutacağım." Carling, Tiago'nun hareketsiz yüzüne sanki okuyamadığı bir şifreymiş gibi baktı. "Ama bunun bir kısmı ona bağlı. Eğer ruhu kendini bırakıp gitmeyi seçerse, yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tiago'nun yüzü sulu bir parıltının içinde kayboldu. Yanağını omzuna sildi. "Savaşacağını söyledi," diye fısıldadı. "Savaşacak."

Rune ve Aryal çömelmiş, birbirlerine bakıyorlardı. "Niniane Naida'nın çantasını kontrol etti," dedi Rune. "Naida'yı ya da Durin'i kontrol etmedi."

İki nöbetçi sıçrayarak uzaklaştı. Rune Durin'in bedeninin yanına inerken, Aryal Naida'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru fırladı.

Beni terk etmeyeceğine yemin etmiştin, dedi Niniane Tiago'ya. *Sana inanmamı sağladın. Seni sevmemi sağladın. Sözler iyi ve güzel, bayım. Şimdi onları yerine getirme zamanı. Yapmazsan dayanamam.*

Aryal keskin, muzaffer bir şahin çığlığı attı. Harpy ayağa fırladı, Tiago'ya doğru koştu ve onun yanına inerken dizlerinin üzerinde kaydı. Zincirleri çözerken uzun elleri bulanıklaştı. Sonra Rune onlara katıldı ve hep birlikte prangaları Tiago'nun bedeninin altından çıkarmaya çalıştılar. "Şunları götürün," diye emretti Carling.

Aryal'ın fırtınalı bakışları bir an için Niniane'inkilerle buluştu. Sonra Aryal bir eliyle prangaları kavrayarak onlardan uzaklaştı ve kayboldu.

Carling, "Onu durağanlıktan çıkarmalı ve sonra da iyileştirme büyüsünü yapmalıyım. Eğer tanrıların hayatlarımızla ilgilendiğine inanıyorsanız, şimdi dua etmek için iyi bir zaman."

Tanrılar, lütfen. Lütfen. Paniğinin tüm gücünü duaya verdi. Sonra dudaklarını Tiago'nun alnına bastırdı ve ona, *Tiago, benimle kalmalısın,* dedi.

Carling öncekinden daha da hızlı konuştu. Alçak sesle söylenen Güç dolu sözler dünyayı titretti, Niniane'nin kemiklerini titretti, Tiago'nun bedenini altın ışıkla parlattı. Sırtı kamburlaştı ve yüzü acıyla buruşurken nefesi kesildi. Niniane kollarını ona doladı ve başını kucakladı. Pençe uçlu elleri toprağı kazarken yüzünü göğsüne gömmek için döndü.

Kendi iyileşme sürecinin acısını hatırladı. Onun yarası onunkinden çok daha küçüktü. Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş **a z a l a n a** kadar onunla birlikte acı çekti ve sonunda ona yaslandı, yüzü ve vücudu normal hatlarına kavuştu.

Sana bir kereden fazla söyledim, peri. Seni terk etmeyeceğim. Sanki kızın ona söylediği her kelimeyi duymuş ve konuşmaya devam ediyormuş gibi konuşuyordu. Zihinsel sesi bulanıktı ve gözleri odaklanmayı reddediyordu. Bir gün buna inanacaksın.

Bir kahkaha attı ve ona daha sıkı sarıldı. Sanırım bir gün bugün olabilir, Tiago. Sanırım bugün olabilir.

Tekrar bilinçsizliğe doğru kaydı. Carling tehlikenin geçtiğini söylerken kendinden emin görünüyordu ama Niniane onun kana bulanmış gömleğini yırtıp açmadan ve kılıç yarasının parlak izini kendi gözleriyle görmeden rahatlayamazdı. Yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı ve kaslı karnının koyu bronz tenine karşı neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Parmaklarını yaraya götürdü. Sırtında, kılıcın vücudunun içinden geçtiği yerde bir tane daha olacaktı.

Ayık görünümlü bir Hefeydd ve diğer üç Kara Fae askeri, battaniye ve iki direktan yapılmış bir sedyeye geldiler. Onun endişeli gözetimi altında Tiago'yu sedyeye yatırdılar. Onu kampa geri taşırlarken bir elini Tiago'nun omzunda tuttu. Aryal ve Rune yanlarında dikkatli adımlarla yürüyorlardı. Sedyeciler Tiago'yu kendisine sorulmadan çadırına götürdüler. Onları yatağına yatırmaları için yönlendirdi ve onlar da bunu nazikçe yaptılar.

"Lütfen biraz su ısıtın ki onu yıkayabileyim," dedi dikkati Tiago'dayken.

"Peki, hanımefendi." Hefeydd oyalandı ve o da başını kaldırıp baktı. Kara Fae erkeğinin alnı kırıışmıştı. "Eğer sizi memnun edecekse, majesteleri, yardım etmek istiyoruz. Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Düşünmeye çalıştı. "Uyandığında çok aç olacak. Çok fazla ete ihtiyacı var."

"İzninizle, birkaçımız ava çıkacağız."

Başını salladı. Kaşlarını çattı. "Arethusa'nın paketi verdiği kişi sendin."

Hefeydd eğildi. "Evet, hanımefendi."

Bakışları Hefeydd'in üzerinde yoğunlaştı. "Paketi Tiago'ya verme konusunda neden bu kadar temkinliydin?" Hefeydd neyi biliyordu da söylememiştii?

Askerin gözleri kızardı. "Hiçbirimiz Komutan'ın ölümünün bir kaza olduğuna inanmıyorduk ve ben de kimsenin onun haberi olmadan arkasından iş çevirebileceğini düşünmüyordum. Katili onun güvendiği biri olmalıydı ve bu nedenle büyük olasılıkla benim de tanıdığım biriydi."

Kadın gözlerini kapatıp tekrar başını salladı ve adam alandan geri çekildi.

Rune da Tiago'nun kılıçlarını taşıyarak onlarla birlikte içeri girmişti. Kılıçları yatağın yanında yere bıraktı, sonra onun yanında diz çöktü ve Tiago'nun kanlı giysilerini kesmesine yardım etti. Görevinden başını kaldırmadan, "Cam nasıl?" diye sordu.

Bir duraklama oldu. Sonra Rune dönüp ellerini onun omuzlarına koydu. Onu nazıkçe sıkarak, "Üzgünüm tatlım. **B a ş a r a m a d ı .**"

Her şeyin üstüne bir de bunu duymak çok fazlaydı. Sessizce sallandı ve ağladı ve Rune ona sıkıca sarıldı. Birkaç dakika sonra, "Naida?" dedi.

"O da öldü," dedi Rune ona. "Silah aynı anda ateşlendi ve patladı."

"Bu benim hatam. Onlar benim silahlarımdı. Onları yanımda getirmişt看."

"Kes şunu." Rune'un sesi sakın ve sertti. Ona yaslanan kızın saçlarını okşadı. "Naida uçurumun kenarına gelmişti. Cameron senin hayatını kurtardı. Cesur ve iyi bir şey yaptı ve bir savaşçı gibi öldü. Bunu ondan almaya çalışma."

Dudaklarını ısırıldı. Bir süre sonra başını sallayabildi. "*Carling'i harekete geçirdiğin için teşekkür ederim.*" dedi.

Mecburdum. T-bird'dü. Alnına bir öpücük kondurdu.

Kadın ona bakmak için başını kaldırdı. *Rune, dikkatli ol. Carling'in aklı başında değil.*

Evet, anladım. Gülümsedi, bakışları dingindi. "Merak etme, pipi-gıcık. Şarkının nasıl gittiğini biliyorsun. "Her küçük şey yoluna girecek."

Bob Marley'den alıntı yapmak için Rune'a güvenin. Kendisinin de gülümseyebileceğini beklemezdi ama gülümsedi. Tekrar Tiago'nun uzanmış haline baktı ve gülümsemesi yerini öfkeye bıraktı. "Diplomasiyle işimiz bitti. Kampı araştırmanı istiyorum. Kimseyi rahatsız edip etmemesi umurumda değil. Gerekirse güç kullanın. Durin ve Naida Ryle adında birinden bahsetti. Onu bulun ve ne kadar şey bildiğini öğrenin. Kimse muaf değil, ne Aubrey, ne de Kellen. Hiç kimse."

"Kahretsin," dedi. Gülümsemesi genişledi ve kehribar rengi aslan gözleri bir avcının parıltısıyla parladı. "Tam bana göre bir parti."

"**Niniane,**" dedi Tiago gözlerini açarken.

Onun yatağında, onun çadırındaydı. Biri giysilerini çıkarmış ve onu yıkamıştı. Karnında büyüyen ve vücudunu yakıcı bir altınla dolduran acı yıldızını hatırlayınca ter içinde kaldı. Başladı

Yüksel. Birden Niniane orada, onun yanında diz çökmüştü. Elini onun yanağına koydu. "Ben buradayım. Hayır, lütfen kalkma."

Adam ona iştahla baktı. Kadın temizdi ve bornoz giymişti. Boynundaki ince kesikler kapatılmamıştı ama bilekleri bandajla sarılmıştı. Yüzü çizgili ve solgundu, güzel gözleri periliydi.

Zihninde onu bağlı ve diz çökmüş, boynu açıkta ve kanarken gördü. Ölümden bir dilim uzaktaydı.

Nefesi ciğerlerini terk ederken ağzı açıldı. Onu yakaladı ve aşağıya doğru sürükledi. Adam kollarını onun etrafında sıkarken kadın homurdandı. "Ne zaman gözümün önünden ayrılmana izin versem, kötü bir şey oluyor." diye hırladı.

Başını adamın omzuna koydu, küçük bedeni adamınkiyle aynı hizaya gelmek ve gergin tutuşuna uyum sağlamak için akıyordu. Adam bir elini başının arkasına koydu ve yüzünü onun güzel kokulu saçlarına çevirdi. "Artık her şey yolunda" diye fısıldadı.

Dudaklarını onun omzunun çıplak tenine bastırdı. Güvendeydi, hayattaydı ve onunlaydı. Onu yatak örtülerinin altına sürükledi ve vücudunu koruyucu bir şekilde onun etrafında kıvırdı. Zihni hızla çalışıyordu. "Prangalar." Kadın kıpırdandı. "Aryal'da iki zincir seti ve anahtar var," dedi ona, tenine karşı boğuk bir sesle. "Onları yok etmenin bir yolunu bulacağına yemin ediyor. Sürekli 'Kıymetlim' diyor ve onları bir volkana atmaktan bahsediyor."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Naida," dedi. "Cam." Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Kamptaki sesleri dinlerken yanağını onun yumuşak saçlarına sürttü. İnsanlar konuşuyor ve sessizce hareket ediyorlardı. O zaman sükûnetin geri gelmesi için yeterince zaman geçmişti. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Neredeyse otuz altı saattir. Neredeyse ölüyordun," diye fısıldadı. "Çok yakındı, çok kötüydü." Adam onun sırtını okşadı, onu yatıştırdı ve bir süre sessizce birbirlerine sarıldılar. Sonra kadın kıpırdandı. "Yemek var," dedi ona. "Geyik eti yahnisi ve tava ekmeği."

Açlık keskin, ısrarcı bir sızıydı ama cevaplara olan ihtiyacı daha keskindi. "Bana her şeyi anlat, ne zaman ayrıldığımdan başlayarak." dedi.

O da anlattı. Olayları sonradan öğrendiği için, hikâyeye az önce başına gelenlerden daha fazlasını ekleyebiliyordu. Aryal ve Rune, en tehlikeli şüpheliler olan Aubrey ve Kellen'a göz kulak olmak için ayrılmışlardı. Bu arada Durin, Tiago'nun birlikleri yola çıkmaya hazırlama emrini aldı. Tiago yolculuk için bizzat yiyecek ve su toplarken

Durin kendisinin ve Niniane'nin atlarını eyerledikten sonra emirlerini ilette ve doğrudan Naida'yı bulmaya gitti.

"O noktadan sonra Naida ve Durin'in yaptığı her şey artan bir tepkiydi," diye anlattı ona. "Sonuna kadar, Naida Aubrey'nin yaptıklarını asla kabul etmeyeceğini ya da onu affetmeyeceğini anladığında. O zaman kaybedecek bir şeyi kalmadı ve bence çözüldü. Düşünsenize, birkaç hafta önce Aubrey'nin taç giyeceğine ve kendisinin de Kraliçe olacağına inanıyordu."

"Aubrey'e inanıyor musun?" diye homurdandı.

Başını geriye yatırdı ve onun yüzünü okşadı. "Herkes Aubrey'e inanıyor, Tiago. Kendini kaybetmiş durumda. Şansölye olarak istifasını sundu ve gözaltına alınmak istedi. Ve biliyor musunuz? Sonunda Duncan'ın yeteneklerinin nerede yattığını öğrendim."

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Vampir Duncan," dedi kadın. "1890'larda San Francisco'nun önde gelen hukuk firmalarından birini kurduğu ortaya çıktı. Tanıkları ve şüphelileri sorgulamada, özellikle de çapraz sorguda uzman, gerçi olanlardan sonra insanlar işbirliği yapmaktan çok mutlu oldular. Onun becerisi ve Aryal ile Rune'un doğruluk hissi sayesinde, Aubrey de dahil olmak üzere kamptaki herkesin masum olduğundan eminler. Aubrey ve Naida'nın hizmetçilerinden biri, Ryle adında bir adam, sadece periferik olarak dahil oldu. Naida onu Aubrey'i kamptan sessizce çıkarması için göndermiş ama nedenini söylememişti. Geril ve Durin onun iki suç ortağıydı. Açgözlülükleri ve hırslarıyla oynamak için onlara epey bir numara yapmış olmalıydı. Durin'i komutan olarak atayacağına söz verdi, hem de benim önümde."

"Yani her şey gerçekten bitti," dedi.

Kadın başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu. "Üzücü olan şu ki, Arethusa ve Cameron ölmek zorunda değildi. Eğer daha fazla güven ve açıklık sağlayabilseydik - eğer hepimiz birlikte daha iyi çalışabilseydik, onlar hala hayatta olacaktı -"

"Sus, bu şekilde düşünemezsin," dedi. "Tek yapabileceğimiz o anda elimizde olan bilgilerle çalışmak."

Gözyaşları döküldü. "Biliyorum ama Cam'i çok sevdim ve o da geldiği için çok mutluydu."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve nemli göz kapaklarını, burnunun ucunu, ağzını öptü. "Keşke acını dindirebilseydim."

"Ben istemiyorum," dedi. "Yasını tutmayı hak ediyor."

Öyle olabilirdi ama perisi çok fazla acı çekmişti ve o da fazlasıyla çekmişti. Eğer biri ona tuhaf tuhaf bakarsa, on dört numara çelik burunlu çizmeleriyle sertçe tepelerine inecekti. Sonra da içini boşaltmanın erdemlerini ciddi ciddi düşünecekti.

Onu tekrar öptü, nazikçe ve o da onu geri öptü. Sonra yatıştırma arayışa dönüştü. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve adam boğazından kısık bir sesle hırlayarak kadının vücudunu örtmek için hamle yaptı. "Bekle," diye mırıldandı. "Önce yemek yemek istemiyor musun? Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Oldukça yüksek bir öncelik derecesine sahip," diye mırıldandı. Ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi ve elini vücudunun yan taraflarında gezdirerek bornozunu açmanın bir yolunu aradı. "Yapılacaklar listemde sırada bu var ama ilk işim sensin."

En önemli, en acil şey.

Belinde bir kemer vardı. Bağlıydı. Onu çözdü ve bornozunu açtı.

Kız çırılçıplaktı ve adam onun pembe uçlu muhteşem göğüslerine, dar beline, küstah küçük altın göbek halkasına ve leğen kemiğinin tatlı, zarif kavisindeki ipeksi saç tutamına bakarken yutkundu.

Alnını göğüslerinin arasına koydu ve sertçe yutkundu. Kadın onun hayatıydı. Bu kadar basitti ve neredeyse onu kaybediyordu.

Niniane ellerini çenesinin altından geçirdi ve başını hafifçe yukarı kaldırdı. Adamın sert yüzünü, ıslıl ıslıl parlayan gözlerini görünce yüzü yumuşadı. Adam başını iki yana salladı. Boğazı düğümlenmişti ve zaten söyleyecek sözü de yoktu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. Adamın yüzünü, omuzlarını okşadı. Aralarındaki gölgeli boşluğa uzandı, adamın ereksiyonunu tuttu ve onu bacaklarının arasına götürdü. Dizlerini yukarı çekti ve adam içine, evine gelirken onun uzun gövdesini kucakladı.

Sonra kelimeler geldi ve duygularının gücü onları ağzından itti.

"O zincirleri geri istiyorum," dedi. "Seni kendime zincirleyeceğim. Anahtarı yok edeceğiz. Bir daha asla iki metreden fazla ayrı kalmayacağız."

"Tamam, bunu yapacağız," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

"Benimle dalga geçme," diye tersledi. Sonuna kadar içeri itti. Sonra kalçalarını salladı, kabzasına kadar gömülü kalırken yavaş ve nazikçe hareket etti. Kendini kocaman ve ateşli hissetti ve onu iyice gerdi ve tam olarak doğru yeri buldu.

vurmak için. Her hamlesinde kadının leğen kemiğine sertçe vuruyor, olabildiğince derine iniyordu.

"Ben değilim," diye nefesini tuttu. "Neredeyse seni de kaybediyordum."

Başını geriye attı, gözleri kapalıydı. Duyguları çok çıplaktı, zevk çok yoğundu. Tırnaklarını adamın esneyen sırtına geçirdi.

Adam kaslı kolunu onun altına soktu, elini ensesine koydu ve onu öyle sıkı kavradı ki nefes almakta zorlandı. "Bana bak."

Gözleri açıldı ve baktı. Adamın sert yüz hatları hamdı ama gözleri berraklaşmıştı ve...

Sabit. Adamant. Kaya gibi.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, peri," dedi kızın kalkık yüzüne doğru. "Seni çok seviyorum."

Sonra leğen kemiğini son bir kez yavaş, sert, şehvetli bir şekilde ona doğru itti ve onu tekrar yok ederken zevk patlaması o kadar yoğundu ki ruhunu yaktı. Tanrım, ona tapıyordu. O yürüyen, konuşan bir adamdı.

Yemek yediler, uyudular ve tekrar seviştiler. Ertesi sabah erkenden kahkahalar geri geldi ve dünyayla yeniden yüzleşme zamanının gelmiş olabileceği konusunda anlaştılar. Birlikte giyinip çadırdan çıktılar ve Tiago kendisinden çok uzaklaştığında Tiago'nun eli ayağı birbirine dolansa da, Tiago sık sık dönüp Tiago'nun siyah giysili uzun boyunun güven verici görüntüsüne baksa da, yine de yeterince iyi idare ettiler.

Tiago baygınken Cameron'un ailesine bir taziye mektubu yazmıştı. İki asker mektubu Cameron'ın cesediyle birlikte Chicago'ya götürmüştü. Tiago'yu iyileştirdikten sonra Carling çadırında kayboldu ve bir daha ortaya çıkmadı. Niniane kampı dağıtmaya ve yola devam etmeye hazır olduklarını söylediğinde, ertesi sabah ortaya çıkan sarınmış ve pelerinli vampirler üç değil dört taneydi. Niniane, Rune'un siyah Arap atına binerken sık sık Carling'in pelerinli figürüne baktığını fark etti, gözleri spekülatif bir bakışla kısılmıştı. Ama çoğu zaman ifadesi kapalı ve mesafeliydi. O ve diğerleri onun dile getirilmemiş arzusuna saygı duyuyor ve onu yalnız bırakıyorlardı.

Ancak Aubrey için durum böyle değildi. Otlara sarılmış ve arkada bir arabada taşınan üç cesetle birlikte, kasvetli bir gruptu ve Niniane rahat bir adım attı. Günün büyük bir kısmını at üstünde geçirdikten sonra Tiago'yla göz göze geldi ve çenesiyle Kara Fae erkeğine doğru bir işaret yaptı.

Tiago dönüp baktı. Aubrey tek başına at sürüyordu. Pelerini etrafına sıkıca sarılmıştı, yontulmuş yüz hatları kasvetli ve içine kapanıktı.

Tiago çenesini gerdi ve kaşlarını çattı ama bir süre sonra başını salladı. Niniane tatlı huylu küçük kısrakını öne doğru itti. O bir taraftan Aubrey'e yaklaşıırken, Tiago da diğer taraftan yaklaştı.

Kara Fae erkeğinin başı kalktı. Niniane'den Tiago'ya baktı ve kendini daha da içine çekti. "Ekselansları," diye mırıldandı. Sesi tınısızdı.

"Bunun işe yaramayacağını biliyor olmalısın, Aubrey," dedi Niniane. "İstifanı reddediyorum. Sana çok ihtiyacım var."

Aubrey gözlerini kırpmadan önüne baktı. "Geril ve Naida'dan sonra artık ihtiyacını karşılayabileceğime dair güvenim kalmadı."

"En son duyduğumda, tanıdığın, özellikle de değer verdiğin insanlar hakkında iyi düşünmek suç değildi," dedi Tiago, etrafındaki manzarayı incelerken kimseye belli etmeden.

Aubrey ona kısa bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre sessizlik içinde at sürdüler.

Niniane iç çekti. "Sana seçim şansı verebileceğimi sanmıyorum. İyileşmek ve karının yasını tutmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve söz veriyorum buna sahip olacaksın. Ama Şansölye olarak görevine geri dönmelisin. Bunu benim için yapmayacaksan, Karanlık Fae için yap."

Biraz daha sessizlik. Sonra Aubrey sessizce, "Senin için yapabileceğim her şeyi yaparım-" dedi.

Bir başka reddedilmeyi engellemek için onun sözünü kesti. "Güzel," dedi sert bir sesle. "Hemen Kellen ile bir araya gelmeni istiyorum. İkiniz Karanlık Fae Komutanı olarak atanması için önereceğiniz kişilerin kısa bir listesini çıkarmalısınız. Ve bunu tam olarak nasıl yapacağınızı bilmiyorum ama Urien'in tacı aldığından beri mali geçmişini araştırmanızı istiyorum."

Aubrey'nin donuk bakışlarında bir merak kıvılcımı canlandı. "Ne bilmen gerekiyor?"

Henüz gülümsemesine izin vermeyecek kadar kurnazdı. Ona, "Urien Kral olduğunda ailemin servetinin ne kadar olduğunu bilmek istiyorum. Eğer kayıtlar kesin değilse tam olarak bilmek zorunda değilim. Sadece gerçekçi bir tahmin arıyorum. İncelediğimiz rakamlardaki adaletsizlik beni rahatsız etti. Bence Urien bunca yıl Karanlık Fae'leri izole ederek çok fazla fayda sağladı. Niyetim sadece daha önce hakkımız olanı almak.

Babam öldü. Sonra da Urien'in servetinin geri kalanını halkımız için fırsatlar geliştirmek üzere kullanmak istiyorum. Bu parayı akıllıca harcamama yardım etmek istiyorsun, değil mi?"

Yan gözle ona baktı. Aubrey'nin yüz ifadesine şaşkın bir ilgi ve entelektüel bir spekülasyon şeklinde hayat geri gelmişti. Eyerinde Aubrey'nin diğer yanında rahatça oturan Tiago kaşlarını çatarak ona baktı.

Şimdi gülümseme zamanıydı. Belki birazcık.

Yol ve nehir kıvrıla kıvrıla ilerliyor, kavga eden aşıklar gibi bir ayrılıp bir kavuşuyordu. Üçüncü günlerinde yolcular tek tek evlere ve köylere rastlamaya başladılar. Gözleri fal taşı gibi açılmış Kara Fae'ler gelip gruba hayretle baktı. Yakışıklı ve yaratıcılık açısından zengin bir halktı, ancak evleri ve mülkleri iyi korunmuş ve Güç parıltılarıyla ışıldarken, göreceli yoksullukları da acı verici bir şekilde ortadaydı.

Niniane aralarında yürümek ve konuşmak için atından indiğinde Tiago sessiz ama yoğun bir sinir krizi geçirdi. Uzaktan gelen gök gürültüsü gruptaki bazı kişileri çok endişelendirdi. Niniane dönüp ona ters ters baktı. Özel bir savaş verdi ve gök gürültüsü dindi.

Haber yayıldı ve yolda insanlar belirmeye başladı. Grup için taze pişmiş ekmek ve peynir, su ve şarap getirdiler ve Niniane'ye çiçekler, el işlemeli ketenler, yorganlar, muhteşem işlenmiş gümüş takılar, tütsüler ve baharatlar hediye ettiler. Grubun çeyrek mil gerisine düşene kadar takip etmeye başladılar. Kamptaki son gecelerinde, kırları süsleyen parlak kamp ateşlerinden şarkı ve kahkaha sesleri geliyordu.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Kellen, avcı yahnisinden oluşan mükemmel bir akşam yemeğinde Niniane'e.

Tiago'nun karanlık bakışlarıyla kendi titrek sarı ateşlerinin üzerinde buluştuğunda başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme," dedi Kellen ona gülümseyerek. "Sadece iyi yönet."

Sonra yolculuklarının son günü geldi. Yer işaretlerini tanıdı. İleride, yoldaki kıvrımı biliyordu. Daha da ileride, tırmanılacak ve soluk sonbahar güneşi altında gümüş mavisi göz kırpan nehre bakılabilecek bir kayalığın altından geçtiler. Yol bir süre alçak bir eğimle tırmandı ve tepeyi tam olarak nerede aşacaklarını biliyordu. Kalbi çarpmaya başladı. Ağzı kurudu ve elleri titredi.

"Peri," diye mırıldandı Tiago onun yanında at sürerken. "Sadece bekle," diye fısıldadı. "İzle."

Tepenin zirvesine ulaştılar ve bir vadiye baktılar.

Yeşil ve altın sarısı halılarla kaplı arazi aşağı doğru kayıyordu. Parlak sonbahar yapraklarıyla bezenmiş ağaç kümelerinin arasından zarif hatlara sahip soluk bina kümeleri görünüyordu. Masmavi nehir vadiyi sınırlıyordu. Nehir, uzaktaki muazzam bir şelaleden geliyordu ve bu şelale, öğleden sonra soğukunda parıldayan daimi bir sisle örtülüydü.

Manzaradaki en önemli mücevher ise nehrin kıyısındaki inci ve soluk altın renginde parıldayan saraydı. Saraya giden yol, devasa çınar ağaçlarından oluşan bir çift sütunla çevriliydi. Bu kadim ağaçlar birkaç kat yükseliyor, beyaz dallarının kıvrımları zarif yelpazeler halinde yukarıya doğru uzanıyordu. Dalların uçları henüz dökülmemiş altın sarısı yapraklarla, gövdeleri ise kızıl yapraklı sarmaşıkların yemyeşil etekleriyle süslenmişti.

Aryal atını Niniane'ninkinin yanına doğru itti. Harpy'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Demek Adriyel bu. Şiirlerde falan meşhur olmasına şaşmamalı. Sonunda yolculuğun sonuna ulaşıyoruz."

Niniane ve Tiago birbirlerine baktılar.

"Hayır," dedi Tiago. "Şimdi başlıyoruz."

[Bu yazarın diğer kitapları için buraya tıklayın](#)

EPILOG

Bir hafta sonra, sabahın erken saatlerinde, Niniane terasındaki masada oturmuş, duvarlarla çevrili özel bahçesine bakıyordu. Gün kristal gibi soğuk ve berrak doğmuştu. Üzerinde kürk bir bornoz vardı ve etrafı mangallarla çevriliydi. Bahçe, belki de bir dönümün üçte biri büyüklüğünde, kalın bakımlı çimler, meyve ağaçları, çiçekler ve çalılardan oluşan lüks bir halıyla mücevher gibi bir yerdi. Adamın bahçede çalışmasını izledi. Adam gömleğini çıkarmıştı ve uzun, kaslı gövdesinde ter damlaları parlıyordu.

Taç giyme töreni bir gün önce gerçekleşmişti. Urien taç giyme töreni için mücevherler ve altınla kaplı bir kıyafet giymişti. Niniane ise koyu gece mavisi ipekten yapılmış sade, özel dikim bir elbise seçmişti. Uygun zamanlarda doğru şeyleri söylemiş ve doğru tepkileri vermiş o l m a l ı y d ı . Hatırlayamıyordu. Tören boyunca zihni dehşetten bulanıklaşmış, babasının tacının ağırlığı başına yerleştirilirken titremişti.

Daha sonra ilk mahkemesini düzenledi. Taht gülünç derecede rahatsız bir mobilya parçasıydı. Bir minder almak için aklına bir not düştü. Tiago, sırtında iki çapraz kılıçla, sert, rahatlatmayan siyahlar giymiş, ilk kez onun hemen arkasında ayakta duruyordu. Amerikan ve Kanada hükümetlerinden temsilciler ve diğer Elder demesnes vardı sunuldu onu ile hediyeler ve ifadeler Tebrikler ve dostluk sözleri. Evet. Bunu zaman gösterecekti. Sonra Karanlık Fae soylularının ona saygılarını sunma zamanı geldi. Hem onaylanmış hem de potansiyel müttefiklerini not etti ve önünde eğilen dost yüzlü eski düşmanlarına soğuk bir gülümseme verdi. Tiago şimdiden verimli bir hafta geçirmişti. Ailesinin ölümüne yol açan darbeye karıştıkları gerekçesiyle beş soyluyu tutuklattı ve yargıladı. Kellen'i Baş y a r g ı ç , Aubrey'i de Şansölye olarak onayladı ve onların en güçlü tavsiyesi olan ve Tiago'nun da beğendiği Komutan'ı atadı. Fafnir Orin adında zeki, başarılı ve güler yüzlü bir erkek.

Daha sonra taç giyme töreni düzenlendi ve ilk olarak Aubrey ile, sonra Kellen ile, üçüncü olarak Fafnir ile ve önceden onaylanmış güvenli eşler listesinde aşağıya doğru dans etti. En son en çok sevdiği kişiyle dans etti. Ziyafetten sonra, bir yığın battaniyeyi özel bahçesine taşıdılar.

ve parlak bir yıldız yağmurunun altında seviştik ve çok güzeldi. Çok güzeldi.

Aubrey arkasından, "Günaydın majesteleri. Beni kahvaltıya davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın dönüp ona parlak bir gülümseme verdi. "Günaydın, Aubrey. Umarım iş kahvaltısının bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi ona. "Güne erken başlamak hoşuma gidiyor ve başarmamız gereken çok şey var."

Şansölye masada ona katıldı. Kadın ona bir fincan kahve doldurdu. Güçlü vücudunu, ciddi bir yaralanma sonucu yeni iyileşmiş kaslarını geren ve sıkılaştıran karmaşık bir dövüş sanatları rutiniyle çalıştıran adama birlikte baktılar.

"Burada her zaman savaş halinde olacak," dedi Aubrey, alnı endişeyle kırışarak.

Adam işinin ortasında ona bir göz attı. Söylenenlerin farkındaydı. Onun etrafında olan her şeyin farkındaydı. Gücü sıcak, görünmez bir okşayışla onun üzerinde gezindi.

Karanlık Fae Kraliçesi cevap verdi, "Bu onu mutlu eder."

Mürver Irkların bir sonraki romanının
özel bir önizlemesi için sayfayı çevirin
tarafından Thea Harrison
YILAN ÖPÜCÜĞÜ

Berkley Sensation'dan Ekim
2011'de çıkıyor!

"**Ben** kötü bir kadını elbette," dedi Vampir büyücü Carling Severan, dalgın bir ses tonuyla. "Bu yüzyıllar önce barıştığım bir gerçek. Yaptığım her şeyi, en cömert görünen jesti bile, bana nasıl hizmet edebileceğine göre ayarlıyorum."

Carling geniş pencerenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturdu. Koltuğun tereyağı yumuşaklığındaki derisi uzun zaman önce vücudunun hatlarına uyum sağlamıştı. Onu eski bir sevgili gibi kucaklıyordu. Pencerenin dışında, gecenin ince tonlarıyla süslenmiş yemyeşil, bakımlı bir bahçe uzanıyordu. Bakışlarını manzaraya dikmişti ama yüzü gibi badem biçimli gözlerindeki ifade de boştu.

"Neden böyle bir şey söyledin?" Rhoswen sordu. Genç Vampir'in sesinde gözyaşları vardı, koltuğun yanında diz çökmüş, sarışın başı bir çiçeğin güneşe baktığı gibi Carling'e doğru dönmüştü. "Sen dünyadaki en harika insansın."

"Benim tatlı kızım." Carling, Rhoswen'in alnından öptü çünkü genç kadının buna ihtiyacı var gibiydi. Carling'in bakışlarındaki mesafe azalsa da tamamen yok olmadı. "Biliyorsun, bunlar acı verici ve oldukça rahatsız edici sözler. Benim gibi birine inanmak için daha fazla muhakeme yeteneğine sahip olmalısınız."

Hizmetkârının gözyaşları döküldü ve genç görünümlü, mükemmel bir yüzden aşağı süzüldü. Rhoswen bir hıçkırıyla kollarını Carling'e doladı.

Carling'in zarif kaşları kalktı. "Nedir bu?" diye sordu, sesi yorgun çıkmıştı. "Seni bu kadar üzecek ne söyledim?"

Rhoswen başını salladı ve daha sıkı sarıldı.

Carling düşünürken genç kadının sırtını sıvazladı. "Karanlık Fae Kraliçesi'nin taç giyme törenine yol açan olaylar hakkında konuşuyorduk. İyileştirdiğimde iyi bir şey yaptığıma inanmakta ısrar ediyorsun.

Niniane ve sevgilisi Tiago yaralandıklarında. Sonuçları faydalı olsa da, ben sadece özünde ne kadar bencil bir yaratık olduğumu göstermeye çalışıyordum."

"İki gün önce," dedi Rhoswen onun kucağına doğru. "O konuşmayı iki gün önce yaptık ve sonra sen yine kayboldun."

"Öyle mi yaptım?" Rhoswen'in solgun saçlarını okşadı. "Bozulmanın hızlandığını biliyorduk."

Hiç kimse çok yaşlı Vampirlerin düpedüz delirip ölmeden önce neden giderek artan bir zihinsel bozulma döneminden geçtiklerini tam olarak anlayamıyordu. Vampirlerin bu kadar ileri yaşlara ulaşması nadir olduğundan, bu fenomen Nightkind topluluğunun üst kademeleri dışında çok az biliniyordu. Vampirler vahşi hayatlar yaşarlardı ve önce başka nedenlerden ölme eğilimindeydiler.

Belki de bu, hastalığın kaçınılmaz ilerleyişiydi. Belki de, diye düşündü Carling, sonunda, başlangıçlarımız nihai çöküşümüzün tohumlarını içeriyordur. İnsan olarak başlayan ruhlar, vampirliğin onlara verdiği neredeyse ölümsüz hayatı yaşamak için asla tasarlanmamıştı.

Rhoswen'in gözyaşlarıyla kaplı yüzü kalktı. "Ama ben senin bozulman gerektiğine inanmıyorum! Chicago'da ve daha sonra Karanlık Fae taç giyme töreninde tamamen uyanık ve işlevseldin. Her anın içindeydin."

Carling genç kadına alaycı bir ifadeyle baktı. Olağanüstü deneyimler, insanı bir süreliğine uyanık hale getirdiği için yardımcı oluyor gibi görünüyordu. Sorun sadece geçici olarak yardımcı olmasıydı. Binlerce yılın geçişine tanıklık etmiş biri için, bir süre sonra olağanüstü deneyimler bile sıradanlaşıyordu.

Carling içini çekti ve "Seninle paylaşmadığım birkaç olay yaşadım," diye itiraf etti.

Rhoswen'in yüzünü dolduran keder o kadar destansıydı ki Shakespeare'i andırıyordu. Carling'in alaycılık duygusu, fanatik bağlılığın yüzüne bakarken derinleşti ve bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyordu.

Güç elde etmek için neredeyse hayal edilemeyecek kadar uzun bir hayatı heba etmişti. İnsan hayatları için iblislerle satranç oynamış, hükümdarlara danışmanlık yapmış ve canavarlarla savaşmıştı. Yüzyılların çözülmekte olan parşömeni boyunca, birden fazla ülkeyi ince demir yumruğundaki sarsılmaz acımasızlıkla yönetmişti. O kadar gizli büyüler biliyordu ki, varlıklarının bilgisi bu Dünya'dan neredeyse silinip gitmişti ve öyle şeyler görmüştü ki

Onları görmenin güçlü ve gururlu erkekleri dizlerinin üzerine çökertmesi harikuladeydi. Günün aydınlığında yürümek için karanlığı fethetmişti ve o kadar çok insanı ve şeyi kaybetmiş, kaybetmiş ve kaybetmişti ki keder bile artık onu fazla etkilemiyordu.

Tüm bu muhteşem deneyimler şimdi süslü gecenin içinde kaybolup gidiyordu.

Hayatını sürdürebileceği başka bir yer, hayatta kalmak ve sonuna kadar gitmek için her şeyden çok mücadele etmesi gereken zorlayıcı bir macera, tırmanması gereken bir dağ zirvesi yoktu. Hayatta kalmak için yaptığı onca şeyden sonra, bu kadar uzun süre yaşamak ve hükmetmek için savaştıktan sonra, artık ... ilgisizle mi ti.

Ve işte tüm hazinelerin sonuncusu, diğerlerinin üzerinde duran sırlar tabutundaki son mücevher, oniks ışığını göz kırpıyordu.

Biriktirmek için çok çalıştığı G  , zihninin giderek kötüleşmesiyle aynı ritimde titreşiyordu. Etrafında zarif, şeffaf bir ışıltıyla parladığını gördü. Onu elmas gibi parıldayan bir örtüyle kaplıyordu.

Ne zaman başladığını unutmuştu. Zaman bir bilmeceye d n  m  tu. Belki de yüz yıl önceydi. Ya da belki de hayatının t a m a m ı y d ı , ki bu da belli bir simetriye sahipti. Uğruna o kadar savaştığı, kan döktüğü ve   ke gözyaşları döktüğü şey, sonunda onu tüketen şey olacaktı.

Ölmenin bu kadar güzel olabileceğini kim bilebilirdi?

Bir başka G   patlaması daha yaşanıyordu.  l ms z bir senfoninin yaklaşan kre endosu ya da uzun süredir terk edilmiş, neredeyse unutulmuş kalp atışlarının bir sonraki samimi nabzı gibi kaçınılmazlığını hissedebiliyordu. Gözlerindeki ifade, o büyüleyici i  aleve sabitlendiğinde belirsizle ti.

Onu tekrar i ine çekmeden hemen önce bir tuhaflık fark etti. Etraflarındaki evde hiçbir ses, diğer Vampirlerin hiçbir hareketi, hiçbir insani duygu kıvılcımı yoktu. Genç Vampir Carling'in ayaklarının dibinde diz çökerken Rhoswen'in kesik kesik nefes alı ından ve kulağını tırmalayıp yer minderinde kendine bir yuva arayan köpeğin çıkardığı küçük, memnun seslerden başka bir şey yoktu. Carling uzun bir süre etrafı i tidardakilerin masalarından düşen artıklarla beslenmeye hevesli çakallarla çevrili olarak yaşamıştı ama geçen hafta içinde her zamanki yardımcıları ve dalkavukları kaçmıştı.

Bazı yaratıklarda diğerlerinin aksine kendini koruma duygusu çok gelişmişti.

Rhoswen'e, "Bu ayırt etme duygusunu kazanmak için daha çok çalışmanı öneririm," dedi.

Her küçük şey yoluna girecek.

Geçenlerde Rune, Niniane Lorelle hayatının çok kötü bir dönemindeyken ona Bob Marley'den bir alıntı yapmıştı. Niniane bir periye göre gençti, tatlı bir kadındı ve onun çok iyi arkadaşıydı. Aynı zamanda şu anda Karanlık Fae Kraliçesi ve Amerika'nın ülkedeki en güçlü on kişi listesine en yeni giren kişiydi. Rune, bir arkadaşının öldürüldüğü ve eşi Tiago'nun da neredeyse ölmek üzere olduğu bir suikast girişiminden sonra onu teselli etmek için Bob'dan bahsetmişti.

O zamandan beri Marley'in şarkısı aklından hiç çıkmamıştı. Bu, bir TV reklamı ya da bir filmin sürekli tekrarlanan müzikal teması gibi beyin virüslerinden biriydi ve beynine bağlı ses sistemi için bir kapatma düğmesi bulamıyordu.

Normal şartlarda Bob'un müziğini sevmediğinden değil. Rune sadece Bob'un bir süreliğine çenesini kapatmasını istiyordu, böylece biraz uyuyabilecekti.

Bunun yerine Rune gecenin bir yarısı uyanıyor, ipek çarşafı aşırı hassas cildini zımparalarken tavana bakıyor ve Bob çalmaya devam ederken son olayların zihnindeki anlık görüntüleri zihninin retinasına çarpıyordu.

Her küçük şey.

Snap-Rune'un diğer yakın arkadaşı Tiago ormanlık bir açıklıkta sırt üstü yatmış, bağırsakları deşilmiş ve kendi kanına bulanmış bir halde yatarken, Niniane onun başında diz çökmüş ve dehşet içinde ona sarılmıştı.

Snap-Rune, tarihteki en güçlü Nightkind hükümdarlarından biri olan Carling'in muhteşem, boş ifadesine bakarken, onu omuzlarından yakaladı, sertçe salladı ve yüzüne doğru kükredi.

Carling'le Tiago'nun hayatını kurtaran ama kendi hayatını da sona erdirebilecek bir pazarlık yaptı.

Snap-Carling alacakaranlıkta Adriyel Nehri'nden çıplak bir şekilde çıkıyordu, gün batımında sanki yıldızlardan oluşan şeffaf bir elbise giymiş gibi parlayan gümüşü sularla ıslanmıştı. Kaslı vücudunun kıvrımları ve çukurları

Biçimli kafatasında kaygan bir şekilde duran koyu fok balığı ıslaklığındaki saçları, yüksek yanaklı Mısırlı yüzü, hepsi o kadar mükemmeldi ki. Ve onunla ilgili en mükemmel şeylerden biri aynı zamanda en trajik olanlardan biriydi, çünkü vücudunun kıvrak, şehvetli güzelliği düzinelerce uzun beyaz kırbaç iziyle gölgelenmişti. Ölümlü bir insanken öyle bir güçle kırbaçlanmıştı ki, bu vahşi bir zulüm olmalıydı ama yine de kaplan çizgili bir kedinin güçlü, zarif, kendinden emin duygusallığıyla hareket ediyordu. Onu görmek nefesini kesmiş, düşünmesini durdurmuş, ruhunu, her şeyini durdurmuştu, öyle ki henüz gerçekleşmemiş bir tür kozmik yeniden başlatmaya ihtiyacı vardı çünkü bir parçası hala o aydınlanma anında donup kalmıştı.

Ormandaki açıklıkta hem ateşlenen hem de patlayan antika bir silahın hem bir haini hem de iyi bir kadını öldürdüğüne tanıklık etti. Çok sevdiği bir kadın. Güçlü, komik, kırılgan bir insan olan Cameron, kısa ve değerli hayatını kaybetmemeliydi çünkü o ve nöbetçi arkadaşı Aryal her şeyi berbat etmiş ve onu Niniane'i tek başına korumak zorunda bırakmışlardı.

Snap Cameron'ın hayattaykenki yüzünü gördü. İnsan bir sporcunun uzun ve güçlü vücuduna sahipti, yüzüne iyi bir mizah ve tarçın rengi çiller serpilmişti.

Snap onu son kez, Karanlık Fae askerleri Chicago'daki ailesine götürülmek üzere bedenini hazırlayıp sararken görmüştü. Tüm güzel tarçın rengi çillerinden akıp gitmişti. Niniane'in hayatını kurtarmak için ateşlediği silahın patlamasıyla kafasının büyük bir kısmı kopmuştu. Bir arkadaşınızı o son, en üzücü durumda görmek her zaman çok acıydı. Onlar iyiydi. Artık acı çekmiyorlardı. O noktada yaralı **O l a n** sizdiniz.

Her şey yoluna girecekti.

Ama bazen öyle olmazdı Bob. Bazen işler o kadar boka sarardı ki tek yapabildiğin onları bir ceset torbasında eve göndermek olurdu.

Rune'un öfkesi kısa sürdü. Normalde yumuşak başlı bir Wyr'di ama durduk yere insanların kafasını koparmaya başlamıştı. En azından mecazi anlamda. En azından gerçek anlamda insanların kafasını koparmaya başlamamıştı. Yine de insanlar ondan uzak durmaya başlamıştı.

"Neyin var senin?" Aryal, Niniane'in taç giyme töreninden sonra Adriyel'den Chicago'ya geçip New York'a dönmek üzere yola çıktıklarında sormuştu.

Seyahat etmek için tercih ettikleri yöntem Wyr formlarında uçmaktı. Aryal onun nöbetçi arkadaşı ve bir Harpy'ydi, yani o bir

zamanın yüzde doksanında doğru kraliyet kaltağı. Genellikle alaycı tavırları onu gülmekten kırıp geçirirdi. Şu anda neredeyse onu bir gökdelenin yan tarafına tekmeleyecekti.

"Marley'in hayaleti bana musallat oluyor," dedi ona.

Aryal kara bir kaşını ona doğru eğdi. Harpy formundayken yüzünün açılırlı belirgin, yukarı doğru kalkıktı. Griden siyaha çalan kanatları, etraflarında çılğınca esen sıcak yaz rüzgârında güçlü bir şekilde çırpınıyordu. "Hangi hayalet?" diye sordu harpy. "Geçmişteki mi, şimdiki mi yoksa gelecekteki mi?"

Ne? Tıklaması bir saniye sürdü. Sonra kafasında Dickens bağlantısı oluştu. Aklına Bob değil Jacob Marley'in hayaleti geldi. Aryal, Jacob Marley karakterini geçmiş, şimdiki ve gelecek Noel'in üç ruhuyla karıştırmıştı.

Zaman ve zaman ve zaman. Olanlar, olanlar ve olacaklar. Bir kahkaha attı. Ses buzlu camla doluydu. "Hepsi," dedi. "Hepsi bana musallat oluyor."

"Dostum, vazgeç artık," dedi Aryal, ondan geldiği için uzlaştırmacı olduğunu anladığı yumuşak bir tonda. "Noel'e inan artık."

Wyr formu bir gryphon formuydu. Harpy'nin yanında uçarken onu neredeyse narin gösteriyordu. Bir aslanın gövdesine, altın bir kartalın bronz renkli kafasına ve kanatlarına sahipti. Pençeleri jant kapağı büyüklüğündeydi ve uçlarında uzun, hınzır kartal pençeleri vardı, kartal kafasının ise aslan rengi gözleri vardı. Kedigil vücudu göğüs boyunca geniş ve güçlüydü, zarif, güçlü kalçaları vardı ve sıcak çöllerin toprak rengindeydi. Wyr formundayken muazzamdı, kolayca bir SUV büyüklüğündeydi ve buna uygun olarak devasa bir kanat açıklığı vardı.

İnsan formunda Rune 1.80 boyundaydı ve bir kılıç ustasının geniş omuzlarına ve yağsız, sert kaslarına sahipti. Güneşte bronzlaşmış, ince taneli bir cildi vardı ve aslan gözlerinin köşelerinde kehribar renginde parlayan güneşin renginde gülme çizgileri vardı. Düzgün yüz hatlarını ve muzip beyaz gülümsemesini, özellikle de kadınlara karşı en iyi şekilde kullanmayı biliyordu ve geniş omuzlarına dökülen güneşten kavrulmuş saçları soluk altın, kestane ve yanık bakır parıltıları taşıyordu.

Dünyanın dört gryphon'undan biriydi, dünyanın doğuşunda ortaya çıkan kadim bir Wyr'di. Dünya oluştuğunda zaman ve mekân bükülmüştü. Bükülme, büyüünün toplandığı, zamanın farklı hareket ettiği, modern teknolojilerin çalışmadığı ve güneşin farklı bir ışıqla parladığı Diğer toprakların boyutsal ceplerini yarattı. Sonradan Öteki Dünya olarak bilinen

Yaşlı Irklar - Wyrkind ve Elfler, Aydınlık ve Karanlık Fae'ler, Demonkind, Goblinler ve Cinler ve diğer tüm canavar yaratıklar - Diğer topraklarda veya çevresinde kümelenme eğilimindeydi.

Mürver yaratıkların çoğu ya Öteki diyarın boyutsal ceplerinde ya da Dünya'nın kendisinde ortaya çıkmıştır. Birkaçı, çok azı, zamanın ve uzayın akışkan ve değişken olduğu ve yaratılış anında Gücün şekillenmemiş, muazzam bir kuvvet olduğu yerler arasındaki geçiş noktalarında var oldu.

Kadim Hindistan ve İran'da saygı gören Rune ve diğer gryphonlar en mükemmel sınır varlıklarıydı. İki yaratık arasında, değişen zaman ve mekânın eşiğinde doğmuşlardı. Aslan ve kartal, diğer kadim Wyr'lerin öğrendiği gibi şekil değiştirmeyi ve insanoğlunun arasında yürümeyi öğrendiler ve böylece onlar da Wyr formu ve insan oldular. Onlar gibi başkaları olmayacaktı. Yaratılışın belirsiz zamanı geçmiş ve her şey, hatta mekânlar arasındaki geçiş noktaları bile tanımlarında sabit hale gelmişti.

Geçmiş, onun arkasında. Gelecek, önünde bekleyen ve Mona Lisa gülümsemesiyle gülümseyen bilinmeyen şey. Ve sürekli doğup sürekli ölen, ama asla ama asla elinize alıp tutunabileceğiniz bir şey olmayan, sizi her zaman başka bir yere iten, sürekli akıp giden şimdi.

Evet, liminalite hakkında bir iki şey biliyordu.

O ve Aryal New York'taki Cuelebre Kulesi'ne dönmüşlerdi.

Kıta Birleşik Devletleri'nin insan coğrafyasını kaplayan yedi Yaşlı Irk demesi vardı. Wyrkind demesne'inin merkezi New York Şehri'ndeydi. Elf gücünün merkezi Charleston, Güney Carolina'daydı. Karanlık Fae'lerin merkezi Chicago'da, Aydınlık Fae'lerin merkezi ise Los Angeles'taydı. Tüm vampir formlarını içeren Nightkind, San Francisco Körfez Bölgesi ve Kuzeybatı Pasifik'i kontrol ediyordu ve büyümlü Güç üzerindeki hakimiyetleri nedeniyle Yaşlı Irkların bir parçası olarak kabul edilen insan cadılar Louisville'de bulunuyordu. Wyr ve Vampirler gibi Demonkind da Goblinler ve Cinleri de içeren birkaç farklı türden oluşuyordu ve merkezleri Houston'daydı.

Döndüklerinde Rune ve Aryal'ın yaptığı ilk şey Wyr Lordu Dragos Cuelebre'yi sorgulamak oldu. Altın gözlü, iri yarı, esmer bir adam olan Dragos'un Wyr formu özel bir jet büyüklüğünde bir ejderhaydı. O yönetmişti

yedi ölümsüz Wyr ile birlikte yüzyıllar boyunca Wyrkind malikânesinde nöbet tuttu. Rune, Dragos'un ilk nöbetçisiydi ve diğer görevlerinin yanı sıra o ve diğer üç gryphon -Bayne, Constantine ve Graydon- demesne'de barışı korumak için çalışıyordu. Aryal soruşturmalardan sorumlu nöbetçiydi ve gargoylle Grym de şirket güvenliğinin başındaydı.

Yedinci nöbetçilerini yeni kaybetmişlerdi ve henüz yerine yenisi gelmemişti. Tiago -Wyr, gök gürültüsü kuşu ve uzun süredir savaş lordu nöbetçisi- yeni bulduğu eşi Niniane ile birlikte olmak için hayatını ve Wyr malikânesindeki konumunu terk etmişti.

Dragos'un öfkesi en iyi zamanlarda bile pek iyi değildi. İlk başta sorgulamadan memnun kalmamıştı. Hatta hiç memnun olmamıştı.

"Ona *ne* sözü verdin?" Onlar ofisinde dururken ejderhanın derin kükremesi pencereleri tıkırdattı. Dragos ellerini kalçalarına dayamış, karanlık, pala kenarlı yüzü kuşkuyla keskinleşmişti.

Rune ağzını, öfkesine hâkim olmaya çalışan birinin gergin çizgileriyle kapattı. Dışlerinin arasından, "Bir hafta içinde Carling'e gidip onun seçeceği bir iyiliği yapacağıma söz verdim," dedi.

"İnanılır gibi değil," diye homurdandı Wyr Lordu. "Ne verdiğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, aslında," diye ısırdı Rune. "Sanırım bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Senden herhangi bir şey yapmanı isteyebilirdi ve şimdi bunu yapmak için büyü yasalarına bağlısın. Sadece o lanet iyiliği tamamlamaya çalışırken *YÜZLERCE YIL* ortadan kaybolabilirsin." Ejderha volta atarken sıcak bakışları alev alev parlıyordu. "Savaş lordu nöbetçimi zaten kaybettim ve şimdi de İlk'im olmadan ne kadar süre idare etmek zorunda kalacağım hakkında hiçbir fikrimiz yok. Pazarlık için başka bir şey bulamaz mıydınız? Başka bir şey. *H e r h a n g i* bir şey."

"Görünüşe göre öyle değil Dragos," diye tersledi Rune, zaten kısalmış olan öfkesi alevlenirken.

Dragos, Rune'la yüzleşmek için dönerken sessizliğe gömüldü. Şüphesiz bu biraz da şaşkınlıktan kaynaklanıyor olmalıydı, zira Rune normalde ilişkilerinde sakin olan taraftı. Ama Dragos aynı zamanda bir öfke patlamasını serbest bırakmadan önce derin bir nefes alıyordu. Ejderhanın Gücü odanın içinde sıkışmıştı.

Derken Aryal, herkesten önce, barışçı rolünü oynamak için devreye girdi. "Ne oluyor Dragos?" dedi Harpy. "Ölüm kalım meselesiydi ve Tiago gözümüzün önünde kan kaybından ölüyordu. Hiçbirimizin Kötü Cadı'yla yapılacak en iyi pazarlık koşulları hakkında avukatlarımıza danışacak vakti yoktu.

Batı'nın. Size bir hediye getirdik. Al bakalım." Deri bir paketi Dragos'a doğru fırlattı, Dragos da refleks olarak elini kaldırıp onu yakaladı.

Dragos paketi açtı ve içinden tehditkâr bir Güç yayan iki siyah pranga çıkardı. "Oh, işte sonunda iyi bir haber" dedi.

Üç Wyr zincirlere tiksintiyle baktı. Dragos'un eski düşmanı, merhum Karanlık Fae Kralı Urien Lorelle tarafından tasarlanan zincirler, içlerindeki en Güçlü Wyr olan Dragos'un kendisini hapsetme yeteneğine sahipti. Rune ve Aryal, Karanlık Fae hükümetindeki en güçlü figürlerden birinin karısı olan Naida Riordan'ın Niniane ve Tiago'yu öldürme girişimlerinde Urien'in eski aletlerini nasıl kullandığını anlatmayı bitirirken Dragos, öfke patlaması rayından çıkmış bir şekilde dinledi.

"Prangalar Tiago'nun iyileşmesini engelliyordu," dedi Rune. "Onları nasıl çıkaracağımızı düşünürken neredeyse onu kaybediyorduk. İşte o zaman Carling'le pazarlık yapmak zorunda kaldım."

Ejderha ona acımasız bir bakış attı. "Pekâlâ," dedi. "Bu haftayı işlerini düzene sokmak ve görevlerini devretmek için kullan. Ve San Francisco'ya vardığında, Carling'i hızlıca bir şeyler yapmana izin vermesi için ikna etmeye çalış."

Bob ve kafasındaki görüntüler geceleri ona eşlik ederken Rune da öyle yaptı. Carling'i onun için hızlı bir şey yapmasına izin vermesi için ikna etmesi gerekiyordu, değil mi? Belki de çöpünü atıp atamayacağını ya da bulaşıklarını yıkayıp yıkayamayacağını sorabilirdi. Bunun ne kadar iyi gideceğini merak ediyordu.

Kötü Cadı'nın espri anlayışı var mıydı? Rune onu son birkaç yüzyılda pek çok demesne arası ilişkide görmüştü. Bir ya da iki kez onun çift a n l a m l ı bir şey söylediğini duymuş ya da o muhteşem kara gözlerinin arkasında gizlenen bir ışıltı gördüğünü düşünmüş olsa da, bu oldukça şüpheli görünüyordu.

Perşembe günü, altıncı gün, iPhone'u çaldı. Kot pantolonunun cebinden çıkarıp kontrol etti. Merkezi San Francisco'da bulunan Turner & Braeburn, Attorneys at Law'dan Duncan Turner'dan bir e-postaydı.

Bu da kim?

Doğru ya, Duncan Turner Vampir Duncan'dı. Niniane'in taç giyme töreni için Adriyel'e giden Carling'in maiyetinden biriydi. Carling, Yaşlılar Mahkemesi'nde Konsey Üyesi olarak görev yapıyordu. Mahkeme, Yaşlı Irklar için bir tür Birleşmiş Milletler görevi görüyordu. Ülkedeki yedi Yaşlı demesi temsil eden yedi Konsey üyesinden oluşuyordu.

Kıtasal Birleşik Devletler ve uluslar arası ilişkiler üzerinde belirli yasal ve yargısal yetkilere sahipti. Ana tüzükleri mevcut Güç dengesini istikrarlı tutmak ve savaşı önlemek için çalışmaktı.

Diğer şeylerin yanı sıra, Konsey Üyeleri, Elder mahkemesinin temsilcisi olarak resmi sıfatlarıyla hareket etmeye çağrıldıklarında kendi demesne sakinlerinin katılımını emretme yetkisine sahipti. Rune, Duncan'ın Adriyel'de Carling'e katılma ayrıcalığı için kaç fatura saati kaybettiğini merak etti. Vampir yolculukta değerli olduğunu kanıtlamakla kalmamış, en ufak bir hayal kırıklığı ya da kızgınlık belirtisi de göstermemişti.

Rune e-postayı tıklayarak açtı ve okudu.

RE: Sözlü sözleşme uyarınca 23.4.3205, Adriyel tarihi.

Sevgili Rune:

Meclis Üyesi Carling Severan tarafından sunulan hizmetlerin karşılığı olarak, lütfen yarın gün batımında 7500 numaralı süit, 500 Market Street, San Francisco, CA 94105 adresindeki ofisimde hazır bulunun. Diğer talimatlar size o zaman verilecektir.

Umarım iyi bir hafta geçirmişsinizdir ve zamanı geldiğinde sizi görmeyi dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla,

Duncan Turner

Kıdemli Ortak

Turner & Braeburn, Avukatlık Bürosu

Rune mektubu tekrar okurken ağzını ovuşturdu ve zaten kasvetli olan ruh hali daha da karardı. Carling'e hızlıca bir şeyler yapıp yapamayacağını sormak, ha? Çöpü dışarı çıkar. Bulaşıkları yıka.

Lanet olsun.

Vedalaştı, çantasını hazırladı ve Cuelebre Enterprises'in avukatlar ordusu Wyr-lions'ın gururu ile şirket jetini kullanmak için çirkin ve kısa bir savaş verdi. Gürültülü itirazlarına rağmen, rütbesini taktığı anda tartışma sona erdi.

Bir grup sinirli kediyi Brüksel'deki şirket toplantıları için birinci sınıf bilet ayırtmaya gönderdi. Gryphon formuyla New York'tan San Francisco'ya uçabilirdi ama bu hukuk bürosuna yorgun ve aç varacağı anlamına gelirdi ki

bu da en iyi stratejik seçenek gibi görünmüyordu. Ayrıca, kedilere de söylediği gibi, toplantı sırasında halletmesi gereken bazı önemli işleri vardı.

Uçuş.

Ve uçuşt da. Learjet pistten ayrılır ayrılmaz, sırtına yastıklarla desteklenmiş bir kanepeye uzandı ve dirseğinin dibinde bir yığın etli sandviç vardı. Elli iki inç genişliğindeki plazma ekranı gizleyen panjurları açan bir düğmeye bastı, kablosuz klavyesini dizlerinin üzerine, kablosuz faresini de kanepenin arkasına yerleştirdi ve *World of Warcraft* oyununa giriş yaptı: *Wrath of the Lich King* oyununa jetin uydu bağlantısı üzerinden giriş yaptı.

Ne de olsa bir d a h a ne zaman oynama fırsatı bulacağını bilmiyordu. Ve yapabiliyorken Azeroth'taki tüm yaşamı kurtarmak için üzerine düşeni yapması çok önemliydi. Booyah.

Learjet gökyüzünde batıya doğru ilerlerken WoW oynadı, yemek yedi ve uyukladı.

Sonra pilotun sesi Lear'ın ses sistemindeki oyunun önüne geçti. "Efendim, alçalmaya başladık. Sorunsuz bir iniş olacak. Yarım saat içinde SFO'ya ulaşacağız ve iniş için izin verildi bile. San Francisco şu anda yetmiş dört derece sıcaklığında ve gökyüzü açık. Güzel bir gün batımı bizi bekliyor gibi görünüyor."

Rune seyahatnameye gözlerini devirdi, oyundan çıktı, gerindi ve ayağa kalktı. Lüks döşenmiş banyoya girdi, tıraş oldu ve beş dakikalık bir duş aldı, en sevdiği kot pantolonunu, Jerry Garcia tişörtünü ve çelik burunlu botlarını tekrar giydi ve kokpitteki manzara hareketini kontrol etmeye gitti.

Pilot ve yardımcı pilot, çiftleşmiş bir Wyr kuzgunu çiftiydi. Rahat bir şekilde oturmuş sohbet ediyorlardı; ince yapılı, siyah saçlı, kıvrak zekâlı bir çiftti ve o görüldüğünde koltuklarında doğruldular. "Dostlar," dedi yumuşak bir tonda, bir dirseğini yardımcı pilotun sandalyesinin arkasına dayayarak. "Sakin olun."

"Evet, efendim." Pilot Alex ona hızlıca yan yan gülümsedi. Alex iki erkekten daha genç ve daha agresif olanıydı. Çoğu zaman, ortağı Daniel, ikilinin daha rahat olanıydı, destek rolünü oynamakla yetinirdi. Uzun uçuşlarda şapkalarını değiştirme eğilimindeydiler; biri gidiş uçuşunda pilotluk yaparken diğeri dönüş yolculuğunda pilotluk yapıyordu.

Jet gece boyunca bakıma alınacak ve yakıt ikmali yapılacaktı ve sabah ilk iş olarak New York'a geri döneceklerdi. Rune, "Akşam ne yapacaksınız, dışarıda yemek mi yiyeceksiniz, bir gösteriye mi katılacaksınız?" diye sordu.

Restoranlar ve Broadway şovları hakkında sohbet ederlerken, Rune uçağın altından uzanan panoramaya baktı.

San Francisco Körfez Bölgesi devasa renk cümbüşüyle çalkalanıyor, uzaktaki simge yapıların mavimsi grileri parlak elektrik kıvılcımlarıyla noktalanıyordu,

Hepsi de yaklaşmakta olan bulutsuz gün batımının ateşli parlaklığıyla taçlandırılmıştı. Körfez Bölgesi'nin beş büyük köprüsü - Golden Gate Köprüsü, San Francisco-Oakland Körfezi Köprüsü, Richmond-San Rafael Köprüsü, Hayward-San Mateo Köprüsü ve Dumbarton Köprüsü - suluboya mesafesine mükemmel bir minyatür **o l a r a k** kazanmıştı. Güney San Francisco Yarımadası, devasa bir tanrının arka bahçesindeki çiçekler gibi gökdelenler filizlendiriyordu. Golden Gate'in diğer ucunda Marin, Sonoma ve Napa ilçelerini içeren North Bay bölgesi uzanıyordu.

Bazen uzakta, en soluk şeffaf mavi çizgilerle çizilmiş başka bir kara parçası vardı. Körfez Bölgesi'nin diğer topraklarından biri yaklaşık bir asır önce ufukta belirmeye başlamıştı. Golden Gate'in tam batısında yer alıyor gibiydi. İlk görüldüğünde büyük bir şaşkınlık yaratmış ve nakliye yollarının yeniden belirlenmesine neden olmuştu. Bu tekil fenomen üzerine çok fazla araştırma ve spekülasyon yapılmış, Kaliforniya'nın deprem faylarıyla bağlantılı olabilecek bir Güç fayı gibi fikirler ortaya atılmıştı, ancak kimse adanın neden bazen görünüp bazen kaybolduğunu gerçekten anlayamamıştı. Sonunda maceraperest bir ruh, okyanus gemileri yeterince yaklaştığında adanın kaybolduğunu keşfetti. Bundan sonra nakliye yollarındaki trafik normale döndü.

Çok geçmeden ada Körfez Bölgesi'nin bir başka turistik cazibe merkezi haline geldi. Diğer kara görüldüğünde gezi turları katlanarak arttı. İnsanlar buraya efsane ve masalların parlayan ülkesi Avalon demeye başladı.

Ancak Bay Area'da başka bir nüfus daha vardı. Bu nüfus gemi seyahatlerine çıkan, restoranlarda yemek yiyen ya da turne Broadway gösterilerine katılan bir nüfus değildi. Eski terk edilmiş binaların köşelerinde yaşar ve gece olduğunda gölgelerde saklanırdı. Uyuşturucu bağımlıları ve evsizler bu bölgeye Avalon demiyordu.

Kan Sokağı diyorlardı.

Ada artık uzaktan görülebiliyordu, batmakta olan güneşin turuncu-kırmızı muazzam topu silüetinde parlıyordu. Rune düşünceli bir şekilde adayı izledi, Learjet SFO'ya iniş için geniş bir daire çizerken yerçekimindeki değişimi görmek için duruşunu değiştirdi.

Pilot Alex iç geçirdi ve "FAA yönetmelikleri gereği .
.. blah blah . . . emniyet kemeri . . . blah . . ."

Rune kahkahayı patlattı. "Eğer kabinde demirli olmayan her şeyi kaybetmeseydik, bir kapıyı açıp dışarı atlamak isterdim."

Daniel ona bir bakış attı. "Bu eylemden kaçındığınız için teşekkür ederim efendim." "Bir şey değil." Rune yardımcı pilotu omzundan alkışladı ve Kabin.

Gerçek şu ki, o kadar da acelesi yoktu ve yakında inişe geçeceklerdi. Daniel Learjet'in kapısını açtığında Rune ona teşekkür etti ve havalandı. Jetin hemen dışında vites değiştirdi ve Wyr formunu dikkatlerden gizleyerek havalandı ve şehre doğru uçtu.

Market Caddesi 500'ün yerini bilmediği için nereye ineceği konusunda kararsızdı. Sonunda Golden Gate Park'ın batı ucuna yakın bir yere inmeyi seçti. Asfalt bir patikaya doğru spiral çizerek inerken, gölgesi bir tabelanın önünde duran ve bir kutu spre y boyayı sallayan ince, sins i bir figürün üzerinde titreşti.

Rune yere indi, insan formuna geri döndü ve gizlenme pelerininin düşmesine izin verdi. Spor çantasını bir omzuna astı ve figürün tabelayı işaretlemesini izledi. Kahverengi yaratık, iskelet yapılı, uzun örümcekli elleri ve ayakları olan, iştahsız insansı bir dişiye benziyordu. Damlayan saçlarında deniz yosunu telleri vardı.

Omzunun üzerinden baktı, onu gördü ve kaşlarını çattı. "Neye bakıyorsun, göt herif?"

Adam yumuşak bir ses tonuyla, "Bir şey değil, güzel kad ınım," dedi.

"Öyle kalsın." Yakındaki bir çöp kutusuna atladı, spre y boya kutusunu fırlattı ve yakındaki bir gölete dalmak için yolun karşısına geçti. Çok geçmeden göletin kenarındaki ağlayan bir söğüdün altından kalbi kırık h ıçkırıkların sessiz sesi geldi.

Rune tabelaya doğru yürüdü. Bu, Bay Area göletleri, gölleri ve nehirleri boyunca asılmış olan ve turistleri uyaran sayısız tabeladan biriydi: LÜTFEN SU HAYALETLERİNİ BESLEMİYİN.

Bu tabelada bir kelime spre y boyayla karartılmıştı. Artık şöyle yazıyordu: LÜTFEN SU HAYALETLERİNİ BESLEYİN.

Su perilerinin, gece elflerinin, aswang hortlaklarının, trollerin ve vampirlerin evi olan Nightkind malikânesine hoş geldiniz. Söğüt ağacına doğru yürüdü ve damlayan yaprakların altına bakmak için başını eğdi. Su perisi suyun içinde oturuyordu, kemikli, ince omuzları kamburlaşmıştı. Onu görünce daha da h ıçkırarak ağlamaya başladı.

Spor çantasını karıştırdı. Su perisi acıklı bir inilti çıkardı, dudakları titriyordu, çamur rengi bakışlarıyla onun hareketlerini takip ediyordu. Bir PowerBar çıkardı ve havaya kaldırdı. Hayaletin gözleri ona sabitlendi. Feryat ederken

yaklaştı. Bir parmağını kaldırdı. Kadının feryadı sorgulayıcı bir notayla yukarı doğru yükseldi ve durdu.

Ona dedi ki, "Senin numaralarının farkındayım, genç bayan. Beni ısırmaya kalkarsan suratını dağıtırım."

Su avcısı ona çok fazla dişi olan kurnaz bir sırıtış attı. PowerBar'ı işaret etti ve kaşlarını kaldırdı. Kız ona hevesle başını salladı. Adam barı ona fırlattı ve kız da havada kaptı. Bir savrulma ve sıçrama ile ödölünü yemek için ağacın diğer tarafına daldı.

Adam başını salladı ve saatine baktı. Gün batımına yaklaşık yarım saat vardı. Batıya yürümek, Market Caddesi'n e bağlanmak ve sola mı sağa mı dönmesi gerektiğini anlamak için bolca zamanı vardı.

Parktan çıkarken Bob'un kafasında yine bir şeyler dönmeye başladı. *Her küçük şey yoluna girecek.*

Olamaz. Yine mi? En azından bu maceraya biraz olsun akli başında başlamak istiyordu. Caddede ilerlerken, spor çantasının yan cebini açtı ve iPod'unu alana kadar içinde dolaştı. Kulaklıkları taktı ve başka bir şey bulmak için kapsamlı çalma listesinde gezindi. Başka bir şey. Herhangi bir şey.

"Born to Be Wild." Evet, bu iş görür. Çalmaya başladı.

Steppenwolf'un güçlü, çiğ sesi kulaklarında şarkı söylüyordu.

Tüm silahlarınızı aynı anda ateşleyin ve uzaya doğru patlayın.

Alacakaranlıktı, dünyanın eşik yerlerinden biri, gündüz ve gece arasındaki geçiş zamanıydı. Ölmekte olan güneş ışığı aslanın gözlerine vuruyordu. Rune gülümserken gözleri kehribar rengine parlıyordu.

FfQST IN A NF97 PA RAfiOR.V AJ. ROkfAiiCF. Svg ABD FgOM

BİR HA R R I OĞLU
DİÇAG N□
BOUND

Yaşlı Irkların Romanı

Ha if hu man a nd hal f wyr, Pia Giovan ni spe nt hC r life
kceping a low' profile among the Wyrkind and ai'oiding
the ct'ntinuing conflict between wean t)iem and their Dark
Mac cnemics. Pia, şantaja maruz kaldıktan sonra, bir dragop
tarafından "fr'rin thy hr'apd pt*a dragop, Pia fi cds hcrull
"targ<tcd
" "r h' en güçlü ve tutkulu- Yaşlı
races.

Wyrfiind'in en korkulan ve en çok korkulan kişisi olarak
Dragos Ctielebre, stimmnc'in kendisinden çalma cüretini
gösterdiğine inanamaz. Onu yakalayan Dragtjs, 5cr'i kendi
kızı olarak sahiplenerek, her ikisinin de içinde tutuşan
arzuyu daha da keşfeder.

i "ia Ln'zws 'he mizat repzy Dragns £nr ker resgass, but rchiscs
to hccome hiç siaTx althotlgh she cannot deny wsoting
kim, Uod}'' snd soul .

penguin.com

M845T0311

FgOM
THEA H A It II I SOA
AUTHOR OF STORM'S HEART

SERPENT'IN KISS

Yaşlı Irkların Romanı

Wyr nöbetçisi Rune Ai niss-cults, Hien'l'in life'ini kurtarmak için Vumpyr'in Queta Czrliag'ının Iron'bim'den

when Rune attempts to make good on his debt, he finds a geri dönmelerini isteyeceğini bildiği bir buga nuiJe yaptı.

Ama

ayın kenarındaki kadın.

Açıkçası, Darting'in gücü onu

6allowcza'dan 8cc iii féaz'a. D "tc l'ic

8unc Is dzaa'o

Yılanın öpücüğü, onu öldüren vampir hastalığı.

GarJing'in istikrarsızlığı kontrolden çıktıkça birbirlerine olan arzuları da hızla artacak, nöbetçi ve Qyc<n hayatta kalabilmek için birbirlerine güvenmek zorunda any hope of surviving the serpent's kiss . . . kalacaklardır.

"A master storyteller."

-Cftréstâna ceherL, 41Nax-

bent Annes bcstséliag yazarı

"Thea Harrison has created a truly original urban fantasy romantizm." -Angola gioigkt,7 ew 7orf 7T"ras bcsiselliog auktor

peogoin.colat

FROM NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
ATLANTIS BETRAYED AND ATLANTIS REDEEMED

ALYS S A D AY

¥A VPI9I"^\7L^¥TiS

Poseidon'un Savaşçıları

Bir vampirin yemini, bir bakirenin arayışı ...

Vampir ve Pmigidon Savaşçıları'n ı n müttefiki Danıgl, on bir bin yıldan uzun bir süredir insanlığın yanında -hatta gecenin diğer yaratıklarına karşı- savaşıyor. Ama beyhudeliğin ezici ağırlığı ve

< - Tamamen yalnızlık onu sonunda umutsuzluğa teslim olmaya zorladı. Işığa doğru ilk adımı attı.

onu yok edecek olan - ve bunun yerine Allaijti8'e çağırdı,

Ve Ehe büyüünün en kötüsü
ikisini de tüketebilir...

On bir bin yıl önce. Serai, Allantaan ırkının geleceğini güvence altına almak için roagica\ stasis'e yerleştirilmeyi kabul eden bir gruptan biriydi. Dler:pint; eterlerini koruyan CITl6lOf1D çalındığında, v*stly değişmiş bir dünyaya ve asla unutamayacağı Tek adama uyanır. Ve kadim bir kötülük her adımlarını takip ederken, uzun zamandır kayıp olan aşıklar hem büyüünün karanlıklarıyla hem de kendi kalplerinin treach-eries'leriyle savaşmak zorundadır.

penguin.com

Kaçırmayın
vampirlikte en iyisi
from Berkley

Charlaine Tarris
Sookie Stac house serisi

Laurell K. Hamilton
the Anita Blake series

Christine Feehan
the Carpathian series

MaryJanice Davidson
the Undead series

penguin.com

Thea Harrison'dan Berkley Sensation Başlıkları

EJDERHAYA BAĞLI
FIRTINA'NIN KALBI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

